ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΑΝΟΛΗΣ ΚΑΤΣΙΜΙΧΑΣ

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε

41

Τά περίεργα τῆς ἀγγλικῆς ἐκκλησίας

Προνόμια καὶ ὑποχρεώσεις τῶν ἐπισκόπων

Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, οἱ Ἀγγλικανοὶ πάστορες δὲν δείχνουν μεγάλη προθυμία νὰ καταλάβουν τὶς χηρεύουσες θέσεις τῶν ἐπισκόπων. Ἐκεῖνο ποὺ τους φοβίζει εἶνε τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα...

Κι' ὡστόσο, οἱ Ἄγγλοι ἐπίσκοποι πληρώνονται, κατὰ τὰ φαινόμενα τουλάχιστον, ἡγεμονικά. Ὁ προσωπικὸς μισθός τους ἀνέρχεται ἐτησίως σὲ 2700 λίρες στερλίνες. Ἐπὶ πλέον παίρνουν: 750 λίρες σὲ διάφορα εἴδη, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητα στὴν ἐξάσκησι τοῦ λειτουργήματός των, 750 λίρες γιὰ ἔξοδα μετακινήσεως ἔξω τῆς ἕδρας των, 100 λίρες γιὰ ἔξοδα παραστάσεως, 800 λίρες καὶ 12 σελλίνια γιὰ μισθοὺς τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπισκοπῆς — εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχουν στὴν ὑπηρεσία τους ἕνα γραμματέα, ἕναν κηπουρό, τρεῖς ὑπηρέτες καὶ ἕνα σωφέρ — καὶ 125 λίρες γιὰ τὴν ἀλληλογραφία τους. Οἱ ἀποδοχές τους ἀνέρχονται, δηλαδὴ συνολικὰ σὲ 5225 λίρες καὶ δώδεκα σελλίνια. Ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα εἶνε δικά τους μόνον οἱ 2700 λίρες ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὸ προσωπικὸ μισθό τους. Ἀπ' αὐτές, ὅμως, τὸ κράτος εἰσπράττει ὡς φόρο ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος τὶς 1755 λίρες. Ἔτσι, στὸν ἐπίσκοπο ἀπομένουν μόνον 945 λίρες γιὰ νὰ ζήσῃ, ποσὸν ποὺ φαίνεται ὅτι εἶναι τελείως ἀνεπαρκές. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ εἰδικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ μισθὸς τῶν ἐπισκόπων πρέπει ν' αὐξηθῇ σὲ 5.000 λίρες, ὥστε, μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, ποὺ εἶναι σήμερα 13 σελλίνια στὴ λίρα, νὰ τοὺς μένῃ ἕνα ἐπαρκὲς ποσὸν γιὰ τὴ συντήρησί τους.

Ἐκεῖνο ποὺ δυσχεραίνει τὴ ζωὴ τῶν Ἄγγλων ἐπισκόπων εἶναι ὅτι δὲν ἔχουν νὰ συντηρήσουν μόνο τὸν ἑαυτό τους. Γιατί, κατὰ κανόνα, εἶναι ἔγγαμοι καὶ, πολλὲς φορές, ἔχουν στὴ ράχη τους πολυμελεῖς οἰκογένειες.

Θέλετε ἕνα παράδειγμα; Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Μπὰθ καὶ Οὐέλς, εἶναι πατέρας δυὸ ἀγοριῶν καὶ δυὸ κοριτσιῶν. Γιὰ νὰ περιορίσῃ, λοιπόν, τὰ ἔξοδά του, ἀναγκάστηκε νὰ χρησιμοποιῇ τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς κόρες του, τὴν Ἄλυσον ὡς σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου του. Στὸ τραπέζι του, τρώνε καθε μέρα 11 ἄτομα, μαζὶ μὲ τὸ γραμματέα του καὶ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό. Σ' αὐτοὺς πρέπει νὰ προστεθοῦν κι' οἱ ἐπισκέπτες, ποὺ δὲν λείπουν ποτέ. Ἡ φιλοξενία ἀποτελεῖ, ἄλλωστε, παράδοσι τῶν Ἄγγλων ἐπισκόπων.

Παλαιότερα, τὸ λειτούργημα τοῦ ἐπισκόπου ἦταν σχεδὸν κληρονομικό. Οἱ γιοὶ διαδέχονταν, δηλαδή, σ' αὐτὸ τοὺς γονεῖς των. Ἀλλ' ἡ συνήθεια αὐτὴ καταργήθηκε καὶ σήμερα οἱ ἐπίσκοποι ἐκλέγονται ἀπὸ τὸν πρωθυπουργό, ποὺ συμβουλεύεται σχετικὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Καντέρμπουρυ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς του γνώσεις, ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο καὶ μεγάλη πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ μόρφωσις, γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ παρακολουθῇ τὰ πολύπλοκα ζητήματα τῆς περιοχῆς του καὶ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ φωτισμένον ἡγέτη τοῦ ποιμνίου του.

Εἴκοσι τρεῖς ἐπίσκοποι καὶ πέντε ἀρχιεπίσκοποι παρακάθηνται στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων. Οἱ Ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι διατηροῦν ἐπίσης διάφορα προνόμια ἀπὸ τὸ παρελθόν. Ἔτσι, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Μπὰθ καὶ Οὐέλς π. χ. ἔχει τὸ προνόμιο νὰ κρατᾷ τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ βασιλέως κατὰ τὴν τελετὴ τῆς στέψεως, ἐνῶ τὸ δεξὶ χέρι τοῦ βασιλέως τὸ κρατάει ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ντύρχαμ.

Ὁ σεβασμὸς τῆς παραδόσεως ἐπιβάλλει, ἐξ ὅλου, στὸν ἐπίσκοπο τοῦ Τσέμσφορντ, ποὺ ἡ δικαιοδοσία του ἐκτείνεται σὲ μιὰ παραθαλασσία περιοχή, νὰ ἔχῃ μαζί του μιὰ χήνα, κάθε φορὰ ποὺ ταξιδεύει μὲ πλοῖο.

Στὸν ἐπίσκοπο μιᾶς ἄλλης παραθαλασσίας περιοχῆς, τοῦ Τρούρο, ἡ παράδοσις δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βγῇ μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ πλοῖο ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὰ ταξίδια του. Πρέπει νὰ περιμένῃ νὰ τὸν δέσουν μὲ σχοινιὰ καὶ νὰ τὸν τραβήξουν ἔξω. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ παράδοσις, ποὺ εἶναι πάντοτε σεβαστὴ στὴν Ἀγγλία.

Ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ 8ου, εἶναι ὁ ἑκάστοτε βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. Ἔτσι, ἡ πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ, ὅταν ἀνακηρυχθῇ βασίλισσα, θὰ ἀποχτήσῃ αὐτομάτως καὶ τὸν τίτλο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀγγλικῆς ἐκκλησίας.

○○○

Ἡ αἴσθησις τῆς νεύσεως στὴν ἀγελάδα

Ἡ ἀγελάδα ἔχει ἀνεπτυγμένη σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ τὴν αἴσθησι τῆς νεύσεως. Ὁ Γάλλος ζωολόγος ντὲ Μαρτὲν ἐμέτρησε 35.000 «γευστικὲς θηλὲς» σὲ μιὰ ἀγελάδα συνήθους τύπου. Ὁ ἄνθρωπος, ἀντίθετα, ἔχει μόνον 9 — 10 χιλιάδες θηλὲς αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Ὁ καλὸς λωποδύτης

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ Ἀρλὲτ Λεκλὲρ — νέα, ὡραία, πλούσια, χήρα καὶ χωρὶς παιδιὰ — εἶχε προσπαθήσει μὲ κάθε τρόπο νὰ δώσῃ στὸ Βαλαντὲν ντὲ Σαζεράκ, προσκαλεσμένον κι' αὐτὸν στὸν πύργο τῶν ντὲ Ρεϊγύ, νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐνδώσῃ στὶς ἐρωτικὲς προτάσεις του.

Ὁ νέος ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ ἀποθαρρύνονται εὔκολα.

— Πίστεψέ με, Ἀρλέτ, τῆς ἔλεγε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν ὅλους αὐτοὺς ποὺ σὲ πολιορκοῦν μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ περάσουν μερικὲς εὐχάριστες ἡμέρες μὲ μιὰ ὡραία καὶ πλουσία χήρα. Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ἀληθινά... Σοῦ τ' ὁρκίζομαι...

— Εἶσαι ἀστεῖος! τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Ἀρλέτ, ποὺ ἤξερε ἀρκετὰ καλὰ τὶ ἀξία ἔχουν οἱ ἀνδρικοὶ ὅρκοι αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῶ περπατοῦσαν οἱ δυό τους στὸ πάρκο τοῦ πύργου, ὁ ντὲ Σαζεράκ, ἀνίκανος νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο, ἀποπειράθηκε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ νεαρὴ χήρα, μὲ τὴ σκέψι ὅτι μερικὰ φιλιὰ θὰ κατώρθωναν ἴσως νὰ λυώσουν τοὺς πάγους τῆς καρδιᾶς της.

Ἡ ἀπάντησι ἦταν... ἕνας κεραυνοβόλος μπάτσος, τόσο δυνατὸς ὥστε, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Βαλαντὲν ἄργησε νὰ φανῇ στὸ τραπέζι, γιατὶ περίμενε νὰ σβύσουν τελείως ἀπ' τὸ μάγουλό του τὰ ἴχνη τοῦ μικροῦ χεριοῦ...

★

Μολονότι εἶχε πλαγιάσει μᾶλλον ἀργά, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ Ἀρλὲτ δὲν κατώρθωνε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἀφοῦ στριφογύρισε κάμποσην ὥρα στὸ κρεββάτι της, σηκώθηκε ἀπότομα, φόρεσε μιὰ ρόμπα καὶ κατέβηκε στὴ βιβλιοθήκη, γιὰ νὰ διαλέξῃ ἕνα βιβλίο.

«Τί νὰ προτιμήσω; Διασκεδαστικὸ ἢ πληκτικό;» ἀναρωτιόταν, κυττάζοντας τὰ ράφια.

Τὸ βλέμμα της ἔτρεχε ἀναποφάσιστο πάνω στοὺς τίτλους. Ξαφνικὰ ὅμως σταμάτησε, τρομαγμένο. Τὰ χείλη της μισάνοιξαν, σὰν γιὰ νὰ βγάλουν μιὰ φωνή. Ἀλλά, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τῆς θελήσεώς της, κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ σωπάσῃ.

Τὸ πρόσωπό της ἔμεινε κατάχλωμο μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα ξαναβρήκε σιγὰ - σιγά, τὸ συνηθισμένο ρόδινο χρῶμα του. Τὸ βλέμμα της ξαναγύνε ἤρεμο καὶ γλυκό.

— Θὰ πάρω ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τόμους τῆς Ἱστορίας τῆς Γαλλίας! εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας ἄντρας: ὁ Βαλαντὲν ντὲ Σαζεράκ. Ἡ ἴδια ἀνάγκη νὰ σκοτώσῃ τὶς ὧρες τῆς ἀϋπνίας του τὸν ἔφερνε στὴ βιβλιοθήκη.

— Ἀρλέτ!... φώναξε.

— Ἄ, ἦρθες ἐπιτέλους! ἀπάντησε ἐκείνη ἀμέσως, προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος του. Γιατί ἄργησες; Σὲ περίμενα μὲ τόση ἀνυπομονησία!... Εἴχαμε συμφωνήσει νὰ συναντηθοῦμε τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς.

— Μά...

— Σῶπα, μὴ λὲς τίποτε!... Ἂν μᾶς ἄκουση κανείς, θὰ ἐκτεθῇ ἡ ὑπόληψί μου... Ἔλα, ἀγαπημένε μου, νὰ καθήσῃς κοντά μου, στὸ ντιβάνι.

Ὁ Σαζεράκ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὀνειρεύονταν...

Προχώρησε μηχανικὰ καὶ κάθησε δίπλα στὴν Ἀρλέτ, ποὺ εἶχε πέσει ἤδη στὸ μαλακὸ ντιβάνι.

Ἡ νεαρὴ χήρα τοῦ χάϊδεψε μὲ τουφερότητα τὸ πρόσωπο. Τὰ χέρια της ἦσαν παγωμένα. Ἀλλ' ὁ Σαζεράκ δὲν πρόφτασε νὰ τὴ ρωτήσῃ τὶ σήμαιναν ὅλ' αὐτά. Μ' ἕνα φιλί, ἐκείνη τοῦ κλεισε τὸ στόμα. Ἔπειτα, κολλημένη πάνω του, ἄρχισε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ λόγια ποὺ φαίνονταν σὰν ἐρωτικὲς ἐκφράσεις, ἀλλ' ἦσαν στὴν πραγματικότητα μιὰ τρομερὴ ἀποκάλυψις.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Σαζεράκ! τοῦ εἶπε. Προσπάθησε νὰ ἐπιβληθῇς στὸν ἑαυτό σου κι' ἄκουσέ με, προσποιούμενος ἀπόλυτη ἠρεμία. Πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες τοῦ παραθύρου, εἶνε κρυμμένος ἕνας κακοποιός, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα πάνω μας... Τὸν ἀντελήφθην πρὸ ὀλίγου... Εἶνε ὡπλισμένος... Εἶδα τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου του... Πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι τὸν ἀντιληφθήκαμε. Διαφορετικά, εἴμαστε χαμένοι... Σήκωσέ με λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά σου καὶ πάρε με ἔξω, σὰν νὰ μὲ πηγαίνῃς στὸ δωμάτιό σου. Οἱ δυνάμεις μου ἔχουν ἐξαντληθῇ πιά... Καταλαβαίνω ὅτι θὰ χάσω τὶς αἰσθήσεις μου...

Ὁ Σαζεράκ σηκώθηκε, ἅρπαξε τὴν ὡραία χήρα στὰ δυνατά του μπράτσα καί, σφίγγοντάς την στὸ στῆθος του μὲ πάθος ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ προσποιητό, βγῆκε γρήγορα ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁλόκληρος ὁ πύργος εἶχε ἀναστατωθῇ. Οἱ ὑπηρέτες, ὡπλισμένοι, ἔψαξαν παντοῦ κι' ἀνακάλυψαν στὸ πάρκο ἕναν κακοποιό, ποὺ εἶχε πηδήσει ἀπὸ ἕνα παράθυρο καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ, κρατῶντας ἕνα σάκκο γεμάτο ἀσημικά.

Οἱ ντὲ Ρεϊγὺ κι' οἱ φιλοξενούμενοί τους, ντυμένοι πρόχειρα μὲ πυτζάμες καὶ μὲ ρόμπες, ἄκουσαν τὴν ἀφήγησι τῆς Ἀρλὲτ καὶ τοῦ Σαζεράκ. Καὶ συνεχάρησαν ὅλοι τὴ νέα γυναῖκα γιὰ τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν ἑτοιμότητα πνεύματος ποὺ εἶχε ἐπιδείξει.

Ὅταν ἐπιτέλους ἡσύχασαν ὅλοι κι' ἐπέστρεψαν στὰ δωμάτιά τους, ἡ ὡραία χήρα κι' ὁ θερμὸς θαυμαστής της κυττάχτηκαν στὰ μάτια χαμογελῶντας.

— Ἀρλέτ, εἶπε ὁ Σαζεράκ, ἐγὼ τὸν εὐλογῶ τὸν καλὸ αὐτὸ λωποδύτη! Τοῦ ὀφείλω μιὰ ἀπ' τὶς γλυκύτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου!

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα, κοκκινίζοντας καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἀρλὲτ Λεκρὲ κι' ὁ Βαλαντὲν ντὲ Σαζεράκ ἀνήγειλαν τοὺς ἀρραβῶνες τους.

Α. ΣΕΡΙΓΙΟΝ

○○

Εἰδικὸ μηχάνημα γιὰ τὴ φύτευσι

Ἐδῶ ἡ ἀναδάσωσις γίνεται μὲ τὰ χέρια. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅμως ἐπιτυγχάνεται μ' ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα ποὺ τὸ τραβᾶ ἑπάνω στὸ ἔδαφος, ἕνα μικρὸ τρακτέρ.

Σ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα ὑπάρχει μιὰ χοντρὴ λεπίδα ποὺ σχίζει τὸ ἔδαφος καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ σχισμάδα ὁ φυτευτὴς χώνει ἀπὸ ἕνα φυτό. Πίσω οἱ ρόδες εἶνε στραβὲς πρὸς τὰ κάτω κι' ὅπως κυλοῦν συμπιέζουν τὸ χῶμα καὶ κλείνουν τὴ σχισμάδα τοῦ ἐδάφους ποὺ ἔκανε ἡ λεπίδα.

Καὶ τὸ τρακτὲρ προχωρεῖ καὶ ἡ φύτευσις συνεχίζεται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο.

Μὲ τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται ἡ φύτευσις 10.000 φυτῶν τὴν ἡμέρα.

ΕΤΟΣ ΙΒ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 592

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία – Ι. Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ – Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ○ ΤΗΛ: 27-135 — 29-967 ○ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀδελφή

Μάλλον «Κολωνάκι» μυρίζει τὸ γράμμα. Γιατί ὄχι; Μήπως δὲν ἔχει κι' αὐτὸ τοὺς κάμωμούς του; Συνηθίσαμε νὰ τὸ βλέπουμε σὰ χαλασμένο ἀπὸ τὴν ἔντονή του κοσμικότητα. Τόσο, ποὺ νὰ μὴ τοῦ μένῃ παρὰ μόνο ἡ ἐπιφάνεια. Χαλαρὲς οἱ εὐαισθησίες, ἀμβλυμένα τὰ αἰσθήματα· τὸ φλέρτ στὴ θέσι τοῦ ἔρωτα. Κοκεταρίες, ἐπιδείξεις, σνομπισμοί, ἀρριβισμοί, σουσουδισμοί... Ἡ ἐντύπωσι δὲν εἶναι πάντα ἀνακριβής. Ὑπάρχουν συχνὰ κι' αὐτά. Πέρα ὅμως ἀπ' αὐτὰ ὑπάρχει καὶ ὁ ἄνθρωπος. Λίγο νὰ ξύσετε τὴν πέτσα θὰ τὸν βρῆτε.

Κάνω τὶς σκέψεις αὐτὲς διαβάζοντας τὴν ἐπιστολὴ μιᾶς ἀδελφῆς. Μὲ τὴν ἰδιότητα τῆς ἀδελφῆς γράφει. Πόση στοργή! Σὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἡ ἴδια τὶς δικές της ἔγνοιες, ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν τύχη τῆς ἀδελφῆς της. Καὶ σκεφθῆτε, αὐτὴ ποὺ ἀνησυχεῖ εἶναι κατὰ δύο χρόνια νεώτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη ποὺ προκαλεῖ τὶς ἀνησυχίες της. Εἴκοσι ἐτῶν κορίτσι. Ἂν ἦταν μεγαλείτερη... Ἴσως τότε νὰ τὴν πρόσεχε καὶ ν' ἄκουε τὶς συμβουλές της. Στὰ εἰκοσιδύο της ὅμως ἐκείνη δὲν ἀκούει τὶς ὑποδείξεις τῆς νεωτερης.

Καὶ ὅμως ὁ δρόμος ποὺ ἔχει πάρει εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους. Ἀμπαλαρισμένη στὰ καλὰ — γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε κι' ἐμεῖς τὴν κοσμικὴ ἔκφρασι. Μπλέξιμο γερό. Ἂν τὴν γνωρίζατε πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμα καιρό... Νόστιμη, ἀφελής, γεμάτη ζωή, ἀφράτη καὶ ἀδιάφορη ἀπέναντι τοῦ ἔρωτα. Δὲν εἶχε καθίσει στὸ τραπέζι του. Σταματοῦσε στὰ ὄρ ντ' ἔβρ. Τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ φλέρτ.

Ποῦ πῆγαν αὐτὰ ὅλα; Τί ἔγινε τὸ κέφι της;

Ἀνήσυχοι οἱ δικοί της ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν αἰφορμὴ τῆς μεταβολῆς. Τὰ βρίσκει ἡ ἀδελφή. Ἡ στοργή, ἴσως καὶ ἡ περιέργεια, τὴν ὠθοῦν στὴν παραβίασι ἑνὸς μυστικοῦ. Ἀνοίγει τὸ ἡμερολόγιο ποὺ κρατᾶ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή. Μέσα στὶς σελίδες του τὰ μυστικά της. Τὸ δὲ μεγάλο μυστικὸ εἶναι ὅτι ὑπάρχει ὁ «ἕνας». Μεγάλος τεχνίτης στὴν τέχνη τῆς πολιορκίας, παρέλυσε τὴν ἄμυνα. Ἐκείνη ποὺ ἀπέκρουε τὶς προσφορὲς σὰν τὶς μπαλίτσες τοῦ τέννις, ἔγινε τώρα ἡ αἰχμάλωτη τοῦ ἔρωτα. Τὴν ἔχασαν τὰ κέντρα. Τώρα Ἐκάλη καὶ Βαρυμπόμπη. Ἐρημικὰ ἐκκλησάκια, ρωμαντικοὶ περίπατοι στὴν ἐξοχή, πεύκα, θάλασσα, φεγγάρια... Πλήρης ἀλλαγὴ τοῦ προγράμματος.

Κι' ἐκεῖνος; «...Φοβᾶμαι—ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς ἀδελφῆς — πὼς γιὰ κεῖνον δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ξέρει ἀπ' ἔξω τὰ καμπαρὲ τῆς μισῆς Εὐρώπης, τὶς μάρκες ὅλων τῶν πιστῶν, καὶ τὸ χτές του εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὶς πιὸ ὄμορφες καὶ κοσμικὲς γυναῖκες τῆς Ἀθήνας, τότε ἡ συγκίνησι ποὺ δοκιμάζει πλάϊ στὴν ἄπειρη ἀδελφή μου, θυμίζει τὸν ἑκατομμυριοῦχο ποὺ σταματᾶ ἀπότομα τὴν Πακάρ του καὶ μαζεύει γιὰ γοῦρι κάποιο πέταλο...».

Στὰ χέρια τέτοιου κατακτητοῦ ἔπεσε ἡ κοπέλλα ποὺ ἔμαθε νὰ βλέπῃ γύρω της ἀνθρώπους ποὺ δὲν τῆς ἀρνοῦνται τίποτα, ἕτοιμους γιὰ κάθε θυσία. Δὲ φοβᾶται, βέβαια, ἡ ἐπιστολογράφος ὅτι ἡ ἀδελφή της θὰ δεχθῇ ταπεινώσεις ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά της. Δὲν θὰ καμφθῇ ἡ ἀξιοπρέπειά της. Θὰ καμφθῇ ὅμως ἡ ἴδια, θὰ τσακιστῇ ψυχικά, θὰ χάσῃ τὸ κέφι καὶ τὴ δροσιά της, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ λατρεύει σήμερα, ἀπωθήσῃ κι' αὐτὸν στὸ περιθώριο τοῦ ἐνδιαφέροντός του, ὅπως τόσες ἄλλες.

Ἔχει ἀνατραπῇ κιόλας ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς της. Αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε ἀπὸ κανένα μυστικό, ἄρχισε νὰ ζῇ στὴν παρανομία. Περιμένει νὰ κατακλιθοῦν ὅλοι τὴ νύχτα γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ πηγαίνει σὲ συνάντησί του. Τὴν ἔχουν δῆ σὲ ὧρες ἀκατάλληλες στὸ μπράτσο του, ἢ στὸ αὐτοκίνητό του. Δὲν τὰ ξέρει ἀκόμα τὸ σπίτι. Τὰ ξέρει ὅμως ἡ ἀδελφή, ποὺ κάνει πὼς κοιμᾶται ὅταν ἀκούῃ τὰ ἀπαλὰ βήματα τῆς ἐρωτευμένης. Μὲ πόση ἀγωνία περιμένει στὸ σκοτάδι τὴν ἐπιστροφή της, «μετρῶντας τοὺς χτύπους τοῦ ρολογιοῦ ὡς ποὺ ν' ἀκούσῃ τὶς πρωϊνὲς ὧρες στὸ διπλανὸ δωμάτιο τὰ βήματα τῆς ἐπιστροφῆς της».

Ἂν μποροῦσε νὰ τὴ σώσῃ...Κατὰ ποιὸ τρόπο; Μὲ σταυρωμένα τώρα τὰ χέρια περνᾶ μέρες ἀγωνίες γιὰ κεῖνην ποὺ κινδυνεύει. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ κάνῃ; Τί ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ τὴ μοιραία νύχτα, τότε ποὺ ἡ ἀδελφή, προδομένη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σήμερα τὴν παραζαλίζει, δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλά, ναυαγὸς στὰ πελάγη τοῦ ἔρωτα, θὰ βυθίσῃ στὸ μαξιλάρι τὸ πρόσωπο μὲ τὴν ἔκφρασι τῆς συντριβῆς. Ἡ ὥρα ποὺ θὰ τὴν πλησιάσῃ νὰ τῆς σφογγίσῃ τὰ δάκρυα καὶ νὰ τῆς πῇ: «Ναί, ἀλλὰ ἔχεις κι' ἐμένα, ἀδελφούλα μου!» Μεγάλη ἡ ὀδύνη, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἡ παρηγοριὰ ὅταν ξέρῃς ὅτι σὲ παραστέκει ἡ ἀδελφὴ ἕτοιμη νὰ σταθῇ κοντά σου καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὶς πρῶτες βοήθειες.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ο

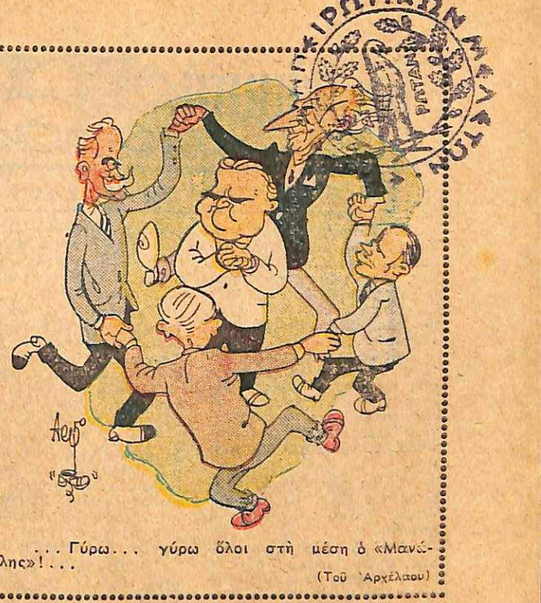
ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

Ὁ «Μανόλης»!... Γύρω... γύρω ὅλοι στὴ μέση ὁ «Μανόλης»!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Πρωταπριλιάτικοι στίχοι

Μὲ γέλασες

Πρωΐ μοῦ τηλεφώνησες νὰ τρέξω
καὶ νἄρθω νὰ μοῦ πῇς κάτι καλό...
καὶ μ' ἔκανες καὶ βγῆκα ἀμέσως ἔξω
μὲ χίλιες δυὸ ἰδέες στὸ μυαλό.
Καὶ ἦρθα καὶ σὲ βρῆκα καὶ μοῦ εἶπες
πὼς θέλεις νὰ μὲ κάνῃς νὰ χαρῶ,
νὰ φύγουν ἀπ' τὴ σκέψι μου οἱ λύπες,
ποὺ μ' εἶχαν ἀρρωστήσει ἀπὸ καιρό.

★

Στὸ σπίτι σου μ' ἐπῆγες... κι' ἡ μαμά σου
μοῦ ἔκανε θερμὴν ὑποδοχὴ
καὶ λέγοντας: «Γαμπρέ μου, ἑτοιμάσου...»
μοῦ πῆρε τὸ μυαλὸ καὶ τὴν ψυχή.
Στοὺς φίλους μου τραβῶ, νὰ βρῶ κουμπάρο
καὶ ὅπως δὲν μὲ πίστευαν ἐκεῖνοι,
«Πιστέψτε με, τοὺς λέω θὰ τὴν πάρω,
κι' ἡ μάννα της μοῦ τῶπε... μοῦ τὴν δίνει».

★

Τὸ βράδυ, σπίτι σου ἦρθα μὲ χαρὰ
καὶ μὲ τὰ δαχτυλίδια, στὸ τσεπάκι
καὶ σὲ εἶδα καὶ μοῦ εἶπες σαβάρα
πὼς ἴσως... νὰ βιαστήκαμε λιγάκι,
πὼς ἔπρεπε καλὰ νὰ τὸ σκεφτοῦμε
καὶ ἄλλα τέτοια λόγια τοῦ ἀέρα,
νὰ μὴν βιαστοῦμε ν' ἀρραβωνιαστοῦμε,
νὰ ἰδοῦμε... λίγο ἀργότερα... ἄλλη μέρα...

★

Στὴν κάμαρά μου γύρισα θλιμμένος
— καὶ κρίμα στὴν χαρὰ ποὺ εἶχα πάρει —
καὶ βλέποντας τὶς βέρες πικραμένος,
τὶς πέταξα ἐκεῖ... σ' ἕνα συρτάρι.
Τί μέρα ἦταν αὐτή; Μπᾶ σὲ καλό μου
ποὺ ἔφτασα στὰ ὅρια τοῦ γελοίου;
Ἐκύτταξα τὸ ἡμερολόγιό μου
καὶ τότε εἶδα: Πρώτη Ἀπριλίου.

★

Μὲ γέλασες λοιπόν... Μοῦκανες φάρσα
μὲ φίλους μου ἦσουν συνεννοημένη
κι' ἡ μάννα σου, ἁπλῶς ἦταν κομπάρσα
σὲ μιὰ Πρωταπριλιὰ σὺνθισμένη...
Μὰ ἡ θεία Δίκη σ' ἔκανε — στοχάσου —
δική σου νὰ μὴν κάνῃς φαμελιά
γι' αὐτὸ λοιπόν, καθένας ἐρωτάς σου
δὲν ἦτανε Ἀπριλιάτικη φιλία.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΠΑΝΟΥΚΑΚΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓ. 36033
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-55
ΑΡΙΘ. 36033
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Δὲν ἐλπίζω τίποτε πιά. Κι' ὡστόσο, εἶμαι μόλις εἰκοσι χρόνων... Ἀλλὰ ξέρω πῶς δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται πιὰ νὰ χαμογελάσω καὶ πῶς δὲν μὲ περιμένει οὔτε ἀγάπη, οὔτε χαρὰ στὴ ζωή μου. Τίποτε!...

Στὰ δεκαεφτά μου χρόνια τὸ σῶμα μου εἶχε σχηματισθῆ ἐντελῶς κι' ἤμουν τέλεια γυναίκα. Ἡ φύσις μ' εἶχε προικίσει μ' ἕνα πολύτιμο δῶρο: τὴν ὁμορφιά. Καὶ ποθοῦσα νὰ χαρῶ τὴ ζωή μου.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, γνώρισα τὸν Πιέρ. Κι' ἀγαπηθήκαμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Ἀλλ' ὁ Πιὲρ ἦταν φτωχός, ὅπως ἤμουν κι' ἐγώ.

— Πρέπει νὰ κάμης ὑπομονὴ ἕνα - δυὸ χρόνια ἀκόμη, μοῦλεγε ὁ Πιέρ, ποὺ ἦταν ὑπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα. Μοῦ ὑποσχέθηκαν πώς, μόλις πάρω τὴν προαγωγή μου, θὰ μὲ στείλουν νὰ διευθύνω ἕνα ὑποκατάστημα σὲ ἐπαρχία. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μισθό μου, θἄχω καὶ ποσοστὰ καὶ θὰ μπορέσουμε τότε νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι.

Μά, ὅπως σᾶς εἶπα, διψοῦσα νὰ ζήσω. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ φύσις μ' εἶχε κάμει ἐλαφρόμυαλη κι' ἐπιπόλαιη. Ἐλάτρευα τὸν Πιέρ. Μὰ μοῦ ἄρεσε νὰ κυττάζω καὶ πολλοὺς ἄλλους νέους. Δὲν ἔβλεπα τίποτε κακὸ σ' αὐτό.

Σᾶς εἶπα ὅτι αἰσθανόμουν μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία γιὰ τὶς διασκεδάσεις. Ὁ Πιὲρ — ἀλλοίμονο! — πολὺ λίγα πράγματα μποροῦσε νὰ μοῦ προσφέρη.

Ἄρχισα τότε νὰ κάνω παρέα μὲ μερικὲς φίλες μου, ποὺ ἤξεραν πολὺν κόσμο. Τρέχαμε μαζὶ σὲ χορούς, σὲ διασκεδάσεις, σὲ ἐκδρομές.

Ὁ Πιὲρ μοῦ ἔκανε παρατηρήσεις. Ἀλλὰ τὸν ἀποστόμωνα.

Ἤθελα νὰ «ζήσω». Δὲν ἤξερα πὼς εἶνε ἐπικίνδυνο σὲ μιὰ πεταλοῦδα νὰ γυρίζη μ' ἁπλωμένα τὰ φτερά της γύρω στὴ φωτιά. Καὶ μιὰ μέρα, ἔκαψα τὰ φτερά μου. Δὲν ξέρω πῶς ἔγινε... Δὲν μπορῶ, δὲν θέλω νὰ θυμηθῶ.

Ὁ Ζὰν ἦταν ἕνας πλούσιος νέος κι' εἶχε δικό του αὐτοκίνητο. Μᾶς εἶχε πάει λὲς φορὲς ἐκδρομὴ μ' αὐτό. Μά, μιὰ μέρα, δὲν ἤρθε καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς στὸ ραντεβοὺ ποὺ εἴχαμε δώσει. Ἦταν ἀπὸ τυχαία σύμπτωσι; Δὲν ξέρω κι' οὔτε φρόντισα ποτὲ νὰ τὸ μάθω. Ἔτσι, βρέθηκα μόνη στὸ πλευρὸ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Μείναμε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν ἔξοχή. Κι' ὅταν γυρίσαμε, κάτι τὸ καινούργιο εἶχε μπῆ στὴ ζωή μου...

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες. Ὁ Ζὰν μοῦ εἶχε δώσει νὰ καταλάβω πὼς δὲν μποροῦσε νὰ εἴμαστε τίποτε ἄλλο ἀπὸ δυὸ καλοὶ φίλοι. Δὲν συγκινήθηκε οὔτε ὅταν τοῦ εἶπα πὼς θὰ γιγόμουν μητέρα.

— Δὲν εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό, μοῦ εἶπε. Θὰ ἰδῆς τὶ ὁμορφα ποὺ θὰ τὸ τακτοποιήσωμε... Νά, πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πήγαινε στὴ διεύθυνσι ποὺ θὰ σοῦ δώσω...

Τοῦ τὰ πέταξα στὰ μοῦτρα κι' ἔφυγα ἀγανακτισμένη.

Ἕνα βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ Πιὲρ ἦρθε χαρούμενος στὸ σπίτι μου.

— Λουσίλ, μοῦ φώναξε, τὰ βάσανά μας τελείωσαν. Πῆρα τὴν προαγωγή μου! Μὲ στέλνουν νὰ διευθύνω ἕνα ὑποκατάστημα.... Τὸν ἄλλο μήνα θὰ κάμωμε τοὺς γάμους μας...

Νόμισα πὼς τὸ ταβάνι εἶχε πέσει πάνω στὸ κεφάλι μου. Ἡ καλωσύνη κι' ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Πιὲρ μοῦ ξέσχιζαν τὴν καρδιά. Ξέσπασα σὲ λυγμούς...

— Δὲν μπορῶ νὰ γίνω γυναίκα σου, Πιέρ, τοῦ ἀπάντησα.

— Γιατί, Λουσίλ;

— Γιατὶ ἔχω μέσα στὰ σπλάγχνα μου τὸ παιδὶ ἑνὸς ἄλλου... Εἶμαι ἕνα ἀνάξιο, ἕνα τιποτένιο πλάσμα... Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖς νὰ κάμης, Πιέρ, εἶνε νὰ μὲ περιφρονήσης...

— Τὸν ἀγαπᾶς αὐτὸν τὸν ἄλλον, Λουσίλ;

— Δὲν ἀγάπησα ποτὲ κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σένα, Πιέρ. Κι' ὅμως, σὲ πρόδωσα... Ὁ πόθος μου γιὰ τὶς διασκεδάσεις κι' ἡ ἐπιπολαιότητά μου μὲ παρέσυραν... Δὲν ἀξίζω οὔτε τὴ συγγνώμη σου...

— Αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶνε ὁ Ζάν; μὲ ρώτησε ὁ Πιέρ.

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου. Ὁ Πιὲρ εἶχε γίνει κατακίτρινος. Κι' ἔξαφνα ἔφυγε βιαστικά.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔμαθα πὼς εἶχε σκοτώσει τὸ Ζάν.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Πιὲρ ἦταν φρικαλέο κι' ἀνατριχιαστικό. Εἶχε πείσει τὸ Ζὰν νὰ πᾶνε ἕναν περίπατο στὴν ἔξοχὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἦσαν φίλοι. Ἐκεῖ τὸν ἔδεσε χεροπόδαρα κι' ἔπειτα ἔβαλε φωτιὰ στὸ ρεζερβουὰρ τῆς βενζίνης. Ὁ δυστυχισμένος κάπνε ζωντανός!

Ἐπίασαν τὸν Πιὲρ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες. Ἡ δίκη του ἔγινε σὲ λίγον καιρό. Κι' οἱ ἔνορκοι φάνηκαν ἀμείλικτοι ἀπέναντί του. Δὲν τὸν τιμώρησαν μόνο γιὰ τὸ ἔγκλημά του, ἀλλὰ πιὸ πολὺ γιὰ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴ θηριωδία του. Τὸν καταδίκασαν σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα.

Μερικοὺς μῆνες μετὰ τὴν καταδίκη τοῦ Πιὲρ ἔφερα στὸν κόσμο ἕνα νεκρὸ πλάσμα. Ἦταν τὸ παιδὶ τοῦ Ζάν...

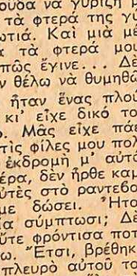
Τώρα εἶμαι μόνη, ὁλότελα μόνη. Ὁ Πιὲρ ἀργοπεθαίνει κάπου στὴν πράσινη Κόλασι τῆς Γουϊάννας. Κι' ἐγώ, γερνάω μέρα μὲ τὴ μέρα, ὥρα μὲ τὴν ὥρα... Τὰ μαλλιά μου κοντεύουν ν' ἀσπρίσουν καὶ τὰ μάγουλά μου ἔχουν γεμίσει ρυτίδες. Κι' ὡστόσο, μόλις εἶμαι εἰκοσι χρόνων... Ἀλλὰ δὲν ἐξεγείρομαι, οὔτε παραπονιέμαι. Τὴν εὐτυχία μου τὴν κατέστρεψα μόνη μου, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια...

ΜΑΡΘΑ ΣΑΝΤΑΛ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εὐγένεια

Τρόπους σφόδρα ἐρωτικοὺς πολλοὺς ἐπιχειρήσας
καὶ πάντοτε ὁ ἄτυχης ἀγρίως πατηρήσας
ἐν τέλει ἀπεφάσισον, σκεφθεὶς προσεκτικῶς,
εἰς τὰς γυνὰς νὰ φέρωμαι πάνυ εὐγενικῶς.
Εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐστήριζον ἐλπίδας
ὅτι θὰ ἤμην συμπαθὴς εἰς πάσας τὰς Ἀθῖδας.
Καὶ οὕτω πλέον εὐχερῶς καὶ κατὰ τρόπον καίριον
θὰ ἤνοιγον ἐρωτικὸν τρελλῶδες νδαραβέριον.
Καὶ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν βαίνων αὐτοκινήτου
εἶδον γυνὴν — ὦ! Ἄπολλον! — αἴγλης ἀπροσμετρήτου,
ὀρθίαν ἄνωθεν ἐμοῦ, καθεζομένου πλήρως,
ἐφαπτομένου μάλιστα αὐτῆς ἰδιοχείρως.
Κι' ἐπιθυμῶν εὐγένειαν νὰ δείξω πρὸς ἐκείνην,
προσέτι εὑρισκόμενος εἰς ταραχώδη δίνην
ἠγέρθην ἐκ τῆς θέσεως καὶ τὸν κορμὸν τανύων,
— Περάστε, μίς! ἀνέκραξον τὴν θέσιν μου δεικνύων.
Κι' ἐνῶ αὐτὴ ἐκάθητο γελῶσα πονηρῶς
ἐγώ, εἰς ἄκρον εὐγενής, ὑποκλιθεὶς ἄβρως
ἔθεσον χειροφίλημα — ὁποίαν τύχην εἶχα! —
ὅτε ἠκούσθη ὄπισθεν: — Τί κάνεις κεῖ ρὲ τρίχα;
Καὶ πάραυτα μανδράχαλος, σύξυγος γὰρ ἐκείνης,
μὲ ἤδραξεν μετὰ σπουδῆς, τουτέστιν ἐξ ἀπίνης
κι' ἐξεδιώχθην, ὁ πτωχός, βαρβάρως πὺξ καὶ λάξ,
διότι εἶμαι Δὸν-Ζουάν, ἦγουν εἰς ἄκρον βλάξ!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ «Λυρικὴ Σκηνὴ» θὰ ἐγκαινιάση τὴν καλοκαιρινὴ σαιζὸν στὸ θέατρό της στὴ Λεωφόρο Ἀλεξάνδρας μὲ τὴν ὡραία ὀπερέττα τοῦ ἀειμνήστου Σακελλαρίδη «Ἰλὶκ - Νίκ». Στὸ ρόλο τοῦ τενόρου, ἀντὶ τοῦ Ἐπιτροπάκη, ποὺ ἐζήτησε μισθὸ 10 ἑκατομμυρίων γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴ «Λυρικὴ Σκηνή», θὰ παίξη ὁ Θάνος.

Ἄλλο τμῆμα τῆς «Λυρικῆς Σκηνῆς» θὰ ἐπιχειρήση καλλιτεχνικὴ περιοδεια στὶς ἐπαρχίες, ὅπου θὰ παρουσιάση ὁλες τὶς ὀπερες ποὺ ἀνεβάστηκαν στὰ «Ὀλύμπια». Πρῶτος σταθμὸς θὰ εἶνε ἡ Θεσσαλονίκη καὶ κατόπιν ἡ Κρήτη καὶ ἡ Ρόδος.

— Ἕνας Ἕλλην τενόρος, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὁ Νίκος Φιλακουρίδης, ποὺ εἶχε μεγάλη ἐξέλιξι στὴν Ἰταλία, σημειώνει τώρα μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ὄπερα τοῦ Μόντε Κάρλο. Ὁ Φιλακουρίδης θὰ ἔλθη ἀργότερα καὶ στὰς Ἀθήνας.

— Ἐπίσης ἀναμένεται προσεχῶς καὶ ὁ γνωστὸς Ἕλλην καντσονετίστας Χάρης Οἰκονομίδης, ποὺ βρίσκεται τώρα γιὰ σειρὰ ρεσιτὰλ στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Οἰκονομίδης παρέμεινε πολλὰ χρόνια στὴ Γερμανία, ὅπου ἔπαιξε σὲ πολλὰ φίλμ σημαντικοὺς ρόλους.

— Ὁ Πέτρος Κυριακὸς ἔδωσε στὴ Βοστώνη τὴν πρώτη του παράστασι, ποὺ τοῦ ἀφῆκε κέρδος 3 χιλ. δολλάρια. Τώρα ἑτοιμάζει τὴ μεγάλη παράστασι ποὺ θὰ δώση τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων στὸ «Κάρνετζη Χώλ», μὲ τὴν ἐπιθεώρησι «Ἑλλὰς - Ἀμερικὴ», ποὺ θὰ περιλαμβάνη τὸ πατριωτικὸ σκέτς, «Κρητικὴ ψυχή», τὰ σατυρικὰ νούμερα: «Οἱ τσολιάδες στὴν Ἀμερική», «Ἰταλικὲς ἐπανορθώσεις» κ. ἄ.

Ὁ Κυριακός, ποὺ ἔχει προτάσεις νὰ ἐμφανιστῆ μὲ ἐξαιρετικὴ ἀμοιβὴ καὶ στὸ ἑλληνικὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης «Ἀθηναϊκὴ Γωνιά», θὰ γυρίση στὴν Ἀθήνα, τὸν Σεπτέμβριο.

— Μὲ τὴν τελευταία ἀπεργία τῶν μηχανικῶν τοῦ κινηματογράφου, ὁ γνωστὸς θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας κ. Γ. Φραντζῆς, ἰδιοκτήτης τοῦ κινηματογράφου «Ἀλάσκα» ξαναθυμήθηκε τὴν παληά του τέχνη, φόρεσε τὴν φόρμα του καὶ ξαναμπῆκε στὴν καμπίνα τῆς μηχανῆς!

Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν εἶχε δίπλωμα καὶ ἀναγκάστηκε νὰ δώση ἐξετάσεις στὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Οἰκονομίας γιὰ νὰ ἐφοδιασθῆ καὶ μ' αὐτό, ποὺ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

— Ἡ μικροῦλα καλλιτέχνις Ζωζὼ Σαπουντζάκη βρίσκεται τελευταία στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ σημειώνει ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Ἰδιαίτερα σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ παράστασι ὅπου παρουσιάστηκε ντυμένη τσολιάς, ἐνθουσίασε τὸ ἑλληνικὸ κοινό.

— Μία καινούργια ντιζέζ, ἡ Κικὴ Πολυχρονοπούλου ποὺ ντεμπουτάρισε τὸν τελευταῖο καιρό, μιμεῖται καταπληκτικὰ τὴ Σοφία Βέμπο.

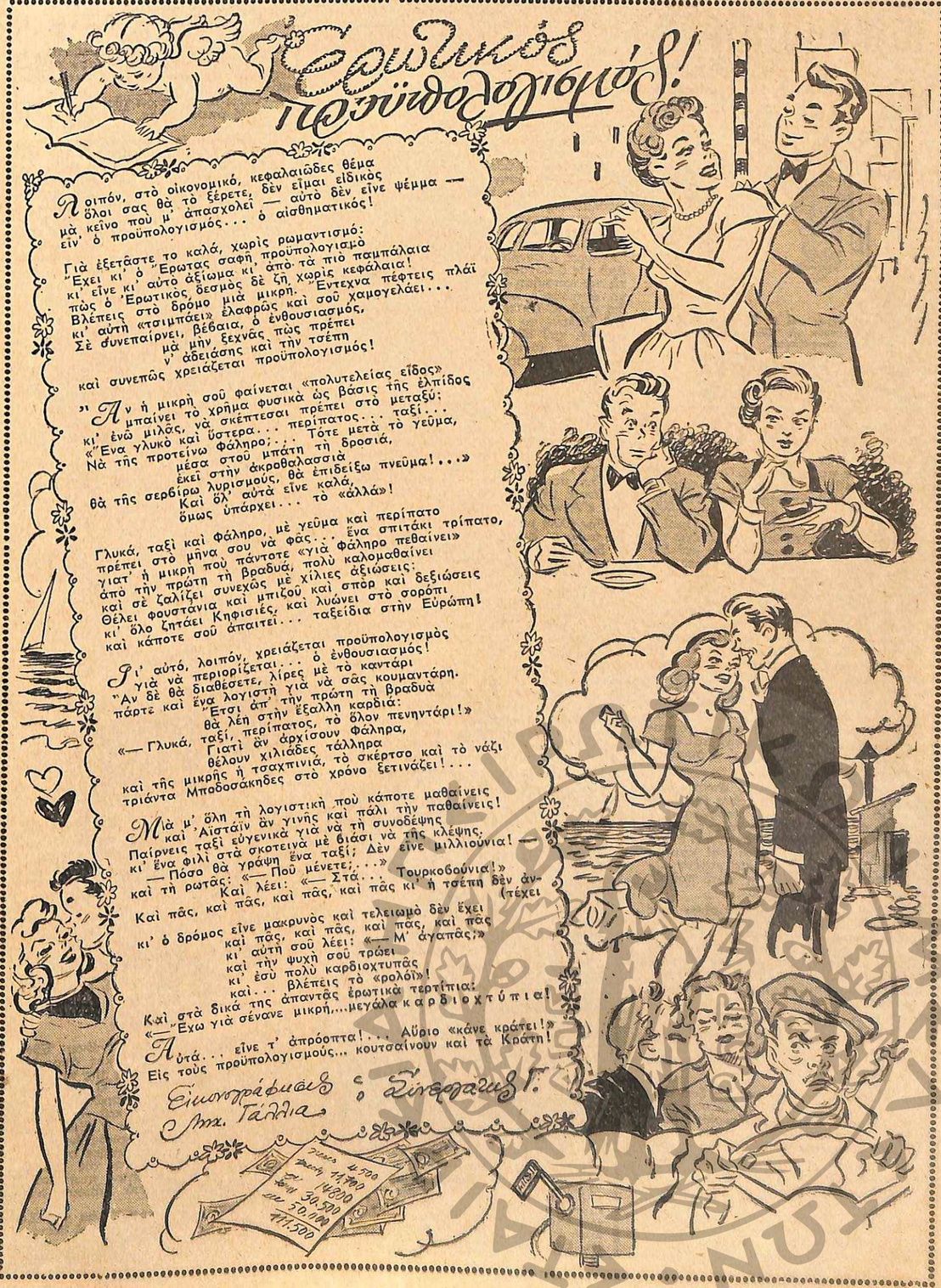
— Ὁ γνωστὸς μακετίστας Γιῶργος Σκαλιντώ, μὲ πρωτοβουλία τῆς Ροζίτας Σερράνο, ἀνοίγει τὸν ἐρχόμενο μῆνα μιὰ ἔκθεσι στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ 28 μοντέλλα ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ, ποὺ ἔστειλε ἐκεῖ.

— Ἡ γνωστὴ κωμωδία τοῦ Μωραϊτίνη «Δακτυλογράφος ζητεῖ θέσιν» ποὺ ἐσημείωσεν ἄλλοτε ρεκὸρ παραστάσεων, πρόκειται νὰ γυριστῆ σὲ ταινία μὲ σενάριο τοῦ ἰδίου τοῦ συγγραφέως.

— Ἡ «Νόβακ Φὶλμ» πρόκειται νὰ παρουσιάση, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ὀθόνη ἕνα ἔργο «Γκρὰν Γκινιόλ».

— Ὁ ραδιοφωνικὸς διαγωνισμὸς τραγουδιοῦ μὲ τὸ Ἀμερικανικὸ τραγοῦδι «Ἐγκεῖν», θὰ γίνη τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

... Όλοι οί έπίσημοι καί μή δέν έκαναν τίποτ' άλλο παρά νά βλέπουν τά πόδια τοῦ άνυπόπτου συναδέλφου.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ἀλλά ἐφήμερη μόδα

Δημοσιογραφικές ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Στά μέσα τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ ΟΗΕ πού ἔγινε πρόπερσυ στό Παρίσι (Σεπτέμβριος 1948), ρώτησα ἕνα συνάδελφο πῶς γλεντάει. Μοῦ ἀπήντησε πώς δέν εἶχε δῆ ἀκόμα οὔτε θέατρο, οὔτε κινηματογράφο, οὔτε τό Λούβρο, οὔτε τίποτε. Πρωΐ - βράδυ δουλειά. Τά εἶχα ὑποστῆ κι' ἐγώ τίς πρῶτες μέρες τῆς Γ. Συνελεύσεως καί δέν ἔζησα τό Παρίσι παρά τίς λίγες μέρες πού ἔμεινα ἀφοῦ παρέδωσα ὑπηρεσία στόν συνάδελφο πού ἦλθε νά συνεχίση.

Τό σημειώνω αὐτό γιά νά ἐξηγήσω ὅτι αὐτά πού λέγονται «δημοσιογραφικές ἀποστολές» δέν προϋποθέτουν ἄνεση, καλοπέραση, γλέντι. Συνήθως συμβαίνει τό ἀντίθετο. Μπορεῖ ἕνας δημοσιογράφος νά πάη ἀποστολή στό ἐξωτερικό καί νά γυρίση πτῶμα, καραβοτσακισμένος, ὄχι κατενθουσιασμένος πάντως ἀπό τό ταξίδι του. Αὐτό ἰσχύει κυρίως γιά τίς περιπτώσεις τῶν διεθνῶν συνεδρίων καί διασκέψεων, πού ἀπαιτοῦν τρεχάματα, κόπους, ἀγωνίες καί ὅπου κατ' ἀνάγκην ἀναπτύσσεται κι' ὁ συναγωνισμός.

Στίς περιπτώσεις αὐτές ὁ ἀπεσταλμένος ἀναγκάζεται κάποτε νά κάνη βιαστικά τή δουλειά του. Πρέπει νά προφθάση νά στείλη τήν ὡρισμένη ὥρα τό τηλεγράφημα. Ἡ βιασύνη ὅμως δέν εἶναι πάντα καί ἐγγύηση τῆς ἐπιτυχίας. Γίνεται καί καμμιά γκαφίτσα. Συμβαίνει ὅμως καί κανένα ἄλλου εἴδους ἀπρόοπτο, σάν κι' αὐτό πού θά ἀφηγηθῶ.

Ὁ «ἥρως» τοῦ περιστατικοῦ εἶναι ἕνας παλαιός καί ἐξαίρετος συνάδελφος. Νοικοκύρης σέ ὅλα του, φροντίζει στίς ἀποστολές του στό ἐξωτερικό νά μήν τοῦ λείπη τίποτε. Πρέπει νά εἶναι ἐν τάξει ὅλα τά σύνεργα τῆς δουλειᾶς καί φυσικά καί τό ὄχι πολύ συμπαθές, ἀλλά ἀπαραίτητο ἐπίσημο ἔνδυμα.

Ὁ συνάδελφος ἦταν ἕνας ἀπό τούς καλύτερους τουρκομαθεῖς τῆς δημοσιογραφικῆς ἀποστολῆς πού συνώδευσε τόν Βενιζέλο στό πρῶτο ταξίδι του στήν Ἄγκυρα τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1930.

Ἡ συγκίνησίς του ἦταν μεγάλη ὅσο πλησίαζε τό πλοῖο στήν Πόλι. Μαζί μας ταξίδευε κι' ὁ πρεσβευτής τῆς Τουρκίας Ἐνίς Βέης, μέ τόν ὁποῖο ὁ συνάδελφος ἐπιασε κατά τά ἡμερώματα κουβέντα στή γέφυρα τοῦ πλοίου, ὅταν ἄρχισε νά διαγράφεται ἀπό μακρυά ἡ σιλουέττα τοῦ Βοσπόρου. Στή συζήτησι ἐπάνω εἶπε στόν πρεσβευτή ὅτι ἄν κι' εἶχε ζήσει πολλά χρόνια στήν Πόλι δέν ἤξερε γρῦ τούρκικα — ἐνῶ τά ἤξερε πολύ καλά. Λίγο ἀργότερα ὅμως, ὅταν εἶδε νά ξεκαθαρίζουν μέσα ἀπό τή διαλυομένη ὁμίχλη οἱ κορυφές τῶν τζαμιῶν, ἔξαρσε τό μικρό ψέμμα πού εἶχε πῆ κι ἄρχισε νά... προσφωνῆ τούρκικα τήν Πόλι καί νά ἀπαγγέλλη ἀραβιστί ρητά τοῦ Κορανίου!

Ὁ πρεσβευτής τόν κύτταζε ἔκπληκτος. Ὕστερα ἀπό δέκα περίπου λεπτά, ὅταν ὁ τουρκομαθής συνάδελφος συνῆλθε ἀπό τήν πρώτη συγκίνησι καί ἀντελήφθη τήν γκάφα του, εἶπε στόν Ἐνίς Βέη:

— Περίεργο... Ὅσα τούρκικα ἤξερα τά παληά χρόνια καί τά εἶχα ξεχάσει ἐντελῶς στό μεταξύ, μοῦ ξαναῆλθαν ξαφνικά στή μνήμη μου, τώρα μόλις...

— Δέν εἶναι περίεργο... εἶπε μέ τή διπλωματική του λεπτότητα ὁ πρεσβευτής.

Στόν ἴδιο συνάδελφο συνέβη καί τό ἑξῆς. Ὅπως μοῦ τό ἀφηγήθηκαν ἄλλοι πού ἰσχυρίζονται ὅτι εἶχαν προσωπική ἀντίληψι τοῦ παθήματος. (Ἐγώ δέν τό εἶδα μέ τά μάτια μου πάντως ἄν καί ἤμουν μαζί μέ τήν δημοσιογραφική ἀποστολή).

Μόλις ἔφθασε στό ξενοδοχεῖο του στήν Ἄγκυρα, ὁ συνάδελφος, φρόντισε νά βγάλη ἀπό τίς βαλίτσες του τά ροῦχα του καί νά τά τακτοποιήση στή ντουλάπα. Τότε μονάχα ἀντελήφθη μέ μεγάλη του στενοχώρια ὅτι ἀπό τό σπίτι του κατά λάθος, ἀντί νά τοῦ βάλουν τό καινούργιο πανταλόνι του σμόκιν, τοῦ ἔβαλαν ἕνα παληό πού ἦταν στενό καί κοντό. Τό παντελόνι αὐτό εἶχε ἀποστρατευθῆ πρό καιροῦ καί μόνο τό μοιραῖο λάθος τό ἔφερε μέχρι τῆς ντουλάπας τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγκύρας.

Τά πράγματα μ' ὅλα ταῦτα ἔπρεπε νά ἐξοικονομηθοῦν ἐκ τῶν ἐνόντων καί γι' αὐτό ὁ συνάδελφος, μαζί μέ τ' ἄλλα ροῦχα πού ἔδωσε γιά σιδέρωμα δέν παράλειψε καί τό παντελόνι, ἀποφασισμένος νά τό φορέση ὁπωσδήποτε, τό ἑπόμενο βράδυ, πού θά δινόταν ἡ πρώτη ἐπίσημη δεξίωσις μέ χορό, στίς μεγάλες αἴθουσες τοῦ «Ἄγκαρα Πάλλας».

Τήν ἄλλη μέρα τό μεσημέρι φάγαμε πάρα πολύ σ' ἕνα γεῦμα πού μᾶς εἶχε δώσει ἡ διεύθυνσις τοῦ Γραφείου Τύπου. Τρεῖς ὧρες ἤμασταν καθισμένοι στό τραπέζι, τσιμπώντας κάθε τόσο κάτι ἀπό τούς ὀρεκτικώτατους μεζέδες πού παρήλαυναν κάθε λίγο ἀπό μπροστά μας: Καί δέν μπορῶ νά ἀρνηθῶ ὅτι τιμήσαμε ἰδιαιτέρως τό μαῦρο χαβιάρι πού προσεκομίσθη μέσα σέ μιά πελωρία πιατέλλα καί σερβιριζόταν μέ μιά κουτάλα τῆς σούπας.

Συνέπεια τοῦ γεύματος αὐτοῦ ἦταν νά τό ρίξουμε ὅλοι στόν ὕπνο κατά τό ἀπογευματάκι, ὥστε νά εἴμαστε κατά τό δυνατόν φρέσκοι στή βραδυνή δεξίωσι. Εἴχαμε συνεννοηθῆ νά βρεθοῦμε ὅλοι μέ τά «ἐπίσημά» μας ἑνωρίς κατά τίς 8½ στό «Ἄγκαρα Πάλλας», ὥστε νά παρακολουθήσουμε τήν κίνησι. Συνέβη ὅμως στό ξενοδοχεῖο μας ἕνα μικροεπεισόδιο πού ἀνέτρεψε ἐλαφρῶς τά σχέδιά μας. Ὁ συνάδελφος πού εἶχε τό ἀτύχημα μέ τό παντελόνι τοῦ σμόκιν, μόλις εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι τοῦ ἔλειπε καί τό παντελόνι τῆς πιτζάμας του. Καί διεμαρτύρετο ζωηρότατα. Ἦταν σίγουρος πώς τοῦ τῶκλεψαν. Φώναξε καταγανακτισμένος τήν καμαριέρα:

— Θέλω τό παντελόνι τῆς πιτζάμας μου! Νά βρεθῆ ὁπωσδήποτε. Τό μεσημέρι ἦταν ἐδῶ.

Ἔγινε φασαρία. Παρά τρίχα νά φθάση ἡ ὑπόθεσις ὡς τή... διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας. Ὁ παθών, ἄν καί εἶχε φορέσει στό μεταξύ τό θαυμάσιο καί ὁλοκαίνουργιο σακκάκι τοῦ σμόκιν καί — κατ' ἀνάγκην — τό κοντό καί στενό καί παρ' ὅλο τό σιδέρωμα ἀξοθρήνητο πανταλόνι, δέν ἐννοοῦσε νά τό κουνήση ἄν δέν ξεκαθάριζε τό μυστήριο τῆς πιτζάμας.

— Δέν πάω πουθενά, ἔλεγε, ἄν δέν βρεθῆ πρῶτα τό παντελόνι τῆς πιτζάμας μου. Δέν εἶναι κατάστασις αὐτή. Κάποιος μπῆκε στό δωμάτιό μου... Μπορεῖ νά μοῦ ἔκλεψαν καί τίποτε ἄλλο...

Ἔγινε ὁλόκληρη ἱστορία ὅσο νά πεισθῆ ὁ συνάδελφος νά ἀφήση ἐκκρεμῆ τήν ὑπόθεσι τῆς πιτζάμας καί νά πάη στό «Ἄγκαρα Πάλλας». Τελικά τό ἀποφάσισε καί ξεκίνησε.

Στή μεγάλη σάλα τῶν δεξιώσεων εἶχαν ἀρχίσει ἤδη νά συγκεντρώνωνται οἱ πρῶτοι ἐπίσημοι. Ὑπουργοί, πρεσβευταί, ὡραῖες κυρίες μέ ἐξωμες αἰσθῆτες. Τά φράκα καί τά παράσημα στήν ἡμερησία διάταξι. Ὁ μέ τίς πολλές ἀτυχίες συνάδελφος ἔφθασε στήν κατάλληλη στιγμή κι' ἀφοῦ ἔκανε μιά βόλτα στή σάλα προχώρησε σ' ἕνα γκρούπ ἐπισήμων. Δέν ἀντελήφθη ὅτι οἱ περισσότεροι τόν κύτταζαν μέ μεγάλο ἐνδιαφέρον καί μάλιστα οἱ κυρίες, πού σχεδόν μετροῦσαν τά βήματά του. Ὕστερα ἀπό λίγη ὥρα ὅλοι οἱ ἐπίσημοι καί μή δέν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρά νά βλέπουν τά πόδια τοῦ ἀνυπόπτου συναδέλφου. Καί ὄχι χωρίς λόγο. Τό παντελόνι τοῦ σμόκιν του κατέληγε — καί στά δυό σκέλη — σ' ἕνα εἶδος... φαρμπαλά, ἐντονώτατα πράσινου. Ἦταν μιά πρωτοτυπία πού γιά πρώτη φορά ἐμφανιζόταν στά κοσμικά σαλόνια καί ἦταν φυσικό νά κάνη ἐντύπωσι. Τό πράσινο ρεβέρ στό παντελόνι τοῦ σμόκιν ἴσως νά ἦταν ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας καί νά μήν εἶχε φθάσει ἀκόμη στήν Ἄγκυρα...

Δέν ἦταν — φεῦ — ὑπόθεσις μόδας. Ὁ συνάδελφος, μέσα στήν ἀφηρημάδα του, εἶχε φορέσει τό παντελόνι του ἐπάνω ἀπό τή πιτζάμα, κι' αὐτός ἦταν ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο νόμισε πώς τοῦ τήν εἶχαν κλέψει. Στήν ἀρχή τό πρᾶγμα δέν ἔγινε ἀντιληπτό, ἐπειδή ἡ πιτζάμα τραβήχτηκε ἐπάνω. Σιγά-σιγά ὅμως ἔπεφτε ὅσο ποῦ ἔφτασε νά φαίνεται τρία δάχτυλα κάτω ἀπό τό μαῦρο παντελόνι.

Δέν εἶναι ἀνάγκη νά περιγράψω τό τί ἐσθάνθηκε ὁ συνάδελφος ὅταν τοῦ εἶπαν στ' αὐτί τά συμβαίνοντα. Ἔτρεξε στό γνωστό διαμέρισμα ὅπου ἀπομονώνονται οἱ ἄνθρωποι, ἔβγαλε τή πιτζάμα του, τήν ἔστειλε στό ξενοδοχεῖο του, πῆγε στό μπάρ, ἤπιε μερικά τονωτικά γιά νά πάρη θάρος καί μόλις μετά μιά ὥρα πῆρε τήν ἀπόφασι νά ἐπιστρέψη στή σάλλα τῆς δεξιώσεως. Αὐτά βεβαιώνουν ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν προσωπική ἀντίληψι τοῦ περιστατικοῦ. Ἐγώ δέν εἶδα τίποτε μέ τά μάτια μου...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪✪

ΜΙΑ ΝΕΑ ΝΤΙΖΕΖ

Ἡ ἐκλεκτή καλλιτέχνις τοῦ ἑλαφροῦ τραγουδιοῦ Εὔα Στύλ ἡ ὁποία ἀνεχώρησε διά τήν Θεσσαλονίκην, ὅπου τραγουδάει στό ἐκεῖ κέντρον «Καλύβα». Ἡ Εὔα Στύλ, παρ' ὅλο τό βόῃ, ἔχει καταλάβει ἐπαξίως μιά ἀπό τίς πρωτες θέσεις μεταξύ τῶν Ἑλληνίδων ντιζέζ.

Ἀνέκδοτα

Τό προσωπικό τοῦ Μεγάλου Ἐθνικοῦ Καφενείου τῆς Νέας Ὑόρκης ἀποτελεῖται στό σύνολό του ἀπό μέλη τῆς παληᾶς εὐρωπαϊκῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ «μαίτρ» εἶνε ἕνας κόμης, οἱ γκρούμ βαρῶνοι, οἱ μπάρμεν κόμητες καί δοῦκες καί τό παιδί τοῦ ἀσανσέρ πρίγκηψ. Μόνον ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ Σάμουελ Μέγιερ, εἶναι κοινός θνητός.

Ἕνα βράδυ, λοιπόν, μπῆκε σ' αὐτό τό κέντρο ὁ πρίγκηψ Ὀλάφ τῆς Σουηδίας. Ὅλα τά τραπέζια ἦταν πιασμένα. Ὁ πρίγκηψ πῆγε τότε στό Σάμουελ Μέγιερ καί τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι ὁ πρίγκηψ Ὀλάφ τῆς Σουηδίας. Μήπως ἔνετε καμμιά κενή θέσι;

Κι' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου παρεξηγώντας τήν αἴτησί του τοῦ ἀπάντησε:

— Λυποῦμαι πολύ, κύριε. Τό ὑπηρετικό προσωπικό μου εἶνε πλήρες!

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Λυγερης παίρνει μιὰ τρομερὴ ἀπόφαση: Ν' ἀλλάξη τὰ δυὸ μωρά. Τὸ προτείνει στὴν ἀδελφὴ Φαίδρα καὶ τῆς ὑπόσχεται ἕνα στρογγυλὸ ποσὸν γιὰ νὰ μπορέση κι' αὐτὴ νὰ παντρευτῆ τὸ γιατρὸ ποὺ ἀγαπᾶ. Μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἡ Φαίδρα δέχεται. Ἔτσι ἡ Κορίννα παίρνει, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται, τὸ μωρὸ τῆς Μαριέττας κι' ἡ Μαριέττα τὸ δικό της, τὸ ἀρρωστο. Κατόπιν οἱ δυὸ μητέρες φεύγουν ἀπὸ τὴν κλινική. 'Η Κορίννα εἶνε εὐτυχισμένη βλέποντας τὸ μωρό της μιὰ χαρά. Οἱ φόβοι της διαλύονται. Κι' αὐτὸ τὸ πρωῒ οἱ δυὸ μητέρες μὲ τὰ μικρά τους βρίσκονται στὸ Ζάππειο, ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἀπ' τὴ γέννα.

7ον

Τὰ μάτια τῆς Κορίννας βούρκωσαν. Μιὰ ἀνείπωτη εὐτυχία τῆς πλημμύρισε τὴν καρδιά.

— Κλαῖς; γέλασε ἡ Μαριέττα. Γιὰ ἰδές τον! Αὐτός, σὲ λίγον καιρό, θὰ σοῦ φεύγη καὶ θὰ τὸν χάνης! Μά, ἀλήθεια, γιατί εἶνε τόσο βουρκωμένα τὰ μάτι σου;

— Δὲν ξέρεις, Μαριέττα, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πῶς περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ θὰ τὄβλεπα νὰ περπατήση ἐλεύθερα τὸ παιδί.

— Γιατί εἶχες τόση ἀγωνία; Νὰ ποὺ περπάτησε. Δὲν βλέπεις τὸ δικό μου, τὸν τεμπέλη; Οὔτε στέκει ἀκόμα ὄρθιος. Αὐτὸς θὰ τ' περπατήση δυὸ χρόνων.

— Στενοχωριέσαι γι' αὐτό, Μαριέττα; ρώτησε ἡ Κορίννα.

'Εἶχε ἰδέα σήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Γιατί; ἀπόρησε. Σάμπως δὲν θὰ περπατήση; Τί σημασία ἔχει λίγον καιρὸ νωρίτερα, λίγον καιρὸ ἀργότερα; Μιὰ φορά, θὰ περπατήση κι' αὐτὸς, σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

— Ναί, δὲν σοῦ λέω, εἶπε ἡ Κορίννα κι' ἀναστέναξε μὲ ἀνέκφραστη ἀνακούφιση. 'Οταν ξέρεις ὅτι θὰ περπατήση σὰν ὅλους, ὅταν δὲν φοβᾶσαι...

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Τί φοβόσουν ἐσύ;

— 'Εγώ;...

'Η Κορίννα βαγκώθηκε.

— Δὲν φοβόμουν τίποτε. 'Αλλά, νά, ὧρες ὧρες μοὔρχονταν κάτι κουτὲς ἰδέες... Κύτταζα τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ μου καὶ νόμιζα πὼς τὸ ἕνα εἶνε πιὸ κοντὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

'Η Μαριέττα ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Κάτι τέτοιες ἰδέες μοῦ περνάνε κι' ἐμένα ἀπὸ τὸ μυαλό, εἶπε κατόπιν. 'Οταν βλέπω τὸ Ντίνο μου, νὰ μὴ μπορῆ ἀκόμα νὰ καθήση στὸ καρρότσι του καλὰ - καλά, ἐγὼ ἄλλα παιδιά, ὁ δικός σου ἂς ποῦμε, εἶνε τόσο πιὸ ξεπεταγμένος, λέω πὼς τὸ παιδί μου εἶνε ἐλαττωματικό. Ἀλλά, πάλι καταλαβαίνω πὼς αὐτὰ εἶνε κουταμάρες. Ἔτσι εἶνε τὰ παιδιά. Ἄλλα ξεπετάγονται νωρίτερα, ἄλλα ἀργότερα, μὰ στὸ τέλος γίνονται ὅλα σωστοὶ ἄνθρωποι.

'Η Κορίννα κύτταζε τὸ μικρὸ Ντίνο. Αὐτὸς ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὸ καροτσάκι του, σὰν χαμένος ἔτσι καθὼς κύτταζε τὰ φύλλα τῶν δέντρων ποὺ ἀνα-δεύονταν στὸ φύσημα τοῦ ἀνοιξιάτικου ἀέρα.

— Τί τὸν κυττᾶς; γέλασε ἡ Μαριέττα. Δὲν εἴπαμε; 'Ονειροπολεῖ ὁ γυιός μου, θὰ γίνη μεγάλος ποιητής!

Στὸ μεταξὺ ὁ μικρὸς Γιῶργος ἀλώνιζε στὸ πάρκο. Διαρκῶς τὸ περπατημά του στερεωνόταν καὶ πιὸ πολύ. Κι' ἡ γλῶσσα του ἔδινε κι' ἔπαιρνε. Φώναζε στοὺς διαβάτες: «'Ελα, ἔλα!» κι' ὅλοι τὸν καίρονταν.

Γύρισε ἡ Κορίννα εὐτυχισμένη στὸ σπίτι της.

— Πάνο, φώναξε ἀπὸ τὴν πόρτα. 'Ο Γιῶργος περπάτησε! Περπάτησε μόνος του!...

— 'Αλήθεια; ἔκανε ἐκεῖνος εὐχαριστημένος. Βλέπεις τί βιαστικὸς ποὺ εἶνε, ὁ γυιός μας;

'Αξαφνα, ἡ Κορίννα ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ ἀντρός της. Τὸ στῆθος της φούσκωσε ἀπὸ ἕνα λυγμό.

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη! ἀναστέναξε.

— Καὶ πρέπει νὰ κλαῖς γι' αὐτό; ἀπόρησε συγκινημένος ὁ ἄντρας της.

— Δὲν ξέρεις ἐσύ, δὲν ξέρεις...

— Τί θέλεις νὰ ξέρω;

— Πόσες νύχτες ξαγρύπνησα... πόσες νύχτες γεμάτες ἀγωνία...

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Νά... φοβόμουν πὼς ὁ Γιῶργος δὲν θὰ στεκόταν καλὰ στὰ πόδια του.

Τὴν κύτταξε μ' ἔκπληξι.

— Γιατί; Πῶς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ τρελὴ ἰδέα; ρώτησε.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Νά, ὁ Λύγερης δὲν εἶχε φανῆ καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ παιδί μας.

'Ο Πάνος ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Ἄκουσε τώρα τοὺς γίνεται; Αὐτοὶ δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται. 'Ο Λύγερης ἔπεσε ὁλότελα ἔξω. Ἦταν ἐπιφυλακτικὸς γιὰ τὸ δικό μας τὸ παιδί κι' ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ παιδί τοῦ Θέμου. Καὶ τώρα ἀποδείχθηκε τὸ ἐναντίο. Τὸ δικό μας εἶνε μιὰ χαρά, καὶ τὸ παιδί τοῦ Θέμου φαίνεται πολὺ καθυστερημένο.

'Η καρδιὰ τῆς Κορίννας σφίχτηκε ξαφνικά. Ἔτσι σφιγγόταν κάθε φορὰ ποὺ συλλογιζόταν πὼς τὸ ἀνηψάκι της ἦταν ἀδύνατο.

— 'Αλήθεια, τὸ σκέπτεσαι αὐτὸ σοβαρά, Πάνο; ρώτησε. Πιστεύεις πὼς ὁ Ντίνος εἶνε ἕνα παιδὶ καθυστερημένο;

— Δὲν ξέρω!... ἔκανε ὁ Πάνος διστακτικά. Δὲν μοῦ φαίνεται ζωηρὸ τὸ μάτι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ... Πάντως, εἶνε βέβαια κουταμάρες νὰ θέλουμε νὰ βγάζουμε συμπεράσματα πάνω σὲ τέτοια πράγματα γιὰ παιδιὰ ἀχρόνιστα ἀκόμα.

— Ὄχι, πές μου. Σοῦ πέρασε ποτὲ ἡ ἰδέα αὐτή;

— Γιὰ τὸ Ντίνο ἴσως, ὄχι γιὰ τὸ Γιῶργο μας. Τὸ Ντίνο, ναί, θάθελα νὰ τὸν ἰδῶ νὰ περπατάη σὰν ὅλα τὰ παιδιά, γιὰ νὰ ἡσυχάσω.

— Μὰ σοῦ φαίνεται πὼς μπορεῖ νἄχη κανένα ἐλάττωμα;

'Ο... Μαθουσάλας

"Ενας ὑποψήφιος ἀγοραστὴς διαπραγματεύεται ἕνα πολὺ μεγάλο χτῆμα μὲ τὸν ἰδιοκτήτη του, ἕναν παμπάνηρο καὶ τετραπέρατο γέρο τσιγγούνη.

— "Εχω γεννηθῆ ἐδῶ, τοῦ λέει ὁ πονηρὸς χτηματίας καὶ χτὲς ἔκλεισα τὰ 200 μου χρόνια! Μόνον ἀπὸ αὐτὸ μποεῖτε νὰ καταλάβετε, κύριε, τί καλὸ κλῖμα ἔχει αὐτὴ ἡ περιοχή.

Σὲ λίγο, ὅταν βρέθηκε μόνος μὲ τὸ μεσίτη, ὁ ὑποψήφιος ἀγοραστὴς τὸν ρώτησε ἀφελέστατα :

— Δὲν μοῦ λέτε. Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ γέρος εἶνε 200 ἐτῶν;

— Δὲν εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ μεσίτης. 'Εγὼ τὸν γνωρίζω μόνο 150 χρόνια!...

Ο ΦΑΚΟΣ

—'Ελάττωμα ἴσως ὄχι, ἀλλά, νά, δὲν βιάζεται καθόλου νὰ σταθῆ στὰ πόδια του.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία; εἶπε ἡ Κορίννα θερμά, σὰ νὰ ἦταν χρέος της νὰ συνηγορήση γιὰ τὸ παιδάκι τῆς συνυφάδας της. Δὲν ἔχει σημασία, τὸ ἕνα παιδὶ ξεπετιέται νωρίτερα, τὸ ἄλλο ἀργότερα...

— Σωστά, πολὺ σωστά. 'Αλλὰ ἀκόμα δὲν μοῦ χωράει στὸ μυαλὸ πὼς ἀνησυχοῦσες γιὰ τὸ δικό μας τὸ γυιό. Αὐτός, ἀγάπη μου, εἶνε παίδαρος. Ἄσε νὰ περάσουν δυὸ μῆνες ἀκόμα, καὶ θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἂν θὰ μπορῆς νὰ τὸν φέρης σὲ λογαριασμό.

Μιὰ δυστυχισμένη ἡμέρα

"Ηταν τέλος τοῦ Σεπτέμβρη. 'Απὸ τὸ πρωῒ φυσοῦσε ἕνας κρύος ὑγρὸς ἀέρας, κι' ἡ ἑξοχὴ εἶχε ντυθῆ τὴ φθινοπωρινή της στολή. "Ολη τὴ νύχτα λυσσομανοῦσε ἡ τρικυμία. Νωρὶς τὸ ἀπόγευμα ὁ ἥλιος εἶχε κρυφτῆ πίσω ἀπὸ ὁλόμαυρα σύννεφα. Θ' ἀρχιζε μπόρα.

'Η Μαριέττα κι' ἡ Κορίννα κάθονταν μπροστὰ στὸ ἑξοχικό τους σπιτάκι. Εἶχαν ἐρθει μαζὶ στὴ Βουλιαγμένη νὰ περάσουν ὅλο τὸ καλοκαίρι. 'Ο παιδίατρος τοὺς εἶχε πῆ πὼς ἡ θάλασσα θὰ ὠφελοῦσε πολὺ τὰ δυὸ μωρά.

'Ο Γιῶργος εἶχε κάνει κι' ὅλας καμμιὰ δεκαπενταριὰ μπάνια. 'Αλλὰ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ ὅλη τὴν ἀκρογιαλιά, τὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἡ Κορίννα ἴδρωνε νὰ τὸν κυνηγάη καὶ στὸ δρόμο ἀκόμα. Δὲν εἶχε στιγμὴ ἡσυχίας, ἦταν τὸ πιὸ ἄτακτο παιδὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ κανείς. "Ηταν ὅμως τόσο ὅμορφο, τόσο ἔξυπνο, τόσο χαριτωμένο, ποὺ τοῦ τὰ συγχωροῦσαν ὅλα, κι' ἡ Κορίννα ἐνοιωθε μιὰ χαρούμενη περηφάνεια μέσα της ὅταν διηγόταν τὶς τρέλλες του. Κάθονταν στὶς πολυθρόνες τους τώρα οἱ δυὸ συνυφάδες, καὶ κύτταζαν τὸ Ντίνο ποὺ μπουσουλοῦσε μπρὸς στὰ πόδια τους.

Δὲν ἦταν ἄσχημο παιδάκι κι' αὐτός. Εἶχε ἕνα προσωπάκι μακρουλό, χλωμό, συμπαθητικό, καὶ μεγάλα μαῦρα μάτια. Ἀλλά, τὰ μάτια αὐτὰ δὲν εἶχαν τὴ ζωντάνια, τὸ ὕφος ποὺχουν συνήθως τὰ παιδιάτικα μάτια. "Ηταν σὰ νὰ κύτταζαν πάντα κάπου ἀλλοῦ...

"Ησαν ἑνάμιση ἔτους τώρα τὰ δυὸ μικρά. 'Ο Γιῶργος μιλοῦσε ἀρκετὰ καλά. Πρώϊμος καὶ στὴν ὁμιλία ὅπως καὶ στὸ περπάτημα. 'Ο Ντίνος δὲν εἶχε φωνάξει ἀκόμα οὔτε μαμά. Καὶ δὲν εἶχε σταθῆ ἀκόμα μόνος στὰ πόδια του.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἦρθε ὁ Γιῶργος ἱδρωμένος, μὲ τὰ μαγουλάκια του φουντωμένα. Καθὼς μπουσουλοῦσε ὁ Ντίνος, καὶ πρὶν προφτάση κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίση, ὁ ζωηρὸς μικρὸς ἅρπαξε μιὰ χούφτα ἄμμο καὶ τὴν ἔριξε στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου.

'Ο Ντίνος ἄρχισε νὰ κλαίη σιγανά. "Ο,τι καὶ νὰ πάθαινε, ποτὲ δὲν ξεφώνιζε αὐτὸ τὸ παιδί.

Τὸν ἅρπαξε ἡ Μαριέττα στὰ χέρια της καὶ τοῦ σκούπισε τὸ λερωμένο πρωτοπακί. 'Η Κορίννα θύμωσε. "Αρπαξε τὸ Γιῶργο καὶ τοῦδωσε δυὸ δυνατὲς ξυλιές. Τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη, νὰ χαλάη τὸν κόσμο.

— Τί τὸν βέρεις; ρώτησε γλυκὰ ἡ Μαριέττα. Δὲν καταλαβαίνει τί κάνει.

— Μὰ δὲν ὑποφέρεται πιά! φώναξε ἡ Κορίννα. Εἶνε ἀληθινὸς τύραννος. Τὸν ἔχει βασανίσει τὸ Ντίνο, ὅλο τὸ καλοκαίρι.

— Τί νὰ γίνη; ἀναστέναξε ἡ Μαριέττα. "Ετσι γίνεται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. 'Ο πιὸ δυνατὸς βασανίζει τὸν πιὸ ἀδύνατο.

— Δὲν εἶνε ἔτσι. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀνέχομαι πιά.

Τὴν κύτταξε παραξενεμένη ἡ συνυφάδα της.

— Τί θυμὸς εἶνε αὐτός; ἀπόρησε. "Ωρες ὧρες θυμώνεις μὲ τὸ γυιό σου, σὰν νὰ εἶνε κανένα μεγάλο παιδὶ καὶ νὰ μπορῆ νὰ καταλάβη.

— Καταλαβαίνει πολὺ καλά. Κύττα του τώρα πῶς μὲ κυττάει πονηρά.

— "Εκτακτος εἶνε! γέλασε ἡ Μαριέττα. 'Εγὼ τὸν κάνω γούστο. Εἶνε χαριτωμένο παιδάκι!...

'Η Κορίννα πῆρε τὸ Ντίνο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς συνυφάδας της. Τὸ παιδάκι ἔγειρε τὸ κεφαλάκι του στὸν ὦμο της, κι' ἄρχισε νὰ κλαίη πιὸ σιγανὰ τώρα, μὰ ἀκόμα, πιὸ πονεμένα.

Τῆς ἔδειχνε μιὰ βαθειὰ ἀγάπη τὸ ἀδύνατο αὐτὸ πλασματάκι. Κάθε φορὰ ποὺ τόπαιρνε ἡ Κορίννα στὰ χέρια της, τὸ μικρὸ ἀκουμποῦσε τὸ κεφαλάκι του στὸ στῆθος της καὶ τὴν κύτταζε μὲ τὰ κουρασμένα του ματάκια ἐρωτηματικά, βαθειά.

Φίλησε ἡ Κορίννα τὰ μαῦρα μαλλάκια τοῦ παιδιοῦ.

—"Εννοια σου, τοῦ εἶπε τρυφερά, δὲν θ' ἀφήσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ λύκο νὰ σοῦ κάνη κακό.

— Τώρα σὲ κατάλαβε! ἀναστέναξε ἡ Μαριέττα. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν καταλαβαίνει τίποτε.

'Ο Ντίνος ἔχωνε τὸ προσωπάκι του στὸ λαιμὸ τῆς Κορίννας κι' ἔκλαιγε σιγανὰ σὰ νὰ τῆς ἔλεγε τὰ παράπονά του.

— Νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ ἔρθη ὁ Λύγερης ἀπόψε! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Κορίννα, σὰ νὰ συνέχιζε κάποια σκέψι της.

— Τί μπορεῖ νὰ κάνη ὁ Λύγερης; ἀναστέναξε ἡ Μαριέττα. Μήπως εἶνε παιδίατρος;

—"Ε, ὅσο καὶ νὰ εἶνε κάτι ξέρει ἀπὸ παιδιά.

— Στάσου εἶπε ἡ Κορίννα. Στάσου, Μαριέττα. Θὰ προσπαθήσω τώρα ἐγὼ νὰ τὸν μάθω νὰ περπατάη τὸ γυιό σου. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ μπορῆ. Μάλλον θὰ φοβᾶται.

'Ακούμπησε κάτω τὸ παιδί. Αὐτό, ἀμέσως, σὰ φοβισμένο, κάθησε στὴν ἄμμο.

'Η Κορίννα τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χεράκι. 'Επέμεινε πολλὴ ὥρα. Μὲ κανένα τρόπο ὅμως δὲν κατόρθωσε νὰ κάνη τὸ παιδὶ οὔτε κἂν νὰ σταθῆ μιὰ στιγμὴ στὰ πόδια του.

'Η Μαριέττα ἀναστέναξε:

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ κακό; Πάω νὰ πιστέψω, Κορίννα, πὼς τὸ παιδί μου εἶνε ἀληθινὰ καθυστερημένο.

—"Ας δοῦμε τὶ θὰ πῆ κι' ὁ Λύγερης, ἀναστέναξε κι' ἡ Κορίννα. Κι' ἂν αὐτὸς δὲν ξέρη τότε πρέπει νὰ τὸ πᾶς στὸν παιδίατρο, Μαριέττα.

—"Οταν γυρίσουμε στὴν 'Αθήνα.

— Γιατὶ νὰ χάσης, ἔστω καὶ μιὰ βδομάδα;

— Νὰ γυρίσουμε πρῶτα, Κορίννα. Δὲν τὰ ξέρεις; 'Ο Θέμος βρίσκεται στὶς ἀπενταρίες του. Δὲν ξέρω τί τάκανε τὰ λεφτά. Μοῦ λέει πὼς δὲν ἔχει δεκάρα τσακιστὴ τώρα γιὰ κανένα ἔκτακτο ἔξοδο.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ἀπὸ τὴ στροφὴ τοῦ δρόμου ὁ Φῶτος Λύγερης.

Οἱ δυὸ μανοῦλες τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ χαρά. 'Ο Γιῶργος ἔτρεξε κοντὰ του κι' ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὸ χαρτοφύλακά του.

— Βρέ!... ἔκανε ὁ Λύγερης. Πόσος ἔγινε ὁ γυιός σου, Κορίννα!...

—'Αλήθεια, ἀπίστευτο, ἔ; ἀποκρίθηκε αὐτὴ μὲ καμάρι.

— 'Ο δικός μου κάτσιασε! γέλασε ἡ Μαριέττα.

Κι' ἔπειτα, μὲ φωνὴ φοβισμένη, ἀνήσυχη:

—'Αλήθεια, πῶς σᾶς φαίνεται ὁ δικός μου, κύριε καθηγητά; ρώτησε σιγά.

Πῆρε ὁ καθηγητὴς τὸ Ντίνο στὰ χέρια του. Μιὰ πονεμένη σύσπασι αὐλάκωσε τὸ πρόσωπό του.

— Χμ... ἔκανε. Αὐτὸς δὲν εἶναι καὶ τόσο δυνατὸς σὰν τὸν ἄλλο.

— Φῶτο, εἶπε ἡ Κορίννα ἀνήσυχα. Τί ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί; Γιατὶ δὲν λέει ἀκόμα οὔτε μιὰ λεξούλα, καὶ γιατὶ δὲν περπατάει;

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τοῦ γιατροῦ.

Κύτταξε καλὰ - καλὰ τὸ παιδί. "Επειτα γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια του, μακρυά.

— Πρέπει νὰ τὸ πάτε σὲ παιδίατρο, κυρία μου!, εἶπε ἀργὰ στὴ Μαριέττα.

— Μὰ ἔχει τίποτε; Βλέπετε νἄχη τίποτε ἐσεῖς; ρώτησε μὲ ἀνησυχία ἡ Μαριέττα.

Χωρὶς νὰ τὴν κυττάξη, ἀπάντησε:

— Καὶ βέβαια, κάτι ἔχει... Τὸ παιδὶ αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποβληθῆ σὲ συστηματικὴ θεραπεία.

— Τί θεραπεία; Τί ἔχει;

— Μοῦ φαίνεται πὼς θ' ἀναγκαστῆτε ἴσως νὰ τοῦ κάνετε κάποια ἐγχείρησι... μιὰ ἐγχείρησι στὴ σπονδυλικὴ στήλη πιθανῶς... Πάντως πρέπει νὰ τὸ πᾶτε σ' παιδίατρο.

Τὰ μάτια τῆς Μαριέττας τὸν κύτταξαν πελώρια. "Ολο,τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὸ δροσερὸ παιδιάτικο προσωπάκι της.

— Ἐγχείρησι; πρόφερε ἀχνά. Ἐγχείρησι στὴ σπονδυλικὴ στήλη;... Μὰ γιατί;... σι στὴ σπονδυλικὴ στήλη;... Μὰ γιατί;... γιατί;...

— Γιατὶ ἀλλοιώτικα τὸ παιδί σας κινδυνεύει νὰ μὴ μιλήση καὶ νὰ μὴν περπατήση ποτέ.

'Η Κορίννα τὸν κύτταζε μὲ μάτια πελώρια κι' αὐτή, τρομαγμένη.

— Φῶτο! εἶπε ἱκετευτικά, εἶσαι σίγουρος γι' αὐτὰ ποὺ λές; Μὴ τὴν τρελλαίνης ἄδικα τὴν ἀμοιρη τὴ μανοῦλα του.

— Μακάρι νὰ μὴν ἦταν ἔτσι! ἀποκρίθηκε αὐτὸς χωρὶς νὰ κυττάξη τὶς δυὸ γυναῖκες. 'Αλλά, ἐγώ, σὰ γιατρὸς ἔχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια.

— Γιατέ! βόγγηξε ἡ Μαριέττα κι' οἱ λυγμοὶ τὴν τσάντιαξαν ξαφνικά. Πέστε μου ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τί ἔχει τὸ παιδί μου;

— Καὶ νὰ σᾶς πῶ, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε. "Ενα σᾶς συνιστῶ: Νὰ τὸ πᾶτε σ' ἕναν παιδίατρο, πολὺ καλὸ παιδίατρο μάλιστα.

— Θὰ τρελλαθῶ! βόγγηξε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα. Τί εἶναι αὐτὴ ἡ συμφορά; "Ωστε ἀλήθεια, τὸ παιδί μου εἶναι ἐλαττωματικό;

— Πρέπει νὰ πᾶτε σὲ παιδίατρο! ξαναπῆτε στεγνὰ ὁ Λύγερης. "Αλλο τίποτε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ. 'Απορῶ μάλιστα πῶς τόσον καιρὸ δὲν ἀνησυχήσατε καὶ δὲν σκεφθήκατε νὰ τὸ πᾶτε σὲ γιατρό.

— Μά, Φῶτο, εἶπε ἡ Κορίννα, ἐλπίζαμε, περιμέναμε. 'Απὸ μέρα σὲ μέρα λέγαμε πῶς θὰ ξεπετόταν τὸ παιδί.

Κούνησε τὸ κεφάλι του ὁ Λύγερης, λυπημένος, στενοχωρημένος.

'Η Μαριέττα ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς σὰν μικρὸ κοριτσάκι καὶ τραύλιζε:

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τί ἔχει τὸ μωρό μου;

"Εσφιγγε τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Κι' αὐτό, λὲς καὶ καταλάβαινε σιγόκλαιγε πονεμένα, βασανισμένα.

'Η Κορίννα ἔνοιωθε τὰ πόδια της νὰ λιγίζουν. Τὸ σπαραγμὸ αὐτὸν τὸν εἶχε αἰσθανθῆ αὐτή, τότε ποὺ φοβόταν γιὰ τὸ παιδὶ τὸ δικό της. "Ωσπου νὰ ἰδῆ τὸ Γιῶργο της νὰ περπατᾶ, φοβόταν κι' ἡ καρδιά της σπάραζε.

Τὰ μάτια της τώρα ἦσαν βουρκωμένα, τὰ χέρια της παγωμένα.

Πῆρε πάλι τὸ μωρὸ τῆς Μαριέττας στὴν ἀγκαλιά της κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ραγίζη.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Λύγερης σὲ λίγο, ἐλᾶτε, μὴν ἀπελπιζόσαστε. Κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνη. 'Υπάρχουν τόσα ἐπιστημονικὰ μέσα...

'Η Μαριέττα σκούπισε τὰ δάκρυά της. Σκέφθηκε πὼς δὲν ἦταν σωστὸ ν' ἀκούη κλάψες ὁ καθηγητής, ἀφοῦ τὸν εἶχαν καλέσει νὰ περάση ἕνα εὐχάριστο ἀπόγευμα κοντά τους, στὴν ἑξοχή. "Εσφιξε τὸ κουράγιο της, ἀνέλαβε τὰ χρέη της τῆς οἰκοδέσποινας καὶ πῆγε μέσα νὰ ἑτοιμάση ἀναψυκτικά.

'Η Κορίννα ἔμεινε μόνη μὲ τὸ γιατρὸ στὴ βεράντα τοῦ ἑξοχικοῦ σπιτιοῦ. 'Αντίκρυ τους ἡ θάλασσα ἔσπαζε μὲ βουητὸ τὰ ἀφρισμένα κύματά της στὴν ἀκτή.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἐδῶ, Φῶτο; ρώτησε, γιὰ νὰ πῆ κάτι.

—'Ωραῖα! ἀποκρίθηκε αὐτὸς ἀφηρημένος.

— Δὲν σοῦ φαίνεται πολὺ μελαγχολικὸ τὸ τοπίο;

—"Οπως κάθε ἐξοχή, ὅταν πλακώση ἡ συννεφιά.

Εἶχε μιὰ νευρικότητα ἀφύσικη, καὶ δὲν τὴν κύτταζε καθόλου καθὼς μιλοῦσε.

— Φῶτο, εἶπε ἡ Κορίννα σιγά, πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ παιδὶ τῆς Μαριέττας. Τὸ ἤξερες πὼς εἶναι ἐλαττωματικό; Τὸ εἶχες καταλάβει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε;

Γύρισε ἀπότομα καὶ τὴν κύτταξε ἀνήσυχα.

— Ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό; Πῶς σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό; ἀποκρίθηκε.

— Σὲ ρωτῶ γιατὶ θυμᾶμαι ὅτι εἶχες κάποιους φόβους γιὰ τὸ δικό μου τὸ γυιό.

— Κορίννα, τὴν ἔκοψε ἀπότομα, ὅλα αὐτὰ ποὺ λὲς εἶναι ἀνοησίες. Παίρνετε μιὰ λέξη ἐσεῖς οἱ ἀνίδεες γυναῖκες καὶ σκαρώνετε ὁλόκληρο μυθιστόρημα. Πείσθηκες τώρα τοὐλάχιστον πὼς ὁ γυιός σου εἶναι ἐντελῶς ἐν τάξει;

Γέλασε μιὰ στιγμὴ εὐτυχισμένη ἡ μανοῦλα.

— Μά, ναί, ναί, γιὰ τὸ δικό μου γυιὸ πείσθηκα πιά, ἀπάντησε.

— Πείσθηκες λοιπόν, μ' ἄλλα λόγια, πὼς ἐμεῖς οἱ γιατροὶ δὲν εἴμαστε πάντα ἀλάνθαστοι;

— Ναί, φυσικά, ἀλλὰ γιὰ τὸ μικρὸ τῆς Μαριέττας δὲν εἶχες κανένα φόβο, καμμιὰ ὑποψία.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητής, κυττάζοντας ἀλλοῦ. Οὔτε μοῦ πῆγε στὸ νοῦ πὼς ἦταν δυνατὸν αὐτὸ τὸ παιδάκι νὰ παρουσιάση καμμιὰ ἐλαττωματικότητα.

— Καὶ τώρα; Πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τί φοβᾶσαι γι' αὐτὸ τὸ παιδί;

— Τώρα... ξέρω, μαντεύω τί πρόκειται νὰ συμβῆ.

— Εἶναι πολὺ ἄσχημα λοιπόν;

— Πολύ, Κορίννα, ἀποκρίθηκε ὁ Λύγε-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ
τοῦ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ
ἀρχίζει τὸ νέο δραματικὸ καὶ αἰσθηματικὸ κοινωνικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου συγγραφέως ΖΥΛ ΜΑΡΥ
'Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ
Εἶνε ἕνας ὑπέροχος ὕμνος στὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ στὴν ἀφοσίωσι τῆς καρδιᾶς, στὴν πονεμένη ἀγάπη καὶ στὶς μαρτυρικὲς ψυχὲς δυὸ ἐρωτευμένων ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὶς πιὸ σκληρὲς δοκιμασίες καὶ τὶς πιὸ τραγικὲς συμφορές, μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα ὅτι κάποια μέρα θὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι.

'Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Εἶνε ἕνας ὑπέροχος ὕμνος στὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ στὴν ἀφοσίωσι τῆς καρδιᾶς, στὴν πονεμένη ἀγάπη καὶ στὶς μαρτυρικὲς ψυχὲς δυὸ ἐρωτευμένων ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὶς πιὸ σκληρὲς δοκιμασίες καὶ τὶς πιὸ τραγικὲς συμφορές, μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα ὅτι κάποια μέρα θὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι.

ρης καὶ τὴν κύτταξε ξαφνικὰ μὲ μιὰ ματιὰ βαθειά, πονεμένη, κατάματα.

— Δηλαδή, θὰ εἶναι ἠλίθιο;

—"Οχι, δὲν θὰ εἶναι ἠλίθιο. "Αν ἦταν ἠλίθιο, ἴσως θὰ ἦταν καλλίτερα γι' αὐτὸ τὸ ἴδιο τουλάχιστον. Τὸ μυαλό του θὰ ἐργάζεται, διαφορετικὰ ὅμως... θὰ εἶναι ἕνα παιδὶ παράξενο, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μπορεση ποτὲ νὰ σταθῆ στὰ πόδια του.

— Δηλαδὴ θὰ εἶναι παράλυτο;

— Τὰ πόδια του θὰ εἶναι τόσο ἀδύνατα, ποὺ θὰ τοῦ εἶναι σχεδὸν ἄχρηστα!

"Επιασε ἡ Κορίννα τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια.

— Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε; τὸν παρακάλεσε.

— Τίποτε! ἀποκρίθηκε θλιμμένος ὁ Λύγερης. 'Εκτὸς πιὰ ἂν τὸ πάρουν νὰ τὸ πάνε ἔξω, στὴν Εὐρώπη ἢ στὴν 'Αμερική. 'Εκεῖ ἔχουν ὅλα τὰ μέσα καὶ ἴσως...

— Δὲν πιστεύω... δὲν εἶναι δυνατόν, Φῶτο. Αὐτὸν τὸν καιρὸ ὁ Θέμος, δὲν ξέρω πῶς, σπατάλησε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Βοίσκεται σὲ κακὴ οἰκονομικὴ κατάστασι.

—"Ε, μπορεῖ νὰ πάνε καὶ ἀργότερα, δὲν χάλασε ὁ κόσμος.

— Μὰ εἶναι ἀπόλυτα βέβαιο πὼς θὰ θεραπευθῆ ἂν πάη ἔξω τὸ μικρό;

—"Οχι, δὲν εἶπα αὐτό. "Αν ἦταν ἀπόλυτα βέβαιο, θὰ τοὺς ἔσπρωχνα νὰ πουλήσουν ὅ,τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν καὶ νὰ κάνουν τὸ ταξίδι. 'Αλλὰ οἱ πιθανότητες νὰ γίνη καλὰ δὲν εἶναι μεγάλες.

Σώπασαν. Κύτταξαν τὴ παραγμένη θάλασσα, καὶ τὶς πρῶτες χοντρὲς σταγόνες τῆς βροχῆς ποὺ ἄρχισαν νὰ πέφτουν...

Ἡ Μαριέττα ἀγωνιᾶ

'Η Μαριέττα ἤρθε σὲ λίγο κρατώντας ἕνα δίσκο μὲ κεράσματα. Χαμογελοῦσε, ἀλλὰ τὰ μάτια της ἦσαν κατακόκκινα. Σίγουρα θὰ εἶχε κλάψει κρυφὰ μέσα. 'Ωστόσο εἶπε γελαστή:

— Νὰ μᾶς συγχωρῆτε, κύριε Λύγερη, ἐδῶ στὴν ἐξοχὴ δὲν ἔχουμε καὶ τόσο τὰ μέσα νὰ σᾶς περιποιηθοῦμε ὅσο πρέπει.

— Καθῆστε νὰ σᾶς δοῦμε, τῆς εἶπε γλυκά, μελαγχολικὰ ὁ Λύγερης. Μὴν κουραζόσαστε.

'Ο μικρὸς Γιώργος ξεπρόβαλε ἀπὸ κάπου, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνάστατα, μὲ τὰ μάγουλα κατακόκκινα. 'Απ' τὴ σηκωτὴ μυτίτσα του ἔσταζε ἡ βροχή.

— Ποῦ ἤσουν; τὸν μάλωσε ἡ μαμά του. Τρελλόπαιδο!...

Αὐτὸς ἔδειξε ἕνα μεγάλο σαλιγκάρι ποὺ κρατοῦσε, καὶ εἶπε θριαμβευτικά:

— Μυΐγα!...

"Ολα τὰ μικρὰ ἔμψυχα τὰ ὀνόμαζε μυΐγες.

"Επειτα, πρὶν προλάβουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἔτρεξε στὸ ἁρροτσάκι τοῦ Ντίνου, καὶ τοῦ πέταξε τὸ σαλίγκαρο πάνω στὸ πρόσωπο. Τὸ τραγικὸ παιδάκι ἔβγαλε ἕνα παραπονιάρικο ξεφωνητό, κι' ἄρχισε ἐπειτα τὸ νιαουριστό του κλάμμα.

'Η Μαριέττα σηκώθηκε, καὶ τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της μὲ μάτια βουρκωμένα.

"Ολη τὴν ἡμέρα αὐτὸ γινόταν: 'Ο Γιώργος βασάνιζε τὸ Ντίνο. Αὐτὴ ὅμως ποτὲ δὲν θύμωνε. 'Αντίθετα, ἡ Κορίννα, ἐνοιωθε τὸ θυμὸ νὰ τῆς φλογίζη τὰ μάγουλα κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε τὸ ἄρρωστο παιδάκι νὰ κλαίη ἐξ αἰτίας τοῦ Γιώργου της. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν βαστάχτηκε. "Αρπαξε τὸ Γιώργο, καὶ τοῦδωσε δυὸ ξυλιές, τόσο δυνατὲς στὰ χέρια, ποὺ τὸ μικρὸ πόνεσε κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη.

— Τί τὸ χτυπᾶς ἔτσι τὸ παιδί; τὴ μάλωσε ὁ Λύγερης. Μήπως καταλαβαίνει κι' αὐτὸ τί κάνει;

— Τῆς τὸ λέω, εἶπε ἡ Μαριέττα δακρυσμένη. Τῆς τὸ λέω κι' ἐγώ, μὰ δὲν μ' ἀκούει.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Κορίννα γιὰ μιὰ στιγμή. "Επειτα, ξαφνικά, τὰ μάτια της βούρκωσαν κι' αὐτὴς κι' ἕνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό της.

— Δὲν μπορῶ! βόγγηξε. Λυπᾶμαι τὸ Ντίνο, τὸν λυπᾶμαι τόσο πολύ!... Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὸ γυιό μου νὰ τὸν βασανίζη.

— Γιατρέ! φώναξε δακρυσμένη ἡ Μαριέττα, ὧρες - ὧρες ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ συνυφάδα μου ἀγαπάει πιὸ πολὺ τὸ δικό μου γυιὸ ἀπὸ τὸ δικό της.

— Ναί, τὸν λυπᾶμαι, τὸν καϋμένο τὸν Ντίνο, ξανάπε ἡ Κορίννα μὲ χείλη τρεμουλιαστά.

'Ο Λύγερης σηκώθηκε. Τὸ αἷμα εἶχε ἀνέβει στὰ μάγουλά του. "Εκανε δυὸ βήματα πιὸ πέρα, μὲ τὰ χέρια πίσω στὴν πλάτη, κυττάζοντας τὴ θάλασσα. Μετὰ κάμποση ὥρα, γύρισε στὶς δυὸ γυναῖκες.

— Εἴσαστε παράξενα πλάσματα οἱ γυναῖκες καί, πρὸ πάντων, οἱ μητέρες! εἶπε.

Φαινόταν πολὺ ταραγμένος. 'Εκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως πρόβαλαν ἀπὸ τὸ δρόμο οἱ δυὸ ἀδελφοί, ὁ Πάνος κι' ὁ Θέμος. 'Ο Θέμος ἄρχισε, μὲ τὸ ἐγκάρδιο ὕφος του, ἀπὸ μακρυὰ τὰ ξεφωνητά:

—Βρέ, βρέ, σὰν τὰ χιόνια!... 'Ο ἀγαπητὸς κύριος καθηγητής!...

Καὶ πλησίασε μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά, σὰ νἄθελε ν' ἀγκαλιάση τὸ Λύγερη.

Πίσω του ἔστεκε ὁ Πάνος σοβαρός, μὲ τὸ συγκρατημένο, τὸ σχεδὸν μισοκακόμοιρο ὕφος του. Οὔτε κι' ἐμοιαζαν τὰ δυὸ ἀδέλφια. "Οταν περπατοῦσαν πλάϊ - πλάϊ, ὁ Θέμος περνοῦσε τὸν ἀδελφό του ἕνα κεφάλι. Γερός, καλοφτιασμένος, ζωηρός, ὅλο ὑγεία, εἶχε πάντα καλὴ διάθεσι, κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ γελάση μὲ τὸ παραμικρό. 'Ο Πάνος ἦταν πάντα χλωμός, ἀναιμικός, περπατοῦσε σκυμμένος, ἦταν φαλακρὸς ἀπὸ τώρα καὶ φαινόταν πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὸν ἀδελφό του.

— Θέμο, εἶπε ἡ Μαριέττα, μὲ συγκρατημένο πόνο, γιὰ ρώτα κι' ἐσὺ τὸν κύριο καθηγητὴ γιὰ τὸ Ντίνο.

— Τί ἔχει ὁ Ντίνος; φώναξε ξαφνιασμένος ὁ Θέμος.

— Γιὰ ρώτησε.

— Πρέπει νὰ τὸν πᾶτε σὲ κανένα παιδίατρο, ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητής. Τὰ εἶπαμε μὲ τὴν κυρία, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ ξαναλέμε.

—"Οχι, πρέπει νὰ ξέρω κι' ἐγώ, ἐπέμεινε ὁ Θέμος.

—"Ε, νά... πρέπει νὰ τὸν πᾶτε σὲ παιδίατρο. Φαντάζομαι πὼς δὲν θ' ἀποφύγετε κάποια ἐγχείρησι.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι τοῦ Θέμου.

—'Εγχείρησι; Τί λέτε; φώναξε, σὰν νὰ μὴν πίστευε στ' αὐτιά του.

Τότε ὁ Λύγερης ἐξήγησε καὶ σ' αὐτὸν δσα εἶχε πῆ προηγουμένως.

'Ο Θέμος ἄκουγε μὲ τὴ δυσπιστία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

— Σωπᾶτε, καλὲ γιατρέ! φώναξε στὸ τέλος. 'Εγὼ σοῦ λέω πὼς τὸ παιδὶ δὲν ἔχει τίποτα. Εἶνε μιὰ χαρά. Μονάχα τεμπέλης εἶνε, σὰν τὸ θεῖο του. Ξέρεις πότε περπάτησε ὁ κύριος καθηγητὴς ἀπὸ δῶ, ὁ ἀδελφός μου; Τριῶν χρονῶν. Μαλλιοτραβιόταν μαζί του ἡ μητέρα μας, καὶ τὸν εἶχε τάξει χρυσὸν στὸν "Αγιον Παντελεήμονα. Κι' ἀλήθεια, τὴν ἡμέρα ποὺ περπάτησε, πῆγε τὸ τάμα της.

'Η Μαριέττα ἄκουγε μὲ τὴν ἐλπίδα ζωγραφισμένη στὰ μάτια της.

—'Αλήθεια, Θέμο; ρώτησε.

— Δὲν τὸν ρωτᾶς καὶ τὸν ἴδιο; Μᾶς τόλεγε ἡ μητέρα μας.

—'Αλήθεια, εἶπε ὁ Πάνος. "Ημουν τόσο καθυστερημένο παιδί, ποὺ ὅλοι φοβόνταν πὼς θὰ γίνω ἠλίθιος.

— Κι' ἔγινες σπουδαῖος! φώναξε μὲ ἀνακούφισι ἡ Μαριέττα, θριαμβευτικά, λὲς κι' ἡ διαπίστωσι αὐτὴ διέλυε ὅλους τοὺς φόβους τοῦ Λύγερη.

—'Έγινε καλύτερος ἀπὸ μένα! γέλασε ὁ Θέμος. 'Εγώ, ἤμουν τρία χρόνια πιὸ μικρός, καὶ τὸν ἔβερνα, καὶ τὸν ἔρριχνα κάτω. Τί σημασία ἔχει ὅμως αὐτό; 'Ο Πάνος μὲ πέρασε στὸ μυαλό.

—'Η ὑγεία μου ὅμως δὲν ἦταν ποτὲ σὰν τὴ δική σου, εἶπε μὲ κάποια θλῖψι ὁ καθηγητής.

— Κι' ὅμως, τὰ κατάφερες νὰ μεγαλώσης καὶ νὰ κάνης ἕναν παίδαρο σὰν τὸ Γιώργο! γέλασε ἡ Μαριέττα. "Ας τὸν ἰδῶ ἔτσι καὶ τὸ Ντίνο, καὶ δὲν θέλω τίποτε ἄλλο.

'Ο Λύγερης δὲν μιλοῦσε. Κύτταξε παράξενα, ἐρευνητικὰ τὸν Πάνο καὶ τὸ μικρὸ Ντίνο ποὺ ἡσύχαζε, ὅπως πάντα, στὸ καρροτσάκι του. Φαινόταν σὰν νὰ μελετοῦσε τὸν ἄντρα καὶ τὸ μωρὸ καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν σκοτεινό, ἀλλόκοτο.

— Κύριε καθηγητά, εἶπε ζωηρὰ ὁ Θέμος σὲ μιὰ στιγμή, μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε ἐσεῖς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως; Γιατί τὸ δικό μου τὸ παιδὶ νὰ γεννηθῆ ἔτσι ἀδύνατο, καὶ τὸ παιδὶ τοῦ Πάνου νὰ εἶνε τέτοιο θηρίο;

— Δὲν ὑπάρχουν κανόνες! ἀποκρίθηκε ὁ Λύγερης καὶ χλώμιασε.

— Σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα παίζει ρόλο κι' ἡ ἰδιοσυγκρασία τῆς μητέρας, εἶπε ὁ Πάνος.

Τὰ μάτια τῆς Μαριέττας στράφηκαν ἀπάνω του γεμάτα παράπονο.

— Πῶς τὸ λὲς αὐτό, Πάνο; ρώτησε. Δὲν εἶμαι γερὴ γυναῖκα ἐγώ; Ποτέ μου δὲν λέω κεφάλι.

— Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶσαι φιλάσθενη, κάθε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ξέρω. 'Αλλά, νά, ἡ Κορίννα εἶνε πιὸ ψηλή, πιὸ παχειά, πιὸ δεμένη. Καὶ φαίνεται πὼς τὸ παιδὶ της πῆρε ἀπὸ αὐτή.

'Ο Λύγερης σηκώθηκε. Κάτι φαινόταν νὰ τὸν στενοχωρῆ.

— Πρέπει νὰ πηγαίνω! εἶπε.

—'Από τώρα; διαμαρτυρήθηκε ὁ Πάνος. 'Εμεῖς δὲν σὲ εἴδαμε καθόλου.

— Δὲν ἤρθε γιὰ τοῦ λόγου σου! γέλασε ὁ Θέμος. Γιὰ τὶς κυρίες ἦταν ἡ ἐπίσκεψι.

— Ναί, ναί, πρέπει νὰ πηγαίνω, ξανάπε ὁ Λύγερης. "Εχω δουλειὰ στὴν κλινική.

Τοὺς ἀποχαιρέτησε ὅλους μὲ τὸ θλιμμένο, γλυκό του χαμόγελο. "Οταν ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Κορίννας, τὸ χέρι του ἦταν παγωμένο.

Οἱ ἄλλοι ἦσαν ἀπασχολημένοι ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸ Γιώργο ποὺ ἔκανε πάλι κάποια τρέλλα.

— Εἶσαι εὐτυχισμένη τώρα; ψιθύρισε ὁ Λύγερης κυττάζοντας τὴν παλιά του ἀγαπημένη στὰ μάτια.

—'Εγώ, ναί! ἀποκρίθηκε αὐτὴ τραβηχτά. Νὰ μὴν ἦταν μονάχα αὐτὴ ἡ δυστυχία, γιὰ τὸ ἄλλο τὸ παιδάκι.

— Δὲν μπορεῖς νὰ λυπᾶσαι γιὰ τὶς δυστυχίες ὅλου τοῦ κόσμου! ἀποκρίθηκε κοφτά, ἀπότομα αὐτός, κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά της.

— Μά, βρέχει πολύ! τοῦ φώναξε ἡ Μαριέττα. Ποῦ θὰ πᾶτε μ' αὐτὴ τὴ βροχή;

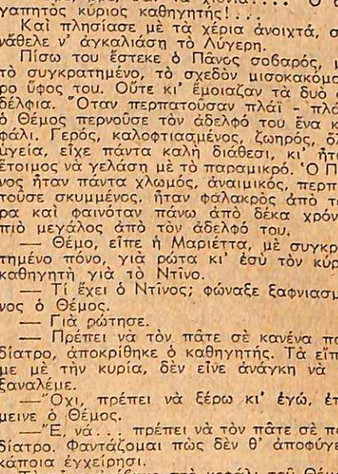
'Ο Λύγερης ὅμως βρισκόταν κι' ὅλας στὸ δρόμο. Ψηλός, ὅμορφος, δεμένος, προχωροῦσε, μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, κάτω ἀπὸ τὴ βροχή.

Ἡ ἐγχείρησις τοῦ παιδιοῦ

"Ωρες ἀγωνίας. Τὶς πέρασε ἡ Κορίννα μαζὶ μὲ τὴ συνυφάδα της στὸν προθάλαμο τοῦ νοσοκομείου. 'Η Μαριέττα δὲν ἔκλαιγε. Δάγκωνε τὸ μαντηλάκι της, τὸ κομμάτιαζε, ἀλλὰ δὲν ἔκλαιγε. Τῆς κρατοῦσε τὰ χέρια ἡ Κορίννα, κι' ἀγωνιζόταν νὰ πνίξη κι' ἡ ἴδια τοὺς λυγμούς της.

'Η ἐγχείρησι βαστοῦσε ὧρες. "Ηταν πολὺ δύσκολη ἡ χειρουργικὴ αὐτὴ ἐπέμβασι στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Καὶ κόστιζε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. 'Ο Θέμος εἶχε βάλει ὑποθήκη τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ βρῆ τὰ λεφτά. Στεκόταν παρέκει κι' αὐτός, χλωμός, κι' ὁλο κάπνιζε, χωρὶς νὰ μιλᾶ. Πάντως τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε ἀκόμα κάποια ἐλπίδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

'Η διαλεχτὴ πρωταγωνίστρια τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου, Ξένη Δράμαλη, ποὺ σημειώνει σήμερα μεγάλη ἐπιτυχία στὸ θέατρο «Παλλοκαΐρι μὲ τὸ συγκρότημα Σταυρίδη — Δούκα, στὸ θέατρο «Ριάλτο».

Η «βασίλισσα τῆς κλακέττας» χορεύει καὶ πάλιν

Τὴν πρωτεύουσα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου μᾶς ἔχει συνηθίσει ὡς τώρα σὲ μιὰ ἀδιάκοπη ἐναλλαγὴ ἀστέρων καὶ ὀνομάτων: τὰ παληά, αὐτὰ ποὺ ἀρχίζουν πιὰ νὰ χάνουν τὴ λάμψι τους καὶ τὴ δημοτικότητά τους, παραχωροῦν τὴ θέσι τους στὰ καινούργια. Διαρκῶς νέα ὀνόματα καὶ νέα πρόσωπα ἔρχονται νὰ καταλάβουν τὴ θέσι τῶν παληῶν. Εἶνε ὁ ἀδυσώπητος νόμος τῆς ἀλληλοδιαδοχῆς. Νά, ὅμως, κι' ἕνα παληὸ κι' ἀγαπημένο ἀστέρι τοῦ χοροῦ, ποὺ ἀπουσίαζε ἀπ' τὴν ὀθόνη τὸ 1943, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολυετῆ θριαμβευτικὴ καρριέρα, ξαναγυρίζει τώρα στὸν κινηματογράφο καὶ ζητεῖ νὰ ξανακερδίση τὴ θέσι του καὶ τὶς συμπάθειες ποὺ εἶχε μέχρι τότε.

Πρόκειται γιὰ τὴ διάσημη χορεύτρια καὶ στὰρ "Ελινορ Πάουελ, τὴ «Βασίλισσα» τῆς Κλακέττας, ὅπως εἶχε ἐπονομασθῆ. Στὴ μεγαλύτερη ἀκμὴ τῆς τέχνης της καὶ τῆς ὄξης της, ἡ "Ελινορ παντρεύτηκε τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1943 τὸν πατσίγνωστο συνάδελφό της Γκλὲν Φόρντ καὶ σὲ 15 μῆνες γινόταν μητέρα, γεγονὸς ποὺ τὴν ἀνάγκασε ν' ἀποσυρθῆ ἀπ' τὸν κινηματογράφο.

— Μὲ παρακαλοῦσαν νὰ παραμείνω, διηγεῖται ἡ "Ελινορ, ἀλλὰ ἕνας ἄντρας κι' ἕνα παιδὶ κατὰ τὴ γνώμη μου εἶνε πολὺ σοβαρὲς εὐθύνες γιὰ μιὰ νέα σύζυγο καὶ καλλιτέχνιδα. "Ετσι ποοτίμησα νὰ θυσιάσω τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα μου γιὰ τὸν ἄντρα μου καὶ τὸ γυιό μου Πήτερ, ποὺ σήμερα εἶνε πέντε ἐτῶν. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικοινής, δὲν ἐγκατέλειψα δίχως λύπη τὸ στούντιο τὸ 1944 καὶ ἀπὸ τότε ἀφοσιώθηκα στὸν ἄντρα μου καὶ στὸ παιδί μου.

'Η « Βασίλισσα τῆς κλακέττας» παραχωρήθηκε τὴ θέσι της σὲ μιὰ ἄλλη. "Οχι πιὰ χορός, ὄχι πιὰ στούντιο καὶ κινηματογραφικὲς μηχανές...

'Απὸ τότε πέρασαν ἕξη χρόνια. Καινούργια ἀστέρια τοῦ χοροῦ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὰ στούντιο καὶ ἔγιναν αἰτία νὰ ξεχαστῆ ἡ "Ελινορ Πάουελ, ἡ ἐρμηνεύτρια τῶν ὡραίων μουσικο-χορευτικῶν φίλμ σὰν τὸ «Ὁ χορὸς εἶνε ἡ ζωή μου», τὸ «Μπροντγουαίη Μέλοντυ» καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη. 'Η "Ελινορ εἶχε ἀποσυρθῆ ἀπ' τὴν ὀθόνη, ἀλλὰ ἡ χορευτική της τέχνη ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἴδια ὅπως τὸ 1940: μεγάλη, ἀναμφισβήτητη, συναρπαστική.

'Απόδειξις εἶνε ὅτι στὸ ρεσιτὰλ χοροῦ ποὺ ἔδωσε ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες στὸ «Παλλέϊντιουμ Θήατερ» τοῦ Λονδίνου ἀποθεώθηκε κυριολεκτικὰ ἀπὸ τοὺς ψυχροὺς καὶ δύσκολους στὰ γοῦστα Λοντρέζους. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μερικὲς ἀκόμη ἐμφανίσεις της σὲ τρία νυχτερινὰ κέντρα τῆς Νέας Υόρκης, τοῦ Σικάγου καὶ τοῦ Λὸς "Αντζελες, ξανάφεραν τ' ὄνομά της καὶ τὴν προσωπικότητά της στὴν ἐπικαιρότητα. Βποχὴ ἄρχισαν νὰ φτάνουν οἱ προτάσεις γιὰ συνεργασία. Φυσικὰ τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μποροῦσαν νὰ λείψουν. 'Η Μέτρο, ποὺ εἶχε ἀναδείξει τὴν "Ελινορ καὶ τὴν κρατοῦσε ὡς τὸ 1943, ἔδειξε τὸ μεγαλύτεοο ἐνδιαφέρον καὶ ἀνάθεσε στὸν παραγωγὸ Τζὸ Πάστερνακ νὰ τὴν συναντήση καὶ νὰ τὶς κάνη τὶς ἐπίσημες προτάσεις της.

Πράγματι, ὁ Πάστερνακ δὲν ἄργησε νὰ τὴν συναντήση σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ χορευτικὴ παράστασι καὶ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἐθαύμασε τὸ ἐξαίρετο χορευτικό της ταλέντο.

— Μὶς Πάουελ, τῆς εἶπε μὲ σοβαρότητα. Δὲν νομίζετε κι' ἐσεῖς ὅτι ἀρκετὰ χρόνια τώρα εἴσαστε μακρυὰ ἀπὸ τὰ στούντιο;

'Η "Ελινορ ἔσκασε στὰ γέλια μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ ξαναγυρίση στὴν ὀθόνη ἐπειτα ἀπὸ ἀπουσία ἑφτὰ χρόνων. Καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴ δώση συνέχεια στὴν ἔμμεση πρότασι τοῦ Πάστερνακ.

— Κύριε Πάστερνακ, τοῦ ἀπάντησε, ἡ πρότασίς σας μὲ κολακεύει πάρα πολύ. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως. Μάλλον δὲν θὰ ἤθελα νὰ ξαναγυρίσω στὴν ὀθόνη...

Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενε τόσο πολύ, τὴν πολιορκοῦσε τόσο στενά, ὥστε ἡ διάσημη χορεύτρια ἀποφάσισε νὰ ζητήση τὴ γνώμη τοῦ ἄντρα της, τοῦ Γκλεν Φόρντ.

—"Αν σὲ θέλουν, νὰ πᾶς, τῆς εἶπε. Τὸ παιδὶ μεγάλωσε τώρα καὶ δὲν σὲ χρειάζεται τόσο πολύ. Νὰ πᾶς ἂν νομίζης τι θὰ ξανακερδίσης τὴ φήμη καὶ τὴ δόξα ποὺ εἶχες πρίν.

'Η ὑποδοχὴ ποὺ ἔγινε στὴν "Ελινορ ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τῶν στούντιο τῆς Μέτρο σταθηκε ἄνευ προηγουμένου. Παληοὶ καὶ νέοι συνάδελφοί της ἔτρεχαν νὰ τῆς σφίξουν τὸ χέρι καὶ νὰ τῆς εὐχηθοῦν τὸ «καλῶς ὥρισες». Τὴν ἐπιστροφὴ τῆς «ἀσώτου» ἐπεσφράγισε ἕνα μεγάλο καὶ πλούσιο γεῦμα ποὺ παρέθεσε ὁ ἴδιος ὁ Λούϊς Μάγερ πρὸς τιμὴν τῆς "Ελινορ Πάουελ.

— Μιὰ παληὰ καὶ ἀγαπημένη καλλιτέχνις, δική μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ παγκόσμιου κινηματογραφόφιλου κοινοῦ, ξαναγυρίζει σήμερα στὰ στούντιο ποὺ τὴν ἀνακάλυψαν καὶ τὴν ἀνέδειξαν. "Ας τῆς εὐχηθοῦμε ὅλοι καινούργιους θριάμβους στὴ δεύτερη αὐτὴ κινηματογραφικὴ καρριέρα της ποὺ ἀρχίζει σήμερα... κατέληξε ὁ Μάγιερ στὴ σχετικὴ θερμὴ προπόσι του.

Καὶ ὅλοι στὸ γεῦμα, πάνω ἀπὸ 200 ἄτομα χειροκρότησαν θερμά. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ "Ελινορ ἔχει ἀρχίσει τὸ γύρισμα τῆς πρώτης της ταινίας. Τιτλοφορεῖται « Η Δούκισσα τοῦ 'Αἴνταχο» καὶ εἶναι μιὰ ἔγχρωμη μουσικο - χορευτικὴ καὶ φαντασμαγορικὴ ρεβὺ μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Ἔστερ Οὐίλλιαμς καὶ τὸν Βὰν Τζόνσον.

'Η "Ελινορ Πάουελ σήμερα ξαναχορεύει. Κύματα γοητείας σκορπίζει ὁ χορός της καὶ στὸ σίφουνα τοῦ ρυθμοῦ ποὺ ἁπλώνεται γύρω της, ὅλος ὁ κόσμος τῶν στούντιο στέκεται ἐκστατικὸς ἀπὸ θαυμασμό.

'Η "Ελινορ Πάουελ μὲ τὸν σύζυγό της Γκλὲν Φόρντ

Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐπάνοδό της στὰ στούντιο ἡ "Ελινορ ἔκανε τὶς ἑξῆς δηλώσεις :

— «Ποτὲ δὲν φαντάζομουνα ὅτι θὰ μποροῦσα μιὰ μέρα νὰ ξαναγυρίσω στὰ στούντιο καὶ κοντὰ στὸ ἀγαπημένο μου κοινό. Μετὰ τὸ γάμο μου, θεώρησα τὴν καρριέρα μου ὡς ἐλπιδοφόρα. Νὰ ὅμως ποὺ ξαναγυρίζω. Θὰ κατοοθώσω μὲ τὸ χορό μου νὰ ἐνθουσιάσω ξανὰ τὸ κοινὸ ποὺ ἀγαπᾶ τὰ χορευτικὰ θεάματα : Εἶμαι βεβαία γι' αὐτό, γιατί ἔχω πεποίθησι στὶς ἱκανότητές μου. Τὰ ἑφτὰ χρόνια ποὺ ἔλειψα ἀπὸ τὴν ὀθόνη δὲν τὰ ἔφησα νὰ πᾶνε χαμένα. Ὁ κόσμος τοῦ κινηματογράφου καὶ κυρίως οἱ θεαταὶ θὰ κρίνουν ἂν ἔχω δίκηο νὰ εἶμαι αἰσιόδοξη. Θὰ προσπαθήσω ὅτι καλύτερο ἔνιωσα στὴν τέχνη.

ΤΖ. ΑΡΤΟΥΡ

Ἄδωες ἁμαρτωλές

Ἡ τραγικὴ χορεύτρια

Περασμένα μεσάνυχτα. Ὁ περισσότερος κόσμος εἶχε φύγει. Κι' ὅμως ἄφθονα καὶ λαμπρὰ τὰ φῶτα ἀστραποβολοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους καθρέφτες, μέσα στὸ κοσμικὸ καμπαρὲ «Λούξ».

Λίγοι πελάτες, ποὺ ἔμεναν ἀκόμα, ἔσκυβαν τώρα νυσταλέα τὸ κεφάλι μπρὸς στὰ μισαδειανὰ ποτήρια τους.

Μονάχα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φαινόταν κάπως εὐδιάθετος. Ἦταν ἕνας χοντρὸς κύριος, μὲ ἐπιδλητικὸ παρουσιαστικό, ἡλικιωμένος ἀλλὰ καλοστεκούμενος.

Ἔδειχνε ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθῇ τὸ χορὸ τῆς ξανθῆς πριμαντόνας, ποὺ λίκνιζε ὅλο σκέρτσο τὸ λεπτό, αἰθέριο κορμί της στοὺς τρελλοὺς ρυθμοὺς τῆς τζάζ.

Ξαφνικὰ φώναξε τὸ γκαρσόνι.

— Δὲν μοῦ λές, Τζώρτζη, ρώτησε, ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ὁμορφούλα;

— Εἴδατε; Ἡ νέα ἐπιτυχία τοῦ «Λούξ», κύριε Μηνᾶ, ἐξήγησε πρόθυμα ὁ σερβιτόρος: Μᾶς ἦρθε τὶς ἡμέρες ποὺ λείπατε.

— Καλά, καλά! Πήγαινε!... τὸν ἔκοψε βιαστικὰ ὁ κ. Μηνᾶς.

Καὶ σύγχρονα ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι του καί, χειροκροτώντας διακριτικά, πλησίασε τὴ νεαρὴ χορεύτρια, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει τὸ νούμερό της:

— Δεσποινίς, μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα ποτήρι σαμπάνια; τῆς πρότεινε.

Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε σιωπηλά.

— Εὐχαρίστως! ἀποκρίθηκε τέλος καὶ τοῦ χαμογέλασε.

★

Ἡ κοπέλλα ἦταν ὅμορφη, μὲ χαριτωμένους τρόπους. Ἡ ὁμιλία της ἦταν ἐξυπνη καὶ τὸ γέλιο της θελκτικό. Κι' ἔτσι ὁ πλούσιος κύριος ξεχάστηκε στὴ συντροφιά της.

— Λοιπόν, ἐπιμένω: θὰ γίνουμε φίλοι; τὴ ρώτησε κάποια στιγμὴ παιχνιδιάρικα.

— Καὶ δὲν εἶμαστε τάχα; εἶπε ἐκείνη.

—"Οχι, ὄχι ἀρκετά...

— Μὰ τί ἄλλο θέλετε; ἀπόρησε ἡ χορεύτρια.

—'Επιμένεις νὰ μοῦ ξεφεύγῃς, μικρούλα μου! τῆς εἶπε αὐτός. Κι' ὅμως ἔχεις ἄδικο. Δὲν μὲ ξέρεις, βέβαια, ἀκόμη. Ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ μοῦ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ πρὶν — πολὺ μοῦ ἀρέσεις! Κι' ἂν θελήσῃς νὰ μὲ νοιώσῃς, ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω πολλά, νὰ σὲ ἀναδείξω.

— Εἶναι πρότασι γάμου αὐτό; ρώτησε τσαχπίνικα ἡ χορεύτρια καὶ γέλασε.

— Πάλι τὰ ἴδια! ἔκανε ὁ ἄλλος, μ' ἔκφασι δυσφορίας: "Αν ἤθελες ὅμως νὰ μὲ καταλάβῃς, θἄβλεπες, μικρούλα μου, ὅτι βάκανες τὴν τύχη σου μαζί μου, κοντὰ στὸν κ. Μάρκο Μηνᾶ...

Μονομιᾶς, ἀναπάντεχα, στὰ λόγια του αὐτά, τὸ χαμόγελο ἔσβυσε καὶ πάγωσαν τὰ χείλη τῆς κοπέλλας. Στὸ πρόσωπό της χύθηκε παράξενη ὠχρότητα κι' ἔντονο φρικίασμα πέρασε ὁλόκληρο τὸ σῶμα της:

— Πῶς!... ξεφώνισε καὶ μισοσηκώθηκε, ἁπλώνοντας τὸ χέρι της τρεμάμενο κατ' αὐτόν: Πῶς, εἶπατε, λέγεστε;...

— Μὰ τί, τί ἔχεις;... ρώτησε ὁ κ. Μηνᾶς.

—"Ω, μὲ συγχωρεῖτε! εἶπε μὲ προσπάθεια νὰ συγκρατήσῃ τὴ σκέψι της, νὰ καταπιῇ τὰ λόγια της: Ἔτσι, ξαφνικά... ἐνοιωσα κάτι... σὰν ἀδιαθεσία... Μὰ δὲν εἶναι τίποτε... μὴν ἀνησυχῆτε!...

— Πιὲ λίγη σαμπάνια!

—"Οχι! ὄχι!... ἀρνήθηκε ἐκεῖνη.

— Μὰ θὰ σοῦ κάνῃ καλό!

—"Εστω... Ναί! Δός μου νὰ πιῶ!... Ξαναγέμισέ το!

Στὸ μεταξὺ ἡ τζὰζ ἄρχισε νὰ παίζῃ σάμπα κι' ὁ ἐξωφρενικὸς της θόρυβος ἐπέδρασε γιὰ λίγο κατευναστικὰ στὴν ἀπότομη ἐκδήλωσι τῆς χορεύτριας. Ὡστόσο αὐτὴ κοπίαζε ἀκόμα νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της. Δάγκανε τὰ χείλη της κι' ἔσφιγγε κρυφὰ στὰ δάχτυλά της τὸ μαντηλάκι της.

— Λοιπόν, μὲ ρώτησες τί ἔχω... τοῦ εἶπε, ξεσπώντας ἀπότομα καὶ μιλώντας του τώρα στὸν ἑνικό: Ἐνδιαφέρθηκες καὶ πρωτήτερα νὰ μάθῃς τὴν ἱστορία μου, ἐ; Αὐτὴν ἀκριβῶς θυμήθηκα τώρα! Αὐτήν, ποὺ ἀπὸ χρόνια προσπαθῶ, ἐδῶ μέσα καὶ σ' ἄλλα τέτοια κέντρα, νὰ τὴν ξεχνῶ, ριγμένη στὴν πικρὴ ζωὴ τῆς νύχτας... Γυρεύω νὰ πνίγω τὸν πόνο μου στὸ χορό, στὸ πιοτό, στὸ πληρωμένο τραγούδι... Μὰ ἐσένα, ἐσένα, θὰ σοῦ τὴν πῶ, γιατί...

'Ακούμπησε τὸ κεφάλι της σκυφτὸ ἀνάμεσα στὶς παλάμες της.

— Πρὶν ἀπὸ 24 χρόνια — σχεδὸν ὅσων χρόνων εἶμαι — κάπου στὴν ἐπαρχία, μιὰ γλυκειὰ καὶ καλὴ κοπελλίτσα ζοῦσε μὲ τὸ γέρο πατέρα της, ἀπόμαχο ναυτικό. Ἦταν φτωχούλα, μὰ ἤξερε ν' ἀγαπᾷ, καὶ τῆς ἄξιζε ἡ ἀγάπη.

» Ἕνα παλληκάρι, ξένο στὸν τόπο τους, τὴν εἶδε καὶ τὴ λαχτάρισε. Ἦταν ὅμορφος κι' εὐγενικός. Τῆς μίλησε, τῆς ὑποσχέθηκε πολλά. Τὴν ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Καὶ τὸν ἀγάπησε, μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀθώας της καρδιᾶς, μ' ὅλη τὴ θέρμη τῶν δεκαοχτὼ της χρόνων καὶ τοῦ ἀφοσιώθηκε.

» Μὰ αὐτὸς ἐκμεταλλεύθηκε τὴ λατρεία της καὶ τὴν ἔκανε δική του. Ὕστερα τὴν ἔπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ξετρελλαμένη μαζί του ἡ κοπέλλα ἄφησε τὸ σπίτι της κι' ἔφυγε κρυφὰ μαζί του, θυσιάζοντας τὸν πατέρα της. Ὁ γέρος τὸ πῆρε κατακαρδα, ἔπαθε ἀποπληξία καὶ πέθανε σὲ τρεῖς μέρες...

» Τὸ ζευγάρι ἦρθε στὴν πρωτεύουσα. Μὰ δὲν ἔμεναν ὁλοένα μαζί. Ἐκεῖνος τῆς εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο σ' ἀπόμερη γειτονιά. Ἦταν, βλέπεις, ἀπὸ σπίτι «μὲ ἀρχές», εὔπορο καὶ δὲν ἔκανε, λέει, νὰ τὸ μάθουν οἱ δικοί του... Μὰ τὴν κοπέλλα δὲν τὴν ἐνοιαζαν αὐτά. Ὑπόμενε τὴ σκλαβιά της καὶ χαιρόταν κατάβαθα καὶ μόνο νὰ βλέπῃ, περαστικά, τὸν ἀγαπημένο της. Ὕστερα ἦρθε καὶ ὁ καρπὸς τοῦ ἔρωτά τους — ἕνα κοριτσάκι.

» Ἐκεῖνος πάντα τῆς ἔλεγε πὼς ὅλο καὶ πλησιάζει ὁ καιρὸς νὰ ἐνωθοῦν καὶ μὲ γάμο — ν' ἀποκαταστήσῃ, ἔλεγε, τὴ γυναικούλα του καὶ τὸ παιδί του. Κι' ἔπρεπε νὰ δουλεύῃ σκληρὰ γι' αὐτό. Καὶ γι' αὐτό, μὲ τὴ δουλειά, εὕρισκε λόγους ν' ἀραιώνῃ ὁλοένα τὶς ἐπισκέψεις του...

» Ὡσπου κάποτε δὲν ξαναγύρισε. Ξαφνικά, ἀπότομα τὸν ἔχασε — ὅπως δὰ κι' εἶχεν ἔρθει... Ἔμαθε πὼς ἔφυγε στὸ ἐξωτερικό, γιὰ νὰ παντρευτῇ ἐκεῖ.

» Καὶ ἡ φτωχὴ ἐπαρχιωτοπούλα, ἡ ξεγελασμένη κι' ἐγκαταλελειμένη, μὲ τὸ κοριτσάκι της, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀναθρέψῃ, ποὺ δὲν μποροῦσε κὰν νὰ τοῦ δώσῃ τοῦ πατέρα του τ' ὄνομα, ντροπιασμένη καὶ τραγική, ἔδωσε τέλος στὴ ζωή της».

★

Ἡ κοπέλλα σώπασε. Ὕστερα τράβηξε ἀπὸ τὸ στῆθος της τὴ χρυσὴ ἁλυσιδίτσα, ἀπ' ὅπου κρεμόταν ἕνα μενταγιόν, καὶ τὴν ἔριξε μπρὸς στὸν πελάτη ποὺ τὴν ἄκουγε, ὄχι πιὰ μὲ ἁπλὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ μὲ ἀνησυχία.

— Βλέπεις; τοῦ εἶπε: Αὐτὸ εἶναι ὅ,τι ἄφησε, ὅλο κι' ὅλο, ἡ δύστυχη. Μιὰ φωτογραφία. Ἄ, ναί! Κι' ἕνα γράμμα, ὅπου ἱστοροῦσε ὅλα αὐτὰ ποὺ ἄκουσες...

'Ο ἄλλος ἔβγαλε βιαστικὰ τὸ μαντήλι του καὶ σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ τὸν πλημμύριζε. Κάτι διαισθανόταν, κάτι φοβόταν, τὸν ἔπνιγε ἡ ἀγωνία.

Τέλος δισταχτικὰ ἅπλωσε τὸ χέρι του καί, παίρνοντας τὸ μενταγιόν, ἔρριξε ἕνα φευγαλέο βλέμμα.

— Θεέ μου!... βόγγηξε κι' ἔκλεισε μὲ τὴν παλάμη τὰ μάτια του: Ἡ... ἡ Μάρθα!...

— Ναί, Μάρκο Μηνᾶ: ἡ γυναῖκα ποὺ σὲ ἀγάπησε καὶ ποὺ τὴ σκότωσες... Θυμᾶσαι καλά, λοιπόν!

— Μὰ... Θεέ μου! Δὲν... δὲν εἶναι δυνατὸ... μονολόγησε μὲ κόπο προσπαθώντας νὰ βρῇ τὰ λόγια του.

'Η κοπέλλα τὸν κύτταξε ψυχρά, κοφτερὰ μέσα στὰ μάτια!

— Τὸ μαντεύεις, βέβαια... Εἶμαι ἡ κόρη της!

— Μὰ τότε... τότε... εἶσαι τὸ...

—"Οχι! τὸν ἔκοψε σκληρὰ ἡ νεαρὴ χορεύτρια κι' ὀρθώθηκε μπρός του αὐστηρὴ κι' ἀμείλικτη. "Οχι, εἶπα! Εἶμαι μονάχα ἐκείνης τὸ παιδί! 'Αφότου μεγάλωσα κι' ἔμαθα τὴν ἱστορία σας, εἶχα ὁρκιστῇ νὰ σκοτώσω τὸν ἄθλιο φονιὰ τῆς μανούλας μου... Μὰ τώρα, ποὺ σὲ ἀντικρύζω — ἄ, αὐτὸ εἶνε πολύ... Δὲν... δὲν τὸ μπορῶ... Θεέ μου!

— Παιδί... πῆγε ν' ἀρθρώσῃ κεῖνος, τσακισμένος ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι.

— Μή! τοῦ φώναξε αὐτή: Μὴ τολμήσῃς νὰ μὲ πῇς μ' αὐτό, τὸ ἱερὸ ὄνομα, ποὺ δὲν τὸ σεβάστηκες ποτέ σου! Μαντεύω... Θἄθελες νὰ ἐξαγνιστῇς ἀπέναντί μου, νὰ μὲ φροντίσῃς... νὰ μὲ καλοπιάσῃς... Μὰ σοῦ εἶπα — ὄχι! Δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ σένα, οὔτε τὸν πλοῦτο σου, οὔτε τὸν οἶκτο σου! Θὰ μείνω ἐδῶ, γιὰ νὰ συνεχίσω τὴ ζωὴ στὴν ὁποία μ' ἔριξε ὁ ἀσπλαχνος ἐγωϊσμός σου! Καὶ σύ, φύγε τώρα... φύγε! Δὲν ξέρεις πόσο σὲ μισῶ, γι' αὐτὸ ποὺ εἶμαι σήμερα...

★

Κάποια παθητικὴ μελωδία, ποὺ ἄρχιζε τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ πρῶτο βιολὶ τοῦ κέντρου, σκέπασε ἠσυχα, ἁπαλὰ μέσα στοὺς ἀργούς, γλυκοὺς τὴς ἤχους τοὺς λυγμοὺς ποὺ ἀνέβαιναν στὰ χείλη τῆς κοπέλλας ποὺ σωριάστηκε μισολιπόθυμη σ' ἕνα κάθισμα, ἐνῶ ὁ πατέρας της, ὁ σκληρὸς κι' ἀσπλαχνος πατέρας ἔβγαινε ἀπ' τὸ κέντρο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας μὲ κλονισμένα βήματα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

'Αρχίζει ἡ νέα αἰσθηματικὴ σειρὰ τοῦ

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Τὰ ἀπομνημονεύματα ΕΝΟΣ ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ τοῦ αἰῶνος μας

Μιὰ ἁλυσίδα ἀπὸ πονεμένες ἱστορίες, γεμάτες αἴσθημα καὶ λυρισμό, ποὺ καθεμιά της χωριστὰ ἀποτελεῖ καὶ μιὰ περιπέτεια τοῦ γνωστοῦ Δὸν - Ζουὰν τῶν παλαιοτέρων Ἀθηνῶν Πέτρου Δαμίρη, καὶ ὅλες μαζὶ συνθέτουν τὴν περιπετειώδη καὶ πολυκύμαντη ἐρωτικὴ ζωή του. Πίσω ἀπὸ τὸ ὄνομα «Πέτρος Δαμίρης» κρύβεται ἕνας πραγματικὸς κατακτητὴς τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἔκανε πολλὰ γυναικεῖα μάτια νὰ δακρύσουν, πολλὰ γερὰ θεμελιωμένα σπιτικὰ νὰ σωριαστοῦνε σ' ἐρείπια... Τὶς πιὸ παθητικές, τὶς πιὸ συγκλονιστικὲς αἰσθηματικὲς περιπέτειες τοῦ Δὸν - Ζουὰν αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος μας, ποὺ καθεμιά τους ἀπετέλεσε κι' ἀπὸ ἕνα δραματάκι στὴν ἐποχή της, θὰ ἐξιστορήσῃ βασιζόμενος σὲ στοιχεῖα ἀπολύτως ἐξακριβωμένα ὁ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

στὴν καινούργια του σειρά.

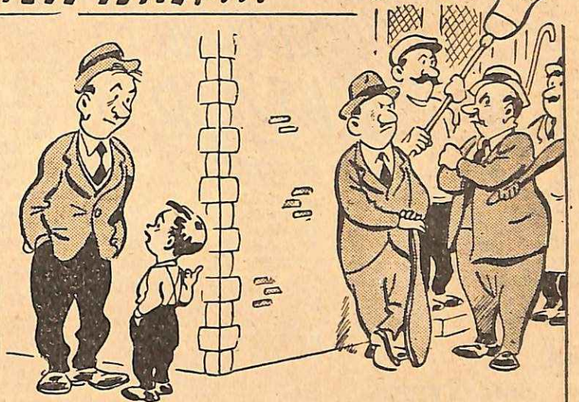
Τοῦ Ἀχιλλέως

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ...

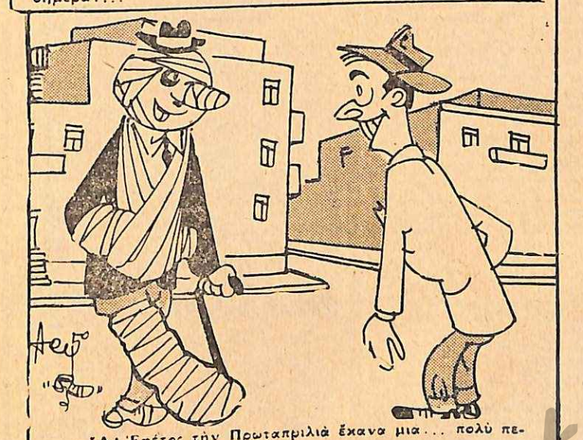
Τοῦ Χριστοδούλου

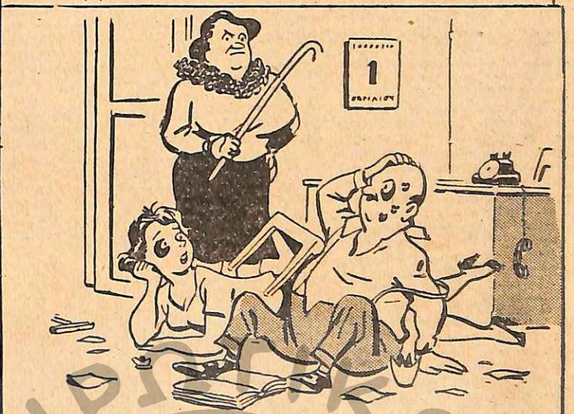
— Στην ἐρχασα, κύριε τελώνη! Τὸ πίστεψες ὅτι ἤθελα να τὰ περάσω τὸ ρολόγια λαθραία; Εἶναι Πρωταπριλιὰ σήμερα!...

— Μπαμπᾶ, λέει ἡ μαμὰ μὴ γελαστῆς κι' ἔρθῃς στὸ σπίτι. Σὲ περιμένουν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ τοὺς κορόϊδεψες σήμερα!...

— Ἄ! Ἐφέτος τὴν Πρωταπριλιὰ ἔκανα μια... πολὺ πετυχημένη φάρσα!...

Ἡ δακτυλογράφος. Εἴδατε, κύριε διευθυντά; Τὸ τηλεφώνημα ποὺ σᾶς κάνανε ὅτι ἔρχεται ἡ γυναῖκα σας, δὲν ἦτανε πρωταπριλιάτικο ἀστεῖο!...

— Ἄκου ἐδῶ, Μαρία! Ἄλλη φορὰ νὰ μὴν τὸ ξαναπῇς αὐτὸ τὸ πρωταπριλιάτικο ἀστεῖο καὶ κάτσης ἐτσι στὰ γόνατά μου, γιατὶ ἡ κυρία σου μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ στὰ σοβαρά!...

— Ἕνα ἀθῶο ἀστεῖο τοῦ κάναμε, κύριε πάλισμαν κι' ἀντὶς γιὰ κραυσί, τοῦ βάλαμε λεμονάδα στὸ ποτῆρι!...

Τό ρεπερτόριο της ζωής

ΜΙΑ ΛΥΠΗ
ἀπ' τὰ περασμένα

(Κλασσικὸ «νιόνυφο» «ντεκόρ». Ὅλα καινούργια: Ἐπιπλα, κρύσταλλα, χαλιά. Ζεστὴ ἀτμόσφαιρα καὶ περιποιημένα τὰ πάντα, μὲ τὴν αἰσιοδοξία τῆς «ἀρχῆς».

ΕΚΕΙΝΗ: Κομψή, νεαρή, χαριτωμένη, μὲ ρόμπα κοκκέτικη κι' ἄφογο μακιγιάζ. Εἶναι σὰν κούκλα τοῦ σπιτιοῦ. Στὰ μάτια της λάμπει φανταχτερὰ ἡ αὐτοπεποίθησι... γεμάτη ἄγνοια γιὰ τὴν ὕπαρξι τῆς Εὐτυχίας. Λεπτὰ χαρακτηριστικά, κι' ἀνεπίληπτο νεανικὸ σῶμα μὲ διακριτικὲς σεμνὲς πλαστικότητες, σὰ φτιαγμένο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς πόθους ποιητῶν, 24 χρονῶν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τριάντα πέντε χρονῶν. Κοινός, ἀρρενωπὸς τύπος, μ' ἔκφρασι γεμάτη θέλησι καὶ χαμόγελο γλυκὸ ποὺ λὲς καὶ τώχει γιὰ ἐφεδρεία ὅταν θέλη νὰ φανῇ τρυφερός).

ΕΚΕΙΝΗ ...(Τὸν φιλεῖ καθὼς μπαίνει): ...Ἀργησες, ἀγαπούλα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μὲ βιασμένο χαμόγελο): Ναί, νὰ μὲ συγχωρῆς. Σοῦ τηλεφώνησα, ὅμως.

ΕΚΕΙΝΗ (Σερβίροντας ἀπεριτίφ): Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ... ἐπαρκῆ ἀπολογία, κύριε! (Βλέπει γεμάτο ἐρωτικὸ νάζι). Τί θὰ πῇ «μοῦτυχε κάτι σοβαρό, μὲ συγχωρεῖς, θ' ἀργήσω»; "Α! θέλω νὰ μοῦ τὰ λὲς ὅλα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του): Μὰ δὲν ἦταν τίποτε ἄξιο λόγου. Κι' οὔτε θέλω νὰ σ' ἀπασχολῶ μὲ τὶς ἀνιαρὲς ὑποθέσεις μου. Τί νὰ σοῦ λέω τώρα; (Μ' ἀδέξιο τόνο ἀδιαφορίας). Συναλλαγὲς καὶ χρηματικὰ ζητήματα;

ΕΚΕΙΝΗ (Τὸν κυττάζει στὰ μάτια): Ναί!... Ὅλα θέλω νὰ μοῦ τὰ λές! Ξεκινήσαμε μαζὶ τὸ δρόμο τῆς Ζωῆς καί... (παιχνιδιάρικα σὰν ἐπιδεξία «Κομεντιέν»)... «Ἐγκαταλείψει τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καί... ἀφοσιωθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ»!... (Γέλιο). Ἔτσι; Πῶς τὸ εἶπε ὁ παπᾶς στὸ γάμο μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βάζοντας ὅλο τὸ ἀπόθεμα κουράγιου ποὺ ἔχει μέσα του): Ἄ, ὥστε αὐτὸ σοῦκαν' ἐντύπωσι, κυρία μου, ἔ;... (Γελώντας ψεύτικα). Καὶ τὸ «ἡ γυνὴ νὰ φοβᾶται τὸν ἄνδρα» δὲν τὸ θυμάσαι!

ΕΚΕΙΝΗ (Σηκώνει τὸ ποτῆρι τοῦ βερμούτ): Στὴν ὑγειά σου!... (Συμπρετπίστικα). Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σὲ φοβᾶμαι. Τ' εἶσαι; θηρίο;... (Πίνει μιὰ γουλιά).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ἀδειάζει ἀπότομα ὅλο τὸ ποτῆρι του καὶ βάζει ἄλλο ἀπ' τὴν καράφα): Στὴν ὑγειά σου! (Ξαφνικά, καθὼς πάει νὰ βάλῃ στὸ στόμα του τὰ χεῖλη τοῦ ποτηριοῦ, ξεσπάει σὲ νευρικὸ κλάμμα) ...Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου... Εἶμαι πολὺ ταραγμένος...

ΕΚΕΙΝΗ (Γονατίζει δίπλα στὴν πολυθρόνα του. Τὰ μάτια της γεμίζουν ἀγωνία): Τί ἔχεις; Πές μου, τί ἔχεις; Τί σοῦ συνέβη;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ντροπιασμένος σκουπίζει τὰ μάτια του καὶ βιάζεται νὰ συνέλθῃ): ...Τίποτα!... Μὴν ἀνησυχῆς!...

ΕΚΕΙΝΗ (Ἐκστατικὰ μάτια, γεμᾶτ' ἀγάπη καὶ ξάφνιασμα): Κώστα μου!... Εἶναι δυνατὸν νάχουμε μυστικὰ οἱ δυό μας;

(Μεγάλη παῦσι. Ἐπίμονες ἐρωτήσεις τῶν ματιῶν της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ἀργά. Μὲ συντριβή): Ὄχι, παιδί μου.. Ἔχεις δίκηο... Δὲν μποροῦμε νάχουμε μυστικὰ οἱ δυό μας... (Ἀναπνοὴ βαθειά. Πολὺ βαθειά). Δῶσε μου σὲ παρακαλῶ ἕνα τσιγάρο... (Τοῦ τὸ δίνει καὶ τοῦ τ' ἀνάβει). Εὐχαριστῶ.. (Δεύτερη ἀναπνοή)... Πρὶν σὲ γνωρίσω ...εἶχα ἕνα δεσμό. Κάποια γυναίκα... (Κλαίει χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βαστηχτῇ) ...καλή ...ἀνώτερη μπορῶ νὰ σοῦ πῶ γυναῖκα...

ΕΚΕΙΝΗ (Τὸν κόβει μὲ κάποια σκληρότητα νεανικῆς ζήλειας): Ξέρω... Τὸ εἶχα μάθει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Τὴν ἄφησα, γιατὶ σ' ἀγάπησα... Μοῦδωσε τὴν ἄδεια, ...θέλησε μόνη της νὰ μ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι... Μ' ἔπεισε, μόλις ἔμαθε πὼς κάτι ἔχω μαζί σου... νὰ φύγω ἀπὸ κοντά της καὶ νὰ σὲ παντρευτῶ... (Κλαίει σὰ μικρὸ παιδί)... «Εἶναι νέα, ὁμορφη καὶ πλούσια... αὐτὴ σοῦ ταιριάζει». Ἔτσι μοῦλεγε!... (Μὲ δυνατὸ λυγμό). Τὸ κακόμοιρο!... Μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ ζήσῃ κι' αὐτὴ τὴ ζωή της... πὼς θὰ βρῇ ἕναν ἄνθρωπο νὰ παντρευτῇ... (Ἐνῶ κρύβει τὸ κεφάλι μέσ' τὰ χέρια του καὶ πνίγεται στὸ κλάμμα). Καὶ σήμερα... (ψιθυριστά)... σκοτώθηκε!... (Μ' ἄγριο βλέμμα στὰ πρισμένα καὶ κατακόκκινα μάτια). Σκοτώθηκε γιὰ μένα!... Εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ γράψῃ νὰ μὴν ἔχω τύψεις... (Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ φιλάει ἕξαλλος ἕνα χαρτί). Πουλάκι μου... (Γυρίζει ξαφνικὰ σὰ νὰ θυμᾶται μόλις τὴν παρουσία της). Μὲ συγχωρεῖς...!

ΕΚΕΙΝΗ (Μ' ἀκαθόριστο αἴσθημα, ζήλειας, τρόμου, κακίας, πλημμυρισμένου ἐγωϊσμοῦ καὶ φόβου γιὰ τὴν εὐτυχία της)... Μὴ φοβᾶσαι!... Δὲ ζηλεύω τὰ φαντάσματα!... Ἦταν φάντασμα κι' ὅταν ζοῦσε!... (Πάει νὰ βάλῃ δῆθεν βερμούτ). Καταλαβαίνω τὴ λύπη σου! Θὰ σοῦ περάσῃ, ὅμως.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σὰ ρομπότ): Ἀσφαλῶς... (Μέσα του). Ἴσως ἂν τὴ χώριζα, θὰ φαριστιότανε ἡ Ἄλλη!... Ἀπόψε τὴν ἀντιπαθῶ!... Τὴ νομίζω βολοφόρο!... (Μικρὴ σιγή). Κι' ὅμως ἐγὼ εἶμαι ὁ βολοφόρος!, (Σιγανά, μέσ' στὴν ψυχή του)... Μπορεῖ καὶ νὰ ξεχάσω... (Πίνει ὁλόκληρο τὸ ποτῆρι του). Μακάρι!...

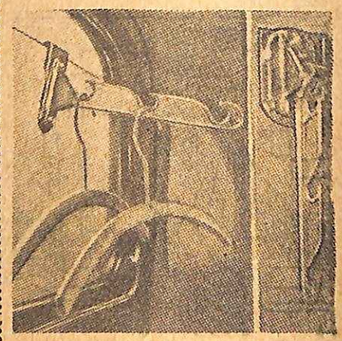
(Ἀφοῦ ἡ πεῖρα λέει πὼς θὰ ξεχάσῃ, γιατὶ «ὁ χρόνος εἶναι ὁ καλλίτερος γιατρὸς» πού... γιατρεύει τοὺς ἀκούσιους ἐγκληματίες, ἡ Αὐλαία πέφτει κι' ἀφήνει κάτω μελαγχολικὸ τὸ θεατή!)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

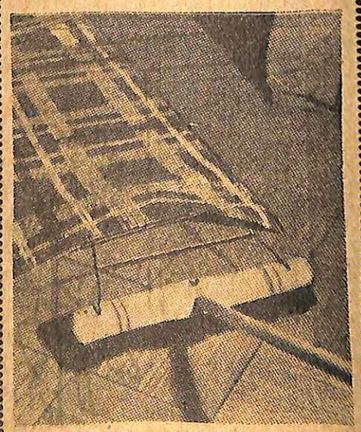
ΝΕΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

Ἡ γνωστή μας, ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων, συμπαθὴς ντιζέζ Μπροῦσκα Παντελιάδου, πρόκειται νὰ κάνῃ πρεμιέρα στὴν κρῶτη της δημοσία ἐμφάνισι σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο τῆς πρωτευούσης.

ΚΡΕΜΑΣΤΡΑ ΓΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Πολὺ πρακτικὴ ἡ εἰδικὴ γιὰ αὐτοκίνητα κρεμάστρα ποὺ κατασκεύασε ἕνας Ἀμερικανός. Ἐφαρμόζεται στὸ τζάμι τῆς πόρτας τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας, καὶ ὅταν δὲν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ διπλώνει, καταλαμβάνοντας ἐλάχιστο χῶρο,

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΜΙΚΡΟΕΥΡΗΜΑΤΑ

Χάρις σ' ἕνα τέλι τοποθετημένο πάνω στὴ σκούπα, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας, ἐπιτυγχάνεται μ' εὐκολία τὸ σκούπισμα τοῦ πατώματος κάτω ἀπὸ τὸ χαλί. Ἡ μικροεφεύρεσις αὐτὴ ὀφείλεται σ' ἕναν Ἰταλό.

Μὲ λίγες γραμμές

Ἕνα ἀπ' τὰ πρῶτα βιβλία ποὺ τυπώθηκαν στὸν κόσμο, ἦταν ἕνα κινεζικὸ λεξικό. Ἐξεδόθη τὸ ἔτος 997 καὶ περιεῖχε τὴ σημασία 26.430 διαφορετικῶν σημείων τῆς κινεζικῆς γλώσσης.

★

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀπένειμε τίτλο εὐγενείας σὲ κάποιον Ἰταλὸ ἔμπορο τοῦ 16ου αἰῶνος, μόνο καὶ μόνο γιατὶ πῆγε ὡς τοὺς Ἁγίους Τόπους μ' ἕνα ποράξενο πρόπο: προχωρῶντας τέσσαρα βήματα κι' ὀπισθοχωρῶντας τρία!

★

Τὸ πρῶτο ἐργοστάσιο ποὺ ἔφτιανε παιδικὰ ἀμαξάκια ἱδρύθηκε στὴ Ν. Υόρκη τὸ 1848, ἀλλὰ ἔκλεισε πολὺ γρήγορα, γιατὶ οἱ διαβάτες τῶν δρόμων πάρεπονοῦντο ὅτι.. ἔπεφταν ἀπάνω τους τὰ καινούργια αὐτὰ ὀχήματα!

★

Φαίνεται πὼς οἱ Βεδουῖνοι, ὅταν ταξειδεύουν στὴν ἔρημο, ἔχουν τὴν ἱκανότητα ν' ἀντιλαμβάνωνται μὲ τὴν ὄσφρησι σὲ πόση ἀπόστασι καὶ πρὸς ποιὰ διεύθυνσι βρίσκεται ἡ πλησιέστερη ὄασις.

★

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τοὺς φύλλους ἡ ἀλεποῦ παίρνει ἕνα ραβδὶ στὸ στόμα της καὶ βρυτάει σιγὰ - σιγὰ μέσα σ' ἕνα βαθὺ λάκκο μὲ νερό. Οἱ φύλλοι ἀνεβαίνουν ὅλο καὶ πιὸ ψηλά, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ νερό, καὶ καταφεύγουν τέλος στὸ ραβδί, τὸ μόνο ποὺ μένει ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Τότε ἡ ἀλεποῦ τὸ ἐγκαταλείπει καὶ φεύγει.

Εξω ΑΘΗΝΑΙ...

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

Η «ΛΥΡΙΚΗ Σκηνή», μολονότι κρατικὸς ὀργανισμός, κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ ν' ἀποξενωθῇ ἀπὸ τὸ πολὺ κοινόν. Κάθε φορὰ ποὺ μετακαλεῖ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἕνα καλλιτέχνη, αὐξάνει τὶς τιμὲς τῶν εἰσιτηρίων τόσο ποὺ δὲν τολμάει οὔτε νὰ διανοηθῇ τὴν ἀγορά τους ἕνας μισθωτός. Στὴν «Τόσκα» — ἕνα μελόδραμα ὄχι πολὺ συμπαθὲς — τὰ εἰσιτήρια τῶν καλῶν θέσεων εἶχαν ἀπὸ 38 - 25 χιλιάδες καὶ τῆς γαλαρίας 16. Καὶ ναί μέν, ἡ «Λυρικὴ Σκηνὴ» δικαιολογεῖται ὅτι πρέπει νὰ καλύψῃ τὰ ἔξοδα τῆς ἀμοιβῆς τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ μετακαλεῖ. Ἀλλ' ἂν πρόκειται οἱ καλλιτέχνες αὐτοὶ νὰ προσφέρωνται ἀπὸ τὸ κρατικὸ ἵδρυμα στὸ κοινὸ ὡς εἶδος ἐκλεκτό μέν, ἀλλ' ἀγρίως μαυραγορίτικο, νὰ λείπῃ ἡ μετάκλισίς τους. Τὰ κρατικὰ θέατρα προορίζονται κυρίως γιὰ τὸ λαό. Ὄχι γιὰ τοὺς λίγους...

★

Ο ΚΑΦΕΣ ἔφθασε τὶς 80 χιλιάδες στὴ μαύρη ἀγορά, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ἀνακτᾷ τὴν παληὰ ἀκμή της. Οἱ τάσεις του εἶνε νὰ φθάσῃ σὲ μεγαλύτερα ἀκόμη ὕψη καὶ τὸ ὑπουργεῖον Ἐφοδιασμοῦ κάνει φαίνεται, ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴ μαυραγορίτικη πορεία τῶν τιμῶν τοῦ καφέ. Οἱ μικρὲς ποσότητες ποὺ ἔφθασαν τελευταῖα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ εἶνε τόσο ἀθλίας ποιότητος ὥστε φέρνουν στὴ μνήμη τὸν ρεβυθοκαφὲ τῆς κατοχῆς. Αὐτὰ ἐν σωτηρίῳ 1950...

★

ΕΝΑΣ ΑΠΟΤΥΧΩΝ βουλευτὴς — ἕνας δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς 3.000 ἀποτυχόντας — γράφει τὰ ἑξῆς περισπούδαστα σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικὴ κατάστασι καὶ τὴν ἀνάγκη συνεργασίας τῶν Κομμάτων:

«Τό... ἐνστικτον τῆς συνεργασίας δὲν ὑπάρχει μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστα τῶν ζώων! Οἱ μέλισσες, τὰ μερμύγκια τὰ γελιδόνια λ. χ. ἀποτελοῦν παράδειγμα ὅτι ὑπάρχει μέσα τους τὸ ἔνστικτον τῆς συνεργασίας. Τὸ ἔνστικτον αὐτὸ καταδεικνύεται ἰδιαιτέρως ὅταν ἀναφαίνεται κοινὸς κίνδυνος... εἰς τὰ ζῶα, ὅπως εἶναι τὰ ἄλογα καὶ τὰ βόδια, ὁπότε δημιουργοῦν κοινὰ μέτωπα ἀμύνης συνεργαζόμενα πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ. Τὸ νὰ μὴ συνεργάζεται τις ἀντίκειται πρὸς τὴν φύσιν καὶ τιμωρεῖται διότι ἐγκαταλείπει τὸν ἑαυτόν του νὰ ἀντιμετωπίσῃ μόνος του τοὺς κινδύνους καὶ ὑφίσταται ὅλας τὰς συνεπείας τῆς ἀπομονώσεώς του!...».

Κατὰ πόσον εἶνε πολὺ ἐπιτυχὴς ἡ σύγκρισις τῶν πολιτικῶν κομμάτων μὲ τὰ... ἄλογα καὶ τὰ βόδια, ἀφίνουμε στοὺς ἐνδιαφερομένους πολιτικοὺς ἡγέτας νὰ κρίνουν...

★

Οἱ ΦΥΜΑΤΙΚΟΙ τοῦ Ι.Κ.Α. διαμαρτύρονται ἐπειδὴ τὸ ἵδρυμα δὲν τοὺς χορηγεῖ ἐπαρκῆ στρεπτομυκίνη, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι εἶνε πολὺ ἀκριβή. Ἀναμφισβήτητα εἶνε ἀκριβὸ τὸ φάρμακο αὐτό, ἀλλὰ προορισμὸς τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν εἶνε νὰ περιθάλπῃ τοὺς ἀρρώστους του μὲ... χαμομήλια. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι αὐτῆς τῆς περιέργης νοοτροπίας δὲν ἔχει γνῶσι ὁ Ἀμερικανὸς ἰδρύματος τοῦ Ἱδρύματος κ. Πάδιουελ...

★

ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ πὼς βιάσθηκε πολὺ ὁ πρώην ὑπουργὸς τῆς Παιδείας νὰ διατυπώσῃ τὶς γνωστὲς βαρειὲς κατηγορίες ἐνσντίον τοῦ «Σώματος Ἑλλήνων Ἀλκίμων». Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι προσφέρει πολλὲς καὶ θετικὲς ὑπηρεσίες γιὰ τὴν ἠθικὴ ἐξύψωσι τῆς νεολαίας. Ἂν μερικὰ στελέχη της ἔτυχε νὰ παρεκτραποῦν, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐπιβαρυνθῇ ὁλόκληρο τὸ Σῶμα. Ὑποχρέωσις τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας εἶνε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Ἂν πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν δύό, τρία, πέντε στελέχη, ἂς τιμωρηθοῦν. Ὄχι ὅμως νὰ διασπομπευθῇ ἄδικα ὅλη ἡ ὀργάνωσις...

★

ΑΚΟΥΜΕ ὅτι πρόκειται νὰ ξαναλειτουργήσῃ τὸν Σεπτέμβριο ἡ Διεθνὴς Ἔκθεσις Θεσσαλονίκης. Μακάρι. Ἀλλὰ δὲν βλέπουμε νὰ γίνωνται οἱ ἀπαιτούμενες προετοιμασίες. Ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ χώρου τῆς Ἐκθέσεως — ὅπως μᾶς γράφουν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη — εἶνε ἀκόμα δεσμευμένο ἀπὸ τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἔκθεσις χρειάζεται γενναία οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ μὲ τὴν πληρότητα ποὺ ἐπιβάλλεται. Πότε θὰ γίνουν ὅλα αὐτά; Βρισκόμαστε στὸν Ἀπρίλιο κι' ὁ Σεπτέμβριος δὲν εἶνε πολὺ μακρυά...

★

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ τῆς πολιτικῆς: «Ἁρμοδία κυβερνητικὴ προσωπικότης ἐδήλωσεν ὅτι ἡ νέα κυβέρνησις θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ὑποτίμησιν τῶν διαφόρων εἰδῶν, θεωροῦσα ταύτην ὡς πρωταρχικὸν ὅρον διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ...». Ὁ κόσμος ποὺ τὰ διαβάζει αὐτὰ θυμᾶται ὅτι κάθε φορὰ ποὺ γίνεται μιὰ νέα κυβέρνησις, σπεύδει μιὰ «ἁρμοδία κυβερνητικὴ προσωπικότης» καὶ βεβαιώνει ἀκριβῶς τὰ ἴδια πράγματα καὶ ἀκριβῶς μὲ τὶς ἴδιες φράσεις. Κατὰ πόσον λοιπὸν θὰ κατενθουσιασθῇ τώρα τὸ κοινὸν μὲ τὶς περὶ βιοτικοῦ ἐπιπέδου δηλώσεις, ἂς κρίνῃ μόνη της ἡ «ἁρμοδία προσωπικότης»...

★

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ 1ης Ἀπριλίου καὶ 15 Μαΐου διάστημα θὰ γίνῃ ὁ ἐπαναπατρισμὸς τῶν ἀνταρτοπλήκτων ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὴν Ἀθήνα. Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψι της ὅτι εἰδικὰ οἱ ἀνταρτόπληκτοι αὐτοὶ δὲν ἔδωσαν καμμιὰ ἐνόχλησι στὸ Κράτος. Οἱ περισσότεροι ἐγκατεστάθησαν σὲ συγγενικά τους σπίτια κι' ἄλλοι τὰ τακτοποίησαν ὅπως - ὅπως. Ἀκριβῶς γι' αὐτό, τώρα ποὺ ἀποφασίσθηκε ὁ ἐπαναπατρισμός τους, πρέπει νὰ τοὺς δοθοῦν τὰ στοιχεῖα δι μέσα μεταβάσεως καὶ ἐγκαταστάσεως στὰ χωριά τους. Εἶναι μιὰ ὑποχρέωσις ποὺ ὀφείλει νὰ τὴν τηρήσῃ μὲ γενναιότητα τὸ Κράτος, προκειμένου γιὰ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων ποὺ ταλαιπωρήθηκαν ἀφάνταστα ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἀλλὰ δὲν ἐπιβάρυναν καθόλου τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό.

★

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ τῆς ρυθμίσεως τοῦ μισθολογίου τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἔχει ὡριμάσει τόσο, ὥστε δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ ἀναβολή. Ἡ ὑπηρεσιακὴ κυβέρνησις ἔχει ἑτοιμάσει ἕνα σχέδιο κι ἡ πολιτικὴ ποὺ τὴν διαδέχθηκε περιελαβε τὸ ζήτημα στὶς βασικὲς ἐπιδιώξεις της. Τὸ θέμα τοῦ δημοσιοϋπαλληλικοῦ μισθολογίου δὲν ἀντέχει σὲ νέες περιπέτειες. Καὶ δὲν πρόκειται εἰδικὰ γιὰ τὴν ἔκτασι τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν, ὅσο γιὰ τὴ γενικώτερη ρύθμισι τῶν ζητημάτων ποὺ ἀφοροῦν τὶς ἀμοιβαῖες ὑποχρεώσεις Κράτους καὶ ὑπαλλήλων, τὴν εἰδικὴ ἱκανοποίησι ἐκείνων ποὺ ἐπιμίζονται βαρειὲς εὐθύνες, κτλ. Αὐτὸ περιμένει ὁ δημοσιοϋπαλληλικὸς κόσμος ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Ὁ σωφέρ: Θέλω νὰ βγῶ ἀπ' ἐδῶ, βιάζομαι!

Ὁ ἀστυφύλακας: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Τελείωσε ἡ ὑπηρεσία μου!...

(Ἀπὸ τὴν «Presse»)

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

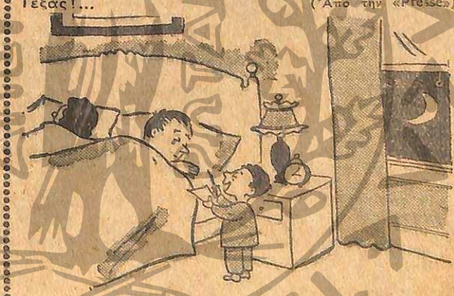
— Σύμφωνοι! Τὴν παίρνω μαζὶ μὲ τὸ βάζο γιὰ πεντακόσια χιλιάρικα!...

(Ἀπὸ τὴν «Presse»)

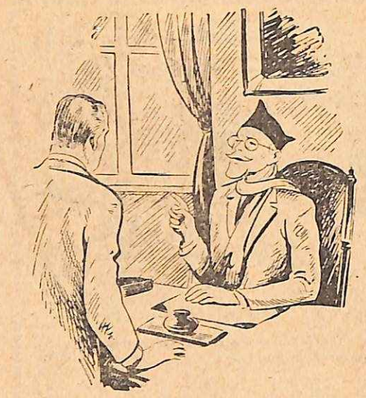
— Κύριε, σᾶς τηλεφωνεῖ ἕνας φίλος σας ἀπὸ τὸ Τέξας!...

(Ἀπὸ τὴν «Presse»)

ΤΟΝ ΒΡΗΚΕ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ

— Βάλε,μπαμπά, μιὰ ὑπογραφοῦλα στὸν ἔλεγχό μου!...

'Ο Βενιζέλος μοῦ σύστησε κατηγορηματικὰ νὰ μὴν ἀνησυχῶ...

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

...ἀποτυχόντος Βουλευτοῦ

(Μεταξὺ σοβαροῦ καὶ εὐθύμου)

Τὰ ἐπίσημα ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη ἔδωσαν στὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων πέντε ἕδρες. 'Εμένα μ' ἔφεραν πρῶτον ἐπιλαχόντα μὲ μικρὴ διαφορὰ ψήφων ἀπ' τὸν Τριεψιλίτην. Πάλιν καλά, ἔλεγα μέσα μου, ὅταν εἶδα πόσοι καὶ πόσοι ἄλλοι ὑποψήφιοι βρέθηκαν στὸν πάτο. 'Αλλὰ τὶ πρῶτος, τὶ τελευταῖος ἐπιλαχών. "Επρεπε νὰ περιμένω τόν... θάνατο κανενὸς βουλευτοῦ μας γιὰ νὰ πάρω τὴ θέσι του. Κι' ἐγὼ τέτοια ἐπιτυχία οὔτε τὴν ἤθελα, οὔτε τὴν εὐχήθηκα ποτέ.

Σὲ λίγο καὶ πάλιν ἐκλογές. 'Η βουλὴ τοῦ 1932 δὲν ἔζησε περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες. Καὶ στὰ 1933 νέες ἐκλογές. Μὲ πλειοψηφικὸ ὅμως αὐτὴ τὴ φορά. Γιὰ τὴν περιφέρειά μου πλειοψηφικὸ σήμαινε ἐκλογὴ σίγουρη ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. "Αρχισα λοιπὸν καὶ πάλιν τὰ τρεχάματα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κατάλαβα πὼς τὰ πράγματα δὲν ἦσαν καὶ τόσο εὔκολα, ὅσο φαντάζόμουν. 'Η ἀσφάλεια τῆς ἐκλογῆς κίνησε πολλῶν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ πολλοὶ ζήτησαν νὰ μποῦν στὸ συνδυασμό.

Κι' ἄρχισε τότε ἀγῶνας δρόμου ποιὸς θὰ προφτάση νὰ μπῆ μέσα. Εἶχα τὴ βεβαιότητα πὼς κανένας δὲν μποροῦσε νὰ μ' ἐκτοπίση ἀπ' τὸ συνδυασμό. "Ημουνα ἀπὸ τοὺς ἐπιλαχόν κι' εἶχα τὴν ὑποστήριξι ὅλων σχεδὸν τῶν παλαιῶν συναδέλφων στὸ συνδυασμό. Εἶχα παρουσιάσει καὶ δουλειὰ καλή, ὅπως πίστευα, ποὺ τὴν ἤξεραν κι' ὁ ἀγνηγὸς καὶ τὸ κόμμα. 'Αλλ' ὑπῆρχε καὶ κάτι, ποὺ δὲν τὸ λογάριαζα: Τὸ «μεγάλο μέσο». Βρέθηκεν ὅμως καὶ πάλιν μπρός μου ὁ Γονατᾶς. 'Ελάνσαρε ἄλλον ὑποψήφιο στὴ θέσι μοῦ κι' ἤθελε νὰ τὸν ἐπιβάλη. Πῆγα καὶ τὸν εἶδα. Μασημένα λόγια: «Βέβαια ἡ θέσις, μοῦ εἶπε, εἶνε δική σας, ἀλλὰ ὁ ἄλλος παρουσιάζει πολλὲς ὑπογραφὲς μὲ τὰ τηλεγραφήματα, ποὺ μᾶς ἔρχονται».

Ζήτησα κι' εἶδα τὰ τηλεγραφήματα μὲ τὶς ὑπογραφές. 'Ολόκληρος ὁ... τηλεφωνικὸς κατάλογος Θεσσαλονίκης μὲ τὴν ἀλφαβητική του σειρά. Πῆγα καὶ στοῦ Βενιζέλου. Δὲν εἶχεν ἰδέα γιὰ τὸν ἄλλο μνηστῆρα τῆς ἕδρας. Καὶ κατηγορηματικὰ μοῦ σύστησε νὰ μὴν ἀνησυχῶ. 'Ο ἄλλος ὅμως δούλευε στὸ μεταξύ. Καὶ τὸ ζήτημα κατέληξε στὸ συνδυασμό. 'Η μεγάλη πλειοψηφία του κηρύχθηκε γιὰ τὴ δική μου ὑποψηφιότητα κι' ἔτσι ἡσύχασα. 'Αλλὰ γιὰ λίγο, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ κι' ἄλλοι παράγοντες ἀνακατεύτηκαν στὴν ὑπόθεσι καὶ κάποτε μὲ πέταξαν ἀπ' τὸ συνδυασμό. Κι' ἀπὸ τότε μιὰ ἔμπαινα καὶ μιὰ ἔβγαινα. "Ως που ἕνα ἀπόγευμα μὲ κάλεσε ὁ Βενιζέλος σπίτι του καὶ μὲ μεγάλη του χαρὰ μοῦ ἀνήγγειλε πὼς τὸ ζήτημα τελείωσε ὁριστικὰ καὶ μοῦ δόθηκε ἡ ἕδρα. Μοῦ μίλησε διεξοδικὰ γιὰ τὶς νέες προσπάθειες τοῦ κόμματος, μοῦ ἔδωσε ὁδηγίες καὶ στὸ τέλος τὴν εὐνὰ τοῦ μὲ τὴ σύστασι νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Φίλησα τὸ χέρι του κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ φύγω τὸ ἴδιο βράδυ.

Πέρασα ἔπειτα κι' ἀπὸ τὸ γραφεῖο κάποιου κομματικοῦ παράγοντος, ποὺ τὸν νόμιζα γιὰ ἐχθρὸ στὴν περίπτωσι τῆς ὑποψηφιότητός μου. Μὲ ἀφώπλισε μ' ἕνα φιλί. Κι' ὕστερα τράβηξα γιὰ τοῦ «'Αβέρωφ» νὰ γευματίσω γρήγορα - γρήγορα. 'Εκεῖ βρῆκα τὸν 'Ιασονίδη καὶ τὸν 'Αποστόλου. Τοὺς τὰ εἶπα ὅλα. Φιλιὰ πραγματικῆς χαρᾶς, ἐκδηλώσεις ἀλληλεγγύης κτλ. Εἶπα πὼς πέρασα κι' ἀπ' τοῦ κομματικοῦ παράγοντος. Εἶπα καὶ γιὰ τὸ φιλί του.

— Σὲ φίλησε; φώναξε ὁ 'Αποστόλου. Σ' ἔφαγε! "Ηταν φιλὶ 'Ιούδα!

★

Δώσαμε ραντεβοῦ στὸ σταθμὸ καὶ πετάχθηκα σπίτι γιὰ νὰ ἑτοιμάσω τὴ βαλίτσα μου. Κι' ἀπ' ἐκεῖ ὁλοταχὸς στὸ σταθμὸ ὅπου βρῆκα καὶ τοὺς ἄλλους. Καθὼς μιλούσαμε ἀκούστηκε τὸ μεγάφωνο:

— Εἰδοποιεῖται ὁ κ. Ζαρίφης πὼς τὸν ζητοῦν στὸ τηλέφωνο τοῦ σταθμάρχη.

Πετάχθηκα ἀμέσως. "Ηταν ἕνας συνάδελφος ἀπ' τὴν ἐφημερίδα. "Ακουγα καὶ δὲν πίστευα ὅσα μοῦ ἔλεγε.

—"Αφησε τὶς φάρσες, ἀγαπητέ. Δὲν εἶνε ὁ καιρὸς κατάλληλος, τοῦ ἐπανελάμβανα σὲ κάθε του φράσι.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι σοῦ λέω. "Εχω μπροστά μου τὴν ἐπίσημη ἀνακοίνωσι τοῦ συνδυασμοῦ. Τὴν πῆρα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Βενιζέλου. Τὴν τελευταία στιγμὴ σ' ἔβγαλαν καὶ ἔβαλαν τὸν ἄλλο.

Κεραμίδα θέλετε νὰ τὸ πῆτε, κεραυνὸ ἐν αἰθρίᾳ, ἐφιάλτη, πέστε το ὅπως θέλετε. "Εμεινα παγωμένος στὴ θέσι μου κάμποση ὥρα κι' ἂν δὲν ἄκουγα τὸ μεγάφωνο νὰ εἰδοποιῆ, ὅτι ἐπὶ ταχείᾳ ἀναχωρεῖ μετὰ πέντε λεπτά», θὰ ἐμενα ὧρες πολλὲς ἔτσι.

Γύρισα στὸ τραῖνο, πῆρα τὴ βαλίτσα μου κι' ἀποχαιρέτησα τοὺς φίλους.

— Εἶνε ἀδύνατο αὐτό, εἶνε σκάνδαλο, φώναζεν ὁ 'Ιασονίδης. Τὸ ζήτημα σου εἶνε καὶ ζήτημα μας καὶ θὰ λογαριαστοῦμε.

— Τί σοῦ εἶπα; Φιλὶ 'Ιούδα ἦταν, πρόσθεσε ὁ 'Αποστόλου.

Γύρισα στὸ γραφεῖο καὶ τὰ ἔμαθα ὅλα, ἀλλὰ διόρθωσις δὲν χωροῦσε πιά. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἤλπιγε ἡ προθεσμία γιὰ τὴν ἀνακοίνωσι τῶν συνδυασμῶν στὸν "Αρειο Πάγο. 'Η σκευωρία εἶχεν πετύχει.

Τὸ ἴδιο βράδυ κάθησα κι' ἔγραψα ἕνα γράμμα τοῦ Βενιζέλου, παραπονούμενος γιὰ ὅ,τι ἔγινεν εἰς βάρος μου. Μοῦ ἀπάντησε μὲ γράμμα. Μοῦ ἔγραφε ὅτι λυπεῖται πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάμη καὶ διαφορετικά, γιατὶ ὁ ἄλλος μνηστῆρας τῆς ἕδρας εἶχε κι' ὅλας καταθέσει στὸ Ταμεῖο τὴς Λέσχης ἕνα σημαντικὸ ποσὸ «γιὰ τὸν ἐκλογικὸ ἀγῶνα».

Πρέπει νὰ ἦταν πολὺ βαθὺ τὸ τραῦμα ἐκεῖνο καὶ ἀσυγκράτητος ὁ πόνος γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ «τὰ σπάσω» ὅλα. Καὶ μονολογοῦσα: «"Ωστε ἐπεκράτησε τὸ χρῆμα!... Ποῦ νὰ τάξερα ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ κλέψω ἢ νὰ πουληθῶ γιὰ νὰ ἔχω τώρα θέσι στὸ κόμμα!...» Κι' εἶχα τέτοιες εὐκαιρίες κι' ὄχι γιὰ μεγάλα πράμματα ἐκ μέρους μου. Γιὰ μιὰ ψῆφο στὶς κοινοβουλευτικὲς ἐπιτροπές, γιὰ μιὰ ἄθῳα τροπολογία σ' ἕνα νομοσχέδιο... Κάθησα καὶ ἔγραψα κι' ἄλλο γράμμα τοῦ Βενιζέλου. Τοῦ ἔλεγα πὼς ἡ δικαιολογία γιὰ τὴν κατάθεσι τοῦ χρήματος δὲν ἦταν σοβαρή, γιατὶ μποροῦσε νὰ ἐπιστραφῆ τὸ ποσὸ στὸ δικαιοῦχο. Καὶ σὲ συνέχεια διαμαρτυρόμουν γιὰ τὸν ἐμπαιγμὸ καὶ γιὰ τὴν προτίμησι τοῦ ἄλλου, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ εἶχε χρήματα νὰ πληρώση. «Πάντως —κατέληγα— δέχομαι τὸ στιγματισμὸ αὐτὸν τῆς ἐντιμης πενίας μου καὶ παραιτοῦμαι ἀπ' τὸ κόμμα».

'Ο ἄλλος βγῆκε βουλευτὴς μαζὶ μὲ ὅλον τὸν συνδυασμό, ἀλλὰ στὴ πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τοῦ κόμματος ἀποσκίρτησε, ὅπως κι' ὁ Τριεψιλίτης.

★

"Ετσι τερματίσθηκε ὁ πολιτικός μου βίος. Στὴν ἀρχὴ μὲ ἐγκατέλειψαν οἱ ἐκλογεῖς, ὕστερα τὸ κόμμα. "Ηρθεν ἔπειτα κι' ἡ δική μου ἡ σειρά νά... ἐγκαταλείψω τὸν ἑαυτό μου. Καὶ παραιτήθηκα ἀπὸ κάθε ἰδέα νὰ ξαναπολιτευθῶ. Καὶ ζῶ ἀπὸ τότε — δεκάξη χρόνια — σὰν ἄνθρωπος, ὅπως εἶπε κάποτε σὲ ἀνάλογη περίπτωσι κι' ὁ μακαρίτης ὁ Μεταξᾶς. "Εξω ἀπ' τὰ κόμματα κι' ἀπ' τὴ πολιτικὴ Καὶ εἶμαι πολὺ καλλίτεροα. Πιστέψτε με.

Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ

ΣΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

πονηγυρικὸ τεῦχος

'Αρχίζει ἡ δημοσίευσις μιᾶς συνταρακτικῆς σειρᾶς ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐπικαίρων ἄρθρων μὲ τὸν γενικὸ τίτλο :

Η ΚΟΛΑΣΙΣ

τοῦ ὑπερατομικοῦ

ΠΟΛΕΜΟΥ

Εἶνε ἡ πιὸ αὐθεντικὴ καὶ λεπτομερὴς περιγραφὴ τῶν τρομερῶν πολεμικῶν ὅπλων ποὺ ἑτοιμάζει πυρετωδῶς ἡ ἐποχή μας γιὰ μιὰ μελλοντικὴ παγκόσμια σύρραξι.

●

Τί εἶναι ἡ πεοίφημη

ΒΟΜΒΑ ΤΟΥ ΥΔΡΟΓΟΝΟΥ

ἡ Βόμβα τῆς Σιωπῆς

Κονιορτοποιοῦνται τὰ πάντα σὲ ἀκτῖνα 9 χιλιομέτρων! Μὲ 2.000 βόμβες ὑδρογόνου μποροῦμε ν' ἀνατινάξωμε ὄχι μόνο τὸν πλανήτη μας ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ Σύμπαν!

●

Η ΟΡΜΟΝΙΚΗ ΑΚΤΙΣ

Τὸ πιὸ ἀπαίσιο καὶ τὸ πιὸ ὕπουλο ὅπλο τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλη τοὺς ἄνδρες σὲ γυναίκες, νὰ γεμίση μὲ τέρατα μιὰ περιοχὴ καὶ νὰ κάνη στείρους τοὺς κατοίκους μιᾶς ἄλλης.

●

ΠΥΡ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

Πῶς τὸ «ἱπτάμενο πλοῖο» θὰ γίνῃ ὁ κυρίαρχος τῶν τυχῶν τοῦ πλανήτου μας.

●

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΠΑΛΙΡΡΟΙΕΣ

Τρομακτικὲς πλημμύρες ποὺ θὰ καταποντίζουν ὁλόκληρες περιοχὲς καὶ θὰ ἐξαφανίζουν κάθε ἴχνος ζωῆς.

●

Οἱ «σκεπτόμενες» ΤΟΡΠΙΛΛΕΣ

'Υποβρύχια ρομπὸτ ποὺ θὰ βρίσκουν ἀλάνθαστα τὸ στόχο τους.

●

ΤΑ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΑ «ΝΤΟΥΣ»

Τρομακτικὰ νέφη ποὺ θὰ σκορπίζουν ἀτομικὲς ἀσθένειες.

- Τὰ μετεωρολογικὰ καὶ βακτηριολογικὰ ὅπλα.
- Ἀτομικὲς θύελλες καὶ τρικυμίες.
- Πλημμύρες, καταστροφές, ξηρασίες.
- Ἀόρατα νέφη ποὺ σκορπίζουν τὴν τρέλλα, τὸν καρκῖνο, τὴ φυματίωσι, τὴν πανώλη...
- Ὑπερηχητικὰ ὅπλα ποὺ ἐξολοθρεύουν ὕπουλα καὶ ἀθόρυβα τοὺς ἀνθρώπους, κλπ. κλπ.

'Η νέα αὐτὴ πολύκροτη σειρὰ γιὰ τὰ καινούργια πολεμικὰ ὅπλα θὰ καταπλήξῃ καὶ θὰ συνταράξῃ τοὺς ἀναγνώστας μας.

'Η 'Υδὰν ντὲ Κάρλο

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★'Η Σεσὶλ 'Ωμπρὺ θὰ γυρίσῃ τὸ ἑπόμενο φίλμ της στὴ Γαλλία, μὲ παρτεναὶρ τὸ Μισὲλ Σιμόν. 'Ο τίτλος τοῦ νέου αὐτοῦ ἔργου ποὺ θὰ σκηνοθετήσῃ ὁ Κριστιὰν - Ζὰκ θὰ εἶνε «'Ο κυανοπώγων». 'Η Σεσὶλ θὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς τελευταίας συζύγου, δεδομένου ὅτι οἱ ἄλλες κάνουν μιὰ πολὺ σύντομη ἐμφάνισι.

★ Μόλις τελείωσε στὸ Λονδῖνο τὸ γύρισμα τοῦ νέου του φίλμ, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ συνέχεια τῆς «Κυρίας Μίνιβερ» ὁ Γκουὼλτερ Πίτζον ἔτρεξε στὸ ἀεροδρόμιο καὶ πῆρε τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Παρίσι. Αἰτία τῆς βιασύνης αὐτῆς εἶνε ὅτι ὁ Γκουὼλτερ θὰ πλήρωνε φόρους καὶ στὴν 'Αμερικὴ καὶ στὴν 'Αγγλία, ἂν ἔμενε ἄλλες 24 ὧρες στὸ Λονδῖνο. Φτάνοντας στὸ Παρίσι, ἔμαθε πὼς πρόκειται νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, μὲ παρτεναὶρ τὴ Γκλόρια Σβάνσον καὶ τὴν Τζέϊν Πάουελ. 'Ο τίτλος τοῦ νέου φίλμ εἶνε ἀπόλυτα δικαιολογημένος: «'Απρίλιος στὸ Παρίσι».

★"Υστερα ἀπὸ τόσα ἄλλα ἀστέρια, τὸ Παρίσι περιμένει τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὸν Φράνκ Σινάτρα ποὺ σκοπεύει νὰ περάσῃ στὴ Γαλλία τὶς ἐφετεινὲς ἀνοιξιάτικες διακοπές του.

★ Τὸ Λονδῖνο ἑτοιμάζεται νὰ ὑποδεχθῇ ἕνα ἄστρο ποὺ τοῦ ἔφυγε ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρό: τὸν Τζέϊμς Μέϊσον. Θὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν "Αβα Γκάρντνερ μὲ τὴν ὁποία θὰ γυρίσῃ στὸ στούντιο τοῦ Λονδίνου τὸ φίλμ «'Η Πανδώρα καὶ ὁ 'Ιπτάμενος 'Ολλανδός».

★ 'Ο Τσάρλυ Τσάπλὶν παραχώρησε σ' ἕνα 'Αμερικανικὸ σταθμὸ τηλεοράσεως τὰ δικαιώματα τῆς ἀναμεταδόσεως τῶν παλαιῶν του ταινιῶν. 'Ελπίζει νὰ γίνῃ ἔτσι καὶ πάλι δημοφιλὴς καὶ νὰ συγκινήσῃ τὴν νέα μετατολεμικὴ ἀμερικανικὴ γενεὰ ποὺ τὸν ἀγνοεῖ.

★ Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, τὸ εἴδωλο τῆς 'Αμερικανικῆς νεολαίας εἶναι σήμερα ὁ Χόπαλονγκ Κασσίντυ ποὺ ἐλδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἔπαιζε ρόλους κάου - μπόϋ καὶ ποὺ ξαναγίνε διάσημος χάρις στὴν τηλεόρασι. 'Ο Κασσίντυ ποὺ εἶνε σήμερα 53 χρόνων ἔχει ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἐδῶ καὶ 20 χρόνια.

★ 'Η Κλωντὲτ Κολμπὲρ βοίσκεται στὴν "Ιλινόϊ. "Επεσε γυρίζοντας τὸ φίλμ «Τρεῖς ξαναγυρίζουν στὸ σπίτι» κι' ἔσπασε ἕνα πλευρό της. Τὸ φίλμ αὐτὸ δίνει μιὰ ἰδέα τῆς ζωῆς τῶν 'Αμερικανῶν αἰχμαλώτων στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως τῶν 'Ιαπώνων.

★'Ο Πάμπστ ποὺ βρίσκεται τώρα στὴ Νέα 'Υόρκη, ἀποφάσισε γὰ παρουσιάσῃ μιὰ νέα «'Οδύσσεια». 'Εδήλωσε ὅμως πὼς τότε μόνο θὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ αὐτό, ἂν ἡ Γκρέτα Γκάρμπο δεχθῇ νὰ ὑποδυθῇ τὸ ρόλο τῆς Πηνελόπης. 'Η Γκρέτα ποὺ ἀπὸ καιρὸ προσπαθεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ὀθόνη, δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ καμμιὰ ἀντίρρησι γιὰ τὸ ρόλο αὐτό.

★ 'Ο πατέρας τοῦ Ταρζάν, "Εντουαρντ Ράις Μπόρροους πέθανε στὶς 19 Μαρτίου στὴν Καλιφόρνια, σὲ ἡλικία 75 χρόνων. Τὸ 1912 σκέφτηκε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ γράψῃ ἕνα μυθιστόρημα τοῦ τύπου ποὺ τὸν ἔκανε διάσημο, τὸ δὲ ὄνομα Ταρζὰν τὸ δανείστηκε ἀπὸ τὴν πόλι Ταρζάνα ποὺ βρίσκεται 30 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. 'Ο Μπόρροους ἔχει γράψει 22 ἱστορίες τοῦ Ταρζάν, ποὺ μεταφράστηκαν σὲ 57 γλῶσσες καὶ κυκλοφόρησαν σὲ 25 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ Μπόρροους ἦταν «'Η ζωὴ τοῦ Στάνλεϋ». Οἱ περιγραφὲς τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας ποὺ ἔκανε μέσα στὸ βιβλίο του αὐτό, τὸν ἔκαναν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὴν μελετήσῃ σοβαρά. Παρ' ὅλον ὅτι δὲν τοῦ ἔλειπαν τὰ μέσα, ὁ Μπόρροους δὲν ἀποφάσισε ποτὲ νὰ πάῃ νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ τὴ ζούγκλα αὐτὴ ποὺ μαζὶ μὲ τὸν ἥρωά του τὸν ἔκανε διάσημο καὶ πλούσιο, γιατὶ ὅπως συνήθιζε νὰ λέῃ, φοβόταν μήπως ἀπογοητευθῇ, βρίσκοντάς την ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπ' ὅ,τι τὴν φανταζόταν.

★ 'Η Βάντα Χέντριξ δοκίμασε τελευταίως μιὰ μεγάλη ἐκπληξι: 'Ο ἄντρας της 'Ωντυ Μάφορ ἀνήγγειλε στοὺς δημοσιογράφους πὼς χωρίζει ἀπὸ τὴ Βάντα, προτοῦ τὸ πῇ στὴν ἴδια. Τὸ Χόλλυγουντ θὰ εἶναι πάντα ἡ πόλις τῆς πρωτοτυπίας.

★ Τὸ ζεῦγος Ντόροθυ Λαμοὺρ - Οὐίλλιαμ Ρὸς ἀπέκτησε καὶ δεύτερο γυιό, τὸ Ρίτσαρντ - Τόμσον.

★ "Υστερα ἀπὸ μιὰ προσωρινὴ συμφιλίωσι ποὺ δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα, ἡ Νάνσυ Γκάϊλντ καὶ ὁ σύζυγός της Τσάρλς Ράσελ ἀποφάσισαν νὰ χωρίσουν ὁριστικά. Τὸ μόνο σημεῖο ὅπου διαφωνοῦν εἶναι ὅτι διεκδικοῦν καὶ οἱ δυὸ τὴν κόρη τους 'Ελίζαμπετ "Αννν.

★ 'Η Κάρμεν Μιράντα καὶ ὁ Ντέϊβιντ Σεμπάστιαν ἀνάγγειλαν κι' αὐτοὶ πὼς πρόκειται νὰ χωρίσουν.

★ Νέο ρεκὸρ κατερρίφθη ἀπὸ τὸ Μπὸμπ Χόπ. Κέρδισε 40.000 δολλάρια μέσα σὲ 90 λεπτὰ τῆς ὥρας. 'Επρόκειτο γιὰ μιὰ ἐκπομπὴ τηλεοράσεως ποὺ διαφήμιζε μιὰ νέα μάρκα ψυγείων.

★ Τὰ εἰδύλλια Μπέργκμαν - Ροσσελίνι καὶ Ρίτα - 'Αλὴ φαίνεται ὅτι πρόκειται νὰ ξεπερασθοῦν κατὰ πολύ. 'Η 'Υδὰν ντὲ Κάρλο βρίσκεται τώρα στὴν Τεχεράνη ὡς... ὑψηλὴ προσκεκλημένη τοῦ Σάχη τῆς Περσίας!

'Η συμφιλίωσις τῆς Δύσεως καὶ τῆς 'Ανατολῆς ἔγινε ἀπ' τὶς νυναίκες!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

'Ανοιχτὸ τὸ στόμα!

— Τὸ δόντι σου θέλει θεραπεία καὶ σφράγισμα! εἶπε ὁ κ. Μασσελίδης, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα ἐργαλεῖο μυτερό, σὰν σουβλί.

"Οπως καταλάβατε, ὁ κ. Μασσελίδης ἦταν ὀδοντοϊατρός, τὸ δόντι ποὺ ἤθελε σφράγισμα ἦταν δικό μου κι' ἐγὼ καθόμουν στὴ μισητὴ αὐτὴ πολυθρόνα τῶν ὀδοντοϊατρείων, ὅπου νὰ μὴν ἀξιώνῃ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο νὰ κάθεται.

— Καὶ θὰ χρειαστῇ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ δουλειά, γιατρέ;

— "Οχι. Πεντέξη ἐπισκέψεις τὸ πολύ. Λοιπόν, τώρα θὰ βάλουμε μπαμπακάκι μὲ φάρμακο καὶ θὰ ξανάρθετε μεθαύριο πάλι.

"Εγινε. 'Ωρθουὰρ γιατρέ. "Εφυγα.

Τὸν κ. Μασσελίδη μοῦ τὸν εἶχε συστήσει κάποιος φίλος μου. Καλὸς γιατρός, λέει, καὶ καλὸς ἄνθρωπος. Τὸ πρῶτο δὲν τὸ ἤξερα. Τὸ δεύτερο τὸ κατάλαβα. 'Ο κ. Μασσελίδης ἦταν ἕνας πολὺ εὐγενικὸς κύριος, μεσόκοπος ἀπάνω κάτω, μὲ συμπαθητικὴ κι' αἰσιόδοξη φυσιογνωμία. "Εμεινα πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ γνωριμία του καὶ θὰ ἤμουν πολὺ πιὸ εὐχαριστημένος ἂν αὐτὴ ἡ γνωριμία δὲν γινόταν ἐξ αἰτίας τοῦ χαλασμένου δοντιοῦ μου.

Ξαναπῆγα μεθαύριο, περίμενα τὴ σειρά μου, ξανακάθισα στὴ μοιραία πολυθρόνα.

—"Ανοιξε τὸ στόμα σου!

Τὸ ἄνοιξα. 'Επῆρε στὸ χέρι του τὸ ἠλεκτροκίνητο τρυπέλι καὶ μοῦσκαψε τὸ δόντι. Ἐπειτα ἔκανε μιὰ διακοπή. Καὶ χωρὶς νὰ τ' ἀφίσῃ ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ ρώτησε μὲ πολλὴ σοβαρότητα :

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ πολιτικὴ κατάστασις;

— Νὰ σοῦ πῶ γιατρέ... "Οτι εἶνε θολή... "Οτι τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν καλά. Αὐτὸ εἶνε ἡλίου φαεινότερον. 'Αλλὰ δὲν φταίει ἡ κατάστασις. Φταίει ἡ βάσις τοῦ πολιτικοῦ μας συστήματος καὶ κυρίως ὁ τρόπος τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τοῦ ἔθνους στὴ Βουλή.

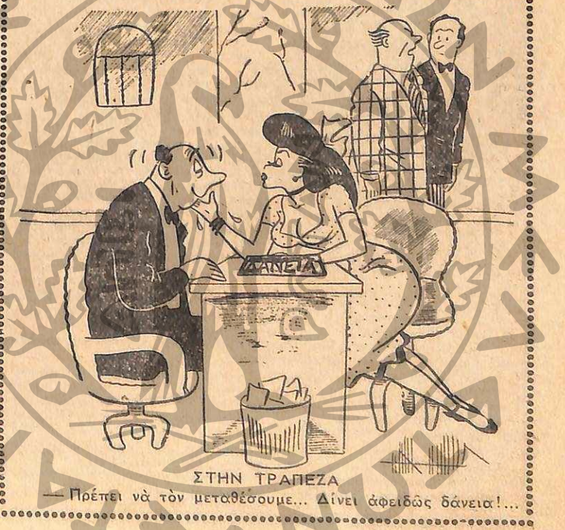
'Ενῶ ὁ γιατρὸς ἔλεγε αὐτὲς τὶς σοφὲς ἀνοησίες, μοῦβαλε στὸ δόντι ζεστὸ ἀέρα, μὲ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο φυσερὸ ποὺ ξέρετε.

— Αὐτὸ τὸ σύστημα εἶνε χρεωκοπημένο, ἀγαπητέ μου. 'Εγὼ εἶχα ἀντίρρησι κι' ἔκανα νὰ τὴν πῶ. 'Αλλὰ ὁ γιατρὸς μὲ πρόλαβε, μ' ἕναν αὐστηρὸ τόνο ποὺ μὲ μαρμάρωσε:

— Μὴν τὸ κλείνῃς! 'Ανοιχτὸ τὸ στόμα!

Τέντωσα τὰ σαγόνια μου. Κι' ὁ γιατρὸς ἐξακολούθησε :

—"Οπως κάθε τι στὴ ζωὴ ἀνανεώνεται καὶ συγχρονίζεται, ἔτσι πρέπει ν' ἀνανεώνωνται καὶ τὰ πολιτικὰ συστήματα. Τὸ κράτος καταδυναστεύεται ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίας πολιτικούς, ἐνῶ χρειάζεται πολιτικοὺς ἐπαγγελματίας. Τί μπορεῖ νὰ ξέρῃ σὲ παρακαλῶ, ἕνας πολιτικὸς ἀπὸ τὰ ζητήματα ποὺ ἐνδιαφέρουν τὶς διάφορες κοινωνικὲς τάξεις; Τίποτα! Τί αὐτὸ καὶ δλες οἱ κοινωνικὲς τάξεις ἔχουν παράπονα;

ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ

— Πρέπει νὰ τὸν μεταθέσουμε... Δίνει ἀφειδῶς δάνεια!...

πονα. Το σύστημα άντιπροσωπεύσεως που πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ, εἶνε μιὰ ἐπαγγελματικὴ Βουλή. Νὰ γίνῃ, δηλαδή, μιὰ ἀπογραφὴ κατὰ ἐπαγγέλματα καὶ ν' ἀντιπροσωπεύεται ἀναλογικῶς μὲν κατ' ἀριθμόν, ἀλλὰ καὶ ἀναλογικῶς κατ' ἀξίαν ἑνὸς ἑκάστου.

Κάτι πῆγα νὰ πῶ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ Μασσελίδη μούκοψε πάλι τὴ φόρα :

— Μὴν τὸ κλείνῃς! Ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!... Καὶ ἐξηγοῦμαι. Δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ βάλῃς στὴν ἴδια μοῖρα ἕναν ἐργάτη κι' ἕναν ὀδοντοϊατρό. Γιατὶ τότε δὲν κάνουμε τίποτα. Ἡ ἀναλογία ἡ σωστή, εἶνε διακόσιοι ἐργάτες, ἕνας ὀδοντοϊατρός. Ἐσὺ πῶς τοὺς ὑπολογίζεις;

— Ἐγ...

— Μὴν τὸ κλείνῃς! Ἀνοιχτὸ τὸ στόμα! Οὔτε σὺ μπορεῖς νἄχῃς ἀντίρρησι. Ὁ λογαριασμὸς εἶνε σωστὸς καὶ δίκαιος. Ἔτσι μέσα στὴ Βουλὴ θὰ ἔχουμε τριάντα ἐργατικοὺς ἀντιπροσώπους, ἀλλὰ θὰ ἔχουμε καὶ τρεῖς ὀδοντοϊατρούς. Ἀναλόγως δὲ καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ στὸ ἐπαγγελματικὸ κοινοβούλιο, θ' ἀντιπροσωπεύωνται οἱ γιατροί, οἱ δικηγόροι, οἱ καθηγηταί, οἱ βιομήχανοι, οἱ ἐργάται, οἱ χωρικοί, οἱ ἔμποροι, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ τραπεζιτικοί, οἱ ράπται, οἱ παντοπῶλαι, οἱ θαλασσινοί, οἱ καλλιτέχναι, οἱ ἐλαιοπαραγωγοί, οἱ αὐτοκινητισταί, οἱ ἰδιοκτῆται, οἱ ἐνοικιασταί, οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ οὕτω καθεξῆς. Θὰ γίνεται μιὰ κατάταξις κατ' ἀξίαν κάθε ἐπαγγέλματος, ἀπὸ ἕνα ἀνώτατο δικαστικὸ συμβούλιο. Αὐτὸ θὰ ζυγίζῃ τὴν ἀξία τῶν ἐπαγγελμάτων. Π. χ. χίλιοι ἀγρότα ἰσοδυναμοῦν μ' ἕναν ἔμπορο. Πενῆντα ἔμποροι μ' ἕνα γιατρό. Τριάντα γιατροὶ μ' ἕναν καθηγητή. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ σύστημα ἀντιπροσωπεύσεως;

— Ἐ...

— Μὴν τὸ κλείνῃς! Ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ἦταν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ποὺ εἶχα ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, σὰν στόμα φούρνου κι' αἰσθανόμουν νὰ μοῦ πονοῦν τὰ σαγόνια. Ἀφοῦ ὅμως τόλεγε ὁ γιατρός, συγκέντρωσα τὶς τελευταῖες μου δυνάμεις γιὰ νὰ τὸ κρατήσω ἀκόμα ἀνοιχτό. Ἤξερα ἀπὸ παληὲς ἱστορίες τῶν δοντιῶν, πὼς, ὅταν σοῦ βάζῃ ὁ γιατρὸς ἕνα κάποιο ὡρισμένο φάρμακο, πρέπει τὸ στόμα νὰ μένῃ ἀνοιγμένο, ὥστε τὸ φάρμακο νὰ ξεραθῆ... Κι' ὁ Μασσελίδης ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ ἀναπτύσσῃ τὸ πολιτικό του πρόγραμμα καὶ νὰ μοῦ ἐκθέτῃ πὼς πρέπει νὰ σηματίζεται ἡ κυβέρνησι. Ἀκόμα ἕνα τέταρτο. Καὶ τελείωσε. Ἔβαλε κάποιο ἐργαλεῖο στὸ δόντι καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἐν τάξει... Τώρα μπορεῖς νὰ τὸ κλείσῃς!

Τόκλεισα μὲ ἀναστεναγμό.

— Βλέπω ὅτι συμφωνεῖς μὲ τὶς γνῶμες μου, εἶπε ὁ γιατρός, ἐνῶ σηκωνόμουν. Γιατὶ δὲν εἶχες τὴν ποσαμικὴ ἀντίρρησι... Θὰ μοῦρθῃς τὸ Σάββατο. Στὸ καλό...

Ἔφυγα μὲ τὸ μυαλό μου ζαλισμένο καὶ τὸ σανόνι μου πιασμένο. Μόλις τ' ἀπόγευμα ξεπιάστηκε...

★

Τὸ Σάββατο ξαναπῆνα. Ποιὸν ἀπὸ μένα ἦταν ἕνας ἄλλος χριστιανός, ποὺ μπῆκε πρῶτος. Ἡ ὥρα δέκα. Δέκα καὶ μισή, ἕντεκα καὶ τέταρτο κι' ἀκόμα ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα. Πρέπει νὰ εἶχε ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ δουλειὰ στὸ στόμα του ὁ προηγούμενος, γιὰ νὰ τὸν κρατάῃ τόσο πολὺ ὁ γιατρός. Ἕντεκα καὶ μισὴ ἦρθε ἡ σειρά μου.

— Ὁρίστε!

Τὸ τριβέλι, τὸ φάρμακο καὶ ἡ διαταγή :

— Κράτα το ἀνοιχτὸ καὶ μὴν το κλείνῃς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ γιατρὸς δὲν στάθηκε. Ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτες καὶ νὰ μοῦ ἐκθέτῃ τὸ οἰκονομικό του πρόγραμμα :

— Βάσις τῆς καλῆς λειτουργίας ἑνὸς κράτους, εἶνε τὸ οἰκονομικὸ σύστημα ποὺ ἀκολουθεῖ. Ὡς τώρα τέτοιο σύστημα δὲν ὑπάρχει. Οἱ ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν βαδίζουν στὰ στραβά. Ρίχνουν τὰ δίχτυα τους κι' ὅ,τι πιάσουν. Χρειάζεται, λοιπόν, ἐξυγίανσις τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἐκκαθάρισις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Νὰ μείνουν λίγοι, ἀλλὰ νὰ ἐργάζωνται καὶ ν' ἀμείβωνται καλῶς. Γι' αὐτὸ χρειάζεται μιὰ εἰδικὴ σχολὴ δημοσίων ὑπαλλήλων, καὶ μόνο ἀπὸ κεῖ τὸ κράτος θὰ παίρνῃ τὰ ὄργανά του. Ἔπειτα ἔχουμε τὸ φορολογικὸ σύστημα. Κι' αὐτὸ εἶνε χρεωκοπημένο. Πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ ἕνα φορολογικὸ σύστημα... Μὴν κλείνῃς! Κράτα το ἀνοιχτό...

Ὁ Μασσελίδης κρατῶντας ἕνα ἐργαλεῖο στὸ χέρι, ἔκανε βόλτες στὸ δωμάτιο τοῦ ἰατρείου, στεκόταν γιὰ λίγο, συνέχιζε τὴν πορεία του καὶ ἀγόρευε. Ἐγὼ καθόμουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια καοφωμένα στὸ παράθυρο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ γιατρὸς μοῦ λέει :

— Δὲν μὲ παρακολουθεῖς!...

— Ἐγ...

— Μὴν τὸ κλείνῃς!... Καὶ παρακολούθησέ με.

Συμμορφώθηκα μὲ τὴν παράκλησί του. Γύριζα τὸ κεφάλι μου δεξιά, ἀριστερά, μπρός, πίσω καὶ τὸν παρακολουθοῦσα ὅπως ὁ κινηματογραφικὸς φακὸς τὸν ἠθοποιό. Καὶ μὲ τὸ στόμα πάντα ἀνοιχτό. Κι' ἔλεγε, ἔλεγε, ὅλο ἔλεγε. Καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε. Κυττάζω τὸ ρολόι μου. Μία παρὰ πέντε. Ὁ γιατρὸς ἔρχεται, ἐξετάζει τὸ δόντι :

— Ἐν τάξει! Θὰ μοῦρθῃς τὴ Δευτέρα...

Φεύγω μὲ τὸ σαγόνι πιασμένο.

★

Τὴ Δευτέρα νάμαι πάλι. Προηγεῖται ὁ προχθεσινὸς κύριος, ποὺ κάθεται καὶ διαβάζει ἐφημερίδα. Τὸν βλέπω κάπου - κάπου ποὺ πιάνει μὲ τὸ δεξί του χέρι τὸ σαγόνι, σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸ βάλῃ στὴ θέσι του. Πιάνουμε κουβέντα.

— Σὲ ποιὸ σημεῖο βρισκόσαστε; μὲ ρωτᾶ.

— Στὴ θεραπεία.

— Δὲν ἐρωτῶ αὐτό. Ἐννοῶ σὲ ποιὸ σημεῖο σᾶς ἔχει σταματήσει ὁ γιατρός.

Καὶ ξανακουνάει τὸ σαγόνι του.

— Στὸ οἰκονομικό, ἀπαντῶ.

— Ὦ! Ὦ!... Ἔχετε καιρὸ ἀκόμα! Ἐγὼ εἶμαι στὴν ἀνάπτυξι τῆς γεωργίας. Γιὰ νὰ φτάσετε σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ἔχετε ἀκόμα τὸ ἐκπαιδευτικὸ ζήτημα, τὸ στρατιωτικό, τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνοικοδομήσεως καὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων. Ὑπομονή!

Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ἐμφανίζεται γελαστὸς ὁ γιατρός, μὲ μιὰ τανάλια στὸ χέρι.

— Σειρὰ παρακαλῶ!...

Ὁ προηγούμενος σηκώνεται.

— Θ' ἀργήσουμε πολὺ γιατρέ; ρωτῶ καὶ κρατάω ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Ὄχι, θὰ τελειώσουμε σύντομα. Μὴ φεύγῃς!

Περιμένω μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Καὶ νάτος πάλι ὁ γιατρός.

— Σειρά! Γιατὶ ἔχεις ἀνοιχτὸ τὸ στόμα;

— Ἀνοιχτὸ τόχω; Μὲ συγχωρεῖς γιατρέ. Δὲν τόχα καταλάβει!

Κάθομαι, τὸ τριβέλι, ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Κι' ἐρχόμαστε στὸ ἐκπαιδευτικὸ ζήτημα. Ὄχι, δὲν εἶνε ἐκπαίδευσις αὐτὴ ποὺ γίνεται σήμερα, καὶ βγάζει τοῦβλα. Τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα πρέπει ν' ἀλλάξῃ. Ν' ἀλλάξῃ ἄρδην, τονίζει ὁ γιατρὸς καὶ προσθέτει :

— Μὴν τὸ κλείνῃς! Ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!

Καὶ μοῦ ἐξηγεῖ τὸ ἄρδην. Νὰ καταργηθοῦν οἱ ἐξετάσεις καὶ οἱ διαγωνισμοί, νὰ καταργηθοῦν τὰ δημοτικὰ καὶ τὰ γυμνάσια, νὰ καταργηθοῦν τὰ λατινικά, τ' ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ ἡ ὠδικὴ καὶ νὰ γίνουν δὲν ξέρω τί... Ἐγὼ δὲν ἀκούω τὸ γιατρό, ἐγὼ ἔχω τὸ νοῦ μου στὰ σαγόνια μου ποὺ μὲ πονοῦν, καθὼς εἶνε τόση ὥρα τεντωμένα. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ δὲν μπαίνουν ἀπὸ τ' αὐτιά μου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτό μου στόμα καὶ πάνε κατ' εὐθεῖαν στὸ στομάχι.

Κατὰ τὴ μιάμιση τὸ μεσημέρι τελειώνει τὸ ἐκπαιδευτικό.

— Κοντεύει ἡ θεραπεία γιατρέ;

— Ὄχι ἀκόμα. Τὰ δόντια δὲν θεραπεύονται τόσο εὔκολα... Θὰ μοῦρθῃς τὴν Πέμπτη!

★

Ἔχω πέσει σὲ γιατρὸ ποὺ ἔχει ἕτοιμο πρόγραμμα γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσι τοῦ κράτους. Θέλει νὰ προσελκύσῃ ὀπαδοὺς κι' ἄλλο μέσον δὲν ἔχει ὁ δυστυχής. Τοὺς ἀνοίγει τὸ στόμα, τοὺς λέει τάχα πὼς πρέπει νὰ τὸ κρατοῦν ἀνοιχτὸ γιὰ θεραπευτικοὺς λόγους κι' αὐτὸς λέει... Οὔτε νὰ σηκωθῇς μπορεῖς, οὔτε νάχῃς ἀντίρρησι...

Πηγαίνω ἀρκετὲς φορὲς ἀκόμα, ἀκούω κι' ἄλλες ἀγορεύσεις, γιὰ ἄλλα ζητήματα. Τὴν τελευταία φορὰ μοῦ ἐξηγεῖ τὸ θέμα «πλουτοπαραγωγικοὶ κλάδοι». Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ἡ «ἁλιεία ἀνοιχτῆς θαλάσσης». Ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, μὴν τὸ κλείνῃς, περνᾶμε μιάμισυ ὥρα. Τελειώνει.

— Τώρα κλείστο! μοῦ λέει.

Κάνω νὰ τὸ κλείσω. Ἀδύνατο. Τὸ στόμα δὲν κλείνει. Τὰ σαγόνια ἔχουν μείνει τεντωμένα, σὰν νάχουν πάθει καταληψία. Προσπαθῶ, δὲν γίνεται τίποτα.

— Τί ἔπαθες; ρωτάει ὁ γιατρός.

Θέλω νὰ τοῦ πῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Ἀναρθρες κραυγὲς βγαίνουν ἀπὸ τὸ λάρυγγά μου:

— Α... ὠωωω... ἔεεε...

Καὶ τοῦ δείχνω μὲ τὸ χέρι. Δὲν καταλαβαίνει. Παίρνω χαρτὶ καὶ τοῦ γράφω : «Δὲν μπορῶ νὰ κλείσω τὸ στόμα μου». Τὸν βλέπω ἀνήσυχο. Ἀρχίζει νὰ μοῦ κάνῃ ἐντριβὲς καὶ μασσάζ, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὕστερα μοῦ δίνει γροθιὲς στὸ σαγόνι. Τίποτα. Μὲ πιάνει τρόμος. Δὲν θὲς νὰ μοῦ μείνῃ τὸ κουσούρι; Σηκώνουμαι καὶ κάνω βόλτες μέσα στὸ ἰατρεῖο, δίνω γροθιὲς κι' ἐγὼ στὰ σαγόνια μου καὶ γρυλλίζω σὰν λιοντάρι τῆς Μέτρο Γκολντουΐν :

— Γγγγ... Ὤωωω...

Μὲ τὰ πολλά, τὰ σαγόνια μου ἀρχίζουν νὰ κουνιοῦνται λίγο. Ξανὰ ἐντριβὲς καὶ μασσάζ. Τέλος, ξανάρχονται στὴ θέσι τους. Τὰ κουνάω δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κάνω ὅτι μασσάω, ἐν ταῖξει. Ἡ καρδιά μου ἔρχεται στὴ θέσι της. Παίρνω τὸ καπέλλο μου.

— Νὰ μοῦρθῃς τὴν Τρίτη! φωνάζει ὁ γιατρός. Καὶ τελειώνουμε!...

★

Τὴν Τρίτη ὅμως, ἀντὶ νὰ πάω στὸν ὀδοντοϊατρο, τραβάω γιὰ ἕναν παθολόγο. Ἡ καταστασι τῶν σαγονιῶν μου μὲ ἀνησυχεῖ. Εἶνε διαρκῶς ἀνοιγμένα. Ἐγὼ βέβαια δὲν τὸ ἀντιλαμβάνομαι, τὸ παίρνουν ὅμως εἴδησι οἱ γνωστοί μου καὶ μοῦ λένε :

— Πῶς εἶσαι ἔτσι σὰν χαζοπούλι; Κλεῖσ' τὸ στόμα σου!

Τὸ κλείνω, ἀλλ' αὐτὸ ξαναν οίγει. Ἔχει πάρει τὸ κολλάι. Ἐξηγῶ τὴν περίπτωσί μου στὸν παθολόγο :

— Πρωτοφανὴς νευρικὴ περίπτωσις! μοῦ λέει. Πρέπει νὰ κάνῃς ἠλεκτρισμούς, γιατὶ ἔχουν πάθει ἐξάρθρωσι τὰ νεῦρα. Θὰ σὲ στείλω σ' ἕνα ραδιολόγο.

Τραβάω γιὰ τὸ ραδιολόγο. Πρὶν χτυπήσω τὸ κουδοῦνι, ἀνοίγει ἡ πόρτα. Ἀπρόοπτη συνάντησι! Πέφτω ἀπάνω στὸ γνωστό μου πελάτη τοῦ ὀδοντοϊατροῦ, αὐτὸν ποὺ πάντα εἶχε σειρὰ πρὶν ἀπὸ μένα. Τὸν βλέπω μὲ ἀνοιχτὰ τὰ σαγόνια.

— Ἆ! Καλημέρα... Ἐδῶ κι' ἐσεῖς;

— Ἐδῶ! λέω. Ὥστε δὲν τὴν ἔπαθα μόνο ἐγώ;

— Ὄχι, ὅπως φαίνεται. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐρχόσαστε;

— Γιὰ πρώτη.

— Ἐγὼ ἔκανα τὴν τέταρτη «σεάνς». Χρειάζονται ἄλλες τριάντα τὸ λιγώτερο! Χαίρετε!

★

Κάνω δυὸ μῆνες ἠλεκτροθεραπεία.

— Τελειώσατε, λέει ὁ ραδιολόγος. Ἀλλὰ ριζικὴ θεραπεία δὲν ὑπάρχει. Θὰ σᾶς μείνῃ κάτι ἀπὸ τὴν πάθησί σας...

Καὶ μοῦ μένει αὐτὸ τὸ κάτι. Κάθε φορὰ ποὺ ἀκούω νὰ γίνεται πολιτικὴ συζήτησι, τεντώνω τὰ σαγόνια καὶ μένω μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἀλλὰ καὶ στὸ δρόμο τὸ παθαίνω καμμιὰ φορά. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω, γιατὶ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς μου φωνάζουνε :

— Παιδιά! Ὁ χαζὸς περνάει! Ρέ, τὸ νοῦ σου μὴ χάψῃς καμμιὰ μυῖγα!...

Καὶ ὅλ' αὐτά, γιατὶ ὁ ὀδοντοϊατρὸς ἔχει σχέδιο ν' ἀναδιοργανώσῃ τὸ κράτος!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Τοὺς πληρώνει τὰ σπασμένα

Ἡ διεύθυνσις ἑνὸς νυχτερινοῦ κέντρου τοῦ Λήβενγουορτ (Κάνσας) εἰδοποίησε τελευταία τοὺς πελάτες της ὅτι ἀνελάμβανε τὰ ἔξοδα ἐπισκευῆς τοῦ αὐτοκινήτου των, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ πάθαιναν καμμιὰ ζημιὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους στὸ σπίτι, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ εἶχαν ξοδέψει πάθεσι ὅτι θὰ εἶχαν ξοδέψει τὸ λιγώτερο τρία δολλάρια στὸ καμπαρέ.

Ἡ Κλάρα Πετάτσι

Ἡ ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία ΤΗΣ ΚΛΑΡΑΣ ΠΕΤΑΤΣΙ

«Θὰ κάμω μὲ τὰ γένατα ὅλο τὸ δρόμο ποὺ θὰ μὲ φέρῃ σὲ σένα...»

Ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε πρὸ ἡμερῶν στοὺς δημοσιογράφους νὰ διαβάσουν τὰ γράμματα τῆς Κλάρας Πετάτσι στὸ Μουσσολίνι. Περιέχονται μέσα σὲ 68 μεγάλα δέματα. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, πρόκειται γιὰ τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐπιστολῶν της. Ἡ «Ἰταλὶς Πομπαδούρ», ὅπως εἶχε ἀποκληθῆ, ἡ Πετάτσι, τὰ εἶχε ταξινομήσει ἡ ἴδια καὶ τὰ εἶχε χωρίσει κατὰ περιόδους, σὰν νὰ προέβλεπε τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἡ ἀλληλογραφία της μὲ τὸν δικτάτορα. Στὸ ἐξωτερικὸ περικάλυμμα ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φακέλλους γράφει: «Πρόχειρα ἀντίγραφα ἐπιστολῶν τῆς Κλάρας. — 74 σὺν 9, σὺν 11».

Ἡ Κλάρα Πετάτσι ἦταν γραφομανής, εἶχε δηλαδή, τὴ μανία, ποὺ ἔχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ γράφῃ κάθε τι ποὺ ἀφοροῦσε τὴ ζωή της, τὶς ἐντυπώσεις, τὶς σκέψεις, τὰ αἰσθήματα, τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρά της... Εἶναι πολὺ ἀπίθανο νὰ διάβαζε ὁ Μουσσολίνι τὰ γράμματά της ἢ τουλάχιστον νὰ τὰ διάβαζε ὅλα. Ἡ Κλάρα δὲν τὸ ἀγνοοῦσε. Ἀλλὰ τοῦ Ἔγραφε πάντα, ὑπακούοντας σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη.

Οἱ δημοσιογράφοι ποὺ διάβασαν αὐτὴ τὴν ἀλληλογραφία περίμεναν πὼς θὰ βροῦν ἐνδιαφέροντα ἱστορικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ δὲν βρῆκαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀπέραντο αἰσθηματισμὸ μιᾶς ρωμαντικῆς γυναίκας.

Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο τῆς Κλάρας Πετάτσι ἦταν ἡ μεγάλη ἀφιλοκέρδειά της καὶ ἡ παντελὴς ἀδιαφορία της γιὰ τὶς πολιτικὲς μηχανορραφίες. Δὲν εἶχε ποτὲ χρήματα, οὔτε ἐπιδίωξε νὰ ἔχῃ, ὅπως δὲν ἐπιδίωξε ἐπίσης νὰ ἔχῃ ὁποιαδήποτε ἀνάμιξη, εἴτε ἄμεση, εἴτε ἔμμεση, στὴν πολιτική.

Ἀλλὰ νὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐπιστολές της, ποὺ τὴν χαρακτηρίζουν καλύτερα ἀπὸ ὁτιδήποτε ἄλλο:

«Γιατί — γράφει στὴν ἀρχὴ τοῦ εἰδυλλίου της μὲ τὸ Μουσσολίνι — ἡ ἀγάπη σου εἶναι πάντα δροσερὴ κι' ἀνανεώνεται κάθε φορὰ ποὺ ἡ αὐγὴ προβάλλει στὸν ὁρίζοντα;... Καὶ γιατὶ Σύ, γλυκύτατέ μου καὶ ὡραιότατε Μπέν, ἀγαπᾶς πάντα πιὸ δυνατά, πιὸ τρυφερά, πιὸ φλαδικὰ τὴ μικρούλα Σου, ποὺ τόσο σὲ λατρεύει;...»

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τοῦ Μουσσολίνι ἢ τουλάχιστον ὁ φλογερὸς πόθος του πέρασε πολὺ γρήγορα. Οἱ ἀπιστίες του στὴν Κλάρα ἦσαν ἀναρίθμητες. Κι' ὡστόσο, ἡ δική της πίστι κι' ἡ ἀγάπη της δὲν κλονίστηκαν ποτέ. Νὰ μιὰ ἄλλη ἐπιστολὴ ποὺ μᾶς δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς λύπης καὶ τῆς ἀπελπισίας της.

«Μπόρεσες τουλάχιστον νὰ σκεφτῇς ὅτι ἕνα μικρὸ πλασματάκι μὲ κοντὰ καλτσάκια, ποὺ μάτωνε τὶς γάμπες του μὲ τὰ νύχια του καὶ ξέσχιζε τὰ ροῦχα του ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, σὲ θυμόταν ἀδιάκοπα μὲ ἄπειρη ἀγάπη, μὲ βασανιστικὸ πόθο;... Ἡ μήτωρ νοιάστηκες γιά μένα, τὸ μικρὸ κοριτσάκι σου, ποὺ κοιμόμουν ἔχοντας τὴν εἰκόνα σου κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου καὶ ποὺ κάθε τόσο τὴν ἄγγιζα μόλις μὲ τὰ χείλη μου γιὰ νὰ μὴ τὴν χαλάσω;»

Τὴν ἐποχὴ ποὺ πήγαινε στὴ Βουδαπέστη γιὰ νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιό της — ἡ Κλάρα Πετάτσι εἶχε παντρευτῆ μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ τῆς ἀεροπορίας Φεντερίκ — ἔγραφε στὸ Μουσσολίνι (τὸ εἰδύλλιό τους ἦταν ἀκόμη πολὺ πρόσφατο):

«Ὁ οὐρανὸς σκοτεινιάζει κι' ἡ καρδιά μου μαζὶ μ' αὐτόν. Κάθε στροφὴ τροχῶν τοῦ τραίνου μ' ἀπομακρύνει ἀπὸ σένα. Θἄθελα αὐτὴ ἡ ἀπομάκρυνσις νὰ ἦταν μόνο φυσική. Ἀλλ' ἀλλοίμονο! Ἡ καρδιά σου δὲν χτυπάει πιὰ μαζὶ μὲ τὴ δική μου».

Σὲ μιὰ ἄλλη της ἐπιστολὴ τοῦ γράφει:

«Ἂν μποροῦσες νὰ ἤσουν ὅπως σὲ ὀνειρεύτηκα ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι κι' ὅπως σ' ἀγάπησα καὶ σὲ θέλησα πάντα, ἂν κατάφερνες νὰ ἤσουν ὅλος δικός μου καὶ νὰ μὴν μολύνῃς μ' ἄλλες ἐπαφὲς τὸ τέλειο σῶμα σου τοῦ Ρωμαίου μονομάχου, ποὺ τόσο λατρεύω... Ἂν ἡ ἀφοσίωσίς σου σὲ μένα μποροῦσε νὰ ἦταν ὁλοκληρωτικὴ κι' ἀπόλυτη, ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦταν ὑπέρογκη καὶ θεία».

Ἡ ζήλεια γιὰ τὶς συνεχεῖς προδοσίες τοῦ Μουσσολίνι τὴν βασανίζει.

«Εἶγινε κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο, γράφει σὲ μιὰ ἄλλη ἐπιστολή. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ ἀποκάλυψις πὼς ἡ ἀγάπη σου ἔσβυσε. Βλέπω τώρα μὲ τρόμο πὼς μάταια ἀγάπησα καὶ πὼς ἄκομη πιὸ μάταια ὑπέφερα. Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ φρικτὴ ἀπογοήτευσις ποὺ εἶχα ἀπὸ σένα — κι' ἀπὸ τὴ ζωή... Σ' ἀγάπησα σὲ τούτη τὴ ζωὴ καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμη στὸ κατῶφλι τῆς ἄλλης. (Ἡ Κλάρα εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσῃ). Ἦταν ἥλιος τὴν αὐγή. Καὶ τώρα ἤρθε ἡ νύχτα. Ἡ νύχτα χωρὶς ξημέρωμα. Ὅλα εἶναι σκοτάδι μέσα μου. Σοῦ εὔχομαι νὰ εὐτυχήσῃς Μπέν». Ποτὲ εὐχὴ δὲν ἦταν πιὸ ἀγνὴ καὶ πιὸ εἰλικρινής.

Ἀλλὰ δὲν τερμάτισε τὴ ζωή της ὅπως εἶχε ἀποφασίσει. Ὅπως τόσες ἄλλες φορὲς στὸ παρελθόν, συγχώρησε τὸ Μουσσολίνι.

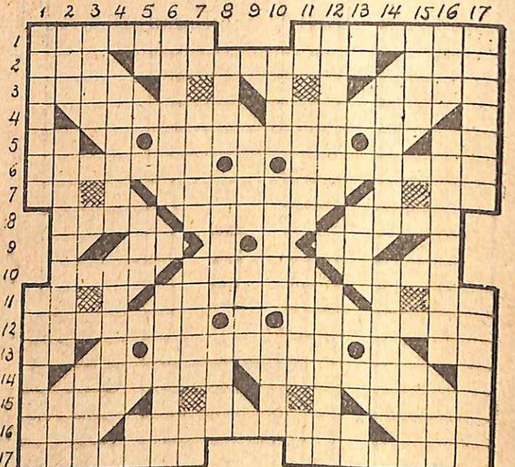
«Ὅταν κατέρρευσε τὸ φασιστικὸ καθεστὼς τὴν φυλάκισαν στὶς φυλακὲς τῆς Νοβάρα, Ἀπὸ κεῖ τὴν ἀπέλυσαν μερικὲς μέρες ἀργότερα, στὶς 17 Σεπτεμβρίου 1943. Κι' ἡ Κλάρα ἔγραψε τότε στὰ Μουσσολίνι μιὰ ἐπιστολή, ποὺ κάθε ἐρωτευμένη θἄθελε νὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ:

«Λατρευτέ μου, θὰ κάμω μὲ τὰ γόνατα ὅλο τὸ δρόμο, ποὺ θὰ μὲ φέρῃ σὲ σένα, φιλώντας σὲ κάθε βῆμα μου τὶς πέτρες...»

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 270

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Διάσημος Γάλλος συγγραφεύς. — Ἱστορικὰ νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
2) Ἀγαπῶ (ἀρχ.). — Ἔπαθλον. — Ὀργώνω (ἀρχ.).
3) Τομάρι (καθ.). — Καλύπτουν τὰ δυὸ τρίτα ὁποιουδήποτε «ἔρανου».
4) Ἕνα ἀπὸ τὰ συστατικὰ τοῦ ἀέρος. — Καρτερικά, ἀσυγκίνητα.
5) Πρόθεσις (μπροστὰ σὲ φωνῆεν). — Ποταμάκι. — Πρόθεσις.

6) Φωτεινὸ ἀστέρι. — Νησὶ τῆς Μεσογείου.
7) Ἄρθρο (πληθ.). — Ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ στόλο μας. — Νότα.
8) Τὸ τρίτο ἦταν δημιούργημα τοῦ Χίτλερ. — Τὰ μέρη τοῦ πλοίου ποὺ ἀγγίζουν τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. — Ζεσταίνει τὶς γρηοῦλες τὸ χειμῶνα.
9) Προτρέπει. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.
10) Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς. — Νησὶ τῶν Κυκλάδων. — Ὀρεινὸ δάσος (ἀρχ.).
11) Ἀρχικὰ ποὺ θὰ βρῆτε σὲ πολλὲς ἐπιγραφές. — Γίνεται γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς ἀκριβείας. — Δυὸ συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἀλφαβήτου.
12) Φρόνιμος. — Θάμνος ποὺ τὰ κλαδιά του εἶνε κατάλληλα γιὰ τὸ πλέξιμο καλαθιῶν.
13) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ. γεν.). — Ὁ μεγαλύτερος γεωγράφος τῆς ἀρχαιότητος. — Ἀρχικὰ ὑψηλοῦ ἀξιώματος.
14) Ὁπαδοὶ μιᾶς αἰγυπτιακῆς αἱρέσεως. — Δὲν εἶνε σύμφωνος μὲ τοὺς νόμους.
15) Ἐκτείνεται σὲ εὐθεῖα γραμμή. — Μπαίνει στὰ παράθυρα (ξεν.).
16) Πρόθεσις (μπροστὰ σὲ φωνῆεν). — Διαρκεῖ ἕνα χρόνο. — Μηδενὸς ἐξαιρουμένου.
17) Κατοικεῖ σὲ μιὰ τῶν πέντε ἠπείρων. — Οἱ μῦθοι του εἶνε περίφημοι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς Γοργόνες. — Βρίσκεται σὲ πλουσιόσπιτα.
2) Πρόθεσις. — Σημαντικὸ λιμάνι τῆς Α. Μεσογείου. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.).
3) Φρούτα ἀκατάλληλα γιὰ φάγωμα. — Περίφημη μάρκα γαλλικῶν καλλυντικῶν.
4) Σύμπλεγμα πορτογαλικῶν νήσων τοῦ Ἀτλαντικοῦ. — Ὑπόνομος.
5) Ζῶα (δημ.). — Ἔτσι λέγεται σήμερα ἡ Ρίτα Χαϊηγουωρθ. — Καὶ (γαλ.).
6) Ἀπαραίτητο σ' ἕνα γεωργό. — Μεγαλόπολις τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.
7) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος (πρὸ φωνήεντος). — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ. πληθ.). — Γλύκισμα. — Λεπτὴ κλωστή.
8) Ὄρος καὶ περίφημη μονὴ στὴ Δ. Ἀραβία. — Χρησιμοποιεῖται ὡς ἐνασμα στὸ τσακμακι (γεν.). — Τὸ μικρὸ ὄνομα μιᾶς περίφημης χορεύτριας.
9) Πρόθεσις. — Ἐκεῖνοι ποὺ τὰ φοροῦν ἐμπνέουν σεβασμό.
10) Τροπικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας. — Χορός.
11) Νότα. — Γνωστὸ μελόδραμα. — Περίφημος νομοθέτης. — Ἄνθη.
12) Εὐρωπαϊκὸ κράτος. — Θὰ τοὺς βρῆτε κοντὰ σὲ πρόσωπα ἢ πράγματα ἀξίας ποὺ ταξιδεύουν.
13) Ἀριθμητικόν. — Χρονικὸς σύνδεσμος. — Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.
14) Δυστυχισμένα ποιδάκια. — Ἀπάτητος.
15) Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀβραάμ. — Παράγγελμα ποὺ δίδεται ἀπὸ κόκκινο φῶς.
16) Συμπερασματικό. — Χωρὶς αὐτὰ δὲν μπαίνετε σὲ κινηματογράφο. — Ἀκούγεται στὸ θέατρο.
17) Γενικὴ ὀνομασία τῶν πόλεων τῆς Δ. Μικρᾶς Ἀσίας (καθ.). — Ἑλλὴν μουσικοσυνθέτης.

Γ. ΖΑΜΠΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 269ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΠΕΤΕΙΟΣ — ΓΡΑΝΙΚΟΣ. 2) ΠΑΠΑΣ — ΝΕΜΕΑ — ΑΚΟΝΙ. 3) ΙΚΑΝΟΣ — ΤΣΑΝΤΑ. 4) ΠΑΝ — ΤΑΜ. 5) ΝΟΤΑΡΑΣ. 6) ΝΑ — ΑΒΑΝΑ — ΕΛΑΤΑ — ΑΙ. 7) ΟΡΑΜΑ — ΟΣ — ΩΜ — ΑΤΑΦΑ. 8) ΠΑΡΑΣ — ΑΠΛΟΝ. 9) ΑΡΟΝ — ΙΑΜΑ. 10) ΤΑΣΙΣ — ΒΑΣΙΣ. 11) ΑΜΑΝ — ΣΗΜΕΡΟΝ — ΚΑΨΑ. 12) ΝΟ — ΤΡΑΜ — ΤΑΠΑ — ΕΛ. 13) ΤΙΜΑΙ — ΑΙΣΙΑ. 14) ΑΡΑ — ΙΕΡΟΝ — ΑΡΜ. 15) ΡΑΣ — ΙΘΑΚΗΣΙΟΙ — ΝΑΙ. 16) ΚΙΝΩ — ΛΟΤΙ. 17) ΣΤΑΣΙΣ — ΑΝΑΣΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΠΙΠΟΝΟΣ — ΦΑΝΤΑΡΟΣ. 2) ΠΑΚΑ — ΑΡ — ΜΟΙΡΑ. 3) ΕΠΑΜΩ — ΑΠΑΤΑ — ΜΑΣΚΑ. 4) ΤΑΝ — ΑΜΑΡΑΝΤΑ — ΙΣ. 5) ΕΣΟ — ΒΑΡΟΣ — ΡΙΜΙΝΙ. 6) ΣΙΝΑ — ΑΝΙΣΑ — ΘΩΣ. 7) ΟΝ — ΟΝΟΣ — ΣΗΜΑΙΑ. 8) ΣΕ — ΤΑΣ — ΕΚ. 9) ΜΑΙΑ — ΕΜΙΡΗΣ. 10) ΓΕ — ΡΕΩ — ΟΣ. 11) ΡΑ — ΑΛΜΑ — ΒΟΤΑΝΙ. 12) ΤΟΣΑ — ΠΙΑΝΑ — ΟΛΑ. 13) ΝΑΣ — ΤΑΛΑΣ — ΠΑΓΙΟΝ. 14) ΙΚΑ — ΑΤΟΜΙΚΑΙ — ΤΑ. 15) ΚΟΝΤΑ — ΑΝΑΣΑ — ΣΑΝΙΣ. 16) ΟΝΤΑ — ΑΦ — ΨΕΙΡΑ. 17) ΣΙΑΜΑΙΑΙ — ΠΑΛΑΜΙΔΑ.

Ἀθηναϊκὰ ἐφήμερα

Πολιτική

Νὰ γράψω κάτι θάθελα γιὰ τὰ πολιτικά.
Ἕνα ἢ δυὸ τετράστιχα κάπως σατυρικά.
Κάτι γιὰ τὴν Κυβέρνησι, κάτι καὶ γιὰ τὰ κόμματα,
γιὰ τὶς διαφωνίες τους καὶ τὰ πολλὰ τσακώματα.

★

Μὰ τί νὰ γράψω; Τί νὰ πῶ; Καὶ ἂν τὸ πῶ τί βγαίνει,
ἀφοῦ εἶνε ἡ κατάστασι ἀκόμα μπερδεμένη,
κι' ἴσως ἂν γράψω σάτυρα ποὺ θἄνε...ζαλισμένη,
ν' ἀποδειχθῆ ἀνεπίκαιρη καὶ καθυστερημένη;

★

Μὰ ἔγινε κυβέρνησις; Ἀκόμα ἀμφιβάλλω.
Κι' ἂν ἔγινε, ἴσως αὔριο νάχουμε «σχῆμα» ἄλλο.
Ποιὸν νὰ δαγκώσω ἐλαφρὰ καὶ ποίου νὰ τὰ ψάλω;
Μὲς στὸ μυαλό μου μπέρδεμα αἰσθάνομαι μεγάλο.
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν τὸ πρᾶγμα τ' ἀναβάλλω!

Βραδυπορεία

Ἀκόμα ἀνακηρύσσονται οἱ βουλευταί! Ἀκόμα!
Κι' ἀκόμα δὲν καταλάβε τί ἔχει κάθε κόμμα.
Ἀργὰ βαδίζει ἡ δουλειὰ εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα,
μὲ προσοχὴ καὶ σύστημα μὴ γίνη ἀδικία.

★

Καθένας βγαίνει, δηλαδή, μὲ τὴ δική του ἀράδα.
Περίπου ἀνακηρύσσονται πεντέξη τὴ βδομάδα.
Καὶ ὅπως πάει ἡ δουλειὰ μετὰ ὁρμῆς ἐντόνου,
θὰ μείνουν ὅπως φαίνεται καμπόσοι... γιὰ τοῦ χρόνου!

Κι' ὁλλοῦ τὰ ἴδια

Κίνησις προεκλογικὴ καὶ στὴν Τουρκία ἀρχίζει.
Κι' ἀπὸ ὑποψηφιότητες ὁ τόπος πλημμυρίζει.
Στὴν Πόλι ὑποψήφιοι φυτρώσαν πεντακόσοι,
καὶ γρήγορα ὅπως φαίνεται θὰ βάλουν ἄλλοι τόσοι.

★

Τὸ ἴδιο γίνεται παντοῦ, σ' ὅλα τὰ βιλαέτια.
Καὶ στὴν Τουρκία τὴ φιλὴ μας τὰ ἔχουν κάτι τέτοια.
Κι' ὅπως ὑπολογίζεται, ἐβγήκανε στὴ μέση,
ὀγδόντα ὑποψήφιοι γιὰ Βουλευτοῦ μιὰ θέσι!

★

Λοιπὸν κι' ἐκεῖ θὰ γίνεται σὰν τὸ δικό μας γλέντι,
καὶ θἄχουν βέβαια κι' ἐκεῖ καὶ Τρικατζῆ — ἐφέντη.
Κι' ἔτσι ἀποδεικνύεται σὲ ὅποιον ἀμφιβάλλει,
πὼς ἔχουνε οἱ δυὸ λαοὶ συγγένεια μεγάλη!

Ο καφὲς

Μᾶς ἔρχεται ἡ ζάχαρη, μὰ ἔλειψε ὁ καφές.
Καὶ ἡ τιμὴ του ξαφνικά, χωρὶς περιστροφές,
αἰσίως ἔφτασε ἑκατὸ χιλιάδες ἡ ὁκά,
ἀλλὰ καὶ πάλι ἂν τὸν βρῆς, τὸν βρίσκεις μυστικά.

★

Μ' αὐτή, λοιπόν, τὴν ἐλλειψι καὶ τὴν ἀκρίβεια τούτη,
μένει μοιραίως σπίτι μας ἄβειο τὸ καφεκοῦτι.
Καὶ ὅπως πᾶν τὰ πράγματα — τὸ σκέπτομαι μὲ φρίκη —
πάλι κριθάρι καθαρὸ θὰ βάζουμε στὸ μπρίκι.

Ο πόλεμος

Ὁ στρατηγὸς ὁ Μπράντλεϋ, ἐκεῖ στὴ Γερουσία,
προέβη σὲ μιὰ δήλωσι πολὺ - πολὺ αἰσία:
Μὲ τὴ Ρωσσία πόλεμος, γιὰ ὅποια νἄν' αἰτία,
δὲν γίνεται τουλάχιστον πρὶν μία δεκαετία!
Λοιπόν, δυὸ χρόνια φαίνεται θὰ ἔχουμε εἰρήνη.
Κι' ὕστερα στάχτη ὁ ντουνιὰς καὶ μπούμπρεπη θὰ γίνη.

Ὁ στρατηγὸς τὰ πράγματα ἔτσι τὰ ἐκαθόρισε.
Καὶ μὲ αὐτὴ τὴ δήλωσι πολὺ μᾶς... παρηγόρησε!

Φόρος στα σκυλιὸ!

Νέο πολὺ δυσάρεστο διὰ τοὺς ζωοφίλους.
Φόρος πιὰ ἐπιβάλλεται μεγάλος καὶ στοὺς σκύλους.
Καὶ ὅποιος θέλει σπίτι του νὰ ἔχῃ ἕναν κύνα,
θὰ καταβάλλῃ πάντοτε ἕνα ποσὸν τὸ μῆνα.

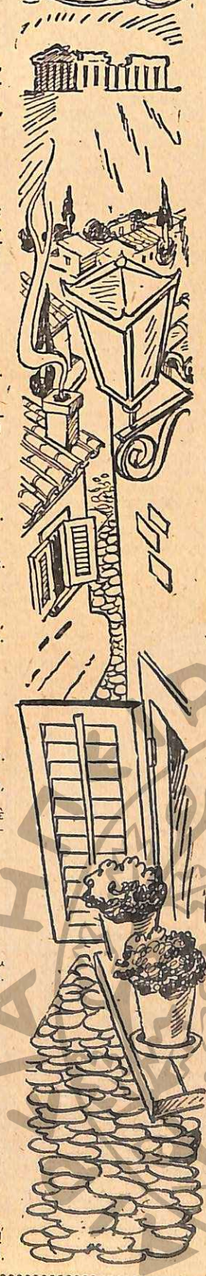
★

Μαντρόσκυλα, λυκόσκυλα καὶ κυνηγετικὰ
φόρο κι' ἐκεῖνα στὸ ἑξῆς θὰ δίνουν τακτικά.
Καὶ τὸ κάθε κοπρόσκυλο ποὺ τὸ κυττᾶς καὶ φρίτεις
θἄνε φορολογούμενος εἰς τὸ ἑξῆς... πολίτης!

★

Ἔτσι μετὰ τοὺς Ἕλληνας — τὰ θύματα τ' ἀθῶα —
ἐντάλματα θὰ κόβωνται τώρα καὶ γιὰ τὰ ζῶα.
Κι' αὐτὰ θὰ γίνουν τακτικὰ τῆς ἐφορείας πελάτες,
κι' ἀπὸ τοὺς σκύλους ὕστερα ἔχουν σειρά...οἱ γάτες!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἐκπλήξεις

Ἡ νέα ἰας Κυβέρνησις ὠρκίστηκε ἀμιγὴς
κι' οἱ κρίσεις συνεχίζονται ἀπὸ τοὺς ἐκλογεῖς.
Ἀλλοιῶς τὴν ἤθελαν οἱ μέν, καλὴ τὴν βρίσκουν ἄλ- (λοι
καὶ γιὰ τὸν Κανελλόπουλο μιλοῦν ἰδιαιτέρως,
ποὺ μπόρεσε κι' ἀπέκτησε, μ' εὐχέρεια μεγάλη,
χαρτοφυλάκια: ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος!

★

Σταυροκοπιοῦνται μερικοί, τὰ χάνουν ὡρισμένοι
καὶ λὲν αὐτοὶ ποὺ κάνουνε πολιτικολογία:
«—Μά, στὸ Θεό σου! μίλα μου καὶ πές μου πῶς (συμβαίνει
νάχῃ... δυὸ μόνον βουλευτὰς καὶ...τρία ὑ- (πουργεῖα;»

Μετανοημένος

Ἀναστέλλοντ' οἱ ἐξώσεις γιὰ πέντ' ἔξη μῆνες ἔτι
καὶ μπορεῖ ν' ἀνασταλοῦνε, σὺν τῷ χρόνῳ, καὶ γιὰ (ἔτη,
πρᾶγμα ποὺ λυπεῖ, βεβαίως, τοὺς ἰδιοκτήτας λίαν
κι' εἰδικῶς στὸ Θεοτόκη προκαλεῖ μελαγχολίαν.

★

—Ὦ! ψυχή μου, — μουρμουρίζει, — θὰ μὲ πιά- (ση βουρλισία,
γιατὶ βιάστηκα ν' ἀφήσω, πὰ νὰ πῇ τὴν ἐξουσία.
Θὰ τὴν ἁραζα, γιὰ μῆνες, στὸ κουβέρνο μιὰ χαρὰ
καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βγάλῃ ἀποτόμως,
γιατὶ θὰ τοὺς ἀπαντοῦσα παστρικὰ καὶ καθαρά:
«—Ἀναστέλλοντ' οἱ... ἐξώσεις καὶ μὲ προστα- (τεύει ὁ νόμος»!

Ἀνασυγκρότησις

Ψηφίστηκαν κονδύλια δισεκατομμυρίων,
γιὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ἡμιτελῶν κτιρίων
καὶ δισεκατομμύρια, περίπου, δεκατρία
διατεθήκαν εἰδικῶς γιὰ τά... Ψυχιατρεῖα!

★

Καινούργιες, ἤγουν, θὰ χτισθοῦν φρενοκομεῖων σάλ- (λες,
ὥστε ν' ἀρχίσῃ ἀπ' τοὺς τρελλοὺς ἡ... «περισυλ- (λογὴ»
κι' ἐλπίζουμε, ὁπωσδήποτε, στὶς ἐκλογὲς τὶς ἄλλες,
νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισι λιγώτεροι...ἀρχηγοί!

Λόγῳ δέσεως...

Συνεννοήσεις ἔγιναν Τουρκίας κι' Ἰταλίας
κι' ἐδέθηκαν ἀμφότερες μὲ σύμφωνο φιλίας.
Στενοὺς δεσμοὺς συνήψανε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
καὶ τὸ φτερὸ συνδέθηκε ἀρρήκτως μὲ τὸ φέσι,
στὸ μεταξὺ ὁ Ἕλληνας μπορεῖ νὰ τραγουδήσῃ:
—«Καινούργια ἀγάπη καὶ παληὰ μὲ βάλανε στή... (μέση»!

"Αλλη... καϊλα!

Ἀταισθαλίες σοβαρὲς προέκυψαν, ὡς λέγεται
καὶ στὴν Ὑπηρεσία μας τὴν Πυροσβεστική
κι' ἀπὸ τὴν περιέργεια ὁ κόσμος ὅλος... φλέγε- (ται
νὰ δῇ καὶ τὴ συνέχεια τὴν ἀνακριτική.

★

Ἐνδείξεις, βέβαια, σαφεῖς κανένας μας δὲν ἔχει
καὶ δὲν γνωρίζει ἂν ἔγινε στὶς κάσες της...
«βουτιά», (ῶν,
μὰ γιὰ νὰ διαδίδεται, θὰ πῇ πὼς κάτι τρέχει,
γιατὶ δὲν βγαίνει, ὡς γνωστόν, καπνὸς χωρὶς...
(φωτιά!

Ἐθνικὴ οἰκονομία

Οἱ παράγοντες τῆς χώρας, ποὺ ἐλαία μόνο θἄλλει,
νέο κόλπο σπορελαίου ἀνεκάλυψαν καὶ πάλι,
κι' ἔχουν, ἤδη, παραγγείλει σὲ γνωστοὺς μεγαλεμ- (πόρους
τὸ σπορέλαιο ν' ἀφήσουν καὶ νὰ φέρουν σκέτους (σπόρους!

★

Μά, νομίζω κύριοί μου, πὼς μ' αὐτοὺς τοὺς νέους (ὅρους,
οἱ «μεσάζοντες» θὰ βγοῦνε...«λαδωμένοι» μιὰ χαρά
κι' εἶμαι βέβαιος, καθ' ὅλα, πὼς θὰ γίνῃ μὲ τοὺς... (σπόρους
καὶ τοῦ συναλλάγματός μας φοβερὴ...διασπορά!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Οἱ λαμπρότεροι ἀγωνισταί

Ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο!

Ἡ Ἀκρόπολι, ὁ βράχος αὐτὸς ὁ πολυένδοξος, ποὺ τόσες φορές, ἀνάλογα μὲ τὴν τύχη ἢ τὴν περίσταση, ἔσωσε ἢ ἀφάνισε τὴν πόλι τῶν Ἀθηνῶν στὰ Εἰκοσιένα, εἶχε φρούραρχο, ἀπὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1822, τὸν στρατηγὸ Ι. Γκούρα. Σ' αὐτὴ τὴ φρουραρχία πολλὰ χρωστοῦσε ὁ στρατηγός. Πρῶτα - πρῶτα τὸ βρίαμβό του ἀπέναντι τῶν ἀντιπάλων του, ἔπειτα τ' ἀξιώματά του ὅλα, ἐκεῖνα ποὺ πῆρε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἀγῶνα (ἔφτασε νὰ γίνῃ καὶ γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος) καί, τέλος, τὴν ἐπιρροὴ καὶ τὴ δύναμί του κοντὰ στοὺς Ἀθηναίους καὶ στὶς ἑλληνικὲς κυβερνήσεις ἐκείνων τῶν καιρῶν. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ, στὴν Ἀκρόπολι μέσα πάλι, σκοτώθηκε (1826) σὰν γενναιότατο παλληκάρι, πολιορκημένος ἀπὸ τὸν Κιουταχῆ. Λοιπὸν τὸ ὄνομα τοῦ Γκούρα εἶνε στενὰ δεμένο μὲ τὴν ἱστορία τῆς Ἀθήνας.

Χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ Γκούρας, δὲν ἦταν κοινὸς ἄνθρωπος. "Αν ἀκολούθησε κακὰ συστήματα ἀπέναντι τῶν ἀμάχων πληθυσμῶν καὶ τῶν συναγωνιστῶν του, (συστήματα τόσο συνηθισμένα τοὺς χρόνους ἐκείνους), ὅμως φανέρωνε, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, καὶ κάποιες εὐγενικὲς ὁρμὲς ποὺ τὸν ἔβγαζαν ἀσπροπρόσωπο.

Οἱ Ἀθηναῖοι ὑπέφεραν πολλὰ ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸ κόμμα του, τοὺς περιβόητους «Γκουραίους», εἶχαν ὅμως καὶ τὴ λευτεριά τους ἐμπιστευμένη στὰ χέρια του, ἄξια πολεμικὰ χέρια, ἀφοῦ στάθηκαν ἱκανὰ νὰ φυλάξουν τὸ κάστρο τῆς Ἀκροπόλεως ἀπείραχτο ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ (1822 - 26). Κι' ἂν δὲν χανόταν ὁ Γκούρας, ἴσως νὰ ἦταν διαφορετικὸ τὸ τέλος τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκροπόλεως, ποὺ παραδόθηκε, μετὰ τὸ θάνατό του, ἀπὸ ἔλλειψι ἱκανοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φρουρᾶς.

"Οπως οἱ πιὸ πολλοί, ἂν ὄχι ὅλοι, οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 21, ἔτσι κι' ὁ Γκούρας, ἦταν ἀγράμματος. "Ισως ἀπὸ μερικοὺς περισσότερο, ὅπως τὸν Ἀνδρούτσο, ἴσως ἀπὸ ἄλλους λιγώτερο, ὅπως τὸν Κριεζώτη ἢ τὸν Πανουργιά. Ποτὲ δὲν ἔγραφε μόνος. Δηλαδὴ δὲν μποροῦσε. Καὶ αὐτόγραφό του σώζεται ἕνα, σὲ κάποιο ὑστερόγραφο ἐπιστολῆς, μὲ χρονολογία 28 Αὐγούστου 1826, ποὺ ἀπὸ τὴν πολιορκημένη Ἀκρόπολι εἶχε στείλει ὁ Ἀθηναῖος δημογέρουντας Ν. Καρώρης σ' ἕνα γνωστό του στὴν "Υδρα. Ἐκεῖ μὲ κόπο καὶ ὑπομονὴ εἶχε προστέσει τρία λόγια κι' ὁ Γκούρας καὶ ὑπογράφταν : κὸ Πεισίστρατος Γκούρας». Γι' αὐτὸ τὸ ἀστεῖο ἀσφαλῶς θὰ εἶχε κάποια περασμένη ἀφορμὴ (ἀλλὰ δὲν τὴν ξέρουμε) καὶ γιὰ τοῦτο ἔβαλε αὐτὸ τὸ παράνομα δίπλα στὴν ὑπογραφή του.

Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Γκούρα ἦταν χαραγμένη σὲ σφραγίδα. Αὐτὴν ἔβαζε κάτω ἀπὸ κάθε συνθηματικὸ γράμμα του πρὸς τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς καὶ ἀπόφευγε νὰ ὑπογράφῃ ξέχωρα.

Γραμματικούς, κατὰ καιρούς, εἶχε τέσσερις : Τὸν Ἀντ. Γεωργαντά, Ρουμελιώτη ἔμπορο γραμματισμένο καὶ καλὸ πατριώτη, τὸν Π. Σοφιανόπουλο. Καλαβρυτινό, σπουδασμένο στὴν Εὐρώπη, ποὺ ἔκανε λίγο τὸ γιατρό, λίγο τὸν πολιτευόμενο καὶ κατέληξε δημοσιογράφο μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, τὸν Δ. Σουρμελή, τὸν Φαναριώτη ἱστοριογράφο τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ λίγο διάστημα καὶ τελευταῖο καὶ ἐπισημότερο τὸν Κ. Παθανασόπουλο, γραμματισμένο γιὸ παπᾶ ἀπὸ τὴ Γορτυνία. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος περίεργος ἄνθρωπος καὶ «πολυπράγμων» — ἤθελε ν' ἀνακατεύεται σ' ὅλα — εἶχε τὸ παρατσούκλι : «Μετερνίχος». Τοῦ τὸ εἶχε κολλήσει, ἀκριβῶς γιὰ τὴν πολυπραγμοσύνη του, ὁ Καραϊσκάκης καὶ ἔτσι ἦταν γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς ὁπλαργηγούς, ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο ὡς τὸν πιὸ ἀσήμαντο, ἀκόμη καὶ σὲ πολλοὺς ἱστοριογράφους, ὅπως στὸν Κάρπο Παπαδόπουλο, ποὺ γράφει κάπου : «ὁ γραμματεὺς ἢ Μέντωρ τοῦ Γκούρα, ὁ ἐπιλεγόμενος Μετερνίχος ὑπὸ τοῦ Καραϊσκάκη...».

Νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὅλοι οἱ γραμματικοὶ τῶν στρατηγῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, ἔκαναν τὸν πολύξερο! Ἐννοοῦσαν νὰ ἔχουν γνώμη σὲ ὅλα. Ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ πολεμικά. Ὅπως, ὅμως καὶ νὰ παίρνουν μέρος στὸν πόλεμο. Οὔτε ἕνας ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς γραμματικοὺς σκοτώθηκε ἢ, ἔστω, πληγώθηκε σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ Ἀγῶνα.

Ὁ Ρουμελιώτης στρατηγὸς Ι. Τσόγκας συνήθιζε νὰ λέῃ ἕνα χωρατό :

— "Ἐχω ἕνα πρᾶγμα ποὺ μπαίνει σ' ὅλα τ' ἄλλα πράγματα, τί εἶνε;

— Τί εἶνε στρατηγέ; Τὸ νερό; Ὁ ἀγέρας; Ὁ ἥλιος;

— "Οχι, μωρὲ παιδί μου, εἶνε ὁ δικός μου ὁ Ἀναγνώστης, ποὺ τὰ ξέρει ὅλα!...

Ὁ Ἀναγνώστης Μόστρος ἦταν γραμματικὸς κι' αὐτὸς τοῦ Τσόγκα.

Ὁ Γκούρας ἐπειδὴ ὑπόγραφε δύσκολα καὶ δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ χάνῃ καιρὸ βάζοντας τὴν ὑπογραφή του κάθε φορά, εἶχε δώσει στὸν Μετερνίχο — ποὺ τοῦ εἶχε καὶ μεγάλη ἐμπιστοσύνη — πολλὲς ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς σφραγιδωτὲς ὑπογραφές του σὲ ἄγραφο χαρτὶ (κάρτα - μπιάνκα) γιὰ νὰ τὶς μεταχειρίζεται σὲ ὥρες βιαστικῆς ἀνάγκης καὶ μάλιστα ὅταν τύχαινε νὰ λείπῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ γραμματικὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ὅταν ἄξαφνα σκοτώθηκε ὁ Γκούρας ἔστειλει στὴ σύγχυσι καὶ τὴ βιασύνη του, μὲ ταχυδρόμο συνθηματικὸ γράμμα στὸν Καραϊσκάκη ἀναγγέλλοντας τὸ θάνατο τοῦ στρατηγοῦ φρουράρχου μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἴδιου τοῦ σκοτωμένου ἀπὸ κάτω : Γιάννης Γκούρας!...

Ἀφοῦ τότε ὁ Καραϊσκάκης διάβασε τὸ γράμμα μὲ τὸ κακὸ χαμπέρι, εἶχε πῆ στοὺς γύρω του σιγά, μὴ λησμονώντας, οὔτε τὴν κρίσιμη ἐκείνη ὥρα, τὴ σατυρικὴ διάθεσί του μὲ ἐκεῖνα τ' ἀμίμητα εἰρωνικὰ σπινθηρίσματά της :

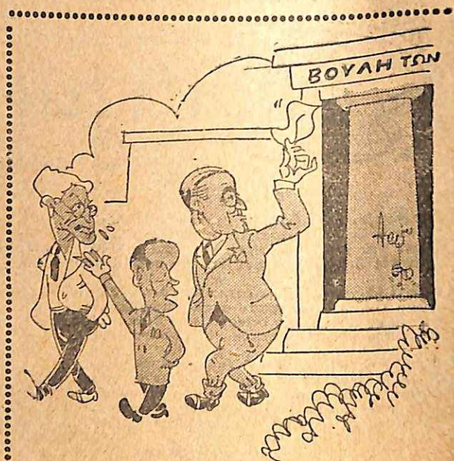
— Τὸ κακὸ εἶνε μεγάλο, παιδιά! Σκοτώθηκε ὁ Γκούρας! Μὰ πού νἄξερα ἐγὼ ὁ ἔρμος πὼς ὁ Μετερνίχος τὸν εἶχε μάθει τόσα γράμματα, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ γράφῃ καὶ πεθαμένος...

"Υστερ' ἀπὸ αὐτὸ ὁ Καραϊσκάκης ἔπεσε σὲ σκέψι : Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ, τώρα μὲ τὴν Ἀκρόπολι; Ποιὸς θ' ἀναπλήρωνε τὸν Γκούρα; Τὴ λύσι τὴν ηὗρε γρήγορα. Ἔπεισε τὸν ὁπλαρχηγὸ Ν. Κριεζώτη νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸς 300 στρατιῶτες καὶ νὰ μπῇ μ' αὐτοὺς στὸ Κάστρο, τὸ πολιορκημένο. Τὸ ἔργο, φάνηκε, σὰν ἀπραγματοποίητο, σὰν ἀπίστευτο. Καὶ ἀληθινὰ ἦταν τέτοιο. Πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ κανεὶς ἀνάμεσα στοὺς πολιορκητάς. Χρειάζονταν πονηριά, τέχνη, παλληκαριά. Καὶ ὅμως ἡ προσπάθεια αὐτή, ἡ τόσο ἡρωϊκὴ στέφθηκε ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

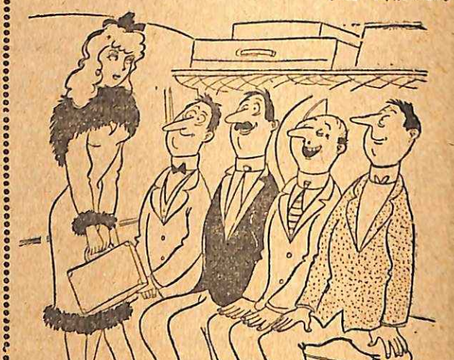
«Τὴν 11 Νοεμβρίου 1826, ὁ Ν. Κριεζώτης διελαύνει εἰς Ἀκρόπολιν» μνημονεύει τὸ χρονολόγιο τῆς Ἐπαναστάσεως...

Λίγα σεμνὰ λόγια γιὰ ἕνα μεγάλο, ἕνα ἐξαιρετικὸ κατόρθωμα.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Οἱ τελευταῖοι χαιρετισμοί...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΥΣΤΕΡΟΒΟΥΛΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ

— Μά, δεσποινίς, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μείνετε ὄρθια!

— "Οσο γιὰ τὸ ὑδάρσιμο τοῦ κεφαλιοῦ, ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω!...
('Απὸ τὴν «Presse»)

Δ. ΨΑΘΑ

"Ερρα καὶ ἡμέραι ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΒΛΑΜΕΝΟΥ

«Θὰ φύγω!»

Τόνος βαθειᾶς μελαγχολίας εἶχε ἁπλωθῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ πρόσωπο τοῦ Ζάν. Τὰ μάτια του ἔγιναν πιὸ ρεμβαστικά. Σμίξαν, βαρύτερα, τὰ φρύδια του. Τὰ χείλια του σφιγγόντουσαν σὲ μιὰ ἴσια γραμμὴ πικρόχολης περιφρονήσεως πρὸς τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Τὸ πηγοῦνι του ἔσταζε πίκρα:

— Θὰ φύγω!

Αὐτὴ τὴν κουβέντα ἄκουγες μονάχα ἀπ' τὸ στόμα του, ὕστερα ἀπὸ ὧρες σιωπῆς. Τίποτε ἄλλο.

— Θὰ φύγω!

Δάγκωνε τὴν πίπα του, κύτταζε στὸ χάος, βυθιζόταν στὸ ἔρεβος τῶν λογισμῶν του κι' ὕστερα ξέσπουσε:

— Θὰ φύγω!

Πότε βημάτιζε ὧρες μέσα στὸ δωμάτιο του, μὲ τὰ χέρια πίσω καὶ τὰ φρύδια σουφρωμένα. Πότε καθόταν στὸ γραφεῖο του μὲ τὸν δείκτη τοῦ χεριοῦ του ἀκουμπισμένο στὸν κρόταφο, σὲ στάσι φιλοσόφου.

— Θὰ φύγω!

"Εβλεπες καλὰ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπέφερε. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος. "Ηταν σὰν ἀετὸς κλεισμένος σὲ κλουβί, καὶ φτεροκοπιόταν μὲ πάθος:

— Θὰ φύγω!

Ποῦ εἶχε τὴν πηγή της αὐτὴ ἡ ἀναχωρητικὴ μανία ποὺ εἶχε πιάσει τὸν μέγαν Ζὰν Βλαμένο; Βαθὺ μυστήριο σκέπαζε τὰ ἐλατήρια τῆς πικρίας του. "Ομως ἂν πρόσεχες καλὰ τὰ λόγια καὶ τὴ συμπεριφορά του ἔβλεπες ὅτι τὸν εἶχε ἐπηρεάσει βαθύτατα ἡ θρυλικὴ ἐκείνη ἐκλογική του ἀποτυχία. "Οχι, βέβαια, γιὰ λογαριασμό του. Αὐτὸ δὰ ἔλειπε! Πικράθηκε ὁ Ζὰν Βλαμένος ὄχι γιατὶ ἀπέτυχε ὁ ἴδιος ἀλλὰ γιατὶ μὲ τὴν ψῆφο του ὁ λαὸς ἀπέδειξε ὅτι ἦταν ἀνεπίδεκτος μορφώσεως.

— Κάφροι ἦσαν καὶ Κάφροι θὰ μείνουν! εἶπε κάποτε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκρήξεως. Εἶνε νὰ καίγεται ἡ ψυχή σου μὲ τὴν μοίρα τῶν Ἑλλήνων! Δὲν μὲ ψήφισαν. Καὶ τί ἀπέδειξαν μ' αὐτό; Ἁπλούστατα ὅτι εἶνε ἐπιπόλαιοι, βάρβαροι, ἀπολίτιστοι, ἀνεπίδεκτοι μαθήσεως καὶ πολιτισμοῦ. Τοὺς λυποῦμαι. Ἀλλὰ τί νὰ κάνω; Τοὺς οἰκτείρω. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἁπλῶς ἀηδιάζω. "Ω, τὶ μικρὸς καὶ θλιβερὸς τόπος! Θὰ φύγω, θὰ φύγω, θὰ φύγω!

Κι' ὅσο εἶχε ἀηδιάσει ἀπ' τὸν κόσμο καὶ μὲ ὅσο ἔνοιωθε βαθειὰ καὶ ἐπιτακτικὴ τὴ κι' ὅσο ἐ

Ἕνας ἐμπορησής: Τὸ τσιγάρο

Οἱ ἀφηρημένοι ἄνθρωποι, ὅπως ἀπέδειξε μιὰ πρόσφατη ἔρευνα εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπ' ὅσους μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανένας. Πάνω ἀπὸ τριακόσιοι ἄνθρωποι τὸ μῆνα ρίχνουν τὰ γράμματα στὸ ταχυδρομεῖο, χωρὶς νὰ γράφουν τὴ διεύθυνσι τοῦ παραλήπτου, κολλῶντας μόνο στὸ φάκελλο τὰ ἀνάλογα γραμματόσημα. Ἕνα πλῆθος ἄλλων ξεχνοῦν νὰ κλείσουν τὸ βράδυ τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους. Μὰ τὶς περισσότερες ζημιὲς ξέρετε ποιος τὶς προκαλεῖ; Τὸ τσιγάρο! Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν θὰ τὸ πιστέψετε κι' ὡστόσο αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο.

Πυρκαϊὲς ποὺ προκάλεσαν ζημίες πολλῶν ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων, σπίτια καὶ μαγαζιὰ ποὺ κάηκαν σὰν πυροτεχνήματα, ἄνθρωποι ποὺ ψήθηκαν στὸν ὕπνο τους καὶ πέθαναν ἀπὸ ἀσφυξία, χίλια ἄλλα τραγικὰ δυστυχήματα ἔχουν προκληθῆ ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο, ἀπὸ μιὰ «γόπα» ποὺ πετάχτηκε ἀπρόσεχτα στὸ πάτωμα ἢ σὲ μιὰ γωνιά.

Ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία ὅπου διευθυντὴς πόλεως εἶναι ὁ κ. Ματλῆς, ἔχει διαπιστώσει χίλιες τέτοιες περιπτώσεις ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας κι' ἡ Ἀστυνομία κάλεσε κατόπιν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀπρόσεχτους ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς κάνη προανάκρισι καὶ νὰ τοὺς παρατέμψη στὸν εἰσαγγελέα, ἂν ἐννοεῖται δὲν ἔχουν πληρώσει στὸ μεταξὺ μὲ τὴ ζωή τους τὴν ἐπιπόλαιότητά τους.

Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μόνο μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις.

Ἕνα βράδυ, ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ἑνὸς δωματίου μιᾶς πολυκατοικίας, στὴν ὁδὸ Βασιλίσσης Σοφίας, ὅρχισε νὰ βγαίνη καπνός, ποὺ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τόσο καὶ γινόταν πιὸ πυκνός. Λίγο ἀργότερα φλόγες φάνηκαν στὸ δωμάτιο. Ἔντρομοι οἱ ἄλλοι ἔνοικοι ἔσπευσαν νὰ τηλεφωνήσουν στὴν Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ διαμέρισμα ἔμενε μιὰ ὁλομόναχη γυναῖκα ποὺ δὲν φημιζόταν καὶ τόσο γιὰ τὴν ἀσκητικὴ ζωή της. Ἦταν ἀπ' αὐτὲς τὶς κοσμικὲς κυρίες ἀγνώστου προελεύσεως, ποὺ τοὺς ἀρέσουν τὰ γλέντια καὶ τὰ ποτά. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε καὶ τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε μανιώδης καπνίστρια.

Ὁ θυρωρὸς τὴν εἶχε ἰδῆ ὅταν ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμά της. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα, καὶ τὰ φῶτα σβυστά. Εἶχε λοιπὸν πέσει καὶ κοιμόταν. Οἱ πυροσβέστες, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ χάνουν, ἔστησαν γρήγορα μιὰ ψηλὴ σκάλα, πήδησαν μὲ τὶς εἰδικὲς προσωπίδες στὸ δωμάτιο καὶ βρέθηκαν μπρὸς στὸ ἑξῆς θέαμα. Πάνω στὸ κρεββάτι ἦταν ξαπλωμένη μιὰ νέα. Τὰ σκεπάσματά της, οἱ κουβέρτες, τὸ πάπλωμα, τὰ σεντόνια εἶχαν ἁπλῶσει φωτιὰ κι' ὁ καπνὸς ἔβγαινε πυκνὸς ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὴν ἅρπαξαν φυσικὰ καὶ τὴν κατέβασαν στὸ δρόμο ὅπου καὶ τὴν συνέφεραν, ἐνῶ ἄλλοι ἐσβυναν τὶς φλόγες. Οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ ἔκαναν τὴ σχετικὴ αὐτοψία δὲν ἄργησαν νὰ διαπιστώσουν τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ.

Ἡ νέα αὐτὴ εἶχε τὴ μανία ὅταν ξάπλωνε στὸ κρεββάτι νὰ διαβάζη λίγο καὶ νὰ καπνίζη πολύ. Ἔπειτα τὴν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν τρομερὰ κουρασμένη. Ξάπλωσε στὸ κρεββάτι της, σκεπάστηκε κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο γιὰ νὰ ξεκαθαρίση τὶς σκέψεις της. Μὰ ὁ ὕπνος δίχως νὰ τὸ καταλάβη της ἔκλεισε τὰ βλέφαρα. Τὸ τσιγάρο ὅπως ἦταν ἀναμμένο γλύστρησε ἀπ' τὰ χέρια της κι' ἔπεσε στὸ πάπλωμα. Ἡ κάφτρα του τρύπησε τὸ πάπλωμα κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ σιγοκαίη τὸ μπαμπάκι. Τὸ μπαμπάκι κάνει ἕνα περίεργο κάψιμο. Μέσα σ' αὐτὸ ἁπλώνεται ἡ φωτιὰ καὶ βγάζει τόσο πολὺ καπνὸ ποὺ πνίγει τὶς φλόγες. Ὁ καπνὸς ζάλισε τὴν ὁμορφη κυρία ποὺ ὅταν ξάπλωσε εἶχε πιῆ ἀπὸ πρὶν τὰ ποτηράκια της. Ἔτσι δὲν πῆρε εἴδησι τί εἶχε συμβῆ. Καὶ θὰ καιγόταν ἀσφαλῶς ἂν δὲν ἄφηνε ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο ἀπ' ὅπου ἔβγαινε ὁ καπνὸς καὶ ποὺ τὸν ἀντελήφθησαν οἱ ἄλλοι ἔνοικοι κι' ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία.

Τὴν ἴδια ὅμως τύχη δὲν εἶχε ἕνας ἄλλος, ἕνας ὀδοντογιατρὸς ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς μανιώδης καπνιστής. Αὐτὸς βρέθηκε δυστυχὴς ἀπανθρακωμένος πάνω στὸ κρεββάτι του.

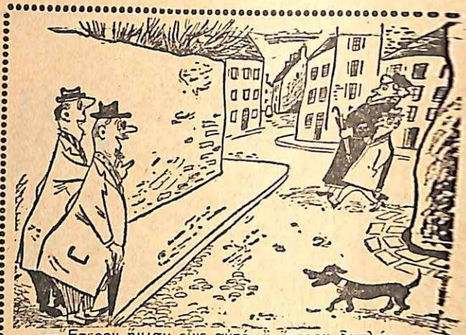
Ὁ γιατρὸς αὐτὸς ἦταν ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Ἦταν ἐπίσης φοβερὰ ἰδιότροπος. Ζοῦσε σ' ἕνα ὁλόκληρο διαμέρισμα σ' ἕνα χτίριο γεμᾶτο γραφεῖα. Ὁ καφετζὴς τῆς γειτονιᾶς τοῦ ἔφερνε κάθε πρωῒ τὸν καφέ του. Μιὰ γυναῖκα πήγαινε καὶ τοῦ καθάριζε τὸ σπίτι δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα κι' ἕνας ὑπάλληλος ποὺ τὸν συμπαθοῦσε φρόντιζε νὰ τοῦ πηγαίνουν ἀπὸ ἕνα ἑστιατόριο ἐκεῖ κοντὰ τὸ φαγητό του.

Ὅταν ὁ ἄτυχος αὐτὸς ἔπαθε ἠμιπληγία κι' ἀναγκαζόταν νὰ μένη στὸ κρεββάτι του, ἡ κατάστασί του ἔγινε ἀληθινὰ τραγική. Ὅλοι τὸν εἶχαν ξεχάσει. Τὸ διαμέρισμά του γέμισε σκουπίδια. Ὁ γιατρὸς ὅμως ἦταν μανιώδης καπνιστής, μὰ καὶ φοβερὰ ἀκατάστατος ἄνθρωπος. Κάπνιζε καὶ πετοῦσε τ' ἀποτσίγαρα στὸ πάτωμα κι' ἐκεῖ καιγόντουσαν ὥσπου νὰ γίνουν στάχτη.

Ἕνα πρωῒ ὅταν οἱ πρῶτοι ἔνοικοι τοῦ χτιρίου πῆγαν στὰ γραφεῖα τους, ἀντελήφθησαν ὅτι ἀπὸ τὴν ξεχωριστὴ πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ ὀδοντογιατροῦ ἔβγαινε καπνός. Κάτι καιγόταν ἐκεῖ πέρα κι' ὁ καπνὸς ἀφοῦ γέμισε τὰ κλειστὰ δωμάτια, πλημμύρισε τὸ διάδρομο καὶ τὴ σκάλα, ζητώντας διέξοδο ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα τῆς εἰσόδου. Ἔσπευσαν νὰ τὴν ἀνοίξουν φυσικά, ἐνῶ εἰδοποίησαν ἀμέσως τὴν Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία.

Οἱ πυροσβέστες ποὺ προσέτρεξαν κι' οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Α' τμήματος βρέθηκαν μπρὸς σ' ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα. Ὁ γιατρὸς εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα ἀπανθρακωμένο πτῶμα, ἐνῶ τὰ πάντα εἶχαν ἀρχίσει νὰ καίγωνται ἀπὸ τὶς φλόγες ποὺ εἶχαν ζώσει τὸ διαμέρισμα μόλις ἀνοίχτηκε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ ἀέρας. Σβύσαν φυσικὰ τὴν πυρκαϊά. Μὰ τὸ γιατρὸ τὸν βγάλανε ψημένο ἀπὸ ἐκεῖ πέρα. Κι' ὅπως ἐξακριβώθηκε, ἡ φωτιὰ εἶχε προκληθῆ ἀπὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τσιγάρα ποὺ τὰ πέταγε ἀναμμένα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στὸ πάτωμα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

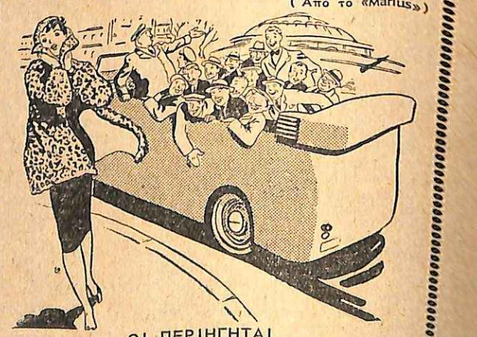
— Ἕτερον ἡμίσυ εἶνε αὐτό, ἢ ἕτερον διπλάσιον;
— Αὐτό, παιδάκι μου, ἔπρεπε νὰ χαρακτηρισθῆ διγαμία!...
('Ἀπὸ τὸ «Marius»)

— Εἶνε πολὺ ἀκριβό... Μοῦ τὸ ἔκανε δῶρο ἄντρας μου... Ἀλλὰ ἔφαγε δέκα χρόνια γι' αὐτό!...

— Θὰ κρατήσω καὶ τὰ δυὸ μυθιστορήματα!... Τὰ βρῆκα πολὺ ἐνδιαφέροντα!...
('Ἀπὸ τὸ «Marius»)

ΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

— Ἀπ' ἐδῶ, κύριοι, βλέπετε τὸ περίφημο μνημεῖο...

Πρωταπριλιά

Εἶναι καθιερωμένον, ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παληά,
κάθε πρώτην Ἀπριλίου, ἡ κοινῶς, πρωταπριλιά,
διαδόσεις κάθε εἴδους καὶ πολλὲς ψευτιὲς ἀκόμα,
νὰ σὲ κάνουνε νὰ μένῃς μὲ ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα!
Βασιλεύει τέτοια μέρα, δηλαδή, τὸ ψέμμα μόνο
καὶ πιστότατα τηρεῖται ἡ παληά μας ἡ συνήθεια,
ἐπειδή, κατὰ κανόνα, τὸν ὑπόλοιπο τὸ χρόνο,
οἱ Ρωμηοὶ τῶχουν στὸ αἷμα νὰ σοῦ λένε τὴν... (ἀλήθεια!

Ἑπομένως, τέτοια μέρα, τετραπέρατη φυλή,
θὰ σοῦ ποῦν ὁ Μαρκεζίνης ὅτι μπῆκε στὴ Βουλὴ
κι' ἔχει τόσες ἕδρες πάρει,
ὥστε νὰ συγκυβερνήσῃ μὲ τόν... Ντῖνο τὸν Τσαλ- (δάρη!

Εἶναι ψέμμα, θὰ προσθέσουν κι' ἀνακρίβεια σωστή,
πὼς ὁ γονὸς ὁ Σπυράκος ἔχει ἀγρίως μαυριστῆ,
χρόνια
κι' ὅταν πάταγε, τοῦ λέγαν: «Βρὲ καλῶς τον, σὰν τὰ (...χιόνια»!

Εἶν' ἀδύνατον, θ' ἀκούσῃς, πὼς ὁ Ζέρβας κατ' αὐτάς,
δίνει στοὺς Φιλελευθέρους τοὺς ἑφτὰ του βουλευτάς,
πὼς δὲν ἔκανε, θὰ ποῦνε, οὔτε κὰν μιὰ τέτοια κροῦσι
κι' ὅσα λέγονται, προσφάτως, περὶ Ζέρβα εἶναι... («μούσι»!

Δὲν ὑπάρχει, στὴν Ἑλλάδα, ἀπραξία κι' ἀνεργία
καὶ μειώνονται σὲ δέκα τὰ σαράντα ὑπουργεῖα!
Καταργεῖται τὸ δελτίο τοῦ ψωμιοῦ καὶ τοῦ μπακάλη
κι' ὁ καφὲς πουλιέται ἀθέρτα, χάρις στό... Μαυρο- (μιχάλη!

Μέλι - γάλα τὰ πηγαίνει ἡ ρωμέϊκη φυλή,
τὰ ζητήματά μας λύνουν οἱ πατέρες μας ἠρέμα
κι' ἔχει πάντοτε τὸν λόγο ὁ... Μπερνίτσας στὴ Βουλὴ
κι' εἶναι τῶν πολιτικῶν μας καὶ τῶν ὑπουργῶν ἡ... («κρέμα»!

Μιὰ ζωὴ παραδεισένια βλέπει γύρω του καθεὶς
κι' ὅλοι λένε στὸ λαό μας «φτοῦ νὰ μὴν ἀβασκα- (θῇς»!

Οἱ τιμὲς τῆς ἀγορᾶς μας πρὸς τὴν φτήνεια ἔχουν (τάσει
κι' ὅλους τοὺς αἰσχροκερδοῦντας ἡ Κυβέρνησις πα- (τάσσει.

Συλλαμβάνετ' ὁ Κατσάμπας καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ
κι' εἶναι προφυλακισμένος σ' ἀπομόνωσι αὐστηρά.
Καταδίκη περιμένει φοβερὴ νὰ ὑποστῇ
κι' ἔτσι κρέμεται ἡ ζωὴ του ἀπὸ μιὰ φιλή... κλω- (στή!

Ὁ Μπακόπουλος τραβιέται καὶ δικάζετ' ἐν τῷ ἅμα
κι' ἐπιστρέφει τὰ κλεμμένα... μ' ἐπιτόκιον συ- (νάμα!

Περατοῦνται οἱ ἀνακρίσεις γιὰ τῆς Ὄλγας τὸ ρου- (σφέτι
καὶ στὴ «στρούγκα» θὰ περάσῃ τὰ ὑπόλοιπά της ἔτη.

Γιὰ τὰ καύσιμά της θάναι ἐσαεὶ φυλακισμένη
κι' οἱ στενοί της κύκλοι λένε: «Βρὲ τὴν Ὄλγα (τήν... καϋμένη»!

★

Στὴ Βουλὴ ὁ Κουλουμβάκης παίρνει μέρος ἐνεργῶς
καὶ ὁρκίζετ' ἰσοβίας τῆς... Παιδείας ὑπουργός!
«Ὁ καθεὶς ἐφ' ᾧ ἐτάχθη», μ' ἄλλα λόγια δηλαδὴ
καὶ τή... μαλλιαρὴ τὴ γλῶσσα ἐπιβάλλει, ἐ- (πειδή

ἀγαπᾶ πολὺ τὸν Τσάτσο, ὀπαδός του εἶναι πιστὸς
καὶ γυρεύει νάναι, σ' ὅλα, Τσάτσος ἴδιος καί... «φτυστός»!

★

Δὲν ὑπάρχει, στὴν Ἑλλάδα, φτώχεια καὶ κακομοιριὰ
καὶ μὲ μάρμαρα Πεντέλης χτίζουν σπίτια τὰ χωριά!
Οἱ πωλησαντες, ἐπίσης, μὲ τὶς κατοχὲς τὰ χρόνια,
ξαναπαίρνουν μ' εὐκολία τὰ παληά τους τὰ σαλόνια!
Ἐγκυρότατος, τοὐτέστιν, εἶν' ὁ νόμος τοῦ Μελᾶ
κι' ὅσοι ἀκόμα πῆραν σπίτια γιὰ ἐλάχιστα φιλέ,
γιὰ μισὴ ὁκὰ φασολία, ἢ γιὰ λίγα ἀραποσίτια,
παραδέχονται τὸ νόμο
καὶ φωνάζουνε στὸ δρόμο:
—«Πάρτε... μέγαρα καὶ σπίτια»!

★

Ἡ πρωτεύουσά μας λάμπει, σὰν καθρέφτης, ἀπ' τὴν (πάστρα,
καὶ δὲν ἔχει φωτισμό της τ' οὐρανοῦ μονάχα τ' ἄστρα,
κολυμπᾶ μέσα στὰ φῶτα, τὶς βραδυὲς καὶ τὶς νυ- (χτιὲς
καὶ δὲν μοιάζουν τὰ λαμπιόνια μέ, κοινῶς... κωλο- (φωτιές!

Παύει ἡ Οὖλεν, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὸ νερό της ν' ἀ- (κριβαίνῃ,
πρὸς τὰ πάνω πάει ἡ στάθμη καὶ ραγδαίως ἀνεβαί- (νει,
τὸν ἀέρα της ἀκόμα μετριάζει τέτοια μέρα,
γιατὶ σκέπτεται καὶ τρέμει τῶν Ἑλλήνων τό... («ἀέρα»!

Τὸ «ἀέρα», τέτοια μέρα, τὸ θυμοῦνται κι' οἱ φρα- (τέλλοι
καὶ μὲ τὸν «Εὐγενιό» τους ἀντικαθιστοῦν τὴν «Ἕλ- (λη»!

Ταυτοχρόνως κι' οἱ Ἐγγλέζοι νικητὰς μᾶς θεωροῦν
καὶ τὴν Κύπρο στὴν Ἑλλάδα... αὐθωρεὶ παραχω- (ροῦν!

★

Ἡ ζωὴ κυλάει ὡραία, δίχως πόνο, δίχως λύπη,
τὴν ἀρχὴ ὁ Θεοτόκης μέ... χαρὰ ἐγκαταλείπει.
Ὁ Κοτζιὰς κι' ὁ Μανιαδάκης εἶναι, πιά, φιλί - (κλειδὶ
καὶ δὲν τρώει ὁ Κώστας μόνος τὸν Κωστάκη ἂν (δὲν δῇ!

Ἔχουν, ἤτοι, μὲ φιλία αἰωνία συνδεθῇ
καὶ στόν... πάγο θὰ τὴν βάλουν, γιὰ νά... δια- (τηρηθῇ!

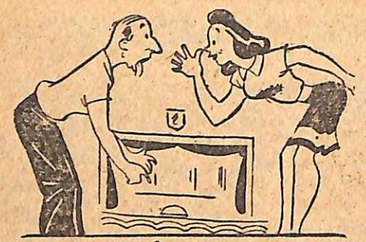
★

Καταργεῖται, αὐτομάτως, κάθε φόρος, κάθε τέλος
κι' ἀπ' τά... «συμπεφωνημένα» δὲν ξεφεύγει ὁ Βε- (νιζέλος.

Παπανδρέου καὶ Πλαστήρα ἔχει πλοῖ τέτοια μέρα
καὶ τὸν Ντῖνο δὲν ἀφήνει νὰ τοῦ πάρῃ τόν...ἀέρα!
Μὰ κι' ὁ Νῖκος ὁ Πλαστήρας κι' ὁ Γιωργάκης ὁ ψηλὸς
μὲ λατρεία τ' ὄνομά του ἀναφέρουν ἀσφαλῶς
σὰν κουφέττο, μ' ἄλλα λόγια, τ' ὄνομά του, πιπι- (λάνε
καὶ ποτέ τους γιὰ «Δυνάμεις...φυγοκέντρους» (δὲν μιλᾶνε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η κωμωδούλα μας

ΦΑΡΣΟΥΛΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΥΡΑ: Χαριτωμένη κουκλίτσα ὡς 22 χρονῶν. ΛΕΝΑ: Τὸ ἴδιο. ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τὸ ἴδιο. ΛΙΖΑ: Τὸ ἴδιο. ("Ολες «παληὲς» συμμαθήτριες καὶ «στενὲς φίλες», ὅσο μποροῦν νάναι «φίλες» τὰ κορίτσια ποὺζησαν μαζὶ ἐσωτερικὲς στὸ σχολεῖο κι' οἱ συχνὲς μικροπαρεξηγήσεις τῆς ἀναγκαστικῆς συγκατοικίας, θρέψανε στὴν ψυχή τους τὴ ζήλεια). ΝΙΚΟΣ: Νόστιμος, ἔξυπνος χαριτωμένος, 26 χρονῶν. ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Συμπαθητική.

Σκηνὴ 1η

(Στὸ σαλόνι τῆς Αὔρας).

ΑΥΡΑ... (κάπως ταραγμένη):... Σοῦκανε κόρτε, εἶπες;

ΛΕΝΑ (ὑπεροπτικά): Δὲν εἶπα κόρτε! Εἶπα πὼς μοῦκανε πρότασι γάμου!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ (ἐντελῶς αὐθόρμητα): Ἀδύνατον! Δὲν τὸ πιστεύω!

ΛΙΖΑ... (κάπως ὠχρή): Ἐσὺ γιατί δὲν πιστεύεις;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Γιατὶ πρότασι γάμου ἔχει κάνει σὲ μένα!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΛΛΕΣ: Λὲς ψέμματα!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Καθόλου! Καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἂν θέλετε!...

ΛΙΖΑ (ψυχρά): Ὁ Νῖκος θὰ παντρευτῆ ἐμένα κι' εἶν' ἀπὸ καιρὸ ἐρωτευμένος μαζί μου. Πῆγες ἐσὺ δεσποινὶς γόησσα νὰ μοῦ τὸν πάρῃς. ἀλλὰ θὰ μείνῃς μὲ τὴν ἐλπίδα!

ΑΥΡΑ: Μαλλώνετε... σὲ ξένον ἀχυρῶνα!

ΛΕΝΑ (ἔξαλλη): Ἀχυρῶνα ἐννοεῖς τὸ σπίτι σου;

ΑΥΡΑ: Ἐννοῶ τὸν κακό σου τὸν καιρό! Αὐτὸ ἐννοῶ!...

ΛΕΝΑ: Εἶσαι ἀγενέστατη! Πάντως, ὁ Νῖκος θὰ γίνῃ δικός μου ἄντρας.

ΛΙΖΑ: Ἔχετε ξετρελλαθῆ μαζί του ὅλες γιατ' εἶναι πλούσιος κι' ὡμορφος! Κι' ὅμως αὐτός, ἀγαπάει μόνον ἐμένα! Γειά σας!... Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ χάνετε τὸν καιρό σας μὲ τὴν προσπάθεια νὰ τὸν κερδίσετε! Χαμένος κόπος καὶ στὸ τέλος... θὰ μείνετε φιάλες!

ΑΥΡΑ (εἰρωνικά): Πολὺ κομψὴ ἔκφρασι!

ΛΙΖΑ (μὲ κακία): Δὲν ἐννοοῦσα τὰ πόδια σου! Γειά σας!...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Φεύγω κι' ἐγώ! Ἔχω κάποια δουλειά!...

ΛΕΝΑ: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

Σκηνὴ 2η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου).

ΧΡΗΣΤΙΝΑ (μπαίνει): Ἐδῶ εἶσαι κι' ἐσύ;

ΛΕΝΑ: Ποῦ ἤθελες νὰ εἶμαι; Ἐσὺ τί θέλεις;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τὸ Νῖκο, φυσικά!

ΛΕΝΑ: Τὸν περιμένω νὰ πᾶμε μαζὶ στὸ σινεμά. Συνεπῶς... μὴ χάνῃς τὴν ὥρα σου!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Ὅτι ἑτοιμαζόμουνα νὰ στὸ συμβουλέψω!... Γιατὶ ἐγὼ ἔχω ραντεβοῦ νὰ πᾶμε μὲ τὸ Νῖκο στὸ σινεμά!

ΛΙΖΑ (μπαίνει): Μπᾶ; Ἐδῶ στρωθῆκατε; Σᾶς πληροφορῶ νὰ μὴν περιμένετε γιατὶ ἔχω ραντεβοῦ μὲ τὸ Νῖκο νὰ πᾶμε μαζὶ στὸ σινεμά!... (κάθεται).

ΑΥΡΑ (μπαίνει): Ὢ!... (Εἰρωνικά). Τί σουρπρίζ!... (κάθεται). Βρὲ κορίτσια, εἴμαστε παληὲς φίλες καὶ λυπᾶμαι νὰ σᾶς βλέπω νὰ ἐξευτελίζετε τὸν ἐγωϊσμό σας! Φύγετε καὶ μὴ γινώσαστε γελοῖες! Ἔχω ραντεβοῦ μὲ τὸ Νίκο γιὰ νὰ πᾶμε μαζὶ στὸ σινεμά!

ΟΛΕΣ (εἰρωνικά): Ὡρρρραῖα!... (Σὰν χορωδία). Ἅμα πᾶς... νὰ μοῦ τρυπᾶς τὴ μύτη!

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (μπαίνει ἀπ' τὸ ἄλλο γραφεῖο): Ποιὰ δεσποινὶς ἔχει ραντεβοῦ μὲ τὸν κ. Νίκο;

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ: Ἐγώ!

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Τηλεφώνησε νὰ τὸν συγχωρῆτε γιατὶ ἔχει κάποια σύσκεψι καὶ δὲν θἄρθῃ πιὰ στὸ γραφεῖο!

Σκηνὴ 3η

(Στὸ πατάρι ἑνὸς κεντρικοῦ ζαχαροπλαστείου).

ΑΥΡΑ (νευρικά): Ἐδῶ πιὰ θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Γιὰ θυμήσου τί ἀκριβῶς τοῦ γράψαμε;

ΛΙΖΑ: Τὸ θυμάμαι 'γώ: «Κύριε!... Ὀφείλετε νὰ δώσετε δημοσία μιὰ λύσι ἀνδρικὴ καὶ τίμια. Ποιὰν ἀγαπᾶτε καὶ ποιὰν θὰ παντρευθῆτε. Αὔρα — Χρηστίνα — Λίζα — Λένα».

ΛΕΝΑ: Περίφημο εἶναι!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Κι' ἐγὼ τὸ βρίσκω πρώτης τάξεως!

ΛΙΖΑ (κυττάζει τὸ μπρασελέ της): Ἀλλὰ ἡ ὥρα εἶν' ἕξη καὶ δέκα!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Λὲς νὰ μὴν ἔρθῃ;

ΑΥΡΑ: Θὰ πᾶμε σπίτι του νὰ τὰ κάνουμε σμπαράλια!

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (Ἀνεβαίνει στὸ πατάρι, ἀξιοπρεπὴς κι' ἀτάραχη): Καλησπέρα σας. Περιμένετε τὸν κ. Νίκο;

ΑΥΡΑ (ἐξαλλη): Δυστυχῶς ἔχει μιὰ σύσκεψι, ἔ;...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Ἔ, λοιπόν, νὰ τὸν εἰδοποιήσετε νὰ τὰ παρατήσῃ αὐτὰ καὶ νὰ ξεκουμπιστῇ νἄρθῃ ἐδῶ γιατὶ θὰ τοῦ βγάλουμε τὰ μάτια!...

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Μά...

ΟΛΕΣ (σὰν «κόρο»): Θὰ τοῦ βγάλουμε τὰ μάτια!

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (ἀπαθής): Μά, δεσποινίδες μου, ἐὰν μπορεῖ νὰ παντρευτῇ τέσσερες κοπέλλες συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος!... Καί... διαδοχικῶς νὰ σᾶς παντρευτῇ, πάλι τρεῖς ἐπιτρέπει ὁ νόμος!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Νὰ παντρευτῇ μία!

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Αὐτὸ κάνει!

ΑΥΡΑ: Καὶ ποιὰ παίρνει;

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Ἐμένα!... Χαίρετε!

(Οἱ ἄλλες μένουν...«φιάλες»!)

Σκηνὴ 4η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου)

ΝΙΚΟΣ: Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά, δεσποινίς! Μὲ τὸ ἔξυπνο κόλπο σας, μὲ σώσατε ἀπ' αὐτὲς τὶς... κομψὲς μέγαιρες!... (Μέσα του). Φτηνά, τὴ γλύτωσα! Σπουδαία ὑπάλληλος εἶναι τούτη! (Δυνατά): Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου!

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (σηκώνεται ἀπ' τὸ γραφειάκι της): Σᾶς, ἀγαπῶ! Ἂν δὲ μὲ παντρευτῆτε πραγματικά... (μὲ ἀπότομη λύσσα καὶ φυσικὰ στὸν ἐνικό)... θὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια!... (Ἀπ' ἔξω ἀκούγονται φωνές: «Παληάνθρωπε!... Θὰ σοῦ βγάλουμε τὰ μάτια!»...).

ΝΙΚΟΣ: Δυστυχία μου! Τὶς ἔκανα πέντε!... (Λιποθυμάει).

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Εὔθυμα λόγια

Ἕνας Ἀμερικανὸς πάστωρ ἀφηγεῖτο στὴ γυναίκα του τὴν ἱστορία δυὸ ἀνθρώπων, ποὺ τοὺς εἶχε γνωρίσει ἀπὸ μικρὰ παιδιά.

— Ὁ ἕνας, τῆς εἶπε, ἦταν τεμπέλης, καταφερτζῆς καὶ γλεντζές. Ὁ ἄλλος ἦταν ἄξιος δουλευτὴς καὶ πολὺ ἥσυχος. Πέθανε, λοιπόν, τελευταία κι' ἄφησε στὴ χήρα του 300 χιλιάδες δολλάρια.

— Ἀλλὰ γιὰ ποιοὺς μιλᾶς; τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα του.

— Γιὰ τὸ μακαρίτη τὸν Τὸμ Μπάξτερ καὶ γιὰ τὸν τεμπέλη κι' ἀπρόκοφτο Ρούντεν Σάντερ.

— Καὶ τὸν λὲς ἀπρόκοφτο τὸ Σάντερ; Δὲν ξέρεις, λοιπόν, πὼς τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ παντρεύεται τὴ χήρα τοῦ Μπάξτερ;

★

— Γιατρέ, ρωτάει μιὰ νέα τὸ χειροῦργο ποὺ τῆς ἔκαμε μιὰ ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος, θὰ φαίνεται ἡ πληγὴ ποὺ ἔχω στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητὴ δεσποινίς, ἀπαντάει ὁ γιατρός.

★

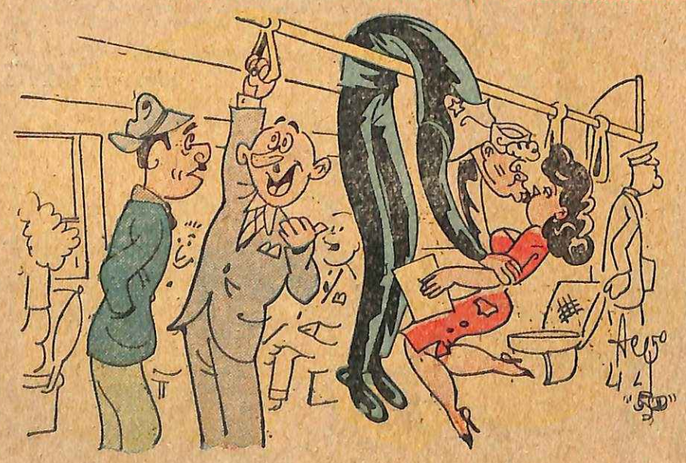
—Ἀγάπη μου ὀνειρεύθηκα πὼς μοῦ χάρισες γιὰ τὰ γενέθλιά μου ἕνα κολλιὲ ἀπὸ ἀληθινὰ μαργαριτάρια!

— Χμ! Δὲν εἶμαι, ὅπως ξέρεις, τόσο πλούσιος, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ κάνω τέτοια δῶρα... Ἀλλά, δὲν πειράζει, κράτησέ το.

★

— Κύτταξε τὴν ὡραία αὐτὴ φωτογραφία. Τὴν ἔχουμε βγάλει στὴν ἐξοχή. Εἴμαστε ἡ γυναίκα μου, ἡ πεθερά μου, ἐγώ, τὰ παιδιά μου καὶ κάτι ἀγελάδες καὶ γουρουνάκια...

— Φωτογραφηθήκατε λοιπὸν οἰκογενειακῶς...

— Τέλος πάντων, πολὺ πρακτικοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Ἀμερικάνοι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΜΑΘΕΤΕ νὰ ξεμουδιάζεσθε

Πῶς θὰ χαλαρώνετε τοὺς μῦς σας

Μόνον ἡ γυναῖκα ποὺ ξέρει ν' ἀναπαύεται πραγματικά, μπορεῖ νὰ συνέλθῃ μέσα σὲ λίγη ὥρα ἀπ' τὴν κούρασι ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ νὰ ἐμφανισθῇ στὸν κόσμο — σ' ἕνα θέατρο, σ' ἕνα πάρτυ — πρόσχαρη, δροσερὴ καὶ γελαστή. Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε λοιπὸν αὐτὸ τὸ τέλειο καὶ ὑπέροχο ξεκούρασμα, πρέπει κυρίως νὰ μάθετε τὸν τρόπο νὰ χαλαρώνετε τοὺς μῦς τοῦ σώματός σας, ποὺ βρίσκονται ἀκόμη σὲ νευρικὴ ὑπερέντασι ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας.

"Ας δοῦμε πῶς θὰ τὸ κατορθώσετε!

Γιὰ ν' ἀναπαυθῇ ὅλο τὸ σῶμα σας. Ξαπλώνεστε ἀνάσκελα πάνω σ' ἕνα

Γιὰ ν' ἀναπαυθῇ ὅλο τὸ σῶμα σας, ξαπλώνεστε ἀνάσκελα, πάνω σ' ἕνα κρεββάτι ἢ στὸ πάτωμα...

κρεββάτι ἢ στὸ πάτωμα, πάρα πολὺ ἐλαφρὰ ντυμένη, ἀπαραιτήτως ὅμως σὲ δωμάτιο σκοτεινό, γιατὶ καὶ τὸ φῶς ἀκόμη ἐμποδίζει τὴν ἀπόλυτη χαλάρωσι τῶν μυῶν. Τὰ χέρια σας βρίσκονται παράλληλα πρὸς τὸ σῶμα σας. "Ενα μαξιλάρι κρατάει τὰ πόδια σας λίγο ἀνασηκωμένα. Κλείνετε τὰ μάτια σας κι' ἀναπνέετε ἀργὰ καὶ βαθειά. Ἡ μοναδικὴ σκέψις ποὺ ἀφίνετε νὰ ὑπάρχῃ μέσα στὸ μυαλό σας, εἶνε: «Νοιώθω τόση ἄνεσι!». Φαντάζεσθε ἔπειτα ὅτι τὸ σῶμα σας χαλασώνεται λίγο - λίγο, ἀρχίζοντας ἀπ' τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν καὶ προχωρῶντας στοὺς ἀστραγάλους, στὶς κνῆμες, κλπ. Ἡ μυϊκὴ ὑπερέντασις θὰ ἔχῃ λείψει τελείως σὲ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Τεντώνεσθε ὕστερα καὶ σηκώνεσθε, ἐλαφρειὰ καὶ ξεκούραστη.

Γιὰ νὰ διώξετε τὸν πονοκέφαλο ἀπ' τὴν κούρασι.

Μ' ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ, χαλαρώνετε τοὺς τεντωμένους μῦς γύρω ἀπ' τὰ μάτια καὶ σβύνετε τὶς γραμμὲς ποὺ ἔχει χαράξει στὸ πρόσωπό σας ὁ κόπος. Χρησιμοποιῶντας τὸ ἕνα μόνο δάχτυλο τοῦ καθε χεριοῦ, ἐκτελεῖτε μιὰ σειρὰ ἀπὸ σύντομες, ἀνάλαφρες καὶ κατακόρυφες κινήσεις κατὰ μῆκος τῶν δυὸ φρυδιῶν, προχωρῶντας ἀπ' τὴ βάσι τῆς μύτης πρὸς τὶς ἐξωτερικὲς γωνίες τῶν ματιῶν. Στὴν ἐξωτερικὴ ἄκρη τῆς κόγχης τῶν ματιῶν, ἀκουμπᾶτε τὰ δάχτυλά σας στὸ κόκκαλο καὶ τὰ περιστρέφετε μαλακὰ ἀλλὰ ἐπίμονα. "Επειτα ἐπαναλαμβάνετε τὶς κατακόρυφες κινήσεις, ἐπιστρέφοντας τώρα πρὸς τὴ βάσι τῆς μύτης. Κάνετε πολλὲς φορὲς τὸ ἴδιο μασσάζ.

Γιὰ τοὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων.

"Αν ἔχῃ «πιάστῃ» ὁ λαιμός σας ἢ τὸ ἀπάνω μέρος τῶν ὤμων σας, στέκεστε ὄρθιος

καὶ ἀφίνετε νὰ πέσῃ τὸ κεφάλι σας πρὸς τὰ πίσω, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο. Τὸ στόμα σας πρέπει νὰ εἶναι ἀνοιχτό. "Υστερα περιστρέφετε ἀργὰ τὸ κεφάλι σας πρὸς τὰ δεξιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο, ἐμπρὸς καὶ κάτω, ἀπάνω, ἀπ' τὸν ἀριστερὸ ὦμο, καὶ τὸ ξαναφέρνετε στὴν ἀρχικὴ θέσι. Ἐπαναλαμβάνετε δυὸ φορὲς αὐτὴ τὴν κίνησι, κι' ἔπειτα τὴν ἐκτελεῖτε πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, δηλαδὴ πρὸς τὰ ἀριστερά.

"Αν πόνεσε ἡ πλάτη σας ἀπ' τὴν κούρασι.

Γιὰ νὰ χαλαρωθοῦν οἱ τεντωμένοι μῦς τῆς πλάτης καὶ τῶν ὤμων, στέκεσθε μὲ τὰ πόδια λίγο ἀνοιχτὰ καὶ ρίχνετε τὸ κεφάλι καὶ τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς ὅτου οἱ ἄκρες τῶν δακτύλων σας ἀγγίξουν σχεδὸν τὸ πάτωμα. Ταλαντεύετε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ χέρια σας καὶ τὸν κορμό σας. Ἀνασηκώνεσθε ἔπειτα σιγὰ - σιγὰ καὶ ὑψώνετε τὰ χέρια σας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι. Τέλος, ξαναγυρίζετε στὴν ἀρχικὴ θέσι ἀπ' τὴν ὁποία ξεκινήσατε.

Γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν τὰ πόδια σας.

Ἡ θερμότης καὶ τὸ μασσάζ ἐπιταχύνουν τὴν κυκλοφορία στὰ κουρασμένα πόδια καὶ χαλαρώνουν τοὺς μῦς. Χρησιμοποιεῖτε γι' αὐτὸ μιὰ μακρόστενη μποτίλια ἢ ἕνα εἰδικὸ κύλινδρο. Γεμίζετε τὴ μποτίλια ἢ τὸν κύλινδρο μὲ ζεστὸ νερό, τὸ ἀφίνετε στὸ πάτωμα καὶ τὸ κυλᾶτε ἀργὰ μπρὸς - πίσω μὲ τὸ πέλμα τοῦ καθενὸς ποδιοῦ χωριστά.

Τὸ πόδι πρέπει νὰ πατάῃ γερά, γιὰ νὰ γίνεται συγχρόνως τὸ μασσάζ.

Πρὶν νὰ κοιμηθῆτε.

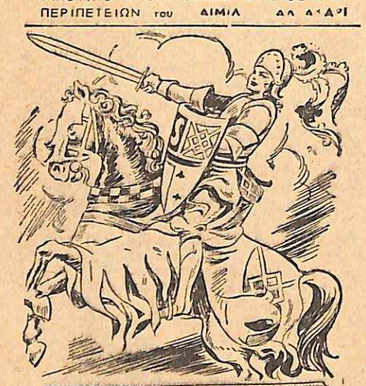
Γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆτε ἀπ' τὸν κίνδυνο τῆς ἀϋπνίας, ποὺ φέρνει συχνὰ ἡ νευρικὴ ὑπερέντασις τῆς ἐργασίας πάρετε ἕνα χλιαρὸ μπάνιο προτοῦ πέσετε στὸ κρεββάτι. Τὸ νερὸ πρέπει νάναι ἐλάχιστα ψυχρότερο ἀπ' τὸ σῶμα σας. Μένετε σὲ ἀνάπαυσι μέσα στὴ μπανιέρα, ὡς ὅτου νοιώσετε χαλαρωμένο τὸ σῶμα σας. Βγαίνετε τότε σιγὰ - σιγά, σκουπίζεσθε μὲ μιὰ πετσέτα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τριφτῆτε, καὶ πέφτετε νὰ κοιμηθῆτε. Καληνύχτα σας!

Ἀκολουθῶντας, λοιπόν, πιστὰ τὶς παραπάνω ὁδηγίες, μιὰ γυναῖκα θὰ εἶναι πάντα, ὅπως τονίσαμε καὶ παραπάνω, πρόσχαρη καὶ γελαστή.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ σωματικὴ εὐεξία συντείνει καὶ στὴν πνευματικὴ διαθυγεία. Ὅταν τὸ σῶμα εἶνε ξεκούραστο, ἡ σκέψι εἶναι καθαρή. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, κάθε γυναῖκα ποὺ φροντίζει γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ ποθεῖ νὰ εἶναι πάντα ξεκούραστη, δὲν πρέπει διαβάζοντας αὐτὲς τὶς ὁδηγίες νὰ χαμογελάσῃ εἰρωνικά, ἀλλὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὶς ἐφαρμόσῃ καὶ τότε θὰ πεισθῇ γιὰ τὰ εὐεργετικά τους ἀποτελέσματα.

Ἀλλὰ αὐτὲς τὶς σωματικὲς ἀσκήσεις ποὺ θὰ ξεσφίξουνε τὰ τεντωμένα νεῦρα σας, πρέπει νὰ τὶς συνοδεύῃ καὶ ἡ πνευματικὴ ἀνάπαυσι. Τὸ μυαλὸ κατὰ τὶς ὧρες αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ σκέφτεται τίποτα τὸ σοβαρό, τίποτα ποὺ θὰ σᾶς ἐξερεθίσῃ. Στὸ μυαλό σας ὁλοένα πρέπει νὰ στριφογυρίζουν ὡραῖες κι' εὐχάριστες εἰκόνες ἐξοχῆς, θάλασσας ἐκδρομῶν κλπ.

1) Γιὰ νὰ διώξετε τὸν πονοκέφαλο, μ' ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ χαλαρώνετε τοὺς τεντωμένους μῦς γύρω ἀπ' τὰ μάτια. 2) "Αν ἔχῃ «πιάστῃ» ὁ λαιμός σας, στέκεστε ὄρθια καὶ ἀφίνετε τὸ κεφάλι σας νὰ πέσῃ πρὸς τὰ πίσω... 3) Γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν τὰ πόδια σας, χρησιμοποιεῖτε μιὰ μακρόστενη μποτίλια ἢ ἕνα εἰδικὸ κύλινδρο... 4) "Αν πόνεσε ἡ πλάτη σας ἀπ' τὴν κούρασι, στέκεστε μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτὰ καὶ ρίχνετε τὸ κεφάλι καὶ τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ ἐμπρός..

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Βγαίνουν στην άκτή, Τούρκοι καὶ Χριστιανοὶ αἰχμάλωτοι. Ἡ δούκισσα μαθαίνοντας τὸ χαρὸ τοῦ ἀγαπημένου της Λὰ Οὐτιὲρ βυθίζεται σὲ θλῖψη κι' ἀπελπισία. "Ολοι ὑποπτεύονται τὸν Πολωνὸ ἐξωμότη. Στὸ μεταξὺ ὁ Μπὲν - Ταὲλ, πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Λέοντος τῆς Δαμασκοῦ, εἰδοποιεῖ γιὰ τὴν αἰχμαλωσία τῆς Ἐλεονώρας καὶ τῶν ἀνθρώπων της. Ὁ Λεὼν τῆς Δαμασκοῦ τρέχει στὸν πύργο τῆς Χαράτζα, μὰ ἡ σκληρὴ καὶ πονηρὴ "Οθωμανὶς τοῦ στήνει παγίδα καὶ τὸν ρίχνει σ' ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο. Ἔξω ὅμως ἀπ' τὸν πύργο περιμένουν ὁ γρυπνοι τὸν κυρὸ τους οἱ ἀφοσιωμένοι ἀκόλουθοί του μὲ τὸν Μπὲν - Ταὲλ.

15ον

— Θὰ μᾶς δικαιολογήση ὁ Λέων τῆς Δαμασκοῦ, ἀπάντησε ὁ Μπὲν - Ταὲλ. Ὀφείλουμε νὰ ὑπακούσουμε στὶς διαταγές του. Δὲν θ' ἀγγίξουμε τίποτε, ἂν δὲν ἔρθη νὰ μᾶς τὸ πῆ ὁ ἴδιος.

— Μὰ εἶναι ἀπασχολημένος τώρα...

— Δὲν πειράζει, θὰ περιμένουμε νὰ τελειώση.

Καταλαβαίνοντας πὼς δὲν θὰ κατόρθωνε τίποτε, ὅσο κι' ἂν ἐπέμενε, ὁ εὐνοῦχος ἀπομακρύνθηκε, κακόκεφος, μὲ τὸ φόβο ὅτι ἡ ὀξύθυμη κυρία του θὰ ξέσπαγε τὴν ὀργή της ἀπάνω του.

Τὴν βρῆκε στὴν τραπεζαρία, νὰ πηγαινοέρχεται, σὰν τίγρις μέσα στὸ κλουβί της. Τὰ μάτια της πετοῦσαν φωτιές, ἀπ' τὸ θυμὸ ποὺ τὴν ἔπνιγε. Σὲ μιὰ γωνιά, στεκόταν ζαρωμένος ὁ ἀρχηγὸς τῶν γενιτσάρων.

— Τὰ κατάφερες ἐσὺ τουλάχιστον; ρώτησε ἀπότομα ἡ Χαράτζα τὸν ἄτυχο εὐνοῦχο.

— Ὄχι, κυρία! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἀρνήθηκαν, ὄχι μόνο ν' ἀφίσουν τὰ ὅπλα τους καὶ τ' ἄλογά τους, ἀλλὰ καὶ ν' ἀγγίξουν ὅσα τοὺς πρόσφερες!

— Ὑποψιάζονται λοιπὸν τίποτε;

— Σίγουρα φοβοῦνται κάτι... Μοῦ φάνηκαν ταραγμένοι κι' ἔκπληκτοι γιατὶ δέχθηκε ὁ ἀφέντης τους νὰ φάη μαζί σου.

— Κι' ἐσύ, καπετάνιε, δὲν μοῦ ἐγγυᾶσαι γιὰ τοὺς γενιτσάρους σου;

— Πρόκειται γιὰ τὸν Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ, κυρία... Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δεχθοῦν νὰ χτυπήσουν τοὺς ἀνθρώπους ἑνὸς τόσο ἀγαπητοῦ πολεμιστοῦ... Ἡ καλλίτερα, εἶμαι βέβαιος πὼς ὅλοι οἱ Τοῦρκοι στρατιῶτες θὰ ἐπαναστατοῦσαν μᾶλλον, παρὰ νὰ ἐκτελέσουν μιὰ τέτοια διαταγή, ἔστω κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ μεγάλο βεζύρη!

— Ἐ λοιπόν, θὰ τοὺς ξεπαστρέψω ὅλους! οὐρλιαξε ἡ Χαράτζα.

Καὶ πρόσθεσε, γυρίζοντας στὸν εὐνοῦχο:

— Μάζεψε ὅλους τοὺς σκλάβους καὶ τοὺς "Αραβες, δῶσε τους μουσκέτα καὶ τοποθέτησέ τους στὶς ἀπάνω ταράτσες... Ἐσύ, καπετάνιε, φοόντισε ν' ἀφοπλίσης τοὺς ἄνδρες σου, ἐφόσον δὲν μπορῶ νὰ βασισθῶ στὴν πίστι τους.

Ξεκρέμασε ἔπειτα ἀπ' τὸν τοῖχο ἕνα ἐλαφρὸ καὶ χιλιοστολισμένο γιαταγάνι, ποὺ φοροῦσε μᾶλλον σὰν στόλισμα, φώναξε τοὺς δυὸ "Αραβες ποὺ φύλαγαν στὸ διάδρομο καὶ τοὺς διέταξε ν' ἀνάψουν τὰ φυτίλια τῶν ὅπλων τους καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν στὴν αὐλή.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μουλέϋ - ἐλ - Καντὲλ δὲν εἶχαν κινηθῆ καθόλου ἀπ' τὴ θέσι τους. Οἱ γενίτσαροι τῆς φρουρᾶς τοῦ πύργου βρίσκονταν μαζεμένοι στὴν ἄκρη τῆς αὐλῆς. Εἶχαν ἀκόμη τὰ ὅπλα τους καὶ συζητοῦσαν ζωηρὰ μὲ τὸν ἀρχηγό τους.

Κάμπσοσι σκλάβοι καὶ "Αραβες εἶχαν πάρει θέσεις στὶς ψηλὲς ταράτσες, ποὺ ἔβλεπαν πρὸς τὴν αὐλή, ὡπλισμένοι μὲ μακρειὰ ἀρκεβούζια.

Ὁ Μπὲν - Ταὲλ, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴν ἀξία τῶν πολεμιστῶν ποὺ εἶχε διαλέξει ὁ ἴδιος μ' ἐπιμέλεια, κύτταξε ἀφοβα τὴ Χαράτζα ποὺ τὸν πλησίαζε, τώρα μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα καὶ μὲ τ' ἀοιστερό της χέρι ἀκουμπισμένο περήφανα στὴ λαβὴ τοῦ γιαταγανιοῦ της.

— Ἐσὺ διοικεῖς τὸ ἀπόσπασμα; τὸν ρώτησε περιφρονητικὰ ἡ ἀνεψιὰ τοῦ πασᾶ.

— Μάλιστα, κυρία.

— Μά... σ' ἔχω ξαναδῆ! Δὲν ἤσουν μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χαμίτ;

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Καὶ τολμᾶς νὰ ξαναπαρουσιάζεσαι μπροστά μου, παλιόσκυλο; οὐρλιασε ἡ Χαράτζα.

— Ὀφείλω νὰ ὑπακούσω στὶς διαταγὲς τοῦ ἀφέντη μου, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Μπὲν - Ταὲλ.

— Εἶσαι λοιπὸν σκλάβος τοῦ Μουλέϋ;

— Ναί.

— Κατέβα ἀπ' τ' ἄλογο καὶ πέταξε τὰ ὅπλα σου.

— Δὲν μπορῶ, κυρία. Μόνον ἀπ' τὸν ἀφέντη μου δέχομαι διαταγές.

— Ἄθλιε! Εἶμαι ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Ἀλῆ - Πασᾶ! Πετάχτε ὅλοι τὰ ὅπλα σας, ἀλλοιῶς δὲν θὰ βγῆ κανεὶς σας ζωντανὸς ἀπ' τὸν πύργο μου!

Μὰ οἱ τριάντα ἄντρες ἐμειναν καὶ πάλι ἀκίνητοι, μὲ ἀναμμένα τὰ φυτίλια τῶν μουσκέτων τους. Μάλιστα ὁ Μπὲν - Ταὲλ γύρισε πρὸς τὴ Χαράτζα τὰ δυὸ πιστόλια ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

— Καταλάβατε;... φώναξε ἡ Χαράτζα, μανιασμένη γιατὶ εὑρισκε ἀντίστασι γιὰ πρώτη φορά.

— Δὲν θ' ἀφίσουμε τὰ ὅπλα μας, κυρία, πρὶν ἰδοῦμε νὰ ξανάρχεται ἐδῶ ὁ κύριός μας... Τί κάνατε τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ; Θέλουμε νὰ τὸ μάθουμε!

— Ἐπιμένεις;

— Ναί, κυρία! ἀπάντησε ὁ νέγρος, δυναμώνοντας τὴ φωνή του γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ γενίτσαροι. Φυλακίσατε τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ, ἢ ἴσως καὶ νὰ τὸν σκοτώσατε!

Ἕνα ἀπειλητικὸ μουρμουρητὸ φανέρωσε τὴ συγκρατημένη μανία τῶν πολεμιστῶν τοῦ Μουλέϋ.

— Φέρτε ἐδῶ τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ, κυρία! φώναξε ὁ σκλάβος.

— Τολμᾶς νὰ μοῦ δίνης διαταγές; εἶπε ἡ Χαράτζα, κόκκινη ἀπ' τὸ θυμό της. Ἐδῶ, γενίτσαροι! Ἀφοπλίστε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ στείλτε τους νὰ βροῦν τὸ Μουλέϋ - ἐλ - Καντὲλ, στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου!

Μὰ οἱ γενίτσαροι δὲν κουνήθηκαν καθόλου ἀπ' τὴ θέσι τους, μολονότι ὁ ἀρχηγός τους τοὺς φώναξε ἐπανειλημμένως:

— Ἔμπρος!... Ὑπακούστε!

— Προδότες, οὔρλιασε ἡ Χαράτζα. Θὰ βάλω νὰ σᾶς παλουκώσουν ὅλους!

Σήκωσε ἔπειτα τὸ χέρι της πρὸς τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς "Αραβες ποὺ βρίσκονταν στὶς ταράτσες, καὶ τοὺς διάταξε:

— Φωτιά! Σκοτώστε τους.

Μὰ οἱ τριάντα καβαλλάρηδες, ὅλοι μὲ μιὰ κίνησι, εἶχαν στρέψει τὰ ὅπλα τους πρὸς τὶς ταράτσες κι' εἶχαν προβολήσει ὅλοι μαζί, ἐνῶ ὁ Μπὲν - Ταὲλ ἄδειαζε τὰ πιστόλια του πάνω στοὺς δυὸ "Αραβες ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴ Χαράτζα καὶ τοὺς ἔβλεπαν κάτω, πληγωμένους θανάσιμα.

Οἱ ὑπηρέτες κι οἱ "Αραβες διασκορπίσθηκαν ἀμέσως, πανικόβλητοι. Ὁ σκλάβος, ἐπωφελούμενος ἀπ' τὴ σύγχυσι, πήδησε ἀπ' τ' ἄλογό του κι' ὥρμησε πάνω στὴ Χαράτζα. Τὴν ἅρπαξε γερὰ μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τ' ἄλλο ἀκούμπησε στὸ στῆθος της τὴν αἰχμὴ τοῦ γιαταγανιοῦ του. Ἔπειτα τῆς εἶπε, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἐξαγεμίζαν βιαστικὰ τὰ ἀρκεβούζια τους:

— Ὅταν φτάση αὐτὴ ἡ μέρα, κάνετέ με ὅ,τι θέλετε, ἀπάντησε ὁ σκλάβος. Τώρα ὅμως, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας, μὴν ἀργῆτε περισσότερο. Διατάξετε νὰ φέρουν τὸν ἀφέντη μου. Σᾶς δίνω μόνο πέντε λεπτὰ προθεσμία.

Ἡ Χαράτζα γύρισε στὸν εὐνοῦχο, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, μισοπεθαμένος ἀπ' τὸν τρόμο.

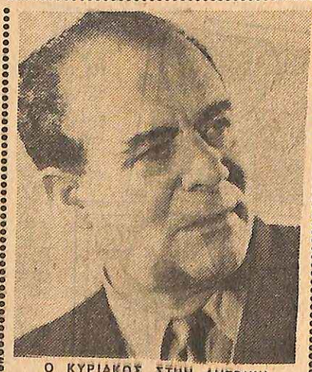
— Φέρε τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ, τοῦ εἶπε.

— Νὰ τὸν συνοδέψουν τέσσερες ἀπὸ σᾶς, εἶπε ὁ Μπὲν - Ταὲλ στοὺς συντρόφους του, καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν ἂν ζητήση νὰ μᾶς ξεγελάση.

Τέσσερες καβαλλάρηδες πήδησαν ἀμέσως ἀπ' τ' ἄλογά τους καὶ τριγύρισαν τὸ δυστυχισμένο εὐνοῦχο, μὲ τ' ἀρκεβούζια στὸ χέρι.

— Προχωρεῖ, δίχως νὰ κυττάξης πίσω σου, τὸν διάταξε ἕνας ἀπ' αὐτούς, σπρώχνοντάς τον ἀπότομα. Τὸ νοῦ σου, γιατὶ τὸ κεφάλι σου σάμπως δὲν καλοστέκει στοὺς ὤμους σου!

Ὁ εὐνοῦχος, τρέμοντας σὰν τὸ φύλλο, ὡδήγησε τοὺς τέσσερες ἄντρες ὡς μιὰ

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς μᾶς Πέτρος Κυριακός, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὴν Ἀμερική, θὰ δώση στὶς 2 Ἀπριλίου μιὰ μεγάλη παράστασι στὸ «Καρνεγκυ Χώλ» τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίᾳ του μᾶς ἔστειλε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη.

κλειδωμένη πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκε μαζί τους.

Ὁ Μπὲν - Ταὲλ εἶχε ἀφίσει ἐλεύθερη τὴν ἀνεψιὰ τοῦ πασᾶ.

— Περιμένετε ἐδῶ τὸν ἀφέντη μου, τῆς εἶπε. Ἴσως νάχη κάτι νὰ σᾶς πῆ, πρὶν φύγη ἀπ' τὸν πύργο σας.

Ἐκεῖνη δάγκασε τὰ χείλη της, δίχως ν' ἀπαντήση.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Οἱ καβαλλάρηδες ἐπέβλεπαν πάντα μὲ προσοχὴ τὶς ταράτσες, ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσουν ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ ξαναφανῆ.

Οἱ γενίτσαροι τοὺς κύτταζαν, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι, ἀποφασισμένοι νὰ μὴν ἐνοχλήσουν καθόλου τὸν ἀγαπητότερο ἥρωα τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἀψηφῶντας τὸ θυμὸ τῆς κυρίας τους.

Τέλος, ξαναβγῆκαν οἱ τέσσερες συνοδοὶ τοῦ εὐνούχου καὶ φώναξαν:

— Χαιρετῆστε τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ!

Τοὺς ἀκολουθοῦσε ὁ Μουλέϋ - ἐλ - Καντέλ, χαμογελῶντας ἥσυχα. Σταμάτησε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ κυττάξη τοὺς ἄντρες του ποὺ τὸν ζητωκραύγαζαν. Ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὴ Χαράτζα. Ἔπειτα διέσχισε ἀργὰ τὴν αὐλὴ κι' ἀνέβηκε στ' ἄλογό του, ποὺ τὸ κρατοῦσε ἀπ' τὸ χαλινάρι ὁ Μπὲλ - Ταὲλ.

— Φεύγουμε... εἶπε ἁπλά.

Ἡ συνοδεία του τὸν ακολούθησε καὶ πέρασε ἀνάμεσα στοὺς γενιτσάρους, ποὺ εἶχαν σπεύσει ν' ἀνοίξουν δρόμο, φωνάζοντας:

— Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Λέοντος τῆς Δαμασκοῦ!

Ὁ Μουλέϋ - ἐλ - Καντὲλ τοὺς ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ πέρασε τὴν κινητὴ γέφυρα. Ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ ὀροπεδίου, κύτταξε πίσω καὶ εἶδε, ὀρθία στὴ μέση τῆς γέφυρας, τὴ Χαράτζα ποὺ τοὺβεἰχνε ἀπειλητικὰ τὴ γροθιά της.

— Τίγρις! μουρμούρισε ὁ νέος. Ξαναπιάσε με τώρα, ἂν μπορῆς!

Σπηρούνισε ἔπειτα τ' ἄλογό του καὶ κατέβηκε γρήγορα ὡς τοὺς πρώτους βάλτους. Ἐκεῖ μόνο συγκράτησε λίγο τὸ ζῶο του, γιὰ νὰ τὸν φτάσουν οἱ ἄνδρες του ποὺ εἶχαν μείνει πίσω.

— Πρέπει τώρα νὰ ἐμποδίσουμε τὴ γαλέρα τοῦ Μετιοὺμπ νὰ φτάση στὸ Χουσίφ, ἀλλοιῶς ἡ δούκισσα εἶναι χαμένη, εἶπε στὸν πιστό του Μπὲν - Ταὲλ.

— Μὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσουμε, ἀφέντη; Δὲν ἔχουμε στὴ διάθεσί μας κανένα πλοῖο...

— Ὑπάρχουν στὴ Σούδα ἀρκετὰ καράβια, παρμένα ἀπ' τοὺς Ἕλληνες, καθὼς καὶ πολλοὶ ἐξωμότες. Ὁ καπετάνιος ποὺ διοικεῖ ἐκεῖ, ἔχει μεγάλες ὑποχρεώσεις σὲ μένα καὶ θὰ μοῦ διαθέση πρόθυμα ὅλο τὸ στόλο του. Θὰ δοῦμε τότε ἂν ἡ γαλέρα τοῦ Μετιοὺμπ θὰ μπορέση ν' ἀντιλέρα τοῦ Μετιοὺμπ θὰ μπορέση ν' ἀντισταθῆ στὴν ἐπίθεσι πέντε - ἕξη πλοίων, μὲ πλήρωμα ἀπὸ ἑξωμότες ποὺ ἀνυπομονοῦν σίγουρα νὰ χτυπηθοῦν μὲ Τούρκους!... Ὑπάρχει κανεὶς παραλιακὸς δρόμος πρὸς τὴ Σούδα;

— Ναί, ἀφέντη. Κι' εἶναι μάλιστα ὁ συντομώτερος.

— Τὸν ξέρεις;

— Πολὺ καλά.

— Πᾶμε λοιπὸν ἀπὸ κεῖ. Μὴν ἀργοῦμε!

— Σὲ τέσσερες ὧρες, θἄχουμε φτάσει στὴ Σούδα, ἂν ἀνθέξουν τ' ἄλογά μας!

— Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς ἀφίσουν στὴ μέση...

Ἄφισαν τοὺς βάλτους καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὴ δύσι, ὅπου ὑψωνόταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικροὺς λόφους πούκρυβαν τὴ θάλασσα. Πέρασαν ἀπὸ μιὰ χαράδρα καὶ βγῆκαν στὴν ἀκροθαλασσιά.

Κάλπαζαν ἀπὸ δυὸ ὧρες, σπηρουνίζοντας ἀδιάκοπα τὰ κουρασμένα καὶ λαχανιασμένα ἀλόγά τους, ὅταν ξεπρόβαλε ξαφνισμένα ἀλογά τους, ὅταν ξεπρόβαλε ξαφνισμένα ἀλόγ

— Τί θὲς νὰ πῆς, 'Ελ-Καντούρ;

— "Οτι ἔχω στὴ ζώνη μου ἕνα μαχαῖρι, ποὺ περιμένει νὰ τρυπήσῃ τὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου! Πηγαίνω τώρα κι' ὅλας...

— "Ε, φίλε, βάλε λίγο νερὸ στὸ κρασί σου! Δὲν εἶν' εὔκολα πράγματα, αὐτά...

— Μά, ἂν βρεθῇ στὸ δρόμο μας;...

— Θὰ κάνῃς τότε ὅ,τι σ' ἀρέσει. "Αν ὅμως κοιμάται κι' αὐτός, ἄσε τον ἡσυχο. 'Ελπίζω νὰ τὸν ξαναβροῦμε μιὰ μέρα, ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες...

— Ας τελειώνουμε λοιπόν, εἶπε ὁ Περπινιάνο. Ποιὰ ὥρα θὰ φύγουμε;

— Οσο μποροῦμε πιὸ ἀργά, γιὰ ν' ἀφίσουμε καιρὸ στὴ δούκισσα νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὸ τρομερὸ χτύπημα ποὺ τὴ βρῆκε. "Αλλωστε, στὶς 3 ἢ 4 τὸ πρωΐ, κοιμοῦνται ὅλοι βαθύτερα παρὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Πρέπει νὰ βροῦμε ὅπλα, γιατὶ οἱ Τοῦρκοι θὰ μᾶς κυνηγήσουν σίγουρα μόλις ξημερώσῃ, παρατήρησε ὁ 'Ενετός.

— "Εχουν μαζί τους κάμποσα πιστόλια, μουσκέτα καὶ γιαταγάνια, εἶπε ὁ 'Ελ - Καντούρ. Βρίσκονται μέσα στὶς βάρκες. Δὲν θὰ μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ πάω νὰ τὰ κλέψω, ὅταν θἄχουν ὅλοι κοιμηθῆ.

— Εἶσαι πολύτιμος ἄνθρωπος, μουντζούρη, εἶπε ὁ μπάρμπα - Στάκε. "Αν θελήσῃς ναρθῇς ἀργότερα μαζί μου, στὸ καράβι μου, θὰ σὲ κάνω λοστρόμο.

Ο 'Αραψ κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε, χαμογελώντας θλιβερά:

— Ο 'Ελ - Καντοὺρ δὲν πρόκειται νὰ φύγῃ ζωντανὸς ἀπ' τὴν Κύπρο!

— Τί πένθιμες ἰδέες! φώναξε ὁ μπάρμπα - Στάκε. 'Εγὼ δὲν εἶμαι ποτὲ ἔτσι ἀπαισιόδοξος... 'Εμπρός ἂς ξαπλώσουμε τώρα γύρω ἀπ' τὴ σκηνή, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κοιμηθοῦμε. Πρέπει νἄχουμε τὸ νοῦ μας στὸν Πολωνό.

— Θὰ φυλάξω ἐγώ, εἶπε ὁ 'Ελ - Καντούρ. Κοιμηθῆτε σεῖς οἱ δυό.

Ο Περπινιάνο κι' ὁ μπάρμπα - Στάκε βγῆκαν ἀπ' τὴ σκηνή, ἐνῶ ὁ "Αραψ καθόταν σταυροπόδι κοντὰ στὴν κοιμισμένη δούκισσα.

Οἱ Μουσουλμάνοι εἶχαν σκορπιστῆ ὁλόγυρα κι' εἶχαν σκάψει βαθειὲς τρύπες στὴν ἄμμο, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν πιὸ ἄνετα. Εἶχαν φάει βιαστικὰ τὶς λίγες γαλέτες ποὺ ὑπῆρχαν διαθέσιμες κι' εἶχαν ἔπειτα παραδοθῆ στὸν ὕπνο, ξέροντας πὼς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος.

Ο Περπινιάνο, ὁ μπάρμπα - Στάκε, ὁ Σιμόνε κι' οἱ "Ελληνες θεώρησαν καλὸ νὰ τοὺς μιμηθοῦν, γιὰ νάναι πιὸ ξεκούραστοι ὅταν θἄφτανε ἡ στιγμὴ νὰ δραπετεύσουν.

Ο γέρος ναυτικὸς ἀποκοιμήθηκε βαθειά. "Επειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες, ἕνοιωσε νὰ τὸν τραντάζουν δυνατά. "Ανοιξε τὰ μάτια του κι' ἀνασηκώθηκε, ἕτοιμος ν' ἀρχίσῃ στὶς γροθιὲς τὸν ἐνοχλητικό. Συγκρατήθηκε ὅμως. ἀναγνωρίζοντας τὸν 'Ελ-Καντούρ.

— Εἶναι ἡ ὥρα;... τὸν ρώτησε σιγά.

— Ναί. "Ολοι κοιμοῦνται.

— Κι' ἡ δούκισσα;...

— Εἶναι ἕτοιμη ναρθῇ μαζί μας.

— Τὰ ὅπλα;

— Πῆρα δυὸ σπαθιά, τέσσερα γιαταγάνια, ἕξη μουσκέτα καὶ μερικὰ πιστόλια, μὲ τὸ σχετικὸ μπαρούτι καὶ σφαῖρες. Καθένος μας θἄχῃ ἕνα ὅπλο γιὰ ν' ἀμυνθῇ.

— Μπράβο, μουντζούρη! Εἶσαι σπουδαῖος, στὸ ξαναλέω!

— Κάνετε γρήγορα. Οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶναι στὸ πόδι.

— "Ετοιμος εἶμαι κι' ἐγώ... Κι' ὁ Πολωνός; Κοιμᾶται;

— Δὲν τὸν εἶδα καθόλου.

— "Εμπρὸς λοιπόν!

Ο γέρος ναυτικὸς σηκώθηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω. 'Η κατασκήνωσι ἦταν βυθισμένη στὸ σκοτάδι. Δὲν ἄκουγόταν κανεὶς θόρυβος. Οἱ Τοῦρκοι, κατακουρασμένοι, κοιμόνταν βαθειά.

— "Ολα πάνε καλά, μουρμούρισε ὁ μπάρμπα - Στάκε.

'Η δούκισσα εἶχε σηκωθῆ κι' ὅλας καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ σπαθιὰ ποὺ εἶχε φέρει ὁ 'Ελ - Καντούρ. Φαινόταν πὼς εἶχε ξαναβρῆ ὅλη τὴ θρυλικὴ ἐνεργητικότητα τοῦ καπετὰν - Φουρτούνα.

— Θὰ μπορέσετε νὰ μᾶς ἀκολουθῆστε, κυρία; τὴ ρώτησε ὁ μπάρμπα - Στάκε.

—Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη, ξανάγινα ἡ γυναῖκα ποὺ πολεμοῦσε στὴν 'Αμμόχωστο! Πρέπει νὰ σᾶς σώσω... 'Ελᾶτε, φίλοι μου, καὶ μὴν ξεχνᾶτε πὼς ἔχετε νὰ κάνετε μὲ Τούρκους, ἐχθροὺς τῆς Βενετίας καὶ τῆς Χριστιανωσύνης! 'Εμπρός!

"Ολοι εἶχαν ὁπλισθῆ κι' ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο, προτιμώντας νὰ σκοτωθοῦν μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι, παρὰ νὰ θανατωθοῦν μὲ βασανιστήρια στὸν πύργο τοῦ Χουσίφ.

Πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, γιὰ νὰ μὴν κάνουν θόρυβο, διευθύνθηκαν πρὸς τοὺς λόφους ποὺ χώριζαν τὴν ἀκροθαλασσιὰ ἀπ' τὶς ἐσωτερικὲς πεδιάδες. Τὸ πρωΐ, ὁ 'Ελ - Καντοὺρ εἶχε ἐξερευνήσει αὐτὰ τὰ ὑψώματα κι' εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ στενὴ διάβασι ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ περάσουν μ' εὐκολία.

Οἱ Τοῦρκοι ροχάλιζαν πάντα, μέσα στὶς τρύπες τους.

'Η δούκισσα προχωροῦσε μπροστά. Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή, φαινόταν πὼς εἶχε ξεχάσει τὸ Λὰ Οὐσιέρ. Ο 'Ελ - Καντοὺρ βρισκόταν στὸ πλευρό της, ὡπλισμένος μ' ἕνα μουσκέτο.

"Εφτασαν ἔτσι ὡς τοὺς λόφους, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανείς. Ξαφνικὰ ὅμως, ἀντήχησε μιὰ φωνὴ στὴν κατασκήνωσι:

— Στὰ ὅπλα! Φεύγουν οἱ Χριστιανοί!

—'Ο Πολωνός! μούγκρισε ὁ μπάρμπα - Στάκε. 'Ο λησμὸς παραφύλαγε!... 'Εμπρός, δρόμο τώρα, γιατὶ θὰ μᾶς κυνηγήσουν οἱ Τοῦρκοι.

"Αρχισαν ὅλοι νὰ τρέχουν, ἐνῶ ἀπ' τὴν παρολία ἀκούγονταν φωνὲς μανιασμένες καὶ βιαστικὲς διαταγές.

— Γρήγορα! Γρήγορα! φώναξαν ὁ Ενετὸς καὶ ὁ μπάρμπα - Στάκε. Τὸ πινιάνο κι' ὁ γέρος ναυτικός.

— Θέλεις νὰ σὲ σηκώσω στὰ χέρια, κυρία; εἶπε ὁ 'Ελ - Καντοὺρ στὴ δούκισσα. Ξέρεις πὼς εἶναι γερὰ τὰ μπράτσα μου.

— Εἶναι περιττό, ἀπάντησε ἡ 'Ελεονώρα. 'Ο καπετὰν - Φουρτούνας ἔχει ξαναβρῆ τὶς δυνάμεις του. 'Εμπρός, παλληκάρια μου!

Πέρασαν γρήγορα τὴ στενὴ χαράδρα καὶ κατέβηκαν πρὸς τὴν πεδιάδα, λαχανιάζοντας ἀπ' τὸ τρέξιμο.

Βλέπω ἕνα σπίτι ἐκεῖ κάτω! φώναξε ὁ 'Ελ - Καντούρ, καθὼς ἄρχιζε ν' ἀσπρίζῃ ὁ οὐρανός. "Ας προσπαθήσουμε νὰ τὸ φτάσουμε.

Πραγματικά, ὡς ἕνα μίλι μακρύτερα, στὴν ἄκρη ἑνὸς ἐγκαταλελειμένου ἀμπελιοῦ, βρισκόταν ἕνα χωριατόσπιτο μὲ κοκλαμένια σκεπή.

— "Αν καταφύγουμε ἐκεῖ μέσα, θὰ μπορέσουμε νὰ κρατήσουμε πολύ... εἶπε ὁ μπάρμπα - Στάκε.

Τὸν διέκοψαν ἄγριες φωνές. Οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ στενὸ πέρασμα καὶ κατέβαιναν ἀπ' τὸ λόφο οὐρλιάζοντας. Ἐπικεφαλῆς τους βρισκόταν ὁ Μετιούμπ κι' ὁ Πολωνός.

— Μιὰ τελευταία προσπάθεια! φώναξε ὁ μπάρμπα - Στάκε. "Αν πέσουμε στὰ χέρια τους, θὰ μᾶς κάνουν κυμὰ καὶ θὰ στήσουν τὰ κεφάλια μας στὸν πύργο τοῦ Χουσίφ! Κουραστῆκατε, κυρία;

—'Εμπρός! ἀπάντησε ἡ δούκισσα.

Σὲ λίγο, οἱ φυγάδες, εἶχαν φτάσει στὸ σπιτάκι. Τὸ μικρὸ αὐτὸ κτίριο, μὲ τοὺς γεροὺς τοίχους καὶ τὰ μικρά του παράθυρα, φαινόταν ἐγκαταλελειμένο ἀπὸ καιρό.

—"Ας ὀργανώσουμε ἀμέσως τὴν ἄμυνά μας, εἶπε ὁ Περπινιάνο, ἀφοῦ ἐπιθεώρησε γρήγορα τὰ τέσσερα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ. 'Εσεῖς, κυρία, πάστε τέσσερα μουσκέτα κι' ἀνεβῆτε στὰ δυὸ ἀπάνω δωμάτια, μαζὶ μὲ τὸ μπάρμπα - Στάκε. Σιμόνε καὶ τὸν 'Ελ - Καντούρ. 'Εγὼ θὰ μείνω κάτω, μὲ τοὺς "Ελληνες. Οἰκονομῆστε τὰ πυρομαχικά μας! Μὴν πυροβολῆτε, παρὰ μόνο στὰ σίγουρα.

— Προπάντων, ἂς κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ στείλουμε στὴν Κόλασι αὐτὸ τὸ σκυλο - Πολωνό! πρόσθεσε ὁ μπάρμπα - Στάκε. Εἶμαι καλὸς σκοπευτὴς καὶ θὰ τὸν συγυρίσω ὅπως τοῦ ἀξίζει, ἂν τολμήσῃ νὰ ζυγώσῃ!

— Γρήγορα! φώναξε ὁ Περπινιάνος. Φτάνουν οἱ Τοῦρκοι.

"Ολοι πῆραν τὶς θέσεις τους, ἕτοιμοι ν' ἀμυνθοῦν ὡς τὴν τελευταία πνοή τους.

Οἱ Τοῦρκοι ἔτρεχαν πρὸς τὸ σπίτι, φωνάζοντας:

— Θάνατος στοὺς γκιαούρηδες!... Νὰ τοὺς σφάξουμε!... Νὰ τοὺς κάψουμε ζωντανούς!

"Ησαν καμμιὰ ἐξηνταριά, ἀλλὰ μόνο τρεῖς ἢ τέσσερις κρατοῦσαν ἀρκεβούσια καὶ λίγοι ἄλλοι γιαταγάνια ἢ τσεκούρια. Ὡστόσο, εἶχαν τόση ἀριθμητικὴ ὑπεροχή, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ ἐλπίσουν οἱ Χριστιανοὶ νὰ ὑπερισχύσουν.

Βλέποντας νὰ ξεπροβάλλουν ἀπ' τὰ παράθυρα οἱ μακρειὲς κάννες τῶν ἀρκεβουζίων, οἱ Τοῦρκοι σταμάτησαν σὲ ἀπόσταση 200 ἢ 300 μέτρων ἀπ' τὸ σπίτι, κι' ἔπειτα ἔπεσαν καταχῆς καὶ κρύφτηκαν πίσω ἀπ' τὰ χαμόκλαδα.

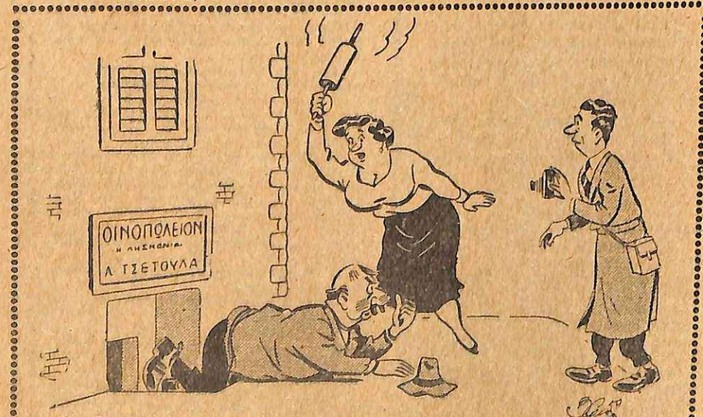
Οἱ "Ελληνες εἶχαν ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ πυροβολοῦν καὶ χτύπησαν δυὸ ἀπ' τοὺς τέσσερις ἀρκεβουζιέρους τοῦ Μετιούμπ. Ο μπάρμπα - Στάκε σκότωσε ἕναν ἄλλο Τοῦρκο, ποὺ ξεπρόβαλλε ἀπὸ ἕνα θάμνο.

Μανιασμένοι ἀπ' τὶς πρῶτες αὐτὲς ἀπώλειες, οἱ πολιορκηταὶ δὲν ἄργησαν ν' ἀπαντήσουν στοὺς πυροβολισμούς. Αὐτὸ συνεχίσθηκε ἐπὶ δυὸ ὧρες. Οἱ πολιορκημένοι δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀπώλεια, γιατὶ ἦσαν καλὰ ὀχυρωμένοι μέσα στὸ σπίτι καὶ πυροβολοῦσαν μὲ κάθε προφύλαξι.

'Η δούκισσα εἶχε ξαναβρῆ τὴν ἀσύγκριτη ψυχραιμία της καί, χάρις στὴ σκοπευτική της δεινότητα, εἶχε σκοτώσει ἤδη τρεῖς ἢ τέσσερες ἐχθρούς.

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ διαρκέσῃ γιὰ πολὺ αὐτὴ ἡ κατάστασι. Κατὰ τὶς 10 τὸ πρωΐ, οἱ Τοῦρκοι κουράστηκαν πιὰ ἀπ' τὴν ἄσκοπη κι' ἐπικίνδυνη ἐκείνη πολιορκία κι' ἀποφάσισαν νὰ ἐπιτεθοῦν στὸ σπίτι ἀπὸ παντοῦ καὶ νὰ πολεμήσουν σῶμα μὲ σῶμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τράβα μας, ρὲ καλόπαιδο, ἔτσι ὅπως εἴμαστε, κάνα δυὸ πόζες, γιατὶ θὰ τὶς χρειαστῶ γιὰ τὸ διαζύγιο!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Θὰ στείλουμε τὰ γράμματά μας ΜΕ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ἡ μεταβίβασις των μὲ τὴν «πτομένη ἀκτῖνα»

ΜΕΤΑΞΥ τῶν πολλῶν ἐκπλήξεων, ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ ἀκατάπαυστη πρόοδος τῆς σύγχρονης τεχνικῆς εἶνε καὶ ἡ ἀποστολὴ σὲ προσεχὲς μέλλον τῶν ἐπιστολῶν μας μὲ ραδιοφωνικὰ κύματα.

Γραμματόσημα, σφραγίδες, ταχυδρομικοὶ σάκκοι, κτλ. θὰ καταργηθοῦν. Τὰ πράγματα θὰ γίνωνται περίπου ὡς ἑξῆς: Θὰ παραδίδωμε τὴν ἐπιστολή μας ἀνοιχτὴ στὸν ἀρμόδιο ὑπάλληλο. Αὐτὸς θὰ μετράῃ τὶς λέξεις καὶ θὰ μᾶς καθορίζῃ τὸ ποσὸ ποὺ θὰ πληρώσωμε (ὅπως γίνεται καὶ γιὰ τὰ τηλεγραφήματα). Προτοῦ ἀκόμη βγοῦμε ἀπὸ τὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο, ἡ ἐπιστολή μας θὰ ἔχῃ φτάσει στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ της κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, θὰ βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ παραλήπτου. Τὴν ἴδια μέρα ἢ τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς θὰ μᾶς φέρῃ τὸ πρωτότυπο τῆς ἐπιστολῆς μας, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θέλουμε νὰ τὸ κρατήσωμε στὸ ἀρχεῖο μας. Πάνω σ' αὐτὸ θ' ἀναγράφεται ἡ ἀκριβὴς ὥρα παραδόσεως, ὅπως καὶ ἡ ὥρα λήψεως. 'Εκεῖνο ποὺ θὰ παραδοθῇ στὸν παραλήπτη θὰ εἶνε μιὰ φωτογραφία τῆς ἐπιστολῆς μας.

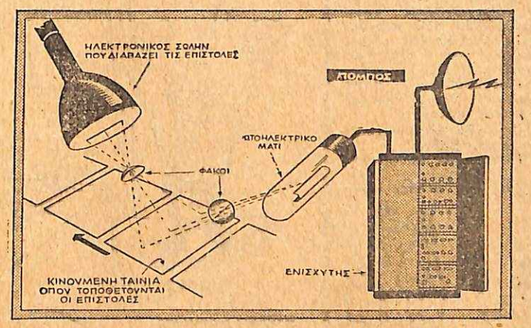
Κάτι παρόμοιο, ἀλλὰ σὲ ὑποτυπώδη κατάστασι, εἶχε γίνει καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου. Τὰ γράμματα τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ ἀποτυπώνονταν σὲ μιὰ ταινία, ποὺ μετεφέρετο κατόπιν ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ της. 'Εκεῖ ἐβγάζαν τόσες φωτογραφίες ὅσα ἦταν τὰ γράμματα καὶ τὶς μοίραζαν στοὺς παραλήπτας.

'Η διαφορὰ τοῦ νέου συστήματος εἶνε ὅτι δὲν χρησιμοποιεῖ ὡς μεταφορικὸ μέσον τὸ ἀεροπλάνο. ἀλλὰ τὰ κύματα τοῦ ραδιοφώνου.

Γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὸ τὸ σύγχρονο θαῦμα συνεργάστηκαν τρεῖς μεγάλες ἀμερικανικὲς τεχνικὲς ἑταιρίες. Τὰ πρῶτα πειράματα ἔγιναν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴν Οὐάσιγκτων μεταξὺ τῆς ταράτσας τοῦ ξενοδοχείου Οὐάρτμαν καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Κογκρέσσου. 'Η ταχύτης ποὺ ἐπετεύχθη σ' αὐτὰ ἦταν 480 ἐπιστολές, ποὺ περιεῖχαν 300 περίπου χιλιάδες λέξεις, στὸ λεπτό. Οἱ 'Αμερικανοὶ τεχνικοὶ πιστεύουν, ὅμως, ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ αὐξήσουν αὐτὴ τὴν ταχύτητα, γιὰ νὰ φτάσουν στὶς 800 - 960 ἐπιστολὲς στὸ λεπτὸ (500 - 600 χιλιάδες λέξεις) καὶ ὅτι σὲ περίπτωσι ἀνάγκης θὰ προσεγγίσουν τὶς 1400 ἐπιστολὲς στὸ λεπτὸ (1.200.000 λέξεις).

'Αλλὰ πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ταῦλμα;

Στὴ βάσι τοῦ συστήματος βρίσκεται μιὰ «πτομένη ἀκτῖς», σὲ ἀέναη κίνησι. Αὐτὴ θὰ μεταφέρῃ τὶς ἐπιστολές μας μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός.

Οἱ ἐπιστολὲς τοποθετοῦνται πάνω σὲ μιὰ κινουμένη ταινία καὶ περνοῦν ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη μπροστὰ ἀπὸ ἕναν ἠλεκτρικὸ σωλῆνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκπέμπεται μιὰ φωτεινὴ ἀκτῖνα ποὺ «διαβάζει» προσεχτικὰ ὅλο τὸ κείμενο καὶ τὸ μεταχηματίζει σὲ ὀπτικὰ κύματα. Αὐτὰ ἀντανακλῶνται χάρις σ' ἕνα σύστημα φακῶν πάνω σ' ἕνα φωτοηλεκτρικὸ μάτι, ποὺ τὰ μεταχηματίζει σὲ ἠλεκτρικὰ κύματα καὶ τὰ μεταδιδάζει μὲ τὴ βοήθεια ραδιοφωνικῶν κυμάτων στὸ σταθμὸ τοῦ προορισμοῦ των.

Αὐτὴ ἡ ἀκτῖνα θὰ μεταβιβάζῃ στὴ στιγμὴ τὴν ἐπιστολή μας ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. 'Η κίνησίς της θὰ εἶνε ὅπως ἑνὸς ματιοῦ ποὺ διατρέχει τὶς γραμμὲς μιᾶς ἐπιστολῆς ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι κανένα μάτι δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἔχῃ τὴ δική της ταχύτητα. 'Η φωτεινὴ αὐτὴ ἀκτῖνα θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ διατρέξῃ δεκάδες ἑκατομμυρίων γραμμῶν μέσα σ' ἕνα μόνο λεπτό. Τὸ ὄργανο ποὺ τὴν ἐκπέμπει εἶνε ἕνας συνήθης ἠλεκτρονικὸς σωλήν, ἀπὸ κείνους ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν τηλεόρασι.

'Η «ἱπταμένη ἀκτὶς» διάβασε τὴν ἐπιστολή μας. Τί θὰ γίνῃ κατόπιν; Με τὴ μεσολάβησι ἑνὸς συστήματος φακῶν, θὰ μεταβιβάσῃ τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιστολῆς μας σ' ἕνα φωτοηλεκτρικὸ μάτι, ποὺ συνδέεται μὲ ἕναν ἠλεκτρικὸ ἐνισχυτὴ κι' αὐτὸς πάλι μ' ἕνα ραδιοφωνικὸ πομπὸ ὑπερβραχέων κυμάτων. Αὐτὸς ὁ πομπὸς παραλαμβάνει τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιστολῆς μας καὶ τὴν ἐξαποστέλλει σ' εὐθεῖα γραμμὴ στὸ σταθμὸ τοῦ προορισμοῦ της. Ἐκεῖ θὰ ληφθῇ τὸ φωτόγραμμα τῆς ἐπιστολῆς μας, πού, μὲ τὴ βρήθεια διαφόρων συνδυασμῶν, θ' ἀποτυπωθῇ σὲ μιὰ ταινία. Ὑπολείπεται μιὰ τελευταία πρᾶξις. Αὐτὴ ἡ ταινία θὰ προβληθῇ πάνω σὲ μιὰ ὀθόνη. Ταυτόχρονα μὲ τὴν προβολή, μιὰ εἰδικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ θὰ παίρνῃ μὲ μεγέθυνσι κάθε ἐπιστολὴ καὶ θὰ τὴν ἀποτυπώνῃ πάνω σ' ἕνα χαρτί. Αὐτὸ τὸ χαρτί, ποὺ θὰ περιέχῃ τὴ φωτογραφία τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστολέως, θὰ παραδίδεται στὸν παραλήπτη.

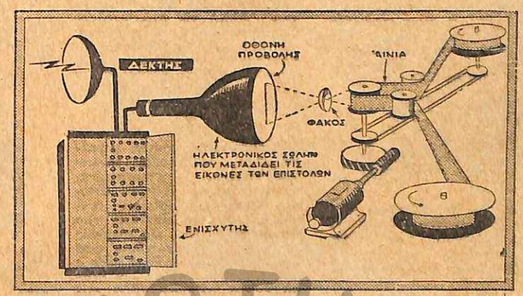
Καμμιὰ παράλειψις, καμμιὰ διαστροφὴ λέξεως, καμμιὰ ἀνωμαλία ἀπὸ κεῖνες ποὺ παρατηροῦνται συχνὰ στὸν τηλέγραφο δὲν θὰ εἶνε δυνατὴ μ' αὐτὸ τὸ σύστημα. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μεταδιδάζεται θὰ εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς ἐπιστολῆς, μὲ τὸ γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ γράφοντος, τὰ ὀρθογραφικὰ ἢ συντακτικὰ λάθη του, τὰ σβουρίσματα ἢ τὶς μουντζούρες ποὺ ἔχει κάμει πάνω στὸ χαρτί, κτλ. 'Η «ἱπταμένη ἀκτὶς» βλέπει τὰ πάντα καὶ τὰ μεταδιδάζει αὐτούσια, χωρὶς καμμιὰ προσθαφαίρεσι.

Τὸ μοναδικὸ μειονέκτημα ποὺ παρουσιάζει αὐτὸ τὸ σύστημα εἶνε τὸ ἴδιο μὲ κεῖνο τῆς τηλεράσεως. Τὰ ὑπερβραχέα κύματα ποὺ χρησιμοποιεῖ ἀκολουθοῦν εὐθύγραμμη πορεία, πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν ὕπαρξι πολλῶν ἐνδιαμέσων σταθμῶν, ὅταν πρόκειται γιὰ πολὺ μεγάλες ἀποστάσεις. Προκειμένου, ὅμως, γιὰ τὶς ἐσωτερικὲς μιᾶς χώρας ἢ γιὰ τὶς ἐπικοινωνίες μεταξὺ δυὸ ἢ τριῶν γειτονικῶν χωρῶν, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου συστήματος δὲν παρουσιάζει καμμιὰ σχεδὸν πρακτικὴ δυσκολία.

Τὸ σύστημα τῆς μεταβιβάσεως ἐπιστολῶν μὲ ραδιοφωνικὰ κύματα θὰ παρακολουθήσῃ, ὅπως εἶνε αὐτονόητο, τὶς προόδους τῆς τηλεράσεως. Καθὲ τελειοποίησίς της θὰ ἔχῃ ἄμεσο ἀντίκτυπο καὶ σ' αὐτό.

Μόνο ἴσως δὲν θὰ εἶνε εὔκολο νὰ μεταδιασθοῦν οἱ καῦμοὶ τῶν ἐρωτευμένων ποὺ κρύβουν ζηλότυπα τὰ μυστικὰ τῆς ἀγάπης τους καὶ δὲν θὰ ἤθελαν νὰ γίνουν γνωστὰ κατ' αὐτοὺς διαφόρους κουτσομπόληδες ὑπαλλήλους τῶν γραμματοταμιευτηρίων. Αὐτοὶ θὰ προτιμοῦν πάντα ἕνα κλειστό, μυρωμένο φάκελλο...

Στὸ σταθμὸ - δέκτη γίνεται τὸ ἀντίθετο: Τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα μεταχηματίζονται σὲ μιὰ σειρὰ ὀπτικῶν εἰκόνων, ποὺ ἀποτυπώνονται πάνω σὲ μιὰ ταινία. "Ετσι, οἱ ἐπιστολὲς ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ σταθμὸ - πομπὸ μεταδιδάζονται στὸ σταθμὸ τοῦ προορισμοῦ των μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα, ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου.

'Η συσκευὴ ποὺ ἀποτυπώνει πάνω σὲ ταινία τὶς ἀποστελλόμενες ἐπιστολὲς εἶνε ἕνα πολύπλοκο μηχάνημα ποὺ συνδυάζει τὶς τελευταίες ἀνακαλύψεις στὸ κεφάλαιο τῆς ραδιοφωνίας, τῆς τηλεοράσεως καὶ τῆς φωτογραφίας. Τὸ εἰκονιζόμενο ἀνωτέρω εἶνε κεῖνο ποὺ χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴν Οὐάσιγκτων.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνστανταν̀ὲ

Ἡ μύτη εἶναι τὸ χαρακτηριστικώτερο χαρακτηριστικὸ ἀπὸ τά... χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ παίζει πρωταρχικὸ ρόλο στὴν ὡμορφιά, πρὸ πάντων, τῆς γυναίκας. Μπορεῖ ὲ ὑπὸ ὡρισμένες συνθήκες ν' ἀποχτήση τέτοια σημασία ὥστε εἶπαν ὅτι ἂν ἡ μύτη τῆς Κλεοπάτρας ἦταν διαφορετικὴ θὰ ἦταν διαφορετικὴ καὶ ἡ τύχη τοῦ κόσμου. Σήμερα, ὅμως, μὲ τὶς προόδους τῆς αἰσθητικῆς χειρουργικῆς, ἡ μύτη μπορεῖ νὰ «πελεκηθῆ» καταλλήλως κι' ἂν δὲν ἀλλάζει τὴν τύχη τοῦ κόσμου, ἀλλάζει, ὅμως, σίγουρα τὴν τύχη μιᾶς γυναίκας.

Μοῦ διηγοῦνται σχετικῶς:

Νεαρὰ καὶ πολύφερνος δεσποινὶς διέθετε μιὰ μύτη μακρουλὴ ποὺ συναγωνιζόταν τὴ θρυλικὴ μύτη τοῦ Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ. Ἦταν τόσο μεγάλη, λέει, ὥστε προσέκρουε πάντα στοὺς γαμπροὺς καὶ τοὺς ἔτρεπε σὲ ἄτακτη φυγή. Ἔτσι ἡ συμπαθεστάτη, κατὰ τἄλλα μυτεροῦ, ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν πελεκήσῃ καταλλήλως καὶ νὰ πάῃ ν' ἀποτελειώσῃ ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία της. Πραγματικὰ ἔφτασε στὸ Παρίσι καὶ πῆρε σβάρνα τοὺς χειρούργους.

— Μπονζούρ, μεσιέ.

— Μπονζούρ, μαντεμουαζέλ.

— Πόσα θέλετε νὰ πελεκήσετε τὴ μύτη μου;

Ἄλλος τῆς ζητοῦσε πενήντα λίρες χάρτινες, ἄλλος ὀγδόντα, ἄλλος ἑξήντα καὶ ἄλλος ἀνάλογα. Τέλος, τῆς συνέστησαν τὸ διασημότερο μυτοπελεκητὴ δόκτορα τῶν Παρισίων ποὺ τῆς ζήτησε ἑκατὸ λίρες. Ἡ δεσποινὶς τὶς ἔδωσε καὶ τότε ὁ δόκτωρ πῆρε ἕνα ἐκμαγεῖο τοῦ προσώπου της κι' ὕστερα τῆς ἔδειξε τὸ πρόσωπό της μὲ πολλὲς καὶ διαφορετικὲς μύτες, λεπτές, πεταχτές, γυριστές, κλασσικές, κτλ

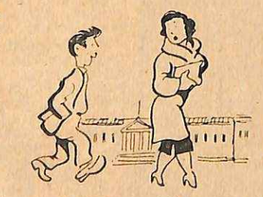
— Διαλέξτε, δεσποινίς, τῆς εἶπε, ὁποια μύτη σᾶς ἀρέσει. Καθὼς βλέπετε, ἐχω μεγάλη ποικιλία ἀπὸ μύτες στὸ ἐργαστήριό μου.

Ἡ δεσποινὶς κύτταξε τὶς μύτες, δυσκολεύτηκε λιγάκι στὴν ἐκλογή της, — γιατὶ ἡ μιὰ ἦταν καλύτερη ἀπ' τὴν ἄλλη — καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε ν' «ἀγοράσῃ» μιὰ ὡραία καὶ συμπαθητικὴ μυτούλα. Ἡ ἐγχείρησι ἔγινε στὸ πῖ καὶ φῖ καὶ ἡ μυταροῦ μεταβλήθηκε σὲ καλλονή. Ἔτσι γύρισε στὴν Ἀθήνα, κομίζοντας τὴν παριζιάνικη μύτη της, ποὺ ἔκανε στράκες. Φυσικὰ οἱ γνωστοί της δυσκολεύτηκαν νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν καὶ πολλοὶ δὲν παρέλειψαν νὰ τῆς ποῦν «μὲ γειὰ τὴ μύτη». Ἀλλὰ τὸ πιὸ περίεργο εἶναι ὅτι βρῆκε ἀμέσως γαμπρὸ καὶ πρὸ ἡμερῶν ἐτελέσθηκαν οἱ γάμοι της, ἴνα πληρωθῆ τὸ ρηθέν: «Ἂν ἔχῃς μύτη διάβαινε καὶ ριζικὸ περπάτει!...».

★

Κομψότατη κυρία μπαίνει στὸ λεωφορεῖο. Μακιγιαρισμένη, χτενισμένη, ντυμένη κατὰ τρόπον ἄψογο. Φορᾶ ἕνα παλτὸ μοντέρνο ποὺ τὰ μανίκια του προεκτείνονται σὲ σάρπες καὶ σχηματίζουν γύρω στὸ λαιμό της ἕνα ἐπιβλητικὸ καὶ πλούσιο γιακά. Ἡ νεαρὴ κυρία μὲ τὴν πόζα καὶ τὸ ὕφος της δείχνει ὅτι δὲν καταδέχεται νὰ κυττάξῃ κάτω ἀπὸ πρίγκηπα.

Ὅπου πέφτει πλάϊ της μέσα στὸ λεωφορεῖο ἕνας τύπος ποὺ ἀποτελεῖ τὴν φοβερώτερη ἀντίθεσι μὲ τὴν δική της ἐμφάνισι, Ροῦχα παλιά, τσαλακωμένα καὶ στραπατσαρισμένα. Παπούτσια ξεχαρβαλωμένα. Ἀξύριστος, δίχως γραβάτα, ἀλλὰ θρασύτατος. Τὴν κυττᾶ

μὲ γλυκασμοὺς κι' ὅταν τὸ ἀντιλαμβάνεται ἡ κομψὴ κυρία γίνεται θηρίο καὶ ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο μὲ ἀνανάκτησι. Τὸ λεωφορεῖο φτάνει στὸ Σύνταγμα καὶ ἡ κυρία κατεβαίνει. Ἀπὸ πίσω της καὶ ὁ στραπατσαρισμένος ἐρωτιδεὺς — τολμηρότερος καὶ θρασύτερος.

— Μανδάμ, τῆς λέει, μπορῶ νὰ σᾶς συνοδέψω;

Ἡ κυρία σταματᾶ καταγανακτισμένη καὶ τὸν κυττᾶ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω:

— Βοὲ χριστιανέ, τοῦ λέει, θαυμάζω τὸ θράσος σου. Δὲν βλέπεις τουλάχιστο τὸ χάλι σου, ποὺ θέλεις κι' ὅλας νὰ μὲ συνοδέψῃς;

Κι' ὁ ἐρωτιδεὺς μὲ ἀξιοπρέπεια:

— Τί σκέσι ἔχουν τὰ ροῦχα, μανδάμ; Τὴν καρδιὰ νὰ κυττᾶς ἂν θέλῃς νὰ διαλέξῃς ἄνθρωπο. Τὰ ροῦχα καὶ τὸ πορτοφόλι κυττᾶς;

★

Στὸ Ζάππειο. Βραδάκι. Δυὸ φίλοι περνοῦν ἀργὰ κάνοντας τὸν βραδυνὸ περίπατό τους. Ἄξαφνα βλέπουν, σὲ μιὰ γωνιά, τρίτον φίλον τους ποὺ κόβει βόλτες καὶ καπνίζει.

— Ὁ Νῖκος! Δὲν τὸν γνώρισες ἀκόμα;

— Ναί, μωρέ!

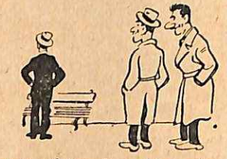
— Ἄ, τὸν κατεργάρη! τὸν τσακώσαμε στὰ πράσα. Κάποια περιμένει.

Ὁ φίλος, ἔχει πραγματικὰ τὸ ἀγωνιῶδες ὕφος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ περιμένει σὲ ραντεβοῦ καὶ ρουφᾶ τὸ τσιγάρο του κόβοντας τὸν ὁρίζοντα. Οἱ δυὸ εὐθυμοι φίλοι κρύβονται στὴν «Αἴγλη» καὶ περιμένουν νὰ τοῦ κάνουνε καζούρα.

— Ἄ, τὸν ἀφιλότιμο! Τὴ σιγανοπαπαδιά!...

— Εἶδες, τὴν κρυφοπληγή!

— Καὶ δὲν μιλάει ποτέ

του γιὰ γυναῖκες. Κάνει τὸν ἠθικολόγο.

Προφανῶς ὁ Δὸν Ζουάν, ποὺ περιμένει, εἶναι ἀπ' τοὺς μυστικοπαθεῖς ἐκείνους τύπους, ποὺ δὲν ἀποκαλύπτουν ποτὲ τὶς ἐρωτικές τους ἱστορίες καὶ κατοῦν σὲ ἔξαψι τὴν περιέργεια τῶν φίλων. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δυὸ φίλοι του περιμένουν ὑπομονητικὰ νὰ προβοῦν στὰ ἀποκαλυπτήρια ὅταν θὰ φτάσῃ ἡ ἀνεμενομένη...

Ἐξαφνα, ὅμως, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ βάζει μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως:

— Μπρέ!

— Τί συμβαίνει; Τί ἔπαθες καὶ κάνεις ἔτσι;

— Μπρέ, μπρέ, μπρέ!...

Κυττᾶ ὁ ἄλλος καὶ βλέπει μιὰ γυναῖκα ποὺ πλησιάζει καὶ χαιρετᾶ μὲ ἐγκαρδιότητα τόν...Καζανόβα. Μένει, λοιπόν, μὲ τὴ σειρὰ του ἐκπληκτος.

—Ἡ γυναῖκα σου δὲν εἶναι;

—Ἡ γυναῖκα μου!

— Καὶ τί θέλει μὲ τὸ Νικολάκη;

Ἀλλὰ ὁ ἄλλος δὲν εἶναι πιὰ σὲ θέσι ν' ἀπαντήσῃ. Ἐμβρόντητος ἔχει σωριασθῆ σὲ μιὰ καρέκλα τοῦ κέντρου καὶ ὁρύεται:

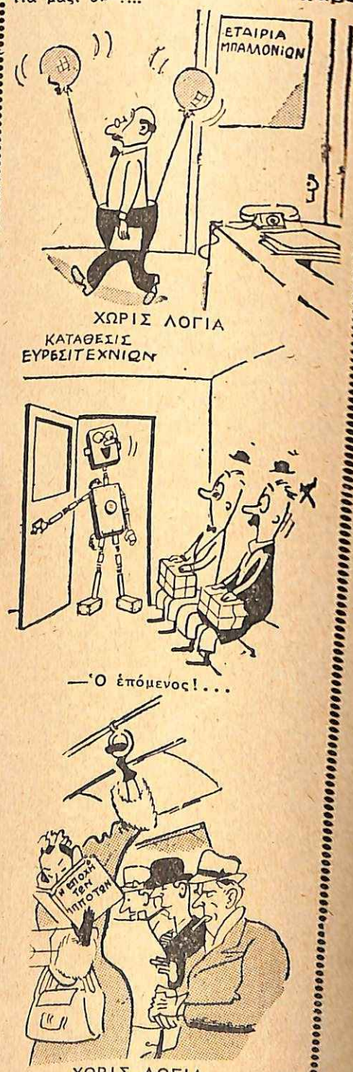
— Τὸν ἄτιμο!... Θὰ τὸν σκοτώσω!... Τὴν ἄτιμη!... Θὰ τὴν χωρίσω!...

Καὶ τὸ γκαρσόνι σπεύδει νὰ φέρῃ τὰ ἀπαραίτητα νερά...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Εἶνε ὁ ἄντρας μου... Λέει πὼς βρίσκεται στὴ λέσχη καὶ παίζει χαρτιὰ μαζί σου!...

ΜΙΑ ΜΕΡΑ στὸ Βόλο

Ματιὲς στὴν πόλι καὶ στὴ ζωή της

Πῶς περνάει ὁ Βόλος τὸν χειμῶνα του; Οὔτε πολὺ παραπάνω οὔτε πολὺ παρακάτω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἂν καὶ ἡ πόλις δοκιμάστηκε τελευταία ὡστόσο ἄρχισε ν' ἀναλαμβάνῃ καὶ νὰ προοδευῃ. Ἔτσι βλέπει τὰ πράγματα ἕνας περαστικὸς Ἀθηναῖος ἀπὸ τὴν πόλι αὐτή, ποὺ εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Θεσσαλίας.

Πρῶτα - πρῶτα ἡ κοινωνία τοῦ Βόλου δὲν εἶναι δύσκολη. Κι' ἂν ἀλλοτε, σὲ μιὰ ἐποχὴ περασμένη, μποροῦσε νὰ πάῃ στὸ Δημοτικὸ θεατράκι της, ν' ἀκούσῃ τὴ διάσημη ὑψιφώνο Σαμπανιέδα, τώρα ξέρει ν' ἀρκῆται στὸν περιοδεύοντα μουσικὸ θίασο, τοῦ Μανέλλη, ἢ στοῦ παλαίμαχου ἠθοποιοῦ Μαδρᾶ τὰ «Σουαρέ», ποὺ ὅπως εἶπε κάποιος δὲν «Μουαρέ...» καὶ δὲν πῆγε!... Βέβαια ἔχει ὁ Βόλος, ὅπως καὶ ἡ Ἀθήνα, τοὺς χειμωνιάτικους κινηματογράφους του. Τρεῖς, θὰ πῆτε. Τρεις, μὰ ὅτανουν. Ἀλλάζουν τόσο πυκνὰ προγράμματα. Ὕστερα ἔχει τὰ καφενεῖα του. Κι' ἐδῶ, ὁ Βόλος, εἶναι ἐφαμίλλος τῆς Ἀθήνας. Γιατὶ ἔχει καὶ τὸ «Ζαχαράτο» του, τὸ «Ἰανελλήνιο». Ἐπιστήμονες, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, δικαστικοί, πολιτευόμενοι καὶ μή, τῆς Βολιώτικης κοινωνίας, ἐκεῖ θὰ περάσουν δίχως πλῆξι κάμποση ὥρα.

Ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἀγαπητότατος καὶ σὲ ὅλους συμπαθέστατος Μπαρμπαγιάννης. Γιατρὸς τῆς φτωχολογιᾶς. Βγῆκε καὶ βουλευτὴς γι' αὐτό. Ἀσχετο ἂν τώρα ἔχει τὸν τίτλο τοῦ «τέως». Τὴν τελευταία ἐκλογὴ τὴν ἔχασε «παρὰ τρίχα», ὅπως τὸ λέει καὶ ἡ λαϊκὴ ἔκφρασι. Γιὰ λίγους καὶ ἡ λαϊκὴ ἔκφρασι. Γιὰ λίγους σταυρούς. Κι' ἔχει νὰ τὸ λέῃ αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος. Οἱ φίλοι τὸν παρηγοροῦν. Μὰ τὸν ἀφήνουν οἱ κακεντρεχεῖς — δὲν λείπουν καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ τοῦ εἴδους — ὅπως καὶ τὰ ζιζάνια;

— Τί τοῦ λένε, γιὰ ἕνα σταυρό, τί γιὰ τρεῖς χιλιάδες, νὰ πέσῃς; Ἀποτυχὼν σοῦ λέει ὁ ἄλλος!

Ξεροκατατίνει ὁ Μπαρμπαγιάννης καὶ μὲ τρόπο κάνει νὰ γυρίσῃ τὴν κουβέντα ἀλλοῦ.

Μπαίνει στὸ καφενεῖο, ὁ παληὸς ἐφημεριδοπτώλης τοῦ Βόλου, ὁ Ζερμπίνης. Μεσάνυχτα περασμένα καὶ πουλάει ἀκόμη ἐφημερίδες. Ἀθηναϊκὲς καὶ ντόπιες. Εἶνε στὸ πόδι ἀπ' τὶς 4 τὸ πρωΐ, κι' ἀκόμη δὲν πῆγε νὰ πλαγιάσῃ. Οὔτε φαίνεται νὰ τὸν στενοχωρῇ αὐτό. Προχωρεῖ εὐχαριστημένος καὶ διακριτικὰ φωνάζει τὰ φύλλα, ποὺ κρατάει παραμάσχαλα. Ἀθάνατε Ζερμπίνη! Μόσο ὡραία ξέρεις νὰ περνᾶς τὰ ἡμερονύχτια τῆς σκληρῆς σου βιοπάλης!... Μὲ τὸ γέλιο διαρκῶς στὸ στόμα, καὶ μὲ τὸ κόκκινο λουλούδι πάντα φρέσκο κομμένο, στὸ πέτο τοῦ τριμμένου σακακιοῦ...

Ἔχει καὶ τοὺς χορούς του ὁ Βόλος. Τὴν περασμένη βδομάδα ἑδόθηκε καὶ τοῦ Βρεφικοῦ Σταθμοῦ. Καὶ ἐσημείωσε λαμπρὴ ἐπιτυχία. Κράτησε ὡς τὶς πρωϊνὲς ὧρες μὲ κέφι, ζωντάνια καί... ντάμες, σὲ πεῖσμα ἑνὸς γκρινιάρη ποὺ εἶχε πῆ ὅτι στοὺς Βολιώτικους χορους ἀφθονοῦν μόνο οἱ καβαλιέροι. Νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸ ὡραῖο φῦλο ἀντιπροσωπεύθηκε ἐκεῖ ὡραιότατα καὶ ἀφθονώτατα τόσο ἀπὸ τὶς κοσμικώτατες κυρίες καὶ δεσποινίδες τοῦ Βόλου, ποὺ ἦσαν ντυμένες μὲ κομψότητα παριζιάνικη, ὅσο κι' ἀπὸ τὶς λιγώτερο κοσμικὲς κόρες τοῦ Πηλίου μὲ τὶς ὡραῖες δροσερὲς μορφές τους, μὲ τ' ἀμυγδαλωτὰ μάτια καὶ τὶς μακρυὲς βλεφαρίδες.

★

Ὁ «τύπος» τοῦ Βόλου, τώρα τελευταῖα, εἶναι ὁ Στάθης. Παίζει βιολί. Τὸ παίξιμό του τὸ χαρακτηρίζει καταιγίδα, ἀλλὰ ὁ ἴδιος εἶναι πολὺ εἰρηνικὸς κι' εὐχάριστος γιὰ τὰ στιχάκια του, τ' ἀνέκδοτά του καὶ τὶς σάτυρες. Ἔχει καὶ τὸ δικό του ὀνειροκρίτη.

«Ἄν, λέει, δῇς στὸν ὕπνο σου ὅτι εἶσαι παλαβός, μὴν ἀνησυχήσῃς. Διότι κανεὶς δὲν εἶναι στὰ καλά του!»

Τυπώνει μ' ἔξοδά του καὶ μιὰ ἐφημερίδούλα. Ὁ τίτλος της: «Βεζούβιος». Ἐκεῖ βρίσκει κανεὶς καὶ τὰ παράπονα καὶ τὶς ἀξιώσεις του. Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα: «Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμός, ποὺ δὲν παραλείπει ἀπὸ τὶς ἐκπομπές του, ἀκόμη καὶ τοὺς γύφτους, τὸν Στάθη τὸν ἀπέκλεισε καὶ τὸν παρεγνώρισε».

Ἐννοεῖ ὅτι παρεγνώρισε τὴ βιολιστικὴ δεξιοτεχνία του. Γιατὶ ὁ Στάθης θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του Παγκανίνι! Γι' αὐτὸ καὶ ἀπαιτεῖ: «Ν' ἀνοίξουν ἐλεύθερα οἱ ἀθθουσες διὰ νὰ δοθῇ τὸ ρεσιτὰλ τοῦ βιολιοῦ μου».

Νὰ καὶ μιὰ προειδοποίησι γιὰ ὅσους τὸν ἐνοχλοῦν, τυπωμένη στὸ «Βεζούβιο» του: «Καθιστὸ γνωστόν, καὶ διὰ τοῦ Τύπου, πὼς ὅσοι τολμήσουν νὰ μὲ ἐνοχλήσουν, θὰ τοὺς πληρώσω ὅπως τοὺς ἀξίζει, καὶ ἡ Δικαιοσύνη ἂς μὲ τιμωρήσῃ κατόπιν ὅσον θέλει». Ὑπογραφή: «Ὁ Πανελλήνιος Στάθης».

★

Αὐτὰ ἁρπαχτὰ ἀπὸ μερικὲς γρήγορες ματιὲς στὴν ἐξωτερικὴ ζωὴ τοῦ Βόλου, ποὺ ἀπ' αὐτὸν θὰ περάσουν ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ κατάφυτου, παραγωγικώτατου Θεσσαλικοῦ κάμπου: σιτάρι, κριθάρι, κρασί, λάδι, κάστανα, φροῦτα, καπνά, κτηνοτροφικὰ κι' ἄλλα γαλακτοκομικὰ εἴδη, καθὼς καὶ βιομηχανικά: ὑφάσματα, μηχανήματα, τσιγάρα... Κι' ἀπὸ τὸ Βόλο θὰ φύγουν μὲ πλοῖα, μὲ τραῖνα, μὲ αὐτοκίνητα γιὰ τὰ κέντρα καταναλώσεως ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Βέβαια ἡ ἀπὸ πολλαπλὲς ἀφορμὲς οἰκονομικὴ κρίσι δὲν ἔκανε ἐξαίρεσι γιὰ τὸ Βόλο. Τὸν ἔθιξε. Ὡστόσο ὅταν περπατᾶτε στοὺς δρόμους του ἔχετε τὸ αἴσθημα πὼς περπατᾶτε σὲ μιὰ ἐξελιγμένη πόλι. Οἱ δρόμοι — ἰδιαίτερα οἱ παράλληλοι τῆς εὐρυχωρότατης παραλιακῆς λεωφόρου, σ' ὅλη τὴ μεγάλη ἐκτασι τοῦ συγχρονισμένου λιμανιοῦ — εἶναι πλατύτατοι, καὶ τὰ ὡραῖα παληὰ σπίτια, μὲ τὸν ἀέρα τῆς ἀρχοντιᾶς, ποὺ συναντᾶτε κάθε τόσο, εἶναι πολλά.

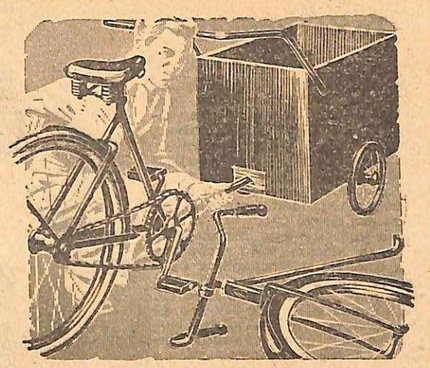
★

Ἐξυπνοι, μὲ δραστήριο ἐμπορικὸ πνεῦμα, οἱ Βολιῶτες, κερδίζουν πολλὰ ἐμπορευόμενοι. Δὲν εἶναι λίγοι ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐμπορεύθηκαν παληότερα μάλιστα, στὸ ἐξωτερικό. Ξεχωριστὰ στὴν Αἴγυπτο, μὲ θαυμαστὴ ἐπιτυχία. Κι' ὅταν ἀποκτοῦσαν πλοῦτη δὲν ξεχνοῦσαν τὴν πατρίδα. Καὶ γύριζαν σ' αὐτὴ γεμάτοι ἀπὸ συγκίνησι καί... λίρες, κι' ἐξεδήλωναν τὸ ἐνδιαφέρον τους μὲ τὰ σχολεῖα ποὺ χτίζανε, μὲ δωρεές, μὲ μεγαρα καὶ ἄλλα ἔργα φιλανθρωπικὰ καὶ καλλωπιστικά, ποὺ στὴν ἐπίσημη γλῶσσα λέγονται «ἔργα εὐποιΐας».

Ἔτσι ὁ Βόλος λησμόνησε τὶς δυσάρεστες περιπέτειες τῆς χθὲς καὶ παρουσιάζεται σήμερα στὰ μάτια τοῦ ταξειδιώτη γεμάτος ζωή, μὲ θέλησι γιὰ δράσι, εὔτορος κι' εὐτυχισμένος, πόλις προοδευμένη, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ζωντανὲς ἐπαρχιακὲς πρωτεύουσες.

Οἱ πληγὲς τῆς κατοχῆς καὶ τῶν μετὰ τὴν κατοχὴ ἀναστατώσεων κλείσανε, τὰ δεινὰ περάσανε καὶ ὁ Βόλος ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του. Δουλειὰ καὶ αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον. Κι' ὁ ἐπισκέπτης τῆς πόλεως φεύγει ἀπὸ κεῖ ἱκανοποιημένος μὲ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις...

Κ

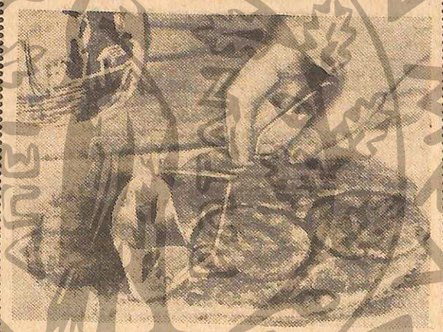
ΤΟ ΤΡΙΤΡΟΧΟ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΙΤΡΟΧΟ

Τὸ τρίτροχο αὐτὸ φορτηγὸ ποδήλατο μετατρέπεται εὐκολώτατα σὲ δίτροχο, ἂν τὸ ἀποσπάσῃ κανεὶς ἀπ' τὸ κασόνι του καὶ τὸ ἑνώσῃ μὲ τὸ μπροστινὸ μέρος ἑνὸς ποδηλάτου, ποὺ εἶνε φτιαγμένο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἡ μετατροπὴ γίνεται σὲ διάστημα λιγώτερο τῶν δύο λεπτῶν. Ἔτσι, ἕνα τρίτροχο ποδήλατο ποὺ χρησιμεύει ὅλη τὴν ἑβδομάδα νὰ μεταφέρῃ ἐμπορεύματα ἢ ἄλλα εἴδη, τὴν Κυριακὴ μετατρέπεται σὲ δίτροχο γιὰ τοὺς περιπάτους καὶ τὶς ἐκδρομές.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΑΡΑΜΑΝΕΣ

Ἡ θήκη αὐτὴ γιὰ τὶς καρφίτσες εἶνε ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη κι' ἔχει ἕνα στρογγυλὸ μαγνήτη στὸ σκέπασμά της πάνω στὸν ὁποῖο κολλοῦν οἱ καρφίτσες κι' οἱ παραμάνες. Ἔτσι ἀνοίξῃ κανεὶς τὴ θήκη μπορεῖ νὰ πάρῃ μιὰ ἀπ' τὶς καρφίτσες ἢ ἀπ' τὶς παρσμάνες ποὺ κρέμονται, χωρὶς τὸ φόβο νὰ τρυπήσῃ τὰ δάχτυλά του. Αὐτὲς οἱ μικροεφευρέσεις, ἐνῶ στὴν πρώτη ματιὰ δὲν κάνουν ἐντύπωσι, ἀποτελοῦν στὴν πραγματικότητα μιὰ ἐξαιρετικὴ διευκόλυνσι καὶ τελειοποίησι ποὺ προσφέρει πολλὲς ὑπηρεσίες στὸν ἄνθρωπο.

ΓΙΑ ΤΑ ΓΑΥΚΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ἁπλουστάτη αὐτὴ συσκευὴ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, χρησιμεύει στὶς νοικοκυρὲς γιὰ τὴν κατασκευὴ ὁμοιόμορφων στρογγυλῶν γλυκισμάτων, (μπισκότα, πάστα φλώρες, κ.τ.λ.) Εἶνε ἀπὸ ἀλουμίνιο καὶ κοστίζει μόνο δύο δολλάρια. Ἡ κατασκευὴ παρομοίων συσκευῶν γιὰ στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶνε δύσκολη. Ἡ ἑλληνικὴ μικροβιοτεχνία ἔχει τὸ λόγο.

Το καταραμένο καραβι

Κάποιος θερμαστής τον πήρε είδησι και ύστερα από μιά δραματική πάλη ματαίωσε το σκοπό του.

Απ' τις 27 Αύγούστου ώς την 1 Σεπτεμβρίου τού 1943 το «Σάντα Φὲ» — ένα γερμανικό φορτηγό 8000 τόννων, φορτωμένο στον Πειραιά πυρομαχικά καὶ στρατό γιὰ τὸ Ἀφρικα Κὸρ τοῦ Ρόμμελ. Ἔκανε τὴ γραμμὴ Πειραιὰ — Κρήτη — Λιβύη μεταφέροντας συνεχῶς ἔμψυχο καὶ ἄψυχο ὑλικὸ γιὰ τὸ Μέτωπο τῆς Ἐρήμου. Μὲ δυὸ λόγια, τὸ καραβὶ αὐτὸ πρόσφερε μιὰ ἀπὸ τὶς πολυτιμώτερες ὑπηρεσίες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, στὸ γερμανικὸ ναυαρχεῖο τοῦ Αἰγαίου. Τὸ «Σάντα Φὲ» ὅμως — ποὺ ἀνῆκε ἄλλοτε στὴ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησι — δὲν τ' ὀνόμασαν ἄδικα οἱ Ἕλληνες σαμποτὲρ «πλοῖο τοῦ διαβόλου». Αὐτὸ τὸ φορτηγὸ μὲ τὴ μαύρη τσιμινιέρα, τὸ περίεργο σκαρί, τὰ χοντρὰ ἁλμπουρα καὶ τὸ βαρὺ ὁπλισμὸ ἦταν ἕνα καράβι ποὺ παίδευε δυὸ χρόνια σχεδὸν τοὺς πράκτορες τῆς «Ἀντβανς Φὸρς 133» κι' εἶχε καταντήσει ὁ ἀληθινός τους ἐφιάλτης. Κάθε τόσο οἱ μυστικοὶ πομποί τους τὸ «ἀνάγγελναν» στὸ Στρατ. Μ. Ἀνατολῆς. Κάθε τόσο ξεκινοῦσαν ἀπ' τὶς μακρυνές τους βάσεις τὰ συμμαχικὰ ὑποβρύχια καὶ ἡ ΡΑΦ γιὰ νὰ τὸ συναντήσουν στὸ Αἰγαῖο, μὰ τὸ πλοῖο αὐτὸ φάντασμα ποὺ ἔπιανε δεκαοχτὼ μίλια τὴν ὥρα, κατάφερνε πάντα μὲ τὴ γρηγοράδα του νὰ ξεγλυστρᾶῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυρά τους μ' ἐλάχιστες ζημιές: Πότε μὲ σπασμένα τ' ἁλμπουρα, πότε μὲ διάτρητο τὸ θώρακα τῆς γέφυρας καὶ πότε μὲ σαρωμένο τὸ κατάστρωμα ἀπ' τὰ πολυβόλα τῶν ἀεροπλάνων. Ἔμπαινε στὴ δεξαμενή, ἐπισκευαζόταν στὰ γρήγορα καὶ ξεκινοῦσε ἕτοιμο πάλι γιὰ τὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι του.

Τὸ πλήρωμα τοῦ «Σάντα Φὲ» ἀπαρτιζόταν ἀπὸ λογῆς - λογῆς ἀνθρώπους: Ἕλληνες, Σπανιόλους, Ἰταλούς, Γάλλους καὶ Βουλγάρους. Ἀξιωματικοὶ τῆς γέφυρας καὶ τῆς μηχανῆς Γερμανοί. Ἀνάμεσα ὅμως στὸ κατώτερο πλήρωμα ἦταν γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι δυὸ καινουργιοφερμένοι ἄντρες: Ὁ Βασίλης Θεοφίλου, ὑπαξιωματικὸς τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ κι' ὁ Κώστας Καπουσίδης. Ναύτης στὴν κουβέρτα ὁ ἕνας, θερμαστὴς στὸ στόκολο ὁ ἄλλος. Ἀντικατάστησαν δυὸ ἄλλους συναδέλφους τους ποὺ «ἀρρώστησαν» ξαφνικὰ καὶ ποὺ ταξίδευαν τώρα μὲ κάποιο κουρσάρικο θέλοντας καὶ μὴ γιὰ τὴ Μ. Ἀνατολή.

Στὴν κατάλληλη στιγμὴ παρουσιάστηκαν ζητώντας δουλειὰ στὸ λιμάνι ὁ Θεοφίλου κι' ὁ Καπουσίδης κι' οἱ Γερμανοὶ τοὺς ταυτολόγησαν χωρὶς πολλὰ παρακάλια. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄντρες ἦσαν τῆς «Ἀντβανς Φὸρς 133» τῆς ὁμάδος τῶν Ἑλλήνων σαμποτὲρ τοῦ «Ἀπόλλωνα» ποὺ διεύθυνε ὁ Νικόλας Ἀδάμ, μαζὶ μὲ τὸν τολμηρὸ συνεργάτη του, τὸν κ. Δημήτρη Παγκάκη. Τὸ ἐπιτελεῖο τους βρισκόταν στὴν ὁδὸ Κολοκοτρώνη 43, στὸ ἐμπορικὸ γραφεῖο τοῦ τελευταίου. Κανεὶς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ὑποψιαστῇ πὼς τὸ ἥσυχο αὐτὸ δωματιάκι ποὺ βρισκόταν στὸ δεύτερο ὄροφο τοῦ κτιρίου, ἦταν μιὰ ἀληθινὴ «φιδοφωλιὰ» ποὺ δούλευε μ' ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι. Καὶ κανεὶς δὲν ἔδινε προσοχὴ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀνεβοκατέβαιναν τὶς σκάλες κάθε μέρα γιὰ νὰ συναντήσουν τοὺς δυό... μαυραγορίτες συνεταίρους. Τὸ Νικόλα Ἀδὰμ καὶ τὸ Δημήτρη Παγκάκη.

Πολὺ πρὶν ἀπ' τὸ 1943 οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι εἶχαν συνδεθῇ στενὰ καὶ ἀγωνίζονταν ἐνάντια στοὺς κατακτητές. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1942 ὁ Ἀδὰμ κατάφερε μ' ἕνα ψαροκάϊκο νὰ μεταφέρῃ κάπου δέκα ἀξιωματικοὺς ἀπ' τοὺς Τσακαίους τῆς Εὔβοιας στὸν Τσεσμὲ τῆς Σμύρνης. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τοὺς ἀδελφοὺς Ρίτς, ποὺ ἦταν ἀπ' τοὺς λίγους "Ἀγγλους ποὺ ἀγαποῦσαν μὲ τόση θέρμη τὴν Ἑλλάδα καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ τοῦ πρότειναν ν' ἀναλάβῃ τὴ μυστικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴ Μ. Ἀνατολή. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Ἀδάμ. Μὲ τὸ ἴδιο καϊκὶ πρόμισε ἀμέσως γιὰ τὴν πατρίδα, ὁλομόναχος. Ἕνα τέτοιο ταξίδι ἦταν πραγματικὰ ἆθλος σ' ἐποχὴ ποὺ κινδύνευες καὶ μέσα στὸ ἴδιο σου τὸ σπίτι. Ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ καὶ ὡς τὸ Μάρτη τοῦ 1943 μαζὶ μὲ τοὺς Παγκάκη, Παναγιώτη Καταραχιά, Πέτρο Καραγιάννη καὶ Νίκο Τσατέπα, δούλευαν συνέχεια στὶς «διαφυγές». Κι' ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ συνεχιζόταν μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό, ἂν δὲν πιανόταν μιὰ ἀποστολὴ ἀπ' τὴ Γκεστάπο, ποὺ ἀνάγκασε τοὺς τρεῖς τελευταίους νὰ δραπετεύσουν γιὰ τὴ Μ. Ἀνατολή. Ὡστόσο οἱ ὑπόλοιποι ποὺ ἔμειναν στὴν Ἀθήνα, δὲν ἐγκατέλειψαν τὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι τους. Ψάρεψαν καινούργιους συνεργάτες, ἤρθαν σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν «Ἄντβανς Φὸρς 133» κι' ἔβαλαν σ' ἐνέργεια τὰ σαμποτάζ πάνω σὲ προσχεδιασμένο πλάνο — ἐπιστημονικὸς τρόπος καταστροφῆς βάσεων — στὴ θάλασσα, στὸν ἀέρα καὶ στὴ στεριά.

Τὸ γραφεῖο λοιπὸν τοῦ Δημήτρη Παγκάκη εἶχε πολλὴ δουλειὰ τὶς μέρες ἐκεῖνες κι' ὁ Ἀδὰμ πηγαινοερχόταν καταστρώνοντας διάφορα σχέδια. Στὴν ὁδὸ Κορινθίας 29, στοὺς Ἀμπελοκήπους, καὶ στὴν ὁδὸ Κεραμεικοῦ 27, ἡ ὁμάδα τῶν Ἑλλήνων σαμποτὲρ εἶχε κρυμμένες ἕνα σωρὸ ὡρολογιακές, ἐκρηκτικὲς καὶ ἐμπρηστικὲς βόμβες. Αὐτὸ τὸ ὑλικὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ στείλῃ στὸν πάτο τῆς θάλασσας ἀφθονα ἐχθρικὰ σκάφη, ν' ἀνατινάξῃ ἀποθῆκες καὶ νὰ καταστρέψῃ ἀεροπλάνα. Πρῶτο τους θῦμα ἦταν τὸ ἰταλικὸ φορτηγὸ «Κόντε ντὶ Σαβόϊα» 7.000 τόννων, ποὺ φόρτωνε στὴ Ζέα στρατὸ καὶ μουλάρια γιὰ τὶς στρατιωτικές τους ἀνάγκες. Τὸ σαμποτὰζ αὐτὸ ἔγινε ἀπ' τὸ Θεοφίλου καὶ τὸν Καραγιάννη ποὺ κολυμπώντας μέρα μεσημέρι στὰ λαδωμένα νερὰ τοῦ λιμανιοῦ, κατάφεραν νὰ κολλήσουν μιὰ «χελώνα» στὰ πλευρὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ φορτηγοῦ. Ἡ δουλειὰ γίνηκε στὰ γρήγορα καὶ τὸ «Κόντε ντὶ Σαβόϊα» ἀνατινάχτηκε στὸν ἀέρα, παίρνοντας μαζί του στὸ βυθὸ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τοὺς ἔδωσε θάρρος νὰ συνεχίσουν συστηματικὰ τὸ ἔργο ποὺ ἀνάλαβαν. Ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονταν καταστροφές. Πότε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ, πότε στὸ Κερατσίνι, πότε στὸ Ναύσταθμο. Τὸ γερμανικὸ ναυαρχεῖο εἶχε κυριολεκτικὰ ἀναστατωθῇ ἀπὸ τ' ἀπανωτὰ χτυπήματα ποὺ δεχόταν. Μάταια ὁ φὸν Στράτς, ἀρχηγὸς τῆς μονάδος «3.000» τῆς ὁδοῦ Παμίσου, προσπαθοῦσε νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

— Γιὰ κάθε σαμποτὲρ ποὺ θὰ καταλαμβάνετε θἄχετε εἴκοσι χρυσές, τοὺς ἔταζε κάθε τόσο. Καὶ γιὰ κάθε πληροφορία ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ στὴ σύλληψί τους, ἄλλες δέκα...

Παρ' ὅλ' αὐτὰ τίποτε δὲ γινόταν. Ὁ Νικόλας Ἀδὰμ κι' ὁ Δημήτρης Παγκάκης ἀπ' τὸ γραφεῖο τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειά τους. Κατέβαιναν οἱ ἴδιοι στὸ λιμάνι, ἔπιαναν γνωριμίες κι' ἔδιναν θανάσιμα χτυπήματα στὸν ἐχθρό. Στὶς 21 Ἰουνίου τ' ὁπλιταγωγὸ «Β. 103» τινάχτηκε στὸν ἀέρα ἀπ' τὸ Θεοφίλου καὶ τὸν Καραγιάννη, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Καταραχιὰ κι' ἑνὸς τολμηροῦ ἑβραιόπουλου, τοῦ Ζὰκ Κωστῆ.

Μυστήριο σκέπαζε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν τὴν τόλμη ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τὸ γερμανικὸ κολοσσό. Ὡστόσο ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς γίνονταν ὕποπτοι στὴ Γκεστάπο, φυγαδεύονταν γιὰ τὴν Αἴγυπτο καὶ στὴ θέσι τους ἔμπαιναν ἄλλοι. Ὁ Καραγιάννης κινδύνεψε νὰ πιαστῇ. Σὲ μιὰ βδομάδα ἕνα κουρσάρικο τὸν μετάφερνε στὰ τουρκικὰ παράλια. Ὁ Θεοφίλου κινδύνεψε κι' αὐτός. Μὰ τοῦτος ἀρνήθηκε νὰ φύγῃ, θέλοντας νὰ συνεχίσῃ τὴ δράσι του μαζὶ μὲ τοὺς καινούργιους συναδέλφους του ποὺ ἀποτέλεσαν τὴ δεύτερη ὁμάδα τῶν σαμποτὲρ: τὸ Βασίλη Μπόσδα, ὑπάλληλο τῆς Ἐπιμελητείας, καὶ τὸν Ἀπόστολο Δούκα, λιμενεργάτη. Δυὸ καράβια, τὸ «Μανίλλα» καὶ τὸ «Gl» 7.000 τόννων τὸ καθένα, βυθίζονταν στὸ Κερατσίνι. Ἕνα ἄλλο 50 τόννων τινάχτηκε στὸν ἀέρα κοντὰ στὴ Ζώνη τοῦ Πειραιῶς. Μὲ τὴ σειρὰ του ὁ Δούκας γίνηκε ὕποπτος στοὺς Γερμανούς. Ὁ Παγκάκης κι' ὁ Ἀδὰμ δὲν ἄργησαν νὰ τὸν στείλουν κι' αὐτὸν στὴ Μ. Ἀνατολή. Ὁ Θεοφίλου κι' ὁ Μπόσδας ἔμειναν μόνοι. Τίποτε, καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμι, δὲν τοὺς ἔκανε νὰ παρατήσουν στὴ μέση τὸ ἔργο τους.

Στὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου 1943, ἔβγαινε ἀπ' τὴ δεξαμενὴ τοῦ Βασιλειάδη τὸ «Ὡρίων» 4.000 τόννων φορτηγό. Μιὰ ὡρολογιακὴ βόμβα ποὺ τοποθετήθηκε στὰ σπλάχνα του μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μαραγκοῦ Ἀρβανίτη, τὸ τραυμάτιζε θανάσιμα. Ξαναμπήκε στὴ δεξαμενὴ γιὰ ἐπιδιόρθωσι, μὰ ἐκεῖ μέσα τὸ βρῆκε ἡ ἀπελευθέρωσι. Πέντε μέρες ἀργότερα, τὸ «Ἀρντένα» ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νὰ ρωσι. Πέντε μέρες ἀργότερα, τὸ «Ἀρντένα» ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νὰ ξεκινήσῃ γεμάτο Γερμανοὺς γιὰ τὴ Μῆλο, δέχτηκε θανάσιμη περίπτυξι ἀπ' τοὺς μαγνήτες μιᾶς ἐκρηκτικῆς «χελώνας» ποὺ τὸ κατάστρεψε σχεδὸν ὁλοκληρωτικά. Κάτι τέτοιο περίπου γίνηκε καὶ μὲ τὸ «Κύκλωψ» 1000 τόννων ναυαγοσωστικό, ποὺ οἱ Γερμανοὶ τὸ θεωροῦσαν ἀπ' τὰ καλλίτερά τους. "Ενα σλέπι, τὸ «C 800» κι' ἕνα φορτηγό, τὸ «Κ 273» βρῆκαν κι' αὐτὰ τὴν ἴδια τύχη. Ὅλα πήγαιναν ρολόϊ.

Ὡστόσο ὁλ' αὐτὰ τὰ σαμποτάζ, μπρὸς σὲ κεῖνο ποὺ ὀνειροπολοῦσαν οἱ τολμηροὶ αὐτοὶ ἄντρες, οὲν ἦταν τίποτε. Ἔπρεπε νὰ βγαλοῦν ἀπ' τὴ μέση τὸ «Σάντα Φὲ» γιὰ νὰ πουν πὼς πέτυχαν τὸ σκοπό τους. Ὁ Ἀδὰμ κι' ὁ Παγκάκης εἶχαν καταστρώσει ἕνα θαυμάτιο σχέδιο σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ ποὺ πήραν ἀπ' τὴν «Ἄντβανς Φορς 133». Θὰ βύθιζαν τὸ καράβι καὶ σύχρονα θ' ἀχρήστευαν τὸν Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου. Γιατὶ ἡ δουλειὰ θὰ γινόταν σὲ ὡρισμένο σημειο καὶ σὲ καθορισμένη ἀπὸ πρὶν ὥρα. Οἱ ὡρολογιακὲς βόμβες ποὺ θὰ τοποθετοῦσαν στὰ σπλάχνα τοῦ «Σάντα Φὲ» θάσκαζαν τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ πλοῖο φάντασμα θὰ περνοῦσε τὸν Ἰσθμό. Καὶ τὸ ναυάγιό του θἄφραζε τὸ στενὸ τοῦτο πέρασμα. Ἔτσι τὸ παλιὸ ὄνειρο τοῦ Στρ. Μ. Ἀνατολῆς ν' ἀχρηστεύσῃ τὸν Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου θὰ πραγματοποιόταν. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ ἐχθρικὰ σκάφη δὲ θὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ περνοῦν ἀπὸ κεῖ καὶ θάκαναν τὴ βόλτα τοῦ Μαλέα.

Ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἀνάλαβαν ὁ Βασίλης Θεοφίλου κι' ὁ Κώστας Καπουσίδης. Ἀπ' τὴν προηγούμενη ποὺ εἶχαν προσληφθῇ στὸ «Σάντα Φὲ» εἶχαν κατορθώσει νὰ περάσουν τρεῖς ὡρολογιακὲς βόμβες στὸ ἐχθρικὸ σκάφος καὶ νὰ τὶς κρύψουν προσωρινὰ σ' ἕνα γιατάκι τῆς πλώρης. Ἡ τύχη ὅμως ποὺ κυβερνοῦσε τὸ καταραμένο αὐτὸ καράβι ποὺ γλύτωσε τελικά, δὲν τ' ἄφησε καὶ πάλι νὰ χαθῇ. Ὅταν ὁ Καπουσίδης ἐπεχείρησε νὰ τοποθετήσῃ τὴ μιὰ ἀπ' τὶς τρεῖς βόμβες σ' ἕνα ἀπ' τ' ἀμπάρια του, πιάστηκε σχεδὸν ἐπ' αὐτοφώρω. Κάποιος θερμαστὴς τὸν πῆρε εἴδησι καὶ τὸν πρόδωσε. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ δραματικὴ πάλη ματαίωσε τὸ σκοπό του. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ σαμποτὲρ βρισκόταν ἁλυσσοδεμένος στὰ γραφεῖα τῆς Γκὲ - Ἐφ - Πὲ τοῦ Πασαλιμανιοῦ. Τὰ βασανιστήρια ποὺ τοῦ ἔγιναν ἐκεῖ εἶναι ἀφάνταστα. Ὡστόσο οἱ Γερμανοὶ ἤξεραν πὼς ὁ Καπουσίδης γνώριζε τὸ Θεοφίλου, μὰ ὁ τελευταῖος ἐλειπε κείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸ καράβι. Ἀμέσως δόθηκε διαταγὴ νὰ τὸν συλλάβουν. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἡ Γκεστάπο μπλοκάριζε τὸ σπίτι του, στοὺς Ἀμπελοκήπους καὶ τὸν ἔπιανε. Ὁ κύκλος ἄρχιζε σιγὰ - σιγὰ νὰ μεγαλώνῃ. Ὁ Νικόλας Ἀδὰμ κι' ἕνα παλληκάρι τῆς ὁμάδας τους, ὁ Γραμμένος, ἔπεφταν σὲ λίγο στὰ χέρια τους. Οἱ μέρες ἄρχισαν νὰ κατρακυλοῦν ἀνάμεσα σὲ βασανιστήρια κι' ἀνασκρίσεις. Οἱ Γερμανοὶ μὲ κάθε τρόπο προσπάθησαν ν' ἀποσπάσουν ὁμολογίες ἀπ' τὸν Ἀδάμ. Ἐκεῖνο πρὸ παντὸς ποὺ τοὺς ἐνδιέφερε ἦταν νὰ μάθουν τὸ κρυσφύγετο τοῦ Παγκάκη. Ὅμως αὐτὸς εἶχε καταρθώσει κιόλας νὰ δραπετεύσῃ στὴ Μ. Ἀνατολή, παραδίνοντας τὴν ἀρχηγία στὸν κ. Ἄλκη Δελμούζο. Ὡστόσο ὁ "Ελληνας σαμποτὲρ κρατοῦσε ἑρμητικὰ τὸ στόμα του κλειστό. Τὸν πήγαιναν καὶ τὸν ἔφερναν μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία ἀπ' τὶς φυλακὲς Βουλιαγμένης στὸν Πειραιά, ἀπ' τὸν Πειραιὰ στὴν ὁδὸ Μέρκελ Βουλιαγμένης στὸν Πειραιά, ἀπ' τὸν Πειραιὰ στὴν ὁδὸ Μέρλιν, ἀπ' τὴν ὁδὸ Μέρλιν στὴν ὁδὸ Παμίσου. Ἔκανε δυὸ ἀπόπειρες νὰ δραπετεύσῃ, μὰ δὲν τὰ κατάφερε νὰ ξεφύγῃ. Τέλος τὰ χαράματα τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1943, τὸν ἔστηναν στὸν τοῖχο τοῦ Σκοπευτηρίου, στὴν Καισαριανή. Μαζί του ἦταν ὁ Κώστας Καπουσίδης, ὁ Γραμμένος, ὁ Θεοφίλου κι' ἄλλα δυὸ παλληκάρια γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι. Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ Γερμανοὶ στήριζαν τὰ ὅπλα τους γιὰ νὰ πυροβολήσουν, ὁ Νικόλας Ἀδὰμ σήκωσε τὸ βλέμμα του ψηλὰ καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά. Στὸ φθινοπωρινὸ οὐρανό, δυὸ γοργοτάξιδοι πελαργοὶ διάβαιναν μὲ τοὺς λαιμοὺς τανυσμένους. Εὔκορμοι μὲ προτεμένα τὰ ράμφη τους χάνονταν πρὸς τὸ Νότο.

— Τί εὐτυχισμένα πουλιά! φιθύρισε στὸ διπλανό του.

Καὶ στέναξε βαθειά. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ δώδεκα ἐχθρικὰ μάνλιχερ ξερνοῦσαν τὴ φωτιά τους. Ἔξη ἀνθρώπινα κορμιὰ ἔγειραν γιὰ νὰ ποτίσουν ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ τὸ τίμιο αἷμα τους τὸ χῶμα τῆς Καισαριανῆς ποὺ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα στοιχειωμένο...

✿✿✿

Οἱ... κληρονόμοι τῆς Θεσσαλίας

ΕΧΟΥΜΕ γράψει κι' ἄλλη φορὰ γιὰ τὴν περίφημη «Ρωμαϊκὴ Λεγεὼνα» τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ ἑταιρία που ἀρχηγὸς της ὑπῆρξε ὁ περιβόητος... πρίγκηψ Ντιαμάντε, ἕνας ἀπ' τους μεγαλύτερους τυχοδιώκτες ποὺ πέρασαν ποτὲ ἀπ' την Ἑλλάδα. Ὁ «πρίγκηψ» Ντιαμάντε — τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Ἀλκιβιάδης Διαμάντης — καταγόταν ἀπ' τὴ Σαμαρίνα καὶ πολὺ μικρὸς ἔφυγε γιὰ τὴ Ρουμανία ὅπου — καθὼς λένε — σπούδασε Νομικὰ καὶ Πολιτικὲς Ἐπιστῆμες. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως ησαν μονάχα φῆμες ποὺ τὶς κυκλοφοροῦσαν ἐπιτήδεια οἱ πρακτορες του, γιὰ νὰ δώσουν περισσότερη αἴγλη στὴν αἰνιγματικὴ προσωπικότητά του. Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς ὁ Διαμάντης εἶχε κάποια σχετικὴ μόρφωσι, μὰ ἐξαιρετικὰ ἔξυπνος καθὼς ἦταν κι' ἔχοντας ἕνα σωρὸ πλαστοὺς τίτλους ποὺ τὸν ἀναγνώριζαν ὡς ἀπόγονο τῶν Ρωμαϊκῶν Λεγεώνων, δημιούργησε γύρω του τὸ θρύλο τοῦ κληρονόμου τῆς Θεσσαλίας. Ὁ Διαμάντης ἔπαιξε ἀκόμη σημαντικὸ ρόλο καὶ στ' ἄλλο τρομοκρατικὸ κομιτάτο ΙΒΓΠΡΟ μαζὶ μὲ τὸ Γερμανὸ πράκτορα τοῦ φὸν Πάπεν, Βάλτερ Μπρέλ.

Τὸ κομιτάτο αὐτὸ σκοπὸ εἶχε νὰ ἐπαναστατήσῃ τὴ Μακεδονία ἐνάντια στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα καὶ νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ σὲ Αὐτόνομο Κράτος. Ἡ συνεργασία τους ὅμως δὲν κράτησε πολύ. Τὰ σχέδια τοῦ "Ελληνα τυχοδιώκτη ἦσαν ἄλλα καὶ κοντὰ στοὺς Γερμανοὺς μὲ τὴν ψυχρὴ λογικὴ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ. Δὲν ἄργησε λοιπὸν νὰ στραφῇ στοὺς Ἰταλούς. Ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ τελευταῖοι, στὸ πρόσωπό του... ἀνακάλυψαν τὴν ἀρχὴ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν μεγαλεπήβολων ἰμπεριαλιστικῶν ὀνείρων τους. Ἔτσι μόλις μπῆκαν στὴν Ἑλλάδα τὸν κουβάλησαν μαζί τους, μὲ σκοπὸ νὰ προκαλέσῃ χωριστικὸ κίνημα τῶν Κουτσοβλάχων.

Ἐδῶ ὅμως προβάλλει αὐτομάτως τὸ ἐρώτημα: Ποιοὺς εἶχε, λοιπόν, συνεργάτες ὁ Διαμάντης; Στὰ Γρεβενὰ λειτουργοῦσε ἀπὸ παλιὰ ἕνα Ρουμανικὸ γυμνάσιο, μὲ ἐσωτερικοὺς μαθητάς. Στὴν πραγματικότητα ὅμως τὸ ἐκπαιδευτικὸ αὐτὸ ἵδρυμα ἦταν ἕνα σοβαρὸ προπαγανδιστικὸ κέντρο, ἐξάρτημα τῆς ἐξωτερικῆς Ρουμανικῆς προπαγάνδας ποὺ εἶχε ἕδρα της το Βουκουρέστι. Δὲν εἶνε ἄσκοπο, οὔτε περιττὸ νὰ γραφτῇ ἐδῶ ὅτι τὸ ἐπίσημο Ἑλληνικὸ κράτος ἔδειξε πάντα μιὰ ἀσυγχώρητη ἀνεκτικότητα, στὸ κατ' ἔξοχὴν λεπτὸ καὶ σοβαρὸ αὐτὸ ζήτημα. Διαπνεόμενα ἀπὸ αἰσθήματα ὑπέρμετρης φιλοξενίας γιὰ κάθε ξένο, εἶχε καταντήσει τὴν Ἑλλάδα ἰδεώδη τόπο τῶν ξένων προπαγανδῶν. Τὸ ἵδρυμα τῶν Γρεβενῶν δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ προσηλυτίζῃ συστηματικὰ παιδιὰ φτωχῶν κτηνοτρόφων τῆς Πίνδου, ποὺ δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰ τὰ μορφώσουν. Αὐτοὶ ποὺ τὸ διεύθυναν προχωροῦσαν πολλὲς φορὲς καὶ πιὸ πέρα ἀπ' τὴ δωρεὰν ἐκπαίδευσι τῶν παιδιῶν: ἐνίσχυαν οἰκονομικῶς καὶ τοὺς γονεῖς. Φυ-

(Ἡ συνέχεια ὅπισθεν)

Ορεινὰ καὶ πεδινὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας ἔζησαν μαρτυρικὲς ὧρες: Συλλήψεις, φυλακίσεις, ὁμηρία, ἐκτελέσεις!...

"Έλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχειο ἐ« τῆς προηγουμένης σελίδος)

σικὰ οἱ τελευταῖοι ἦσαν μετρημένοι, τέλεια ἀγράμματοι κι' ἀνύποπτοι γιὰ τοὺς ἀπώτερους σκοπούς τους. Ὕστερ' ἀπὸ τὶς σπουδὲς τους οἱ μαθητὰ στέλνονταν στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βουκουρεστίου, ὅπου ἐξεπαιδεύονταν μὲ σύστημα καὶ προπαγανδιστικὴ τελειότητα. Ἔτσι ὅταν ἐπέστρεφαν στὴν Ἑλλάδα, ἀρχιζαν νὰ καλλιεργοῦν τὸ σπόρο ἑνὸς χωριστικοῦ κινήματος.

Ὅλοι ὅσοι πέρασαν ἀπὸ κεῖ μέσα περίμεναν πάντοτε τὴν «εὔθετη» στιγμὴ ποὺ δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῆ. Ὁ «δυναμικὸς» παράγων ποὺ χρειαζόταν νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀνθελληνικὴ αὐτὴ κίνησι, εἶχε βρεθῆ. Ὁ Ἰταλικὸς ἰμπεριαλισμὸς — ποὺ ὁραματιζόταν ἀπὸ παλιὰ τὸν ἀκρωτηριασμὸ τῆς Ἑλλάδας μὲ τὴν ἐνσωμάτωσι τῶν ζωτικῶν της σημείων στὴ Ρώμη — νόμισε πὼς βρῆκε τὴν εὐκαιρία. Ἐφωδίασε μὲ ὅπλα καὶ χρήματα τοὺς «λεγεωνάριους» ἐπιδιώκοντας τρεῖς πωτανικοὺς σκοπούς: 1) Χωριστικὸ κίνημα καὶ ἀνακήρυξι τῆς Θεσσαλίας σὲ Αὐτόνομο Κράτος μὲ ἡγεμόνα τὸ Διαμάντη, 2) Ἀποξένωσι τῆς Νότιας Ἑλλάδας ἀπ' τὴ Βόρεια, ἔξοδος τῆς Ἰταλίας στὸ Αἰγαῖο, κυριαρχία στὸ Ἰόνιο μὲ τὴν προσάρτησι τῆς Ἐπτανήσου καὶ 3) τὴ δημιουργία ἑνὸς συναφοῦς καθεστῶτος ἀπ' τὴ Νότια Ἀλβανία ὡς τὸν Πατραϊκὸ κόλπο.

Ὅπως ἦταν ἐνόμενο, πρῶτοι συνεργάτες τοῦ Διαμάντη ἦσαν μερικοὶ τελειοφοῖτοι τοῦ φυτωρίου Γρεβενῶν ποὺ σπούδαζαν στὸ Βουκουρέστι. Δὲν ξεπερνοῦσαν τοὺς εἴκοσι. Μ' αὐτοὺς ξεκίνησε, πέρασε ἀπ' τὰ Τίρανα, ἔμεινε κεῖ μερικὲς βδομάδες καὶ τέλος ἔφτασε στὰ διάφορα χωριὰ τῆς Πίνδου γιὰ νὰ προκαλέσῃ «ἐξέγερσι» τοῦ πληθυσμοῦ. Εἶνε περιττὸ νὰ γραφῇ ὅτι ἀπέτυχαν οἰκτρά. Ὡστόσο ἐκεῖνοι ποὺ δεινοπάθησαν περισσότερο ἀπ' τὴ «Ρωμαϊκὴ Λεγεῶνα» ἦσαν οἱ ἴδιοι οἱ Κουτσόβλαχοι. Βαθύτατα προσηλωμένοι στὴν ἰδέα τῆς ἑλληνικῆς πατρίδας, ἀντιστρατεύτηκαν ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ στὶς προδοτικὲς ἐπιδιώξεις της. Ὁ Διαμάντης ὅμως δὲν ἀπελπίστηκε. Μὲ κάθε τρόπο προσπάθησε ν' αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀκολουθίας του, ἀλλὰ καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν κατάφερε πολλὰ πράγματα. Βρῆκε μονάχα καμμιὰ δεκαριὰ στὴν περιοχὴ τῶν Γρεβενῶν. Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ἀτέρμονες προσπάθειες, ἔφτασε στὴ Λάρισα ποὺ ἦταν ἕδρα τῆς Ἰταλικῆς μεραρχίας «Φορλὶ» μὲ διοικητὴ τὸ στρατηγὸ Ροντζέρο. Μ' αὐτὸν κατάστρωσε λεπτομερέστερα τὸ σχέδιο τῆς μελλοντικῆς του δράσεως.

Ἡ ἴδια ἐπίμονη προσπάθεια ἀνευρέσεως «ὀπαδῶν» ἐπαναλήφθηκε καὶ κεῖ. Οἱ μόνοι ποὺ τὸν ἀκολούθησαν καὶ στάθηκαν ἀργότερα οἱ κυριώτεροι συνεργάτες του ἦσαν, ὁ δικηγόρος Νικόλαος Ματούσης κι' ὁ κτηματίας Γρηγόρης Μπέης, γνωστοὶ τυχοδιωκτικοὶ τύποι κι' οἱ δυό. Μὲ τὸ βαθμὸ τῶν «ἀρχιλεχεωναρίων» καὶ μὲ μαύρη εἰδικὴ στολή, ἄρχισαν τὶς ἐξορμήσεις τους. Ἀπ' τὴ μιὰ ὁ Ματούσης μὲ τὸ Μπέη, ἀπ' τὴν ἄλλη ὁ Διαμάντης, προσπάθησαν μ' ἀπατηλὲς ὑποσχέσεις καὶ ψυχολογικοὺς ἐκβιασμοὺς νὰ δημιουργήσουν κουτσοβλαχικὲς κοινότητες. Γιὰ νὰ προσδώσουν βαρύτητα καὶ κῦρος στὶς ἐνέργειές τους, ἐπιχείρησαν νὰ μεταφέρουν τὴν ἕδρα τῆς ἐπαρχίας Ἐλασσώνος ἀπ' τὴν ὁμώνυμη πόλι στὸ Βλάχικο χωριὸ Βλαδόγιαννι, ποὺ ἔγινε πολὺ γρήγορα κέντρο τῶν πολιτικῶν τους ζυμώσεων καὶ τόπος βασανιστηρίων τῶν θυμάτων τους. Ὅσοι ἀντιδρούσαν στὸ ἔργο τους, ἔπεφταν στ' ἀρπαχτικά τους νύχια. Ἀφοῦ ὅμως ἀπέτυχαν κι' ἐδῶ ὁ Διαμάντης — μὲ τὴ βοήθεια πάντα τῶν Ἰταλῶν — πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ συγκροτήσῃ τὴ «5η Ρωμαϊκὴ Λεγεῶνα» γιατὶ 5η ἦταν καὶ κεῖνη ποὺ κατάκτησε τὴν Ἑλλάδα πρὶν ἀπὸ 15 αἰῶνες!

«Τὸ καθήκον μας ἐπιβάλλει — λέει μιὰ προκήρυξις ποὺ δημοσιεύθηκε στὶς 28 Ὀκτωβρίου 1942 στὴν ἐφημερίδα τοῦ Βόλου «Θεσσαλία» — ὡς ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ρωμαϊκῶν Λεγεώνων νὰ ἐνταχθοῦμε εἰς τὰ πλαίσια τοῦ "Ἄξονος καὶ ν' ἀγωνισθοῦμε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Ὅπου Ρώμη καὶ ἡμεῖς. Διετηρήσαμεν τὴν ἀπόλυτον πίστιν μας διὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς Ρώμης ἐπὶ 15 αἰῶνας καὶ ἰδοὺ οἱ ἀετοί της ἁπλώνουν καὶ πάλιν τὰ πτερὰ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην. Θὰ ἦτο αὐτόχρημα μωρία νὰ πιστεύῃ κανεὶς ὅτι οἱ Βλάχοι θὰ ἐλησμόνουν τὴν καταγωγήν των καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτοὺς καθῆκον ἀπέναντι τῆς φυλῆς των καὶ τῆς μητρός των Ρώμης 1.550.000 Βλάχοι τῆς νοτίου Βαλκανικῆς θὰ χρησιμεύσουν ἐφεξῆς ὡς συνδετικοὶ κρίκοι μεταξὺ Ρώμης - Βουκουρεστίου διὰ τὴν παγίωσιν μιᾶς δικαίας τάξεως ἐν τῇ Νοτιοανατολικῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ Βαλκανικῇ. Συνεπὰς εἰλικρινὴς ἐμπρακτος προσανατολισμὸς πρὸς τὴν αἰωνίαν Ρώμην εἶναι αἱ ἀσφαλέστεραι βάσεις διὰ τὴν καλυτέραν αὔριον.

Ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐκπρόσωπος τῶν Βλάχων τῆς Κάτω Βαλκανικῆς — Ἀλκιβιάδης Διαμάντης.

Οἱ Σύμβουλοι καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Βλάχων τῆς Κάτω Βαλκανικῆς Σερβίας, Βουλγαρίας, Ἀλβανίας, Ἑλλάδος: Μ. Τεγογιάννης, Νικ. Φράγκου, Β. Τζώτζος, Κ. Καλογέρας, Ν. Μπέκας, Ι. Κόπανος, καθηγηταί. Ζήκος Ἀραΐα, Β. Βαρδούτης, Ν. Ματούσης, Κ. Τάχας, Γ. Καζάνας, Νι. Μητσιμπούνας, Ι. Πελέκης, Κ. Πιτούλης, διεκηγόροι. Δ. Τσούτρας, Γ. Βασιλάκης, Γ. Πάππας, Κ. Κοντογιάννης, Ζ. Χατζημπόρος, γιατροί. Α. Μπέκας, Μ. Μπάρδας, Κ. Παπαγεωργίου, Α. Πισπιρίκος, Α. Μπαλαμάτσης, μηχανικοί. Τ. Χατζής, Ν. Τελειώνης, Δ. Τέγας, Σ. Κώτσιος, Ι. Στέφας, ἀξιωματικοί. Σ. Πάππας, Γ. Μπέλ, Κ. Νικολέσκο, Β. Μπαλαμάτσης, Σ. Τριανταφύλλου, Ι. Μεργκίου, Π. Πιτένης, Γ. Γκιολέκας, Α. Γάκης, Τ. Φουρκιώτης καὶ Α. Μπαλοδήμος».

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ συγκροτήθηκε ἡ καινούργια αὐτὴ Λεγεὼνα ἄρχισαν τ' ἀπερίγραπτα δεινὰ τοῦ πληθυσμοῦ. Ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀποτέλεσαν ἦσαν παλιοὶ λησταί, πλαστογράφοι καὶ φονιάδες. Τ' ὄνομά τους γίνηκε συνώνυμο τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου. Πρῶτα τὰ ὀρεινὰ μέρη κι' ὕστερα τὰ πεδινὰ τῆς Θεσσαλίας ἔζησαν ἀφάνταστα μαρτυρικὲς μέρες. Συλλήψεις, φυλακίσεις, στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ὁμηρία καὶ προπαντὸς ἐκτελέσεις. Ἔτσι πιάστηκαν ἀπ' τοὺς Ἰταλοὺς ὡς ἀντιδρῶντες στὸ ἔργο τῆς Λεγεῶνος, τριάντα ἐπίλεκτα μέλη τῆς Λαρισαϊκῆς κοινωνίας, γιατροί, δικηγόροι, ἀξιωματικοί, γιὰ νὰ σταλοῦν ὡς ὅμηροι στὴν Ἰταλία. Οἱ Γ. Μπαλντούμης, Γ. Λάμπου, Χ. Τζίμας, Κ. Πλίτσης, Α. Σκυλλάκος, Η. Σκυλλάκος, Γ. Τζενάκης, Σ. Παπαθανασίου, Π. Βασιλείου, Δ. Σαΐνης, Σ. Ναός, Γ. Τάτρης, Γ. Λάσκαρης, Μ. Μπουμπουρίδης, Π. Κατσάνας, Β. Κυλλικάς, Σ. Κωνσταντίνου, Θ. Βαρυκόπουλος, Ε. Ἀβέρωφ, Α. Ἀρχιμανδρίτης, Χ. Καράνδος, Α. Κοτσάντης, Θ. Καποδίστριας, Δ. Λαγός, Γ. Ἀγγελόπουλος, Α. Βεζυρούλης, Σ. Δούβλης, Κ. Κατσίγρας, Σ. Καραγκούνης καὶ Σ. Παπαδόπουλος. Οἱ ἕξη τελευταῖοι πνίγηκαν ἐνῶ μεταφέρονταν στὴν Ἰταλία μὲ τὸν τορπιλλισμὸ τοῦ πλοίου «Πόλι τῆς Γένοβας» στὶς 21 Ἰανουαρίου 1943. Ἀπ' τοὺς ὑπόλοιπους λίγοι ἐπέστρεψαν στὴν Ἑλλάδα. Φυσικὰ δὲν εἶνε τὰ μοναδικὰ τους θύματα. Λείπουν ἑκατοντάδες ὀνόματα, κυρίως Κουτσοβλάχων τῆς ὑπαίθρου.

Τὸν ἐγκληματικὸ αὐτὸ συρφετὸ τὸν χρησιμοποίησε τόσο ἡ μεραρχία «Φορλὶ» ὅσο καὶ ἡ μεραρχία «Πινερόλο» ποὺ ὁ διοικητής της τῆς τελευταίας, ἀντιστράτηγος Μπενέλλι, ἕνας ὑστερικὸς ἐγκληματικὸς τύπος, στηρίχτηκε σημαντικὰ σ' αὐτοὺς γιὰ νὰ ἱκανοποίηση τὴν καταστροφική του μανία. Ὡστόσο οἱ σύμμαχοι, στὸ περίεργο αὐτὸ κίνημα τοῦ Ντιαμάντε, πρεέβλεπαν ἴσως κάποιον ἀόριστο κίνδυνο γιὰ τὸ μέλλον. Ἔτσι δὲν ἄργησαν νὰ στείλουν στὴν Ἑλλάδα δύο ἀπὸ τοὺς καλλίτερους πράκτορές τους, τὴν Κυνθία Γκραίη καὶ τὸν ὑπολοχαγὸ Σάμουελ Σδάνσον, γιὰ νὰ ἐνεργήσουν ἀποφασιστικὰ καὶ νὰ ἐτσιμπήσουν μὲ κάθε θυσία τ' ἀρχεῖα τῆς Λεγεῶνος. Ἡ ἐπιχείρησι πραγματοποιήθηκε μὲ τὴ βοήθεια πολλῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν.

Ἡ ἕδρα τῆς «5ης Ρωμαϊκῆς Λεγεῶνος» βρισκόταν σὲ κάποιο σχολεῖο κοντὰ στὴν πλατεῖα τῆς Λάρισας, καμουφλαρισμένο σὲ κέντρο ψυχαγωγίας τῶν Ἰταλῶν στρατιωτῶν. Οἱ τολμηροὶ αὐτοὶ ἄντρες, μαζὶ μὲ τὴν Κυνθία Γκραίη, κατάφεραν νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς τοείς φρουροὺς καὶ ν' ἀ-

Τὰ κατασκοπευτικὰ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀντώνιον Δ. Τσεκούραν, Ἐνταῦθα: Γιὰ τὴ Λέλα Καραγιάννη θὰ γράψω πολὺ σύντομα. Ἡ ἱστορία της εἶνε τόσο μεγάλη ποὺ ὅσα κι' ἂν γραφτοῦν δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ. Καθημερινὰ προσθέτονται καινούργια στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωή της καὶ τὴ δράσι της. Ἔχω ἕτοιμο βιβλίο γι' αὐτὴν ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ λίγο γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος τὴν ἀλήθεια. Πρέπει νὰ ξέρετε, ἀφοῦ ἐνδιαφέρεστε, ὅτι ἡ Λέλα Καραγιάννη, ἡ θρυλικὴ «Μπουμπουλίνα» δὲν πῆρε ποτὲ της χρήματα, οὔτε ἀπὸ Ἕλληνα, οὔτε ἀπὸ Ἄγγλο. Ἀντίθετα, γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, πούλησε καὶ τὸ τελευταῖο της κοσμῆμα — καὶ εἶχε ἀρκετὰ τέτοια — γιὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ κανένα. Μὲ δικά της ἀκόμα χρήματα νοίκιασε ἕνα διαμέρισμα στὴν 4ὸ ὁδὸ Φυλῆς 266 γιὰ νὰ βρίσκουν καταφύγιοι οἱ καταδιωγμένοι. Ὅλ' αὐτὰ σᾶς τὰ γράφω ἀπολύτως ὑπεύθυνα γιατὶ τὴ γνώρισα ἀπὸ κοντὰ καὶ σ' ὅλο της τὸ μεγαλεῖο. Ἰωάννην Δούοαν, Λαμία: Δὲν γνώρισα κανένα τέτοιο πρόσωπο ποὺ μοῦ γράφετε, οὔτε νομίζω πὼς πέρασε ἀπ' τὴν Ἑλλάδα Βρετανὸς πρακτορας μὲ τέτοιο ὄνομα. Ἐκτὸς ἂν τὸ Σμάϊθ — ὅπως τὸ γράφετε — εἶνε Σμίθ. Τότε ὅμως μοῦ χρειάζεται καὶ τὸ μικρὸ του ὄνομα νὰ μπορέσω νὰ σᾶς πληροφορήσω. Χ. Ὀρφανόν, ἀνάπηρον πολεμου, Παγκράτι: Εὐχαριστῶ θερμότατα. Ἐλπίζω νὰ συναντηθοῦμε καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι ἀπὸ κοντά. Ἀλέκο Χρονγ, Ἰωαννίνα: Ὁ ρεπορτὰζ ποὺ μοῦ προτείνετε, θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύεται στὸ «Θησαυρὸ» μόλις τελειώσουν οἱ «Κατάσκοποι». Τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ συγκινεῖ. Θεόδωρον Μανωλάκον, Γύθειον: Νὰ μοῦ στείλετε ὅ,τι στοιχεῖα ἔχετε γιὰ τὰ Β.Σ.Ε. τῆς Γερμανίας καὶ ὅν θέλετε καὶ τὶς φωτογραφίες ποὺ μοῦ γράφετε. Θὰ σᾶς τὶς ἐπιστρέψω ἀμέσως. Εὐχαριστῶ. Γεώργιον Κοντιγιάν Κυνουρία: Τὸ γράμμα σας εἶνε τόσο ὡραῖο ποὺ χαίρομαι νὰ τὸ διαβάζω κάθε φορὰ ποὺ τὸ πιάνω στὰ χέρια μου Κ.' αὐτὸ γίνεται συχνά. Τὰ φιλικά σας αἰσθήματα εἶνε τὸ πιὸ συγκινητικὸ βραβεῖο γιὰ τοὺς «Κατασκόπους» μου. Κωνστ. Μαυρούδη, Ἐνταῦθα: Ἀφοῦ εἴσαστε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πῆραν μέρος στὸ μυστικὸ πόλεμο τῆς Κατοχῆς, μοῦ γράφετε τὶ θὰ δράσι σας καὶ νὰ μοῦ τὰ στείλετε. Θὰ τὴν ἐλέγξω καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Δ. Ἀβρεονοπουλον, Πειρσιά: Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. Ἡ σύνεψυχία σας μὲ συγκινεῖ. Ὁ Στὴβ Μπλίεν, δὲν ἦταν Ἄγγλος, ἀλλὰ Γερμανὸς Λιποτάκτης. Τὸ 1943 παρουσιάστηκε στὸ κλίμακιο «Βύρωνες», οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔδωσαν ἄσυλο καὶ τὸν περιέβαλλαν, νομίζοντάς τον γιὰ Βρετανό. Τὸ λάθος αὐτὸ ἔγινε ἐπειδὴ ὁ Μπλίεν εἶχε Ἄρμε Μπουὺκ καὶ Πὶ Μπούκ, γνήσια βρετανικὰ καὶ μ' ἕνα σωρὸ φωτογραφίες ποὺ τὸν πρόδιναν ὡς "Ἄγγλο... σμηναγό. Πῶς τὰ κατάφερε, κανεὶς δὲν ξέρει Βέβαιο ὅμως εἶνε ὅτι δὲν ἦταν προδότης. Μιλτ. Γώγον, Χίον: Ἡ ἱστορία σας ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα. Στείλτε μου καὶ τὰ ὑπόλοιπα χειρόγραφα. Καὶ νὰ μοῦ καθαρογράψετε τὰ ὀνόματα τῶν δύο Βρετανῶν κομμάντος. Περιμένω. Λιλιᾶς Μπόϊ, Ἐνταῦθα: Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ. Ἀχιλλέαν Βαρβιτσιώτην Κατίνα Μαυράκη, Κ. Γενεράλη, Μαρία Κουταλᾶ καὶ Γιάννη Βροντίση: Γιὰ τὶς εὐχές σας εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Γεώργιον Κολλιανάτην, καθηγητήν, Ἐντεῦθα: Κάτι μποροῦ νὰ νίνη ἀν μοῦ στείλετε καὶ τὰ ὑπόλοιπα στοιχεῖα. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστῶ. Ἰφάννην Ἀντωνίου, δὴν ἀνάπηρο ἀξιωματικό, Λάρισα: Εὐχαρίστως σᾶς δίνω τὰ στοιχεῖα τῶν Βρετανῶν ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Τοῦ Λίουις, ἔχουν ὡς ἑξῆς: No 28779-2) Ἀντίγ[illegible] General Hospital. Τοῦ Γιόζεφ Πελίνακυ: No 10863-604. A.M.P.C.PAL. Καὶ τοῦ κάπταν Σάβετζ, No 63567. Ὁ Μπὶλ Ρούτιαρντ, δὲν ἦταν Βρετανός. Ἦταν δυστυχῶς "Ἕλληνας ποὺ πατρίστανε τὸν "Ἄγγλο γιὰ εὐνοήτους λόγους. Πολλοὶ ξεγελάστηκαν μαζί του καὶ τοῦ ἔδωσαν καταφύγιο νιὰ νὰ τοὺς πέρῃ στὸ λαιμό του. Μήπως τὸν πάθατε καὶ σεῖς; Γιὰ τὰ καλά σας λόγια σᾶς εὐχαριστῶ.

Γ. Β. Ι.

Κάποιος παρακολούθησε τὴ Μαρία, καθὼς ἀνηφόριζε στὴ σπηλιά.

Μαρία Η ΠΕΝΤΑΓΙΩΤΙΣΣΑ

Ἡ νεραϊδο τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θανάτου

Τουρκάκης γύρισε καὶ τὴν κύτταξε. Κόλλησε τὰ χεῖλη της στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Τί τρέχει;

— Δὲν ξέρω... Ὑποπτα πράματα!...

Συλλογίστηκε λίγο καὶ τὴ ρώτησε:

— Λὲς νὰ σὲ πῆρε κανένας ξοπίσω;

— Δὲν τὸ φαντάζομαι. Θἄπρεπε νάναι ὁ ἴδιος ὁ Τρισκατάρατος γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβω.

Ἔστεκαν ἀκίνητοι στὴ θέσι τους, σὰν νὰ εἶχαν μαρμαρώσει. Ὁλάνοιχτα τὰ μάτια, ὀρθάνοιχτα τ' αὐτιά. Τοιμάζονταν νὰ γυρίσουν στὴ θέσι τους ὅταν ἕνα σφύριγμα ἀντήχησε ἀπ' τὴν πλαγιά. Δεύτερο, σφύριγμα ἀποκρίθηκε ἀριστερά.

Ὁ Τουρκάκης ἔτριξε μὲ λύσσα τὰ δόντια του. Ἡ Μαρία κέρωσε. Πήδησε πρὸς τὰ πίσω, ἅρπαξε τὸ τουφέκι τοῦ ἀγαπημένου της καὶ πῆγε καὶ γονάτισε στὸ πλευρό του.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά, ὅπως τὸ σφυρὶ στὸ ἀμόνι. Ἡ φωνή της ἔτρεμε καθὼς ρώτησε τὸν Τουρκάκη:

— Θὲς νὰ πεταχτῶ ἔξω; Ξέρεις καλὰ πὼς δὲν φοβᾶμαι τίποτα.

Ἐκεῖνος τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Τσελλάθηκες!...

Ἀναστέναξε βαρειὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἡμουνα πάντα τρελλὴ γιὰ σένα. Ἄσε νὰ πάω νὰ δῶ τί γίνεται.

Τῆς ἔρριξε ἕνα βλέμμα, γεμᾶτο φωτιά.

— Κι' ἐγὼ γιατί εἶμ' ἐδῶ; Καμμιὰ γυναικοῦλα εἶμ' ἐγώ, ὠρὲ Μαρία;

Ἡ Πενταγιώτισσα τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά.

— Σὲ παρακαλῶ, λεβέντη μου, μὴν κουνηθῆς ἀπ' τὴ θέσι σου. Περίμενε λίγο. Θὰ δοῦμε τί γίνεται...

Ὁ Τουρκάκης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Παρηγοριὰ στὸν ἄρρωστο, ὅσο νὰ βγῇ ἡ ψυχή του!

— Παρηγοριὰ στὸν ἄρρωστο, Μαρία μου: Ἀνακάλυψαν μουρμούρισε. Δὲν καταλαβαίνεις, Μαρία μου: Ἀνακάλυψαν τὸ λημέρι μου! Μ' ἔχουν μπλοκάρει!...

Ἡ Πενταγιώτισσα ἔσφιξε τὸ τουφέκι ποὺ κρατοῦσε φρενιασμένη. "Ἀναψε καὶ φλογίστηκε τὸ μάτι της.

— Ἀλλοίμονό τους ἂν εἶν' ἐτσι!... φώναξε. "Ας ζυγώσουν ἂν εἶναι ἄντρες... Θὰ τὸ πληρώσουν μὲ τὴ ζωή τους, τὰ σκυλιὰ τὰ μαγαρισμένα!...

★

Τί συνέβαινε ἄραγε;

Οἱ Πενταγιώτες ἔχαναν ἀνακαλύψει τὸ λημέρι τοῦ Τουρκάκη.

Κάποιος εἶχε παρακολουθήσει τὴ Μαρία στὰ συχνά της σοῦρτα - φέρτα στὴ σπηλιά. Κι' ὁ κάποιος αὐτὸς ἦταν ἕνας συγγενὴς τῆς ξαδέρφης της, ποὺ μισοῦσε καὶ τὴ Μαρία καὶ τὸν ἀγαπημένο της.

Μέσα στὸ σκοτάδι τὴν πῆρε ἕνα βράδυ ἀπὸ πίσω, σέρνοντας κάτω, σὰν φεῖδι. Κι' ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὴ σπηλιὰ γύρισε στὸ χωριό.

Κρατοῦσαν τώρα στὰ χέρια τους καὶ τὴ Μαρία καὶ τὸν καλό της. Καὶ εἰδοποίησαν ἀμέσως τὶς ἀρχές.

Τὴν προηγούμενη νύχτα ἔφτασε στοὺς Πενταγιοὺς ἕνα ἀπόσπασμα. Δὲν μπῆκε στὸ χωριό. Στάθηκε ἀπ' ἔξω καὶ κρύφτηκε σὲ μιὰ ρεματιά. Ἐκεῖ ἀναπαύθηκαν ὡς τὸ ἄλλο βράδυ. Κι' ὅταν ἡ Πενταγιώτισσα ξεκίνησε γιὰ τὴ σπηλιά, τὴν πῆραν ξοπίσω ἀπὸ μακρυά...

Τὸ λημέρι εἶχε μπλοκαριστῆ γιὰ καλά. Μόνον ἂν ἔκανε φτερὰ ὁ Τουρκάκης θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ.

Σὲ λίγο μιὰ φωνὴ ἀντήχησε:

— Παραδώσου, Τουρκάκη!...

Ὁ φυγόδικος κατάλαβε τί συνέβαινε. Γύρισε στὴ Μαρία καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Μᾶς ζώσανε τ' ἀποσπάσματα!...

Ἡ Πενταγιώτισσα ποὺ σπάνια ἔνοιωθε φόβο καὶ πάντα τόλεγε ἡ καρδιά της, πάγωσε.

Ἀκούμπησε κάπου, γιατὶ τὰ γόνατά της τρέμανε, καὶ εἶπε μὲ φωνὴ πούτρεμε στὸν ἀγαπημένο της:

— Καὶ τώρα; Τί θὰ κάνουμε τώρα;...

Ἐκεῖνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ στάσι του ἡ διστακτικὴ ἔκανε τὴν ὁμορφη βλαχοπούλα νὰ ξαναβρῇ τὸ κουράγιο της.

— Δὲν ἀπαντᾶς, καλέ μου; τοῦ εἶπε. Ἔχασες τὴ φωνή σου; Μίλα μου. Τί θὰ κάνουμε τώρα;

— Παραδώσου, Τουρκάκη!... ἀντήχησε πάλι ἡ φωνὴ ἀπ' ἀντίκρυ.

Ἐκεῖνος ἔμενε βουβός.

Ἡ Πενταγιώτισσα χτύπησε κάτω τὸ τουφέκι της μὲ πεῖσμα.

— Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τὶ θὰ κάνουμε, τοῦ σφύριξε μὲ φωνὴ φρενιασμένη. Θὰ τοὺς χτυπήσουμε!... Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ κάνῃ ἕνα βῆμα πρὸς τὴ σπηλιὰ θὰ τὸ πληρώσῃ μὲ τὴ ζωή του. Ἐγὼ θὰ τοῦ ρίξω...

— Κι' ὕστερα; ρώτησε σιγὰ ὁ Τουρκάκης.

— Τί ὕστερα;

— Τί θὰ γίνῃ ὕστερα, Μαρία μου; Δὲν θὰ γλυτώσουμε.

— Κομμάτια νὰ γίνῃ. Θὰ πληρώσουν ὅμως ἀκριβὰ τὸ αἷμα μας, τὴ ζωή μας!...

Μὰ ὁ Τουρκάκης δὲν συμφωνοῦσε. Καταλάβαινε καλὰ πὼς θὰ τὸν πιάνανε ἢ θὰ τὸν σκότωναν σὰν σκύλο. Καὶ προσπάθησε μὲ γλυκόλογα νὰ κάνῃ τὴ Μαρία ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

— Θέλεις νὰ παραδοθῆς, Τουρκάκη;

— Τί θὲς νὰ κάνω; Σὲ τούτη τὴ μαύρη σπηλιὰ θὰ ρέψω; Ἐδῶ θὰ φάω ὅλη μου τὴ ζωή; Θὰ κρύβουμαι πάντα σὰν τὸ ἀγρίμι; Δὲν τὰ συμφωνήσαμε νὰ παρουσιαστῶ, μόλις κλείσῃ ἡ πληγή μου, νὰ δώσω λόγο στὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ ἠσυχάσουμε; Δὲν θέλεις νὰ χαροῦμε ἥσυχοι τὴν ἀγάπη μας;

Τὰ λόγια του ἦσαν γνωστικὰ καὶ φρόνιμα. Καὶ σιγὰ - σιγὰ ἡ Πενταγιώτισσα ὑποχώρησε.

Ὡστόσο, ἡ σκέψι πὼς θἄπιαναν τὸν ἀγαπημένο της, πὼς θὰ τὸν ἔκανε γιὰ κάμποσον καιρό, τὴν ἔκανε σὰν τρελλή. Χτυποῦσε δυνατὰ ἡ καρδιά της. Βούρκωσαν τὰ μάτια της. Στεναγμοὶ φούσκωναν τὸ στῆθος της.

— Μὴν κλαῖς, Μαρία μου, τῆς εἶπε γλυκὰ ὁ Τουρκάκης. Μαῦρα σύννεφα εἶναι, μπόρα εἶναι καὶ θὰ περάσῃ. Πάλι θ' ἀνταμώσουμε καὶ κανένας πιὰ δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ.

Ἡ Πενταγιώτισσα εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι της κ' ἔκλαιγε.

— Ἂν ἦταν μόνη της θἄβγαινε ἀπ' τὴ σπηλιὰ καὶ θὰ χτυπιόταν μὲ τοὺς ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος.

— Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, Μαρία, τῆς εἶπε ὁ ἀγαπημένος της. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Κουράγιο, Μαρία μου, κουράγιο, ἀγάπη μου!... Τοὺς ἀτιμους!... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν!...

Πρόβαλε ὁ Τουρκάκης ἔξω καὶ φώναξε:

— Ἐδῶ εἶμαι! Ἐλάτε...

— Παραδίνεσαι;

— Ναί, ὠρέ, παραδίνουμαι. Ρίξε τ' ἅρματά σου.

Ὁ Τουρκάκης πέταξε τὰ ὅπλα του μακρυά.

Μέσα ἀπ' τὰ χαμόκλαδα πρόβαλαν οἱ ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος. Προχώρησαν μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι.

Ὁ Τουρκάκης γύρισε στὴ Μαρία.

— Μεῖνε μέσα στὴ σπηλιὰ ἐσύ, τῆς εἶπε σιγά.

Προχώρησε ὕστερα στοὺς ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος καὶ παραδόθηκε. Τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ ξεκίνησαν.

Ἤξεραν πὼς στὴ σπηλιὰ βρισκόταν ἡ Μαρία. Μὰ δὲν (Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος θ' ἀφηγηθοῦμε τὸ θλιβερὸ τέλος τῆς Πενταγιώτισσας).

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ἀλληλογραφία: Δ. Παπουργιῶν, Ἐνταῦθα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φωτογραφία τῶν Πενταγιῶν. Εἶνε τόσο μικρή, τόσο σκοτεινὴ ποὺ δὲν θὰ φανῇ καμμιὰ λεπτομέρεια ἂν δημοσιευθῇ. Ἡ Ἀ. Φ. κ. ν, στρατιώτην. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ὅπως βλέπετε ἡ Πενταγιωτισσα τελειώνει.

Ο ψυχισμός ενός ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

"Αρμεξε... μια λέαινα

Τί δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ κάνη ἕνας ἐρωτευμένος!... Γιὰ νὰ κερδίση τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του, ἕνας νεαρὸς Νοτιοαφρικανὸς δὲν ἐδίστασε... ν' ἁρμέξη μιὰ λέαινα!

Ὁ νέος αὐτὸς λέγεται Ντάνιελ Ἐστερχοῦζ κι' εἶναι ἀσυρματιστὴς τῆς ἀεροπορίας. Ζοῦσε ὡς τώρα μόνος σ' ἕνα σπιτάκι τοῦ Γκέρμιστον, ἀνάμεσα στὰ βιβλία του καὶ στὶς ἠλεκτρικὲς συσκευές του. Κάθε βράδυ ὅμως, πήγαινε μὲ τ' αὐτοκίνητο στὴν Πρετόρια, γιὰ νὰ συναντήση τὴ λατρευτή του Κουέντα, ποὺ ἐργαζόταν ὡς δακτυλογράφος σ' αὐτὴ τὴν πόλι.

Τέλος, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι μας ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν. Πήγαν τότε μὲ τὸ τραῖνο στὸ χωριὸ ὅπου ἔμενε ὁ πατέρας τῆς Κουέντα, γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν ἄδεια του καὶ τὴν εὐλογία του.

Ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας — ἄλλοτε δικηγόρος, ποὺ ἄφισε τὴν νομικὴ ἐπιστήμη γιὰ νὰ γίνη ἀγροκτηματίας — κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ ψηλὸ καὶ καλοκαμωμένο, ἐκεῖνο παλληκάρι, ποὺ ζητοῦσε νὰ γίνη γαμπρός του.

— Μὰ θὰ μπορέσης νὰ συντηρήσης τὴν κόρη μου; τοῦ εἶπε μὲ κάποια ἀμφιβολία. Θὰ καταφέρης νὰ τὰ βγάλης πέρα σὲ κάθε ἀναποδιὰ τῆς Τύχης;... Πρέπει νὰ μοῦ ἀποδείξης τὴν ἀξία σου μὲ μιὰ γενναία πρᾶξι... ἐπὶ παραδείγματι, ν' ἁρμέξης μιὰ λέαινα!

Ἡ Κουέντα διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν πρωτάκουστη αὐτὴ ἀπαίτησι τοῦ πατέρα της. Ἐκεῖνος ὅμως φαινόταν ἀμετάπειστος.

— "Ἐχουμε ἀρκετὲς λέαινες στὴν περιφέρειά μας, πρόσθεσε. Κι' εἶναι μάλιστα τώρα ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔχουν γεννήσει...

Τυφλωμένος ἀπ' τὸν ἔρωτα, ὁ Ντάνιελ δέχθηκε ἀβίαστα νὰ δώση τὴν ἀπόδειξι αὐτὴ τῆς παλληκαριᾶς του... Ὁ μέλλων πεθερός του τοῦ πρόσφερε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα: ἕνα αὐτοκίνητο, κάμποσα γερὰ σκοινιά, ἕνα τουφέκι καὶ μερικοὺς ἰθαγενεῖς γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ νέος διάλεξε ἕνα ἀπ' τοὺς μαύρους, ποὺ τοῦ φαινόταν ὁ πιὸ γενναῖος. Μὲ τὴ βοήθειά του βρῆκε ἕνα κατάλληλο μέρος, κοντὰ σὲ μιὰ πηγή, ὅπου ὑπῆρχαν πατημασιὲς λιονταριῶν. "Εστησαν ἐκεῖ τρεῖς παγίδες μὲ σκοινιά. "Επειτα γύρισαν κι' οἱ δυὸ στὸ χωριό.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Κουέντα δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφίση τὸν ἀγαπημένο της νὰ ξαναφύγη, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὶς παγίδες του. Στὸ τέλος, ὁ Ντάνιελ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν κλειδώση μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, γιὰ νὰ μπορέση νὰ φύγη μαζὶ μὲ τὸν ἰθαγενῆ. "Οταν πλησίασαν στὴν πηγή, ἄκουσαν μανιασμένους βουχηθμούς. Κι' εἶδαν μιὰ λέαινα, κρεμασμένη ἀπ' τὸ λαιμὸ μ' ἕνα σκοινί.

Τὸ θηρίο πατοῦσε στὴ γῆ μόνο μὲ τὰ πισινά του πόδια, καὶ μὲ τὰ μπροστινὰ χτυποῦσε ἄγρια τὸν ἀέρα. Ὁ ἰθαγενὴς προσπάθησε νὰ ἐμποδίση τὸ Ντάνιελ νὰ πραγματοποιήση τὸ παράτολμο σχέδιό του.

— Δὲν θὰ προφτάσετε νὰ τὴν ἁρμέξετε! τοῦ εἶπε μὲ τρόμο. Τὸ ταῖρι της βρίσκεται κάπου ἐδῶ κοντά!

Ὁ Ντάνιελ τὸν καθησύχασε. Τοῦ συνέστησε μόνο νὰχη ἑτοιμο τὸ ὅπλο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Κι' ἄφισε ἀναμένη τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου.

Πέρασε ὕστερα θηλειὲς στὰ πόδια τῆς λέαινας, τὴν τράβηξε ὡς ἕνα γειτονικὸ δέντρο καὶ τὴν ἔδεσε ὄρθια πάνω στὸν κορμό. "Επειτα ἔδεσε τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Εἶχε φτιάσει τέτοιους κόμπους, ὥστε νὰ λυθοῦν μόνοι τους ὅταν θὰ ξεκινοῦσε τ' αὐτοκίνητο καὶ θὰ τραβοῦσε τὸ σκοινί.

Ἀφοῦ λοιπὸν συμπλήρωσε τὶς προετοιμασίες, ἄρχισε ν' ἁρμέγη τὴ λέαινα! Μολονότι ἦταν ἀμάθητος σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, κατάφερε νὰ γεμίση μιὰ μικρὴ μπουκάλα μὲ τὸ πηχτὸ καὶ κιτρινωπὸ γάλα τοῦ θηρίου! "Ελυσε ἔπειτα τὴ θηλειὰ ποὺ ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ τῆς λέαινας, καὶ ξαναγύρισε στ' αὐτοκίνητό του.

Μὲ τὸ ξεκίνημα, τὰ σκοινιὰ λύθηκαν καὶ τὸ θηρίο ἔμεινε ἐλεύθερο. Τὴν ἴδια στιγμή, ἔρτασε κι' ἕνα πελώριο ἀρσενικὸ λιοντόρι. Κι' ἄρχισαν καὶ τὰ δυὸ νὰ κυνηγάνε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔφευγε...

Ὁ μαῦρος ἰθαγενὴς εἶχε γίνει... σταχτὺς ἀπ' τὸν τρόμο του! Ἀλλὰ ὁ Ντάνιελ ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του...

"Οταν ὁ πατέρας τῆς Κουέντα εἶδε τὸ γάλα τῆς λέαινας, ἔμεινε ἀποσβολωμένος.

— Μὰ ἐγὼ σοῦ τόπα στ' ἀστεῖα, παιδί μου! φώναξε. Δὲν ἐπίστευα ποτὲ πὼς θὰ ἐπιχειροῦσες πραγματικὰ μιὰ τέτοια τρέλλα!...

— Μπορῶ τώρα νὰ παντρευτῶ τὴν Κουέντα; ρώτησε ὁ νέος, χαμογελῶντας.

— Πάρτην, μὲ τὴν εὐχή μου!

Ὁ Ντάνιελ ξεκλείδωσε τότε τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου καὶ δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του, ποὺ γελοῦσε κι' ἔκλαιγε μαζί.

"Εξω ἀπ τὸ σπίτι, εἶχε μαζευτῆ ὅλο τὸ χωριό, γιὰ ν' ἀποθεώση τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀφήσει μιὰ λέαινα. "Οταν τὸν ρώτησαν ἂν εἶχε φοβηθῆ καθόλου, ὁ Ντάνιελ ἀπάντησε:

— Τώρα μόνο φοβᾶμαι... Φοβᾶμαι μήπως ὁ κόσμος γελάση μαζί μου!

Καὶ, ἀλήθεια, τί δὲν κάνει ἡ δύναμι τοῦ ἔρωτος, ὅπως πολὺ σωστὰ λένε σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου.

✪✪

Γιὰ νὰ ξυπνήση!

Ὁ Φράνσις Μὰκ Μικαὲλ συνελήφθη τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκλεβε ἕξη ξυπνητήρια ἀπὸ ἕνα ὡρολογοποιεῖο τῆς Φιλαδελφείας.

— Δὲν εἶμαι κλέφτης! εἶπε στὸν ἀστυνόμο. Αὐτὰ τὰ ξυπνητήρια μοῦ χρειάζονταν, ὅμως, γιατὶ τὸ πρωῒ ξυπνάω πολὺ δύσκολα καὶ ἀργὰ πάντα νὰ πάω στὴ δουλειά μου... Ἂν δὲν μὲ τάραζαν στὰ πρόστιμα, θὰ εἶχα τὴ δύναμι νὰ τ' ἀγοράσω καὶ δὲν θὰ βρισκόμουν στὴν ἀνάγκη νὰ τὰ κλέψω.

Οἰκοκυρικὲς συμβουλὲς

Θέλετε νὰ ἐξαλείψετε μιὰ κρεατοελιὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας; Τώρα τὸ καλοκαίρι κόψτε σῦκα ἀπὸ τὴ συκιὰ καὶ μὲ τὸ γάλα ποὺ βγάζουν στὴν οὐρά τους ἁλείψτε τὴν ἐλιὰ μόνο. Αὐτὸ ἂς ἐπαναληφθῆ πέντε ἢ ἕξη φορὲς καὶ οἱ ἐλιὲς θὰ χαθοῦν.

★

Νὰ καὶ ἕνας κανόνας στοματικῆς ὑγιεινῆς ἀπαράβατος: Μασᾶστε καλὰ τὰ κρέατα, πίνετε λίγο, μὴ φοβᾶστε τὸ ἁλάτι.

★

Ὁ πιὸ ὑγιεινὸς ὕπνος κι' ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ τὴν χώνευσι εἶνε ὅταν κοιμᾶστε στὸ δεξιὸ πλευρό.

★

Μὴ χαίρεσθε καὶ μὴν εὐχαριστῆσθε, ὅταν αὐξάνη τὸ σωματικό σας βάρος.

★

Τὰ πολλὰ φάρμακα δὲν γιατρεύουν. Μόνο τὸ γιατρικὸ ποὺ χτυπάει τὴν αἰτία τῆς ἀρρωστειας εἶνε ἀποτελεσματικό. Γι' αὐτὸ πηγαίνετε σὲ γιατρὸ τίμιο καὶ ἠθικὸ καὶ ὄχι σὲ φιλοχρήματο ἢ κομπογιαννίτη.

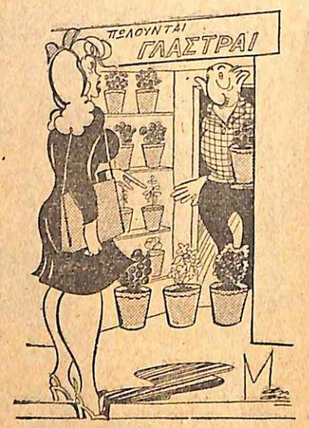
★

Τὰ ταξίδια, ἡ ἀλλαγὴ περιβάλλοντος, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, γιατρεύουν πολλὲς νοσηρὲς καταστάσεις χωρὶς φάρμακα.

★

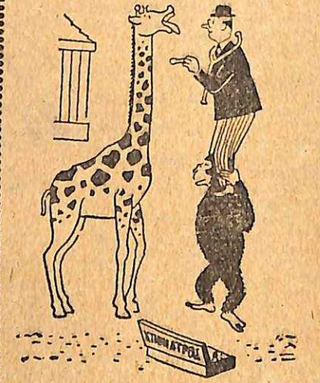
Ἡ γυναίκα τὴν ὥρα τοῦ θηλάσματος, ἂν τύχη καὶ τρομάξη ξαφνικὰ ἢ συγκινηθῆ πολύ, ἂς ἀποφύγη νὰ θηλάση τὸ παιδί της. Πρέπει νὰ περάσουν τουλάχιστον δυὸ ὧρες γιὰ νὰ τὸ θηλάση. Ἀλλοιῶς ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πάθη τὸ μωρὸ δηλητηρίασι.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

Ἐκείνη: Πιὸ μεγάλες γλάστρες δὲν ἔχετε; Τὶς θέλω γιά... τοὺς καντα δόρους!...

(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

Ὁ γορίλλας καὶ ὁ κτηνίατρος.

Η ΔΥΣΚΟΛΗ

— Καὶ τὸ τελευταῖο, παρακαλῶ!...

Τὰ ἐγκώμια ποὺ ἔγραψαν ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Θεόδωρος Ὀρφανίδης (1817 - 1886)

Νὰ καὶ ἕνας — ἀπὸ τοὺς πολλοὺς — περίφημος καὶ δοξασμένος Σμυρνιός, σπουδαῖο Ἑλληνόπουλο, ποὺ ἔγινε μεγάλος ἄντρας, ὅταν ἦρθε ἀπ' τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του κι' ἐγκατεστάθηκε στὴν ἐλεύθερη νεοελληνικὴ πατρίδα, μετὰ τὸν πόλεμο τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Ἀπὸ μικρὸ παιδί, μόλις ἄρχισε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἐγκατέλειψε τὴ Σμύρνη, ἀκολουθώντας τὴν οἰκογένειά του στὴν Τῆνο, ἔπειτα στὴ Σύρο καὶ ὕστερα στὸ Ναύπλιο.

Ἦταν τότε, πέντε ἐτῶν παιδί, περίπου ὁ Ὀρφανίδης ὅταν ἄρχισε νὰ μαθαίνη τὰ πρῶτα γράμματα στὸ Ναύπλιο. Κι' ὅταν σιγὰ - σιγά, μεγάλωσε στὴν Ἀθήνα, ἐπὶ Ὄθωνος, ἔγινε ὁ ἱδρυτὴς τῆς μεγάλης οἰκογενείας ποὺ ἀφῆκε, ἕκτοτε, ἐποχὴ καὶ ὄνομα στὴν νεοελληνικὴ πρωτεύουσα, στὰ χρόνια τοῦ ἐλευθέρου ἐθνικοῦ βίου.

Ἀπὸ τὴ νεαρή του ἡλικία ὁ Ὀρφανίδης ἔξεκλιδε στὴν ποίησι καὶ στὴ βοτανική. Ὑποστήριζε δὲ πρὸ παντὸς ὅτι ἡ ἑλληνικὴ νεολαία ἦταν καὶ χωρὶς τοὺς ξένους ἱκανὴ νὰ κυβερνήση τὴν πατρίδα της καὶ γι' αὐτὸ ἔγραφε, τότε:

«Ἂς πάγουν νὰ διδάξωσι
εἰς ἄλλα τοῦ κόσμου μέρη,
ἂς μᾶς ἀφήσουν ἥσυχους
καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε!»

Ἐπίσης ἐσατύριζε τοὺς νεοέλληνας ξένους ποὺ ζητοῦσαν διακρίσεις καὶ τίτλους κι' ἔγραφε:

«Σὰν παγώνια φουσκωμένα
περπατοῦν μέσα στοὺς δρόμους!...»

Κι' ἐπρόσθετε γι' αὐτοὺς ὅτι «βλέπουν τοὺς πολίτας τῆς Ἑλλάδος σὰν μυρμήκια, ἐνῶ δὲν γνωρίζουν δυὸ γαϊδάρων ἄχυρα νὰ μοιράσουν!...».

Ἔτσι, ἀπὸ πολὺ νέος ὁ Ὀρφανίδης, στὴν Ἀθήνα, ἄρεσε μὲ τὴ σάτυρά του στὸν πολὺ κόσμο κι' ἔγινε δημοφιλὴς στὴν ἐποχὴ ἰδίως ποὺ τάβαλε μὲ τοὺς Βαυαροὺς κι' ἐγέλασε, τότε, ὅλη ἡ Ἑλλὰς ὅταν ἔγραφε γιὰ τὸν Εἴντεκ καὶ τὸν Λεσσουΐρο:

«Μῆνας μπαίνει, μῆνας βγαίνει,
τὸ μηνιάτικο θ' ἁρπάζω,
μὰ μοῦ φαίνεται στὸ τέλος
τὰ παπούτσια θὰ μᾶς δώσουν!...»

Στὰ 1841, ὁ Ὀρφανίδης ἐξέδωκε τὸν «Τοξότη» του, ἕνα μεγάλο ἐμμετρο καὶ πεζὸ σατυρικὸ τόμο ἀπὸ ἕξη τεύχη μὲ διάφορες σατυρικὲς ἐπιθέσεις, μέσα στὶς ὁποῖες πῆρε τὸ σχέδιο ἀκόμα καὶ τὶς πρωταγωνίστριες τῶν ξένων θιάσων.

Τότε, τὰ κόμματα στὴν Ἑλλάδα δὲν ἦσαν μόνο πολιτικά. Ἦσαν καὶ θεατρικά. Ἡ νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μοιραζόταν σὲ δύο, τρία, ἢ καὶ τέσσαρα στρατόπεδα καὶ τὸ καθένα ὑποστήριζε μὲ φανατισμὸ τὴ δική του πρωταγωνίστρια.

Αὐτὸ κράτησε ἀκόμα καὶ στὰ χρόνια τοῦ Γεωργίου Α' ὅπως π. χ. μὲ τὴν Παρασκευοπούλου καὶ τὴ Βερώνη.

Ἀλλ' ἐπὶ Ὄθωνος, ὁ φανατισμὸς ἦταν ἀκόμα μεγαλύτερος. Ἔγραφε δὲ τότε, ὁ Ὀρφανίδης γιὰ τοὺς δίσκους ποὺ ἔβγαιναν στὶς εὐεργετικὲς τῶν πρωταγωνιστριῶν καὶ πληροφοροῦσε τὸ κοινὸν ὅτι «ἐνῶ ὁ δίσκος τῆς Ρίτας Μπάσσο εἰσέπραξε δραχ. 7.000, τῆς Ρίτση 5.000, τῆς Λούλη 4.500, ὁ ἔρανος τοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν, εἰσέπραξε πέντε μηδενικά!» Καὶ κατέληγεν ὁ Ὀρφανίδης νὰ συνιστᾶ τὴν ταχύτερη ἵδρυσι φρενοκομείου στὴν Ἀθήνα, μὲ τοὺς στίχους:

«Μωρокομεῖον κάμνουσιν
ὡς τάχα νὰ μὴν εἶναι,
μωροκομεῖον τέλειον
ἡ πόλις μας Ἀθῆναι!»

★

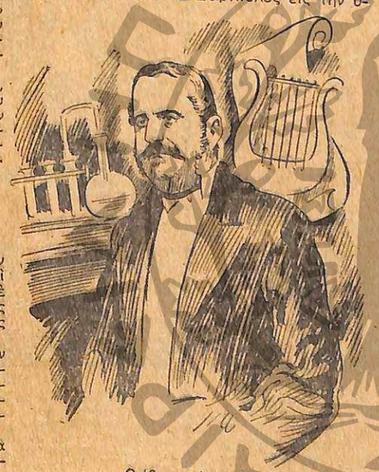
Ἀργότερα, στὰ χρόνια τοῦ Γεωργίου Α', ὁ Ὀρφανίδης καὶ ὡς ποιητὴς ἀλλὰ καὶ ὡς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς κατοίκος τῆς Πλάκας, παρὰ τὴν εἴσοδο τοῦ σημερινοῦ Ζαππείου — ὅπου μάλιστα παρεχωρήθη καὶ ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ τὸ περίφημο περιβόλι του — ἔπαιξε ρόλο στὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία τῆς μακαρίας ἐκείνης ἐποχῆς.

Γιὰ τὰ πολυάριθμα ἔργα τοῦ Ὀρφανίδη, πολλὲς καὶ διάφορες γνῶμες εἴδαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Ἐδέχετο ὁ ποιητὴς μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία καὶ καρτερία τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ καὶ τὰ φαρμάκια τῶν κριτῶν καὶ ἐπικριτῶν του.

Κάποτε ὁ Σαρίπολος τοὔστειλε δυὸ μπουκάλια κρασὶ τῆς Κύπρου, μ' ἕνα σημείωμα ποὺ διεκήνευε τὴ γνώμη μερικῶν λαγίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης περὶ τοῦ Ὀρφανίδου, ὁ ὁποῖος σημειωτέον, ἀγαποῦσε τὸ κρασάκι:

«Ἔχεις σὺ παρὰ τὴν λύραν
τοῦ Πινδάρου, καὶ τὰ βέλη
τοῦ σατυρικοῦ τῆς Ρώμης
τοῦ πικροῦ Ἰουβενάλη!...
Σὺ Διοσκουρίδης νέος
ἀλλ' ὡς ἄλλος Ἀνακρέων
τὸ γλυκὺ τῆς Κύπρου νέκταρ
ἀγαπᾶς καθὼς κι' ἐκεῖνος!»

Καὶ κατέληγεν ὁ Σαρίπολος εἰς τὴν ὑποσημείωσιν: «Ἐκ τοῦ Κυπρίου τούτου οἴνου ἀποστέλλω δυὸ φιάλας καὶ ἕνα φιλί!»

Θεόδωρος Ὀρφανίδης

★

Ὁ Ὀρφανίδης ἔζησε στὰς Ἀθήνας, στὸ κτῆμα του, ὡς τὸν Αὔγουστο τοῦ 1886.

Εἶχε καταπονήσει τὸ πνεῦμα του σὲ πολλὰ καὶ διάφορα ἔργα καὶ σὰν νὰ προησθάνετο τὸν θάνατον εἶχε γράψει, πρὸ δύο ἐτῶν πρὸ τοῦ τέλους του τὸν στίχον: «Αἱ ψυχικαί μας πληγαὶ φαρμακεύουσι πρῶτον τὸ πνεῦμα!»

Ἐπέζησε τοῦ Ὀρφανίδου ὁ νεώτερός του, τότε, Ἀχιλλεὺς Παράσχος ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐθρήνησε μὲ τὸ περίφημο ποίημά του:

«Ποῦ εἶναι ἡ ποιητικὴ Πλειάς μας, ἤδη;
Μᾶς ἄφησεν ἡ δίδυμος τῶν Σούτσων ἁρ- (μονία
Καὶ ὁ Παπαρρηγόπουλος ρεμβάζει εἰς (τάφου χάσμα!...»

Καὶ ἀφοῦ ἀπηρίθμησεν, ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀλφρέδου, τοὺς προαποθανόντας περιφήμους ποιητάς, κατέληξε περὶ τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Τιρι - Λίρι»:

«Κι' ὁ Ὀρφανίδης σήμερον μ' ἐστευρω- (μένας χεῖρας
Τοξότης ἄνευ τῶν βελῶν, μολπὴ θραυ- (σθείσης λύρας,
ἄσμα βωβὸν ἄλλων καιρῶν καὶ ἡμερῶν (ὡραίων...»

Ὁ Ὀρφανίδης εἶχε διατελέσει καὶ ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ «Παρνασσοῦ». Αἱ Ἀθῆναι τὸν ἐκήδευσαν μετὰ τιμῶν ὅπως ἄξιζε σ' ἕνα ἐκλεκτὸ ἐπιστήμονα καὶ ποιητὴ ποὺ ὕμνησε τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἑλληνικὴ φύσι καὶ τὴν ἑλληνικὴ γλωρίδα καὶ ἐφαίδρυνε μὲ τοὺς σατυρικοὺς στίχους του τρεῖς νεοελληνικὲς γενεές.

Μιὰ ἀπὸ τὰς εὐθυμοτέρας σελίδας τῆς ζωῆς τοῦ Θεοδώρου Ὀρφανίδου ἦταν καὶ ἡ διαμάχη μεταξὺ τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας καὶ τοῦ ἰδίου, γιὰ τὰ περιβόλια τους, ποὺ γειτόνευαν, τότε, κοντὰ στὸ Ζάππειο.

Ὁ Ὀρφανίδης δὲν ἦταν μόνο βοτανολόγος· ἦταν καὶ σπουδαῖος περιβολάρης. Μέσα στὸ περιβόλι του ἀφθονοῦσαν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ λουλούδια καὶ ἰδίως τὰ σπάνια, τῶν ὁποίων τοὺς σπόρους ἔφερνεν ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἱσπανία.

Κάποτε ἔφερε μερικοὺς σπόρους ἑνὸς ἄνθους ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία στὸ δικό της περιβόλι. Ὅταν βγῆκαν τὰ λουλούδια τους πῆγε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τοῦ Βασιλικοῦ κήπου καὶ εἶπε στὴν Ἀμαλία:

— Μεγαλειοτάτη νὰ φέρης καὶ τοῦ λόγου σου σπόρους ἀπ' ἐκεῖνο τὸ πολύφυλλο τὸ λουλούδι ποὺ ἔχει ὁ Ὀρφανίδης στὸ περιβόλι του. Μᾶς παίρνει τὴν ὁμορφιὰ τοῦ δικοῦ μας περιβολιοῦ!

Ἡ Βασίλισσα ἀπάντησε:

— Νὰ κυττᾶτε τὸ δικό μας περιβόλι καὶ νὰ μὴν ἔχετε διαρκῶς τὸ νοῦ σας, τί κάνει ὁ γείτονάς μας!

Σὲ λίγες ἡμέρες, ὅμως, ποὺ ἡ Ἀμαλία συναντήθηκε μὲ τὸν Ὀρφανίδη, δὲν κρατήθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

—"Εμαθα, κύριε Ὀρφανίδη, πῶς φέρατε ἕνα ἄνθος ποὺ δὲν ἔχει τὸ δικό μας περιβόλι!

Ἑτοιμόλογος, καθὼς ἦταν, ὁ ρωμαντικὸς περιβολάρης, τῆς ἀπάντησε:

— Μεγαλειοτάτη, ὅσα λουλούδια κι' ἂν φέρω ἐγώ, τὸ δικό σας περιβόλι πάντα θὰ εἶνε ὡραιότερο γιατὶ ἔχει τὸ πειὸ σπάνιο καὶ ὁμορφο λουλούδι!

Ἀνύποπτη ἡ Ἀμαλία, τότε, τὸν ρώτησε:

— Ποιὸ εἶνε, παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ λουλούδι, κύριε καθηγητά;

Καὶ τότε, ὁ Ὀρφανίδης, χωρὶς νὰ διστάση, τῆς ἀπάντησε:

— Ποιὸ ἄλλο ἀπὸ σᾶς τὴν ἴδια, μεγαλειοτάτη;

Καὶ γέλασε ἡ Βασίλισσα, μὲ τὴν καρδιά της.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ἡ ὀδοντόπαστα πού ἐπουλώνει τὸ δόντια

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις ἑνὸς χημικοῦ

Πρὶν ἀπὸ 7 χρόνια, ὁ Καναδὸς φυσικοχημικὸς δόκτωρ Στέντμαν πῆγε στὸν ὀδοντογιατρό του, γιὰ νὰ τοῦ καθαρίσῃ τὰ δόντια. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος ἀνακάλυψε μιὰ μικρὴ τρύπα σ' ἕνα ἀπ' τοὺς τομεῖς του καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τὴ σφραγίσῃ, ὁ δόκτωρ Στέντμαν ἀρνήθηκε. Καὶ πρόσθεσε ὅτι θὰ φρόντιζε νὰ γιατρέψῃ μόνος του τὸ ἄρρωστο αὐτὸ δόντι του...

Μόλις γύρισε λοιπὸν στὸ ἐργαστήριό του, ἄρχισε νὰ μελετᾶ τὴ χημικὴ σύνθεσι τῶν δοντιῶν καὶ τὶς ἀλλοιώσεις ποὺ παθαίνουν ἀπ' τὴν τερηδόνα.

Πρὶν ἀπ' ὅλα διερωτήθηκε γιατὶ τὰ πουντίκια, οἱ σκίουροι κι' ἄλλα ζῶα, ὅταν χαλάσουν τὰ δόντια τους, βγάζουν καινούργια — ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν αὐτὴ τὴν ἱκανότητα. Κι' ἄλλο ἕνα σημεῖο ποὺ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι: Γιατὶ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς διορθώνει αὐτομάτως τὶς βλάβες ποὺ παθαίνουν τὰ ὀστᾶ, ἀφήνει ὅμως στὴν τύχη τους τὰ δόντια, μολονότι ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν ἴδια περίπου σύστασι τῶν ὀστῶν;

Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις τὸν ἔπεισε κατόπιν ὅτι ἕνα μισοχαλασμένο δόντι ἔχει στὶς ρίζες του 6% περισσότερα μεταλλικὰ ἅλατα ἀπὸ ἕνα γερό. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀκτινοσκόπησίς του φανερώνει μιὰ σκιά, δίπλα ἀκριβῶς ἀπ' τὴν κουφάλα, στὸ ὑγιὲς ἀκόμη μέρος τοῦ δοντιοῦ. Ἡ σκιὰ αὐτὴ ὀφείλεται σὲ μεταλλικὰ ἅλατα, συγκεντρωμένα στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Οἱ δυὸ αὐτὲς παρατηρήσεις φαίνονταν νὰ δείχνουν ὅτι ἡ Φύσις προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ τὴ βλάβη τοῦ δοντιοῦ, προσφέροντας τὸ ἀπαιτούμενο ὑλικό. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήσῃ κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν προσπάθειά της;

Οἱ ὀδοντογιατροὶ ἀκολούθησαν πάντοτε δρόμο ἐντελῶς διαφορετικό. Ἀποκλείοντας δηλαδὴ τὴν πιθανότητα τῆς «ἐπουλώσεως» ἑνὸς χαλασμένου δοντιοῦ, τὸ ἀνοίγουν περισσότερο μὲ τὸ τρυπάνι τους καὶ τὸ σφραγίζουν μὲ μέταλλο ἢ μὲ πορσελάνη. Γιατὶ κάνουν τὴ σκέψι ὅτι, ἐφόσον τὸ σμάλτο τοῦ δοντιοῦ εἶναι κατὰ 98% οὐσία ἀνόργανος, κι' ἐπομένως δίχως ζωή, δὲν μπορεῖ ν' ἀναπαραχθῇ ὅπως τὰ ζωντανὰ κύτταρα καὶ νὰ κλείσῃ μιὰ τρύπα τοῦ δοντιοῦ.

Ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Στέντμαν εἶχε τὴ γνώμη ὅτι τὸ μικρὸ ποσοστὸ (2%) ὀργανικῶν οὐσιῶν ποὺ περιέχεται στὸ σμάλτο, παρουσιάζει μιὰ κάποια τάσι ἐπουλώσεως τῆς βλάβης τοῦ δοντιοῦ, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὑποβοηθηθῇ καταλλήλως.

Τὸν ἐπεισαν ἄλλωστε γι' αὐτὸ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὰ τελευταῖα χρόνια μὲ ραδιενεργὸ φωσφόρο. Οἱ ἐπιστήμονες ἔβαλαν λίγο τέτοιο φωσφόρο σὲ ποντίκια, μέσα στὴν τροφή τους, παρακολούθησαν ὕστερα τὴ διαδρομὴ του στὸν ὀργανισμό τους καὶ διαπίστωσαν ὅτι μιὰ ποσότης ἔφτασε στὶς ρίζες, στὸν πολφὸ καὶ στὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν. Ἐπομένως, τὸ σμάλτο δὲν εἶναι μιὰ ἄβρανὴς οὐσία, ἀλλὰ ἔχει ζωὴ καὶ παίρνει συνεχῶς θρεπτικὲς ὕλες ἀπ' τὸν ὀργανισμό.

Ἐξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Στέντμαν ἤξερε τὶς νέες ἐκπληκτικὲς μεθόδους ποὺ ἔχουν ἐφαρμοσθῇ στὴ χειρουργικὴ τῶν ὀστῶν: Οἱ γιατροὶ παίρνουν ἕνα κόκκαλο βωδινοῦ, τὸ κατεργάζονται γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ἑνὸς ἀνθρωπίνου ὀστοῦ ποὺ λείπει, τὸ βράζουν καλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀποστειρώσουν κι' ἔπειτα τὸ προσαρμόζουν στὸν ἀνθρώπινο σκελετό. Καὶ τὸ βωδινὸ κόκκαλο κολλάει γερὰ σ' αὐτὴ τὴ θέσι, μολονότι εἶχε βέβαια νεκρωθῇ μὲ τὸ βράσιμο!

Ὅλες αὐτὲς οἱ παρατηρήσεις ἔκαμαν τὸ δόκτωρα Στέντμαν νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴ φυσικὴ ἐπουλωτικὴ τάσι τῶν δοντιῶν, προσφέροντάς τους τὸ κατάλληλο ὑλικὸ— ἀνάλογο πρὸς τὸ βωδινὸ κόκκαλο.

Παρασκεύασε λοιπὸν ἕνα μῖγμα, ὅμοιο μὲ ὀδοντόπαστα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια περίπου χημικὴ σύνθεσι τοῦ σμάλτου. Προκειμένου τώρα νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ, σκέφθηκε — πολὺ σωστὰ — ὅτι δὲν θἄπρεπε ν' ἀφαιρέσῃ τὸ μισοχαλασμένο μέρος τοῦ δοντιοῦ, ὅπως κάνουν συνήθως οἱ ὀδοντογιατροί. Γιατὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς πρέπει νἄχῃ συγκεντρώσει ὁ ὀργανισμὸς τὰ ἀμυντικά του μέσα, γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς μολύνσεως καὶ τὴν ἐπούλωσι τῆς βλάβης. Εἶναι λοιπὸν παράλογο νὰ καταστραφῇ τὸ πολύτιμο αὐτὸ στρῶμα.

Ἔτσι, ὁ δόκτωρ Στέντμαν, ἐφαρμόζοντας τὴ μέθοδό του στὸν ἑαυτό του, ἔτριψε ἐλαφρὰ μ' ἕνα βουρτσάκι τὴν τρύπα τοῦ δοντιοῦ του, γιὰ νὰ φύγουν οἱ ξένες οὐσίες, καὶ τὴ γέμισε ἔπειτα μὲ τὸ ἄσπρο μῖγμα.

Σὲ μερικὲς μέρες, τὰ μαυρισμένα χείλη τῆς κουφάλας πῆραν χρῶμα ἀνοιχτότερο, κιτρινωπό. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος ἔγινε ἀκόμη πιὸ ἄσπρο ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο δόντι.

Τὸ ἄσπρο μῖγμα ἔπρεπε ν' ἀνανεώνεται συχνά, γιατὶ τὸ διέλυε καὶ τὸ παρέσυρε τὸ σάλιο τοῦ στόματος. Στὴν ἀρχή, ὁ δόκτωρ Στέντμαν τὸ ἀντικαθιστοῦσε τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀργότερα ὅμως βρῆκε ὅτι ἦταν ἀρκετὴ μιὰ μόνο φορὰ κάθε μέρα.

Ἔπειτα ἀπὸ 3 μῆνες, ἡ τρύπα τοῦ δοντιοῦ εἶχε ἐπουλωθῇ τελείως κι' εἶχε σχηματισθῇ στὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνα ἐλαφρὸ ἐξόγκωμα. Ἀργότερα, μὲ τὸν καιρό, φαγώθηκε τὸ ἐξόγκωμα αὐτὸ κι' ἡ ἐπιφάνεια τοῦ δοντιοῦ ἔγινε ἐντελῶς λεία κι' ὁμοιόχρωμη παντοῦ. Τίποτε πιὰ δὲν φανέρωνε ὅτι τὸ δόντι αὐτὸ εἶχε κάποτε τρυπήσει!

Ἔπειτα ἀπ' τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία του, ὁ δόκτωρ Στέντμαν ζήτησε κι' ἐπέτυχε νὰ δοκιμασθῇ ἡ μέθοδός του ἀπ' τὴν ὀδοντιατρικὴ ὑπηρεσία τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἔχουν ἀνακοινωθῇ ἐπισήμως. Θὰ χρειαστοῦν ἀρκετοὶ μῆνες ἀκόμη, γιὰ ν' ἀποδειχθῇ τί ἀξίζει πραγματικὰ ἡ νέα αὐτὴ μέθοδος. Ἂν ὅμως ἐπιτύχῃ τελικά, θ' ἀποτελέσῃ μιὰ πρωτοφανῆ ἐπανάστασι γιὰ τὴν ὀδοντιατρική.

P. ΝΤΟΥΦΥ

✪✪

Τὸ Ντὶ - Ντὶ - Τὶ εἶνε ἐπιβλαβὲς στὸν ἄνθρωπο;

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἄρχισαν νὰ ἐκφράζουν ἀμφιβολίες γιὰ τὸ ἀβλαβὲς τοῦ Ντὶ-Ντὶ-Τὶ στὸν ἄνθρωπο. Ὁ δόκτωρ Μόρτον Σ. Μπίσκιντ ὑποσημειώνει ἰδίως τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὴν εὐρεῖα χρῆσι αὐτοῦ τοῦ προϊόντος στὰ βουστάσια, στὶς κουζίνες καὶ τὰ δωμάτια τῶν σπιτιῶν, στὰ γαλακτοπωλεῖα, τὰ παρασκευαστήρια τῶν ζαχαροπλαστείων, κ.τ.λ. Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα, τὸ Ντὶ-Ντὶ-Τὶ ἐπιφέρει στὸν ἄνθρωπο μυῖκὴ ἀτονία καὶ γαστρεντερικὲς διαταραχές.

Ὡς γνωστόν, τὸ Ντὶ-Ντὶ-Τὶ εἶνε ἰδιαιτέρως τοξικὸ σὲ πολλὰ ζῶα: ἔντομα, φάρια, κόττες, γάτες, σκύλους, ἄλογα, πιθήκους, κ.τ.λ. Ἡ βλαβερὴ ἐπίδρασίς του στὸν ἄνθρωπο δὲν εἶνε, λοιπόν, ἀπίθανη.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες φρονοῦν ὅτι οἱ διαλύσεις ποὺ περιέχουν Ντὶ-Ντὶ-Τὶ σὲ ἀναλογία ὄχι μεγαλύτερη ἀπὸ 0,5 % δὲν εἶνε βλαβερὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὑποσημειώνουν, ὅμως, τὸν κίνδυνο μερικῶν ἐξαιρετικὰ πυκνῶν διαλύσεων ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο καὶ ποὺ περιέχουν Ντὶ-Ντὶ-Τὶ σὲ ἀναλογία 3 - 10 %.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως γνωρίζουν τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια

Ἕνας Ἰάπων ἀστρονόμος παρετήρησε στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἄρεως ἕνα τεραστίων διαστάσεων μαυρίτερο σύννεφο, ποὺ ὑποθέτει ὅτι πρόκειται ἀπὸ κάποια τρομακτικὴ ἔκρηξι. Οἱ ἐπιστήμονες διατυπώνουν δύο ὑποθέσεις: Ἢ ὅτι πρόκειται γιὰ τερατώδη ἡφαιστειακὴ ἔκρηξι ἢ γιὰ ἀτομικὴ ἔκρηξι ποὺ ἔγινε τεχνητά. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, πρέπει νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ὁ Ἄρης κατοικεῖται καὶ ὅτι οἱ κάτοικοί του γνωρίζουν τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Οἱ τρελλοὶ δὲν παθαίνουν καρκῖνο

Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόσφατη ἀνακοίνωσι τοῦ δόκτορος Χέρτινγκ, ἡ θνησιμότης ἀπὸ καρκῖνο στὰ φρενοκομεῖα τοῦ Σικάγου ἦταν ἀπὸ τὸ 1935 - 37 2,5 % καὶ ἀπὸ τὸ 1945 - 47 4,4 %, ἐνῶ τὸ ποσοστὸν τῆς θνησιμότητος ἀπὸ τὴν ἴδια ἀσθένεια μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ ἦταν κατὰ τὶς ἀνωτέρω δύο περιόδους 12 %.

Ὁ δόκτωρ Χέρτινγκ συμπεραίνει, ὅτι τὰ φρενολογικὰ νοσήματα προκαλοῦν μιὰ κατοια ἀνοσία ἐναντίον τοῦ καρκίνου.

Τὸ τσιγάρο κι' ὁ καρκῖνος τῶν πνευμόνων

Ὁ δόκτωρ Ἔβαρτς Γκράχαμ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Οὐάσιγκτων, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου εὑρίσκεται σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὸν καρκίνο τῶν πνευμόνων.

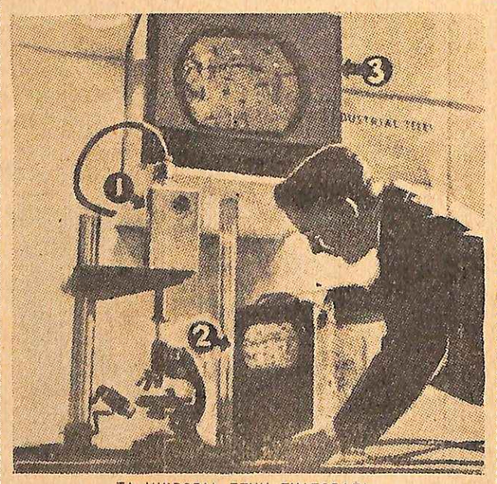
Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἀναφέρει ὅτι ἐπὶ 200 ἀσθενῶν ἀπὸ καρκίνο τοῦ πνεύμονος, ποὺ ἐνοσηλεύθησαν στὴν πανεπιστημιακὴ κλινική, οἱ 199 ἐκάπνιζαν ἀπὸ 20ετίας, 20 τσιγάρα-στον τσιγάρα τὴν ἡμέρα καὶ ἕνας μόνο δὲν ἦταν καπνιστής. Ἀπὸ τοὺς 199 οἱ 6 μόνον δὲν εἰσέπνεαν τὸν καπνό.

Συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ... ἔπειτα ἀπὸ 1871 χρόνια

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν προσφάτων ἀνασκαφῶν στὴν Πομπηΐα, ἀνακαλύφθηκε ὁ σκελετὸς ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ κρατοῦσε στὸ ἕνα του χέρι ἕνα λοστό καὶ στὸ ἄλλο μερικὰ ἀργυρὰ νομίσματα. Ὑποτίθεται ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιο διαρρήκτη, ποὺ ζωσθηκε ἐαφνικὰ ἀπὸ τὴ λάβα κατὰ τὴν περίφημη ἔκρηξι τοῦ ἔτους 79 μ. Χ.

Τὰ αὐγὰ τῶν φιδιῶν

Τὰ αὐγά, ὅπως εἶνε γνωστό, μεγαλώνουν μέσα στὸ σῶμα τοῦ ζώου ποὺ τὰ γεννάει. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὰ αὐγὰ τῶν φιδιῶν. Ἀρχίζουν νὰ μεγαλώνουν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἑρπετοῦ. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶνε μοναδικὸ μεταξὺ τῶν ὠοτόκων ζώων.

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Ἡ περίφημη ἀμερικανικὴ ἑταιρία RCA κατασκεύασε ἕνα νέο φορητὸ πομπὸ τηλεοράσεως ποὺ «συλλαμβάνει» κι' ἐκπέμπει μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς εἰδικῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς, τὴν εἰκόνα τῶν μικροβίων ποὺ βρίσκονται ἐπάνω στὸ γυαλὶ ἑνὸς μικροσκοπίου. Ἡ σύσκευὴ αὐτή, θὰ χρησιμοποιηθῇ στ' ἀμερικανικὰ πανεπιστήμια γιὰ μορφωτικοὺς σκοπούς. Στὴ φωτογραφία μας βλέπετε : 1) τὴν εἰδικὴ φωτογραφικὴ μηχανή, 2) τὸν βοηθητικὸ τροφοδότη ρεύματος καὶ 3) τὸν δέκτη τῆς τηλεοράσεως.

Τὸ σιρόπι κατὰ τῆς ΓΑΣΤΡΟΕΝΤΕΡΙΤΙΔΟΣ

Σταματάει τοὺς ἐξαντλητικοὺς ἐμέτους

Μιὰ ἀκόμη εὐχάριστη εἴδησις ἀπ' τὴν Ἀμερική: Βρέθηκε ἕνα φάρμακο ἀποτελεσματικὸ κατὰ τῆς γαστροεντερίτιδος. Δὲν πρόκειται δὲ γιὰ κανένα θαυματουργὸ ἀντιβιωτικό, οὔτε γιὰ κανένα πολύπλοκο δημιούργημα τῶν συγχρόνων χημικῶν ἐργαστηρίων, ἀλλὰ γιὰ τὸ παληὸ καὶ πασίγνωστο «σιρόπι τοῦ κολά».

Ἡ γαστροεντερίτις (ἢ ἐπιδημικὴ διάρροια, ἢ νόσος τοῦ Σπένσερ) προσβάλλει μυριάδες ἀνθρώπους κάθε χρόνο. Τὰ περισσότερα θύματά της εἶνε παιδιά. Μὰ κι' οἱ ἐνήλικοι δὲν κατορθώνουν πάντα νὰ τὴν ἀποφύγουν. Κάποτε μάλιστα ἀρρωσταίνουν ἀπ' αὐτὴν ὁλόκληρες οἰκογένειες.

Ὀφείλεται σὲ κάποιον ἄγνωστον ἰόν. Ἔρχεται δίχως προειδοποίησι, καὶ διαρκεῖ συνήθως 24 - 48 ὧρες (μπορεῖ ὅμως νὰ φτάσῃ καὶ τὶς 5 ἡμέρες). Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἄρρωστος ἔχει ἐπανειλημμένους ἐμετοὺς καὶ ἀκατάσχετη δίψα, εἶνε ὅμως ἀνίκανος νὰ συγκρατήσῃ ἔστω καὶ μικρὲς ποσότητες νεροῦ.

Μολονότι ἡ ἀρρώστεια δὲν εἶνε σοβαρὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, οἱ συχνοὶ ἐμετοὶ ἐξασθενίζουν τὸν ὀργανισμό κι' ἐλαττώνουν τὴν ἀντοχή του. Ὁ ἄρρωστος παθαίνει μιὰ γενικὴ ἀφυδάτωσι, κι' εἶνε κατόπιν κουρασμένος κι' εὐερέθιστος ἐπὶ πολλὲς ἑβδομάδες. Ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ στὶς μολύνσεις συντελεῖ συχνὰ στὸ νὰ ἐμφανισθοῦν, λίγες μέρες μετὰ τοὺς ἐμετούς, ἀναπνευστικὲς παθήσεις μ' ἐπίμονο βῆχα ἢ μὲ πόνους στ' αὐτιά.

Οἱ γιατροὶ εἶχαν δοκιμάσει τὸ τσάϊ, τὴ σαμπάνια, κλπ. κατὰ τῶν ἐμετῶν, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα.

Τὸν τελευταῖο ὅμως καιρό, ἔγιναν πειράματα στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μαϊριλαντ. Εἶχε παρατηρηθῇ ὅτι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς παιδιῶν εἶχαν πάθει γαστροεντερίτιδα μὲ ἐμετούς, κι' ἀμέσως κατόπιν διάφορες ἄλλες σοβαρώτερες ἀσθένειες, ὡς ἐπιπλοκὲς τῆς πρώτης. Ὁ δόκτωρ Ἔντμουντ Μπράντλεϋ, καθηγητὴς τῆς παιδιατρικῆς, τόνισε στοὺς συναδέλφους του ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνώσουν τὶς προσπάθειές τους, γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν ὕπουλο αὐτὸ ἐχθρό.

Πράγματι, οἱ ἐπιστήμονες ἄρχισαν ἐργαστηριακὲς μελέτες πάνω σὲ 800 ἄρρωστα παιδιά. Δὲν ἄργησαν δὲ ν' ἀνακαλύψουν ὅτι ὁ ὀργανισμὸς ὅλων αὐτῶν παρουσίαζε μιὰ χαρακτηριστικὴ ἔλλειψι σακχάρου. Σκέφθηκαν τότε νὰ τοὺς δώσουν φαγώσιμα καὶ ποτὰ μὲ πολλὴ ζάχαρη. Οἱ μόνες ποὺ ἔφεραν κάποια μικρὴ ὠφέλεια, ἦσαν οἱ καραμέλες.

Τὸ πρῶτο ὅμως ζαχαροῦχο ποτό, ποὺ ἔδωσε πραγματικὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ἦταν τὸ γνωστὸ «σιρόπι τοῦ κολά». Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ ἐμετοὶ σταμάτησαν ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτη δόσι. Ὡστόσο, τὰ ἄρρωστα παιδιὰ ἐξακολούθησαν νὰ παίρνουν ἐπὶ 24 - 48 ὧρες μιὰ κουταλιὰ κάθε 3 ὧρες.

Ἀλλὰ κι' ἡ ἀνάρρωσις ἦταν γρήγορη μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο, τόσο στὰ παιδιὰ ὅσο καὶ σὲ ἐνηλίκους. Ἐπὶ μερικὲς μέρες, ἡ δίαιτά τους περιεῖχε ἄφθονη ζάχαρη, σὲ γλυκίσματα, μαρμελάδες, μπισκότα, κλπ. Ἂν διψοῦσαν, ἔπιναν τσάϊ κι' ἐλάχιστο μόνο νερὸ — ὅσο γιὰ νὰ βρέξουν τὴ γλῶσσα τους — ἢ μερικὰ τρίμματα πάγου.

Πάντως, μὲ τὴν τακτικὴ αὐτή, κανεὶς ἄρρωστος δὲν ἔπαθε τὶς συνηθισμένες ἐπιπλοκὲς τῆς γαστροεντερίτιδος.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ «σιρόπι τοῦ κολὰ» ὠφελεῖ μόνο κατὰ τῶν ἐμετῶν τῆς γαστροεντερίτιδος, κι' ὄχι σ' ἄλλες περιπτώσεις, ὅπως π. χ. στὴ ναυτία ἀπὸ θαλασσοταραχή, ἢ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐγχείρησι, ἢ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη, εἴτε στοὺς λεγομένους τοξικοὺς ἐμετοὺς ποὺ συνοδεύουν ὡρισμένες μολυσματικὲς ἀσθένειες. Ἀλλὰ οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μαϊριλαντ πειραματίζονται τώρα μ' ἕνα ἄλλα σιρόπι, ἀποτελεσματικὸ γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἐμετῶν.

Τόσο ὁ δόκτωρ Μπράντλεϋ ὅσο κι' οἱ συνεργάτες του τονίζουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ποτὲ ἡ νέα αὐτὴ σιροποθεραπεία χωρὶς τὴ γνωμάτευσι καὶ τὴν παρακολούθησι γιατροῦ. Ὄχι γιατὶ μπορεῖ νὰ βλάψῃ ποτὲ τὸ σιρόπι, ἀλλὰ γιατὶ ὡρισμένες σοβαρὲς παθήσεις, ὅπως ἡ ἀπόφραξις τῶν ἐντέρων ἢ ἡ σκωληκοειδίτις, ἀρχίζουν πολλὲς φορὲς μὲ συμπτώματα σὰν τῆς γαστροεντερίτιδος, καὶ μόνον ὁ γιατρὸς μπορεῖ ν' ἀντιληφθῇ τότε τὴν πραγματικὴ κατάστασι.

✪✪

Πολεμῶντας μὲ τὰ μικρόβια

Οἱ ἐρευνηταὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱνστιτούτου Ὑγείας, στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, κάνουν μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες δουλειὲς τοῦ κόσμου: Βρίσκονται διαρκῶς σὲ συνάφεια μὲ μικρόβια καὶ μὲ μικροβιοφόρα ἔντομα, ἀναζητῶντας νέους τρόπους πραλήψεως καὶ θεραπείας διαφόρων σοβαρῶν ἀσθενειῶν.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ δόκτωρ Ἔντουαρντ Φράνσις, ἔπαθε 5 ἀρρώστειες, καθὼς μελετοῦσε τὰ μυστήρια τους: Τὸ 1913 προσεβλήθη ἀπὸ δάγκειο, λίγο ἀργότερα ἀπὸ τουλαραιμία, τὸ 1928 ἀπὸ μελιταῖο πυρετό, τὸ 1930 ἀπὸ φιττάκωσι καὶ τώρα τελευταία ἀπὸ διαλείποντα πυρετό.

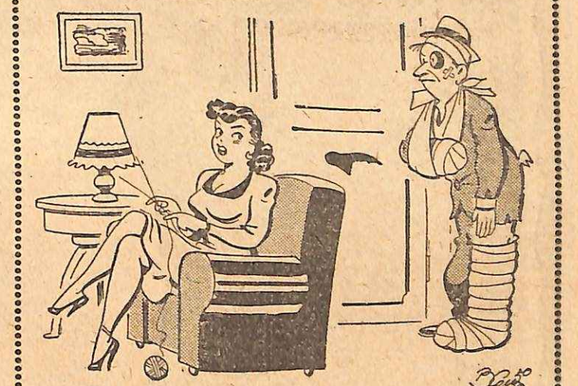
Ὁ συνάδελφός του δόκτωρ Τζὸρτζ Μὰκ Κόϋ ἔπαθε μέσα στὸ ἴδιο ἔτος τύφο καὶ δάγκειο, καὶ 3 χρόνια ἀργότερα τουλαραιμία. Ὁ δόκτωρ Γκόρλ Ἄρμστρονγκ κόλλησε δάγκειο τὸ 1923, φιττάκωσι τὸ 1930 καὶ χοιρομηνιγγίτιδα τὸ 1935.

Ἄλλοι συνάδελφοί τους ὑπῆρξαν ἀκόμη πιὸ ἄτυχοι: 19 ἀπ' αὐτοὺς πέθαναν ἀπ' τὶς ἀρρώστειες ποὺ ἔπαθαν ἀπ' τὶς ἐρευνές τους.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γι' αὐτοὺς τοὺς ἐρευνητὰς εἶνε ὁ κηλιδωτὸς πυρετὸς τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων, μιὰ ἀρρώστεια ποὺ ἔχει θανατώσει ὡς τώρα 4 ἐπιστήμονες τοῦ Ἱνστιτούτου Ὑγείας. Μεταδίδεται μὲ τὸ τσιμπημα ἑνὸς εἴδους τσιμπουριοῦ κι' ἐκδηλώνεται μὲ ὀξεῖα μόλυνσι, ρίγη, πυρετό, πόνους στοὺς μῦς καὶ στὶς ἁρθρώσεις κι' ἐμφάνισι ὠχρῶν κηλίδων στὸ δέρμα.

Σ' ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα τοῦ Ἱνστιτούτου ἀνατρέφονται ποντίκοι, μέσα σὲ κλουβιὰ κλειστὰ ἀπὸ παντοῦ. Οἱ ἐπιστήμονες τοὺς μολύνουν μὲ ἐξανθηματικὸ τύφο κι' ἔπειτα ρίχνουν μ' ἕνα γυάλινο σωλῆνα μέσα στὰ κλουβιά τους παλυσρίθμους φύλλους. Τοὺς ἀφίνουν νὰ πιοῦν τὸ μολυσμένο αἷμα τῶν ποντικῶν. Κατόπιν τοὺς μαζεύουν μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ ἐπορροφητῆρα, τοὺς χλωροφορμίζουν ὁμαδικὰ καὶ τοὺς κατεργάζονται, προσπαθῶντας νὰ φτιάσουν μ' αὐτὸ τὸ ὑλικὸ ἕνα ἐμβόλιο κατὰ τοῦ ἐξανθηματικοῦ τύφου.

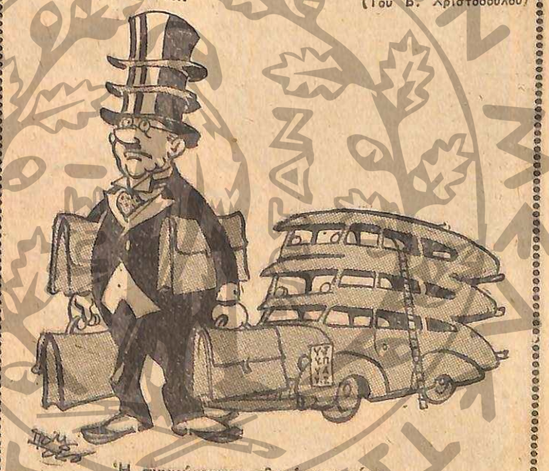
Γελωτοθεραπεία

— Πῶς πῆγε σήμερα ἡ Πρωταπριλιά, Παναγιώτη; Τὴν ἔσκασες σὲ κανέναν στὸ γραφεῖο;

— Δὲν ἔπρεπε, Μανώλη, νὰ κάνῃς αὐτὸ τὸ πρωτταπριλιάτικο ἀστεῖο. Τὸ πῆρε στὰ σοβαρὰ καὶ τώρα δὲν ἔχει ξεκολλήσει ἀπὸ πάνω σου!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἡ συγχώνευσις τῶν ὑπουργείων...
(Τοῦ Π. Παυλίδη)

Η ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Ἶχε σκοτεινιάσει πιά! Ὁ Στέφανος Μπερλιέ, καθισμένος στὸ γραφεῖο του, διάβαζε κάποια ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησι, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε βήματα στὸ χώλ. Ἔπειτα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς ...θας, τῆς νοσοκόμου.

— Ἀκουμπῆστε την ἐδῶ, εἶπε. Πάω νὰ φωνάξω τὸ γιατρό.

Ἀλλὰ δὲν χρειάστηκε νὰ τὸ κάμῃ. Ὁ Στέφανος Μπερλιὲ ...εσε βιαστικὰ τὴ λευκὴ μπλοῦζα του κι' ἔτρεξε στὸ χώλ.

Μερικοὶ ἄνθρωποι εἶχαν φέρει μιὰ γυναῖκα καὶ τὴν εἶχαν ...μπήσει στὴν ἄκρη ἑνὸς στενόμακρου τραπεζιοῦ. Ἦταν μιὰ ...αῖκα νεαρή, μ' ὁλόξανθα μαλλιά, ποὺ τῆς σκέπαζαν τὸ πρόσωπο. Στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ της ξεχώριζε μιὰ μεγάλη πληγή. Μάντευε κανεὶς μιὰ δεύτερη κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη, γιατὶ τὸ κορσὲ τοῦ φορέματός της ἦταν καταματωμένο. Τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια της ἦσαν ἐπίσης ματωμένα.

Ὁ γιατρὸς ἄρχισε νὰ παραμερίζῃ τὰ μαλλιὰ τῆς τραυματισμένης. Καί, ξαφνικά, μιὰ πνιγμένη φωνὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του :

— Ἐλιάνα!...

Κι' ἡ Μάρθα ἐπίσης τὴν ἀναγνώρισε.

— Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά, εἶπε. Αὐτὴ εἶνε!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἄρχισε νὰ μιλᾷ :

— Ἐρχόταν μὲ τὴ μοτοσυκλέττα πρὸς τὰ ἐδῶ, εἶπε. Δὲν ...ξερε, βέβαια, πὼς ἡ προχθεσινὴ θύελλα εἶχε πετάξει κάτω τὴ μεγάλη βαλανιδιά... Φαίνεται, ὡστόσο, πὼς ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα, γιατί, διαφορετικά, θἄχε τὸν καιρὸ νὰ τὴν δῇ, ...φλὶς πῆρε τὴ στροφὴ τῆς γέφυρας καὶ νὰ πάῃ πιὸ ἀριστε... Ἡ μηχανὴ ἔπεσε μὲ ὁρμὴ πάνω σ' αὐτὴ κι' ἡ κυρία τινάχτη... ...κρυά...

Μετέφεραν τὴν Ἐλιάνα στὸ χειρουργεῖο. Ὁ Στέφανος σκυ... πάνω της, ἔκοβε τὶς σάρκες της, ἐνῷ ἡ σκέψι του πετοῦ... τὰ περασμένα.

— Πῶς σοῦ φαίνουμαι, Στέφανε ; τὸν εἶχε ρωτήσει μιὰ μέ... Ἐλιάνα.

— Μοῦ φαίνεσαι σὰν μιὰ μικρὴ πεταλουδίτσα, μ' ἀνάλαφτερὰ καὶ μάτια ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ...

— Γιατὶ ὅλοι βρίσκουν παράξενο τὸ πὼς σ' ἀγαπάω, Στέ... ; Γιατὶ ὅλοι σιγοψιθυρίζουν γιὰ τὴ μητέρα μου;

— Καὶ τί λένε γιὰ τὴ μητέρα σου;

— Νὰ τί λένε : «Ἀργὰ ἢ γρήγορα θἄχῃ τὸ ἴδιο τέλος κυτήν». Τί σχέσι ἔχει ἡ μητέρα μου μὲ τὴν ἀγάπη μας, Στέ... ;... Ἐγὼ μολὶς τὴ θυμαμαι τὴ μητέρα μου. Ἀλλὰ μήπως μ' ...ποὺ σοῦ λέω μὲ πάρῃς γιὰ κουτή ;

— Ἔχεις δίκηο νὰ λὲς πὼς εἶσαι κουτή, Ἐλιάνα. Δὲν πρέ... ν' ἀκοὺς τί λέει ὁ κόσμος γιὰ τὴ μητέρα σου...

— Ναί, Στέφανε. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε πὼς σ' ἀγαπάω... ἡ ἀγάπη σου μοῦ λείψῃ, μιὰ μέρα, θὰ πεθάνω!... Ἀλήθεια, ...φανε, δὲν θἄ ἦταν ὄμορφο νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου;... ...ελα κεῖ ποὺ θὰ σοῦ χαμογελάω νὰ ξεψυχήσω...

Ἕνα βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ πατέρας του τὸν ...ε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ μίλησε αὐστηρά :

— Ἀκολουθεῖς ἄσχημο δρόμο, Στέφανε, τοῦ εἶπε. Τί γυ... κοντὰ στὴν Ἐλιάνα ; Αὐτὴ δὲν εἶνε γιὰ σένα. Ξέχασες, ...τόν, πὼς ἡ μητέρα της ἦταν μιά...

— Μὴ βλαστημᾶς, πατέρα! Ἡ Ἐλιάνα εἶνε ἕνας ἄγγελος.

— Εἶσαι γιατρὸς καὶ δὲν μπορεῖς νὰ μιλᾶς ἔτσι. Οἱ ἄν... ποι δὲν ξεχνοῦν εὔκολα...

. . . . . .

— Ἀκόμη λίγο αἰθέρα, Μάρθα... Πρόσεξες τὴν ἀναλογία καμφορᾶς ;... Τοίμασε τὴν ἔνεσι τῆς πενικιλλίνης... Μὴν ...ῆς...

Εἶχε φύγει γιὰ τὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα Κι' ἀκόμη γιατὶ ἔλπιζε πὼς θὰ σταματοῦσε ἡ κακογλωσσιὰ κόσμου. Ἐκεῖ ἔμαθε, σ' ἕνα χρόνο, τὸ γάμο τῆς Ἐλιάνας... Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ τὸν ἀνήγγειλε ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πατέρας Στὸ γράμμα του τοῦ συνιστοῦσε νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουτου.

Ὁ Στέφανος τοῦ ἀπάντησε :

«Ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ἀφεύκτως. Δὲν αἰ...νομαι πιὰ καμμιὰ διάθεσι νὰ συνεχίσω τὶς σπουδές μου. Θὰ ...αγυρίσω στὸ σπίτι. Σχετικὰ μὲ τὴ Φρανσουὰζ τὴ «νέα χωρὶς παρελθόν», ὅπως μοῦ γράφεις, δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Μπορεῖ νὰ τὴν παντρευτῶ. Αὐτὴ ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο... Δὲν ἔχω πιὰ πίστι στὸν ἑαυτό μου, οὔτε φιλοδοξίες, οὔτε ἰδανικά...».

Ὅταν γύρισε, ὁ πατέρας του ἀπουσίαζε. Βρῆκε μόνη τὴ Μάρθα.

— Πῶς ἔγινε ; τὴ ρώτησε.

Ἡ Μάρθα κατάλαβε ἀπὸ τὸ βλέμμα του πὼς δὲν χρησίμευαν σὲ τίποτε οἱ ὑπεκφυγές.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησί σας, ἀπάντησε, ἡ Ἐλιάνα ἐρχόταν κάθε μέρα ἐδῶ. Ἔμπαινε κρυφὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ μὲ περίμενε κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα. Μόλις μ' ἔβλεπε, ριχνόταν πάνω μου κι' ἔκλαιγε... Τὸ κλάμα της μοῦ ράγιζε τὴν καρδιά... Ἔπειτα, μούκανε χίλιες - δυὸ ἐρωτήσεις... Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς ἀπαντήσω. Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια... Κάποτε τὴν εἶδε ὁ πατέρας σας καὶ τὴ φώναξε στὸ γραφεῖο του... Ἡ Ἐλιάνα βγῆκε ἀπὸ κεῖ μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα... Εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν πατέρα σας πὼς ἀρραβωνιαστήκατε μὲ τὴ δεσποινίδα Φρανσουάζ...

— Δὲν ἀρραβωνιάστηκα ποτὲ μὲ τὴ Φρανσουάζ.

— Δὲν ἀρραβωνιαστήκατε;... Ἀλλὰ τότε, λοιπόν, ὁ πατέρας σας τῆς εἶπε ψέμματα;... Ὤ, συγγνώμην, κύριε Στέφανε... Δὲν ἤθελα νὰ προσβάλω τὸν πατέρα σας... Αὐτὸς ποὺ τῆς τὸ εἶπε εἶχε, βέβαια, τὸ λόγο του...

— Μίλησε καθαρὰ Μάρθα.

— Μὰ δὲν σᾶς κρύβω τίποτε, κύριε. Ὁ πατέρας σας βρῆκε κατόπιν αὐτὸ τὸ Λορέντζο κι' ἔπεισε τὴν Ἐλιάνα νὰ τὸν πάρῃ... Ἔκαμε ὁ ἴδιος τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου κι' ἔδωσε στὸ Λορέντζο ἀκετὰ χρήματα...

— Τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ Λορέντζο ;

— Εἶνε ἕνας χαρτοπαίκτης κι' ἕνας μέθυσος, κύριε.

— Κι' αὐτὸν διάλεξε ὁ πατέρας μου γιὰ νὰ δώσῃ σύζυγο στὴν Ἐλιάνα ;

— Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν ξέρω, κύριε... Δὲν θὰ περιμένετε νὰ ἰδῆτε τὸν πατέρα σας ;

— Ὄχι. Φεύγω... Θὰ τοῦ γράψω.

Περιπλανήθηκε γιὰ ἕνα διάστημα στὴν Ἑλβετία καὶ στὴν Ἰταλία καὶ γύρισε μόνο ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει. Μετέβαλε τότε τὸ πατρικό του σπίτι σὲ κλινικὴ κι' ἔκαμε τὴ Μάρθα νοσοκόμο του.

. . . . . .

— Γρήγορα τὶς γάζες, Μάρθα... Ὄχι, δὲν χρειάζεται ἄλλος αἰθέρας... Πέρασε μόνο τοὺς ἐπιδέσμους...

Μιὰ νύχτα ἀγωνίας. Κ' ἔπειτα μιὰ μέρα κι' ἄλλη μιὰ νύχτα... Τὸ πρωὶ τῆς τρίτης ἡμέρας, ἡ Ἐλιάνα ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ ἀντίκρυσε μπροστά της τὸ γιατρό.

— Στέφανε, εἶπε. Μήπως ὀνειρεύομαι ;... Ἀλλὰ γιατὶ εἶνε τόσο βαρὺ τὸ κεφάλι μου;... Μ' ἔδειρε πάλι;...

— Ποιὸς σ' ἔδειρε, Ἐλιάνα;

— Ὁ Λορέντζο... Ὅπως κάθε μέρα ποὺ γυρίζει μεθυσμένος.. Θὰ μὲ κρατήσῃς, λοιπόν, γιὰ ὑπηρέτριά σου, Στέφανε;.. Ὄχι, δὲν θέλω, δὲν μπορῶ νὰ ξαναπάω κοντά του...

Τὰ βαρειὰ σύννεφα τοῦ χειμώνα ἔχουν χαθῆ κι' οἱ μυρτωμένες πνοὲς τῆς ἄνοιξης πλημμυρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἡ Ἐλιάνα εἶνε ἀκόμη πολὺ ἀδύνατη, ἀλλὰ δὲν ὑποφέρει πιά... Ὁ Στέφανος, σκυμένος πάνω της, τῆς ψιθυρίζει :

— Κανόνισα τὸ ζήτημά μας μὲ τὸ Λορέντζο... Εἶνε σύμφωνος γιὰ τὸ διαζύγιο... Θὰ τὰ κανονίσῃ ὁ δικηγόρος μου... Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες...

— Στέφανε!... Μοναδική μου ἀγάπη!... Ἂν ἤξερες πόσο ὑπέφερα...

— Ὅλα τελείωσαν τώρα, Ἐλιάνα. Θὰ ξαναγίνῃς ἡ μικρὴ πεταλουδίτσα μου...

Τὸ ἄλλο πρωί, ἔστειλε στὸ δικηγόρο του ἕνα τσὲκ γιὰ ἕνα ἀκόμη σημαντικὸ ποσόν. Γιατὶ ὁ Λορέντζο εἶχε ἀξιώσει νὰ πληρωθῇ γιὰ τὸ διαζύγιο, ὅπως εἶχε πληρωθῇ καὶ γιὰ τὸ γάμο. Ὁ Στέφανος δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι σ' αὐτό. Καὶ τί δὲν θἄδινε γιὰ νὰ ξαναπάρῃ κοντά του, γιὰ πάντα δική του τὴ μικρή του Ἐλιάνα!...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΒΕΡΝΤΑΙΝ

Ι. ΜΑΤΕΥ

Η πολλαπλωμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Φλεμάν, τραυματισμένος κι' έξαντλημένος, φτάνει στο Παρίσι μ' ένα φορτηγὸ αὐτοκίνητο καὶ πέφτει στὸ Σηκουάνα ἀπ' τὸ ἴδιο μέρος ποὺ εἶχε πέσει ἄλλοτε ἡ Ρόζα κι' ὁ Κριλλιόν. Μὰ δὲν εἶνε γραφτό του νὰ πεθάνη. 'Ο καπετάνιος ἑνὸς πλοίου τοῦ ποταμοῦ βλέπει τὸ σῶμα του νὰ ἐπιπλέη καὶ τὸν σώζει. Τὸν μεταφέρουν καὶ τὸν πλαγιάζουν σ' ἕνα κρεββάτι κι' ἡ γυναῖκα τοῦ καπετάνιου μὲ τὴν κόρη της τοῦ προσφέρουν τὶς πρῶτες βοήθειες. 'Ο Ἐρρῖκος ἀργεῖ νὰ συνέρθη. Ὅταν ξαναβρίσκει τὶς αἰσθήσεις του καταλαβαίνει ποῦ βρίσκεται καὶ σκέπτεται νὰ ξαναπέση στὸ ποτάμι.

34ον Πέρασαν τρεῖς μέρες ἀκόμα. Μὰ ὁ Φλεμὰν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε τρομερὰ ἐξαντλημένος.

Μέσα στὸ πλοῖο, ὡστόσο, ἦταν σὰν στὸ σπίτι του. Οὔτε ὁ πλοίαρχος, οὔτε ἡ γυναῖκα του, οὔτε ἡ μικρούλα Κλαίρη τὸν ἐνόχλησαν ποτὲ μὲ ἐρωτήσεις γιὰ τὸ παρελθόν του, γιὰ τὴν περιπέτειά του, κι' αὐτὸ τὸν συγκινοῦσε.

'Επιθυμοῦσε πολὺ νὰ μάθη τί εἶχε ἀπογίνει στὸ Σκώ, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήση. Δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Κριλλιόν. 'Εξ ἄλλου ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ τὸν καταζητοῦσε παντοῦ ἡ ἀστυνομία.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς μεγάλωναν τὴν ἀπελπισία του. 'Ερχόντουσαν στιγμὲς ποὺ μὲ κόπο συγκρατοῦσε τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ μὴ φωνάξη στοὺς σωτῆρες του: «Γιατὶ μὲ σώσατε;... Γιατὶ μὲ βγάλατε ἀπ' τὸ ποτάμι;... Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι εἶμαι ἕνας καταραμένος, ἕνα οἰκτρὸ ναυάγιο κι' ὅτι μόνο ὁ θάνατος θὰ μὲ λυτρώση;...».

Μιὰ νύχτα, πάνω στὴν ἀπελπισία του, θέλησε νὰ λύση τοὺς ἐπιδέσμους τοῦ τραύματός του καὶ νὰ προκαλέση αἱμορραγία. Ἔτσι θὰ τὸν εὕρισκαν τὸ πρωῒ νεκρό.

Μὰ δὲν τὰ κατάφερε νὰ φτάση ὡς τὸ τέλος. Ἔνοιωσε δυνατοὺς πόνους καὶ λιποθύμησε.

Τὸ πρωῒ τὸν βρῆκαν νὰ ψήνεται στὸν πυρετὸ καὶ φαντάσθηκαν ὅτι ἴσως πάνω στὸ παραλήρημά του καὶ τὴν ἔξαψή του μισόλυσε τοὺς ἐπιδέσμους του.

'Επὶ μιὰ βδομάδα ὁ Φλεμὰν, βρίσκοταν πάλι στὸ χεῖλος τοῦ τάφου. 'Αλλὰ καὶ πάλι τὴ γλύτωσε.

'Ο γιατρὸς ποὺ κάλεσε ἐπειγόντως ἡ γυναῖκα τοῦ πλοιάρχου τῆς εἶπε:

—'Ο νέος αὐτὸς ἔχει ἀτσαλένιο ὀργανισμό!... 'Οποιοσδήποτε ἄλλος στὴ θέσι του θὰ εἶχε πεθάνει δυὸ καὶ τρεῖς φορές.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ συνέβη, ὅλοι πάνω στὸ πλοῖο ἀγρυπνοῦσαν γιὰ νὰ μὴν ἐπαναλάβη ὁ Φλεμὰν τὴν ἀπόπειρά του.

— Πρέπει νὰ ζήσετε, κύριε, τοῦ ἔλεγε ἕνα βράδυ ἡ Κλαίρη, καθισμένη πλάϊ στὸ κρεββάτι του. Στὴν ἡλικία σας κάθε λύπη καὶ κάθε ἀπογοήτευσις περνάει εὔκολα κι' ἔρχονται πιὸ καλὲς ἡμέρες.

— Πιὸ καλὲς ἡμέρες!... ἀναστέναξε ὁ 'Ερρῖκος.

— Μάλιστα. Γιατὶ ἀναστενάζετε; Ὅ,τι κι' ἂν σᾶς συνέβη πρέπει νὰ κάνετε κουράγιο. 'Ο Θεὸς εἶνε μεγάλος...

'Ο Φλεμὰν ἀναστέναξε καὶ πάλι.

— Εἶμαι ἔρημος στὸν κόσμο!... ψιθύρισε.

— Δὲν εἴσαστε μόνος. Θὰ βρῆτε στὸ μέλλον μιὰ σύντροφο γιὰ τὴ ζωή σας, ποὺ θὰ σᾶς χαρίση τὴν εὐτυχία ποὺ ἀξίζετε...

— Τὴν εἶχα βρῆ τὴ σύντροφο αὐτή, μικρούλα μου, καὶ τὴν ἔχασα γιὰ πάντα, ἀπὸ φταίξιμό μου.

— Πέθανε;

—"Οχι.

— Βρίσκεται στὴ ζωή;

— Ναί... βρίσκεται στὴ ζωή, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀνήκει πιά. 'Ανήκει σ' ἕναν ἄλλο...

— Σᾶς πιστεύω καὶ σᾶς συμπονῶ. Ὡστόσο δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζόσαστε. Κανένας δὲν ξέρει ποιὸ εἶνε τὸ γραφτό του.

— Τὸ γραφτό μου, ἀγαπητή μου μικρούλα, εἶνε νὰ πεθάνω!

— Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό. 'Ο Θεὸς δὲν θὰ σᾶς τὸ συγχωροῦσε. Γιατὶ θέλετε νὰ μᾶς λυπήσετε; Τόσο μεγάλο κακὸ σᾶς ἔκάναμε; Δὲν εἴσαστε ἀνάμεσά μας σὰν μέσα στὴν οἰκογένειά σας;

'Ο 'Ερρῖκος συγκινήθηκε.

— Καλή μου Κλαίρη, μικρή μου ἀδελφούλα, τῆς ἀπάντησε, ἔχεις χρυσὴ καρδιά. Ναί, Κλαίρη, εἶσαι ἕνα ἀνεκτίμητο κορίτσι.

— Καὶ γι' αὐτὸ θέλετε νὰ μὲ λυπήσετε;

— Δὲν θέλω νὰ νοιώσης καμμιὰ λύπη ἐξ αἰτίας μου, μικρούλα μου.

— Τὸ λέτε μὲ τὴν καρδιά σας αὐτό, κύριε..., κύριε...

—'Αρμάνδε, εἶπε στὴν τύχη ὁ Φλεμάν.

— Λοιπόν, κ. 'Αρμάνδε, μιλᾶτε σοβαρά;

— Ναί, Κλαίρη, πολὺ σοβαρά.

—'Υποσχεθῆτε μου, λοιπόν, ὅτι δὲν θὰ ξαναβάλετε σὲ κίνδυνο τὴ ζωή σας.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀπάντησε ὁ 'Ερρῖκος, χαμογελώντας μελαγχολικά.

— Καὶ θὰ εἴσαστε φρόνιμος;

— Ναί, Κλαίρη, ἀπόλυτα φρόνιμος.

— Μὴν ξεχνᾶτε, κ. 'Αρμάνδε, ὅτι γλυτώσατε ἀπ' τὰ νύχια του χάρου. 'Η ζωὴ σας κρεμόταν ἀπὸ μιὰ τρίχα! 'Ο γιατρὸς εἶπε πὼς στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόσαστε ἕνας στοὺς χίλιους σώζεται. Γιὰ νὰ γίνη αὐτὸ τὸ θαῦμα, σημαίνει ὅτι ὁ Παντοδύναμος εἶχε τοὺς σκοπούς του. Κάμετε λίγη ὑπομονή. Δὲν ἔχετε τὴν περιέργεια νὰ δῆτε γιὰ ποιὸ λόγο δὲν σᾶς ἄφησε ὁ Θεὸς νὰ πεθάνετε;

— Αὐτὸ τὸ ξέρω, Κλαίρη. 'Ο Θεὸς δὲν ἄφησε τὸ θάνατο νὰ μ' ἁγγίξη γιὰ νὰ μείνω ἀκόμα στὴ γῆ καὶ νὰ βασανιστῶ. 'Η τιμωρία μου δὲν τελείωσε ἀκόμα.

— Μὰ τί ἐκάματε λοιπόν, κ. 'Αρμάνδε;

— Τί ἔκαμα; Εἶχα τὴν πιὸ μεγάλη εὐτυχία στὰ χέρια μου καὶ τὴν περιφρόνησα. Βρισκόμουν στὸν Παράδεισο καὶ τὸν ἐγκατέλειψα χάριν τῆς Κολάσεως. Πίκρανα καὶ πλήγωσα τὴν πιὸ εὐγενική, τὴν πιὸ τρυφερὴ καρδιά... Βασάνισα σκληρὰ ἐκείνους ποὺ μὲ ἀγαποῦσαν, μέχρι λατρείας. Αὐτὸ ἔκαμα.

'Η Κλαίρη τὸν κύτταξε σαστισμένη.

— Κι' ὅμως δὲν φαινόσαστε τόσο κακός, ψιθύρισε. Δὲν φαινόσαστε καθόλου μάλιστα κακός.

'Ο Φλεμὰν ἀναστέναξε μὲ πόνο.

— Δὲν εἶμαι ἴσως κακός, μουρμούρισε. Μὰ ὑπῆρξα ἐγκληματικὰ ἐπιπόλαιος. Τὰ ἔχασα ὅλα, Κλαίρη. Μόνον ὁ θάνατος θὰ μὲ λύτρωνε ἀπ' τὰ ἠθικὰ μαρτύρια ποὺ νοιώθω.

— Πάλι μιλᾶτε γιὰ θάνατο;

—"Οσο βρίσκομαι στὸ πλοῖο σας δὲν πρόκειται νὰ παραβῶ τὸ λόγο ποὺ σοῦ ἔδωσα, μὴν ἀνησυχῆς.

— Κι' ὅταν γίνετε καλά;... "Οταν φύγετε ἀπὸ κοντά μας;

'Ο Φλεμὰν δὲν ἀπάντησε.

'Η Κλαίρη τὸν κύτταζε μὲ συμπόνοια.

—"Οταν φύγω ἀπὸ τὸ πλοῖο σας, εἶπε τέλος, ἀργὰ - ἀργὰ ὁ 'Ερρῖκος, ὁ Θεὸς ξέρει τί θὰ συμβῆ. Εἶμαι σὰν ἕνα φθινοπωρινὸ φύλλο στὸν ἄνεμο. Ποιὸς ξέρει ποῦ θὰ μὲ παρασύρη...

—'Εγὼ θὰ προσεύχωμαι γιὰ σᾶς, τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη ἡ Κλαίρη, κι' ὁ Παντοδύναμος θ' ἀκούση τὶς προσευχές μου καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήση νὰ χαθῆτε.

— Μακάρι νὰ γίνη ἔτσι, καλή μου μικρούλα.

—"Ετσι θὰ γίνη. Κάτι μοῦ λέει πὼς θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά σας.

'Ο 'Ερρῖκος χαμογέλασε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. 'Η συζήτησι μὲ τὴν Κλαίρη τὸν εἶχε κουράσει, αἰσθάνοταν τὴν ἀνάγκη νὰ κοιμηθῆ, νὰ ξεχάση τὴν πραγματικότητα.

★

"Αργησε πολὺ ὁ Φλεμὰν νὰ πάρη τὸ καλύτερο.

Κόντευε νὰ κλείση μῆνας ἀπ' τὴ νύχτα ποὺ τὸν ψάρεψαν ἀπ' τὸ ποτάμι κι' ὅμως ἔμενε ἀκόμα καρφωμένος στὸ κρεββάτι. Κι' αὐτὸ τὸ τραῦμα του, ἂν καὶ δὲν ἦταν πολὺ σοβαρό, ἀργοῦσε νὰ κλείση. "Ηταν τόσο ἐξαντλημένος ὁ ὀργανισμός του! Εἶχε χάσει τόσο αἷμα!... Βλέποντάς τον κανεὶς θὰ νόμιζε ὅτι γυρίζει ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμο. Τόσο ἦταν χλωμός, τόσο ἀδύνατος.

'Ο μπάρμπα Λὰμπ δὲν γκρίνιαζε πιὰ ὅπως τὶς πρῶτες μέρες.

—"Εστω, εἶχε πῆ, θὰ τὸν κρατήσουμε στὸ πλοῖο, ὅσο νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Τὸ κάνω γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ κακότυχου τοῦ γυιοῦ μου. "Οταν σηκωθῆ θὰ τοῦ δώσω λίγους παράδες καὶ τὴν εὐχή μου καὶ θὰ πάη στὸ καλό. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασι ποὺ πῆρα.

»Ὡστόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤξερα κάτι: Τὶ συνέβη σ' αὐτὸ τὸ παλληκάρι; Δὲν φαίνεται ἄνθρωπος τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ. Κι' ὅμως ἔπεσε στὸ νερὸ γιὰ νὰ πνικιοῦ. Κι' ὅμως ἔπεσε στὸ νερὸ γιὰ νὰ πνικιοῦ γῆ μὲ μιὰ πληγὴ ἀπὸ σφαῖρα πιστολιοῦ στὸ πλευρό. Τί νὰ τοῦ ἔτυχε, διάβολε;... Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν τὴν περιέργεια, οὔτε οἱ ἴδιος, οὔτε οἱ δικοί του ἐνόχλησαν τὸ Φλεμὰν μὲ ἐρωτήσεις. Δὲν ἤξεραν παρὰ τὸ μικρό του ὄνομα ποὺ εἶχε πῆ στὴν Κλαίρη: 'Αρμάνδος.

Στὸ πλοῖο τοῦ μπάρμπα Λὰμπ σπάνια ἔμπαινε ἐφημερίδα.

'Ο γέρο καπετάνιος ζώντας πάντα πάνω στὸ καράβι του, ἄρχισε σιγὰ - σιγά, ν' ἀδιαφορῆ γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Κύτταζε τὴ δουλειά του καὶ τὴ φαμίλια του. "Εχασε, μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν πολιτική. Κι' ἔτσι οἱ μόνες ἐφημερίδες πούμπαιναν στὸ πλοῖο ἦσαν ἐκεῖνες μὲ τὶς ὁποῖες τοῦ δίπλωναν διάφορα ψώνια, ὅταν ἔβγαινε γιὰ νὰ κάμη τὶς προμήθειές του.

"Ετσι δὲν διάβασε ὅσα ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὸ αἰματηρὸ δράμα τοῦ Σκώ. "Αν ἔπεφτε ἐφημερίδα ἐκείνες τὶς ἡμέρες στὰ χέρια του θὰ μάντευε ἀμέσως ποιὸς ἦταν ὁ τραυματίας τὸν ὁποῖο εἶχε ψαρέψει στὸ Σηκουάνα καὶ στὸν ὁποῖο εἶχε δώσει ἄσυλο.

'Απὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ γιατρὸς ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ Φλεμὰν ἦταν ἕνας τύπος ποὺ ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ τὴν ἐπιστήμη του, καὶ δὲν τὸν ἔτρωγε ἡ περιέργεια γιὰ τὶς ξένες ὑποθέσεις.

—'Ο νέος εἶνε συγγενής μας... ἕνας ἀτυχήσας φτωχὸς συγγενής, τοῦ εἶχε πῆ ἡ γυναῖκα τοῦ μπάρμπα Λάμπ.

Κι' αὐτὸ τοῦ ἔφτασε. Κι' οὔτε ζήτησε νὰ μάθη πῶς ἔπεσε ξαφνικὰ στὸ πλοῖο ὁ ἑτοιμοθάνατος αὐτὸς φτωχοσυγγενής.

"Ετσι κανεὶς δὲν ἐνόχλησε μ' ἐρωτήσεις τὸ Φλεμάν.

'Ο ἴδιος ἔκρυβε τὸ μυστικό του. Δὲν ἤθελε γιὰ κανένα λόγο νὰ μιλήση γιὰ τὴν τραγωδία του. Συχρόνως ὅμως ἀγωνιοῦσε. Θἄθελε πολὺ νὰ μάθη τί ἀπόγινε στὸ Σκώ, τὶ ἀπόγινε ἡ Ρόζα κι' ὁ σύζυγός της. Πῶς ὅμως νὰ ρωτήση; Οὔτε κι' ἐφημερίδες μποροῦσε νὰ ζητήση. Εἶχαν περάσει τόσες ἡμέρες στὸ μεταξύ. Καὶ θὰ ἦταν ὑποπτο νὰ ζητήση ἐφημερίδες παλιᾶς ἡμερομηνίας.

"Αν ὑποψιάζονταν κι' ἔρριχναν μιὰ ματιὰ στὶς ἐφημερίδες αὐτές; Γιατί ὄχι;...

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ τὰ μάθαιναν ὅλα, θὰ καταλάβαιναν ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ φιλοξενοῦσαν...

"Οχι, δὲν τὸ ἤθελε αὐτὸ ὁ 'Ερρῖκος.

Θὰ ἔκανε ὑπομονὴ ὅσο νὰ συνέρθη. Καὶ τότε, μόλις θἄβγαινε ἀπὸ τὸ πλοῖο, θἄτρεχε κάπου καὶ θὰ ζητοῦσε νὰ διαβάση τὴν εἴδησι γιὰ τὸ δρᾶμα τοῦ Σκώ, ποὺ κι' αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς ἥρωάς του.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν ἱσύχασαν προσωρινά. Γιατὶ καὶ πάλι τὸν ἔπιασε ἡ ἀγωνία ὅταν συλλογίστηκε τὸ μέλλον.

Τί θὰ ἔκανε μόλις θὰ πατοῦσε τὸ πόδι του στὴν ξηρά; Ποῦ θὰ πήγαινε; Ποῦ θὰ ζητοῦσε καταφύγιο;...

Τὴ Ρόζα δὲν θὰ τὴν ξαναπλησίαζε πιά. Γι' αὐτὴ ἦταν ἕνας νεκρός. Νεκροὶ γιὰ ὅλους!...

Δὲν τοῦ ἔμενε λοιπὸν παρὰ ἡ αὐτοκτονία: 'Ο Σηκουάνας... Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θ' ἀποτύγχανε, δὲν θὰ βρισκόταν κανεὶς γιὰ νὰ τὸν σώση. Κι' οὔτε ἡ καλόκαρδη Κλαίρη θὰ μάθαινε τὸ τραγικὸ τέλος του. Στὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ θἄβρισκε -ην αἰώνια γαλήνη...

★

"Υστερα ἀπὸ λίγες ἀκόμα ἡμέρες ὁ 'Ερρῖκος σηκωνόταν λίγο καὶ ξάπλωνε σ' ἕνα κάθισμα στὸ κατάστρωμα.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ξαναγύριζε ἀπὸ τὸν "Αλλο Κόσμο.

Πλησίαζε πιὰ ἡ μέρα ποὺ θ' ἄφηνε γιὰ πάντα τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ φύγη γιὰ τὸ ἄγνωστο...

Μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία βάραινε τὴν ψυχή του. Ὡστόσο δὲν εἶχε κανένα δισταγμὸ γιὰ τὸ τί θἄκανε. Προηγουμένως θὰ ζητοῦσε νὰ μάθη ἀπ' τὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴ Ρόζα. Θὰ πέθαινε εὐχαριστημένος ἂν ἤξερε ὅτι ἡ Ρόζα ἦταν εὐτυχὴς καὶ πάλι.

Πέρασαν δεκαπέντε ἡμέρες ἀκόμα.

'Ο Φλεμὰν εἶπε ἕνα πρωῒ στὸ μπάρμπα Λάμπ:

— Νομίζω ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ σᾶς ἀφήσω. 'Αρκετὸ βάρος σᾶς ἔδωσα. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅ,τι κάνατε γιὰ μένα.

'Ο μπάρμπα Λὰμπ φώναξε τὴ γυναῖκα του.

—"Ακουσες, Μάρθα, τί λέει τὸ παλληκάρι; τοῦ εἶπε.

— Τί λέει;

— Νά... θέλει νὰ μᾶς ἀφήση.

'Η καλόκαρδη γυναῖκα κύτταξε τὸ Φλεμὰν μὲ συμπόνοια.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ φύγετε; τὸν ρώτησε.

— Πρέπει, κυρία. 'Αρκετὸ βάρος σᾶς ἔδωσα τόσον καιρό.

— Τί λές, παιδί μου. 'Εκάναμε τὸ καθῆκον μας. Δὲν μπορούσαμε νὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ πεθάνετε.

'Ο 'Ερρῖκος θέλησε νὰ πῆ κάτι, ἀλλὰ ἡ κυρὰ Μάρθα τὸν πρόλαβε:

— Κι' ἐξ ἄλλου, παιδί μου, τοῦ εἶπε, εἴσαστε πολὺ ἀδύνατος ἀκόμα. Δὲν πρέπει νὰ βιαζόσαστε. Δὲν μᾶς δίνετε καθόλου βάρος. Μείνετε μιὰ βδομάδα ἀκόμα.

'Ο Φλεμὰν γύρισε καὶ κύτταξε στενοχωρημένος τὸ μπάρμπα Λάμπ.

'Εκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—"Ας γίνη ὅπως λέει ἡ «καπετάνισσα», εἶπε. Κάθησε, παλληκάρι μου, ἀκόμα λίγες μέρες.

'Ο 'Ερρῖκος τοὺς ἔσφιξε μὲ συγκίνησι τὰ χέρια.

— Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὶς θυσίες σας καὶ τὴ στοργή σας γιὰ μένα, τοὺς εἶπε. Βρῆκα κοντά σας τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ βρίσκει κανένας μοναχὰ στὸ σπίτι του, κοντὰ στοὺς δικούς του. Σᾶς χρωστῶ τὴ ζωή μου, σᾶς χρωστῶ τὸ πᾶν...

Τὴ ζωή του... Τοῦ ἦταν ἕνα βάρος ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ λυτρωνόταν πολὺ γρήγορα.

'Ωστόσο ἔμεινε μιὰ βδομάδα ἀκόμα στὸ πλοῖο καὶ κατόπιν ἄλλες τρεῖς μέρες, δέκα μέρες ὅλες, ὅλες.

Τώρα ἔστεκε ἀρκετὰ καλὰ στὰ πόδια του, παρ' ὅλη του τὴ χλωμάδα καὶ τὴν ἀδυναμία.

Κι' ἔφτασε τέλος τὸ πρωϊνὸ ποὺ θὰ ἔφευγε ὁριστικὰ πιά.

Πόσο βαρειὰ ἦταν ἡ καρδιά του!...

"Εσφιξε μὲ εἰλικρινῆ συγκίνησι κι' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι τῆς καπετάνισσας, ποὺ τὸν ἀποχαιρετοῦσε μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ τοῦ εὐχόταν καλὴ τύχη.

Μὲ τὴν ἴδια καλωσύνη τὸν ἀποχαιρέτησε κι' ἡ μικρὴ Κλαίρη.

— Στὸ καλό, κύριε 'Αρμάνδε. Καὶ νὰ σᾶς βλέπουμε. Νὰ μὴ χαθῆτε ἀπ' τὸν κόσμο, νὰ μὴ μᾶς ξεχάσετε.

'Ο μπάρμπα Λὰμπ ἀποχαιρετῶντας τον τοῦ ἔβαλε, μὲ τρόπο, στὴν τσέπη μερικὰ χαρτονομίσματα.

— Τὸ χαρτζιλίκι σου, παλληκάρι μου, τοῦ εἶπε. Καὶ μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὸ πλοῖο μου εἶνε πάντα στὴ διάθεσί του, ἂν παρουσιαστῆ ἀνάγκη. Νὰ τὸ θεωρῆς σπίτι σου, νέε μου.

✪

'Ο Φλεμὰν βγῆκε σὲ μιὰ ἀπόμερη ἀποβάθρα. Βαδίζοντας ἀργὰ ἀπομακρύνθηκε σιγὰ - σιγά, χωρὶς ὡρισμένη κατεύθυνσι.

Πλανιόταν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, ὡς ποὺ κουράστηκε καὶ κάθησε σ' ἕνα πιὰρ γιὰ νὰ πιῆ κάτι.

Καθισμένος σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνία τοῦ μπὰρ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὴ θέσι του. Τί θἄκανε;...

Στὸ τέλος κατέληξε στὴν ἀπόφασι νὰ πιάση ἕνα δωμάτιο σὲ κανένα συνοικιακὸ ξενοδοχεῖο, ὅσο νὰ βρῆ καὶ νὰ διαβάση ἐφημερίδες. Μόλις θὰ μάθαινε τί ἀπόγινε στὸ Σκὼ καὶ θὰ ἡσύχαζε γιὰ τὴ Ρόζα, τὴν ἴδια μέρα, τὸ ἴδιο βράδυ, θ' ἀφηνε γιὰ πάντα αὐτὴ τὴ ζωή.

Σηκώθηκε καὶ τράβηξε ἄσκοπα ἐμπρός. Σταμάτησε στὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο ποὺ βρῆκε καὶ ζήτησε ἕνα δωμάτιο. "Ηταν κουρασμένος, σὰ νὰ εἶχε κάμει μακρυνὸ δρόμο καὶ ξάπλωσε στὸ κρεββάτι.

Τὸν πῆρε ἀμέσως ὁ ὕπνος.

Κοιμήθηκε βαρειὰ ὧρες πολλές. "Οταν ξύπνησε κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του, τὸ δωμάτιο ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

Εἶχε νυχτώσει.

Σηκώθηκε, ἔπλυνε τὸ πρόσωπό του καὶ βγῆκε ἔξω. Μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο, ἔφαγε κι' ὕστερα ἔκανε ἕναν περίπατο στοὺς δρόμους.

Περπατοῦσε ἀργά, κουρασμένα καὶ συλλογίζοταν:

«Ποιὸς εἶμαι;... Εἶμαι τὸ φάντασμα τοῦ 'Ερρίκου Φλεμάν!... Γιατὶ ὁ 'Ερρῖκος Φλεμὰν ἔχει πεθάνει... Εἶμαι νεκρὸς γιὰ ὅλους. Καὶ γιὰ κείνους ποὺ μ' ἀγαποῦν καὶ γιὰ κείνους ποὺ μὲ μισοῦν... Τί περίεργο ἀλήθεια, πόσο τραγικὰ περίεργο!...».

"Ενα θλιμμένο χαμόγελο φώτισε τὸ χλωμό του πρόσωπο. 'Ανασήκωσε ὕστερα τοὺς ὤμους του καὶ ψιθύρισε:

—'Ακόμα ἕνα εἰκοσιτετράωρο, φουκαρᾶ Φλεμάν... "Ενα ἡμερονύκτιο ἀκόμα... Κι' αὔριο τέτοια ὥρα θἄχουν ὅλα τελειώσει. 'Απόψε θὰ κοιμηθῆς στὸ ζεστὸ κρεββάτι τοῦ ξενοδοχείου κι' αὔριο στὴν ἀπαλὴ λάσπη τοῦ βυθοῦ τοῦ Σηκουάνα...

Γύρισε νωρὶς στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ κοιμήθηκε.

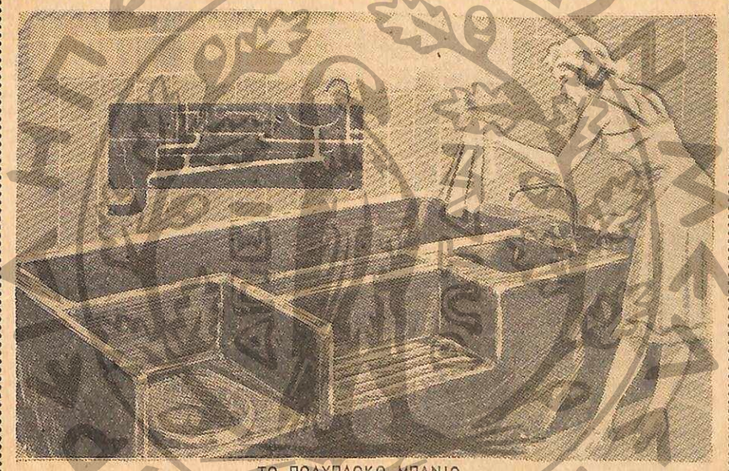
Τὸ πρωῒ, μόλις ξύπνησε βγῆκε ἔξω ἀποφασισμένος νὰ τελειώνη.

Ποῦ θἄβρισκε ἐφημερίδες παλιῶν ἡμερομηνιῶν; "Αν καὶ Παρισινὸς δὲν εἶχε ἰδέα σχετικῶς. Μὰ θὰ ρωτοῦσε καὶ θὰ μάθαινε.

"Ηταν ἕνα ὡραῖο ἡλιοπλημμυρισμένο πρωῒ. 'Η θαλπωρὴ ποὺ ἦταν χυμένη γύρω τὸν εὐχαριστοῦσε. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τώρα, γιὰ πρώτη φορά, ἐρχόταν στὸν κόσμο, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε τὸ θλιβερὸ παρελθόν του.

★

'Η Ρόζα δὲν εἶχε παρηγορηθῆ, δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει νὰ ἐγκαταλείψη αὐτὸ τὸν κόσμο.

ΤΟ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟ ΜΠΑΝΙΟ

"Ενας 'Αμερικανὸς μηχανικὸς σχεδίασε τὸ μπάνιο αὐτό, ποὺ ὅπως βλέπετε εἶνε ἕνας συνδυασμὸς νιπτῆρος, λουτῆρος καὶ «ἀλεκάνης». Τὸ καζανάκι τοῦ νεροῦ γιὰ τὸ καθάρισμά της, βρίσκεται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ νιπτῆρος. Ἐπάνω ἕνα σχεδιάγραμμα τῶν ἀποχετευτικῶν σωλήνων τοῦ πολυπλόκου αὐτοῦ μπάνιου.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

'Η μαμά...

"Εχω μπαφιάσει, μὰ τὸ ναί,
ἀπ' τῆς μαμᾶς σου τὰ χουνέ -
ἀνάθεμά σε, Φρόσω
καὶ δὲν μπαρῶ, μὰ τὸ σταυρό,
τὴν ἡσυχία μου νὰ βρῶ,
κοινῶς νὰ ξελαφρώσω.

★

Μῆνα — περίπου — καὶ μισό,
ὅλο φυσῶ καὶ ξεφυσῶ
σὰν γύφτικη φυσούνα,
γιατί, χωρὶς πολλὰ λιμά,
βρῆκε τὸ σπίτι μου λιμα -
κι' ἀράζει σάν... μαούνα!

★

Βραχνᾶς μοῦ γίνηκε, ρὲ σύ,
στὸ λέω ντόμπρα καὶ φαρσὶ
πολὺ μ' ἔχει ζαλίσει,
γι' αὐτὸ καὶ παίρνε την ἀρά-
καὶ πήγαινέ την κάθε βρά—,
ὅπου κι' ἂν σοῦ καπνί-
(ση.

★

Παίρνε, τοὐτέστιν, τὴ
(μαμά
καὶ πήγαινέ την σινε-
(μά,
γραμμὴ καὶ κάθε τόσο,
καμμιά... φωτιὰ μπο-
(ρεῖ ν' ἁρπά-
κι' ἀπὸ τὶς δυό σας,
(μιὰ γιὰ πά—
ὁ δόλιος νὰ γλυτώσω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἡ μητέρα της ἦταν πιὰ βέβαιη ὅτι κάθε κίνδυνος εἶχε περάσει. Καὶ τὸ πρωῒ αὐτὸ ἡ Ρόζα εἶχε βγῆ νὰ κάνη ἕναν περίπατο ὡς τὰ πιὸ ἀπόμερα περάσματα τοῦ Σηκουάνα. "Ηθελε νὰ διαλέξῃ ἕνα μέρος ἐντελῶς ἐρημικό. Ἔτσι θὰ ἦταν βέβαιη ὅτι δὲν θὰ βρίσκοταν κανεὶς γιὰ νὰ τὴ σώσῃ.

Θὰ προτιμοῦσε ἕνα δραστικὸ δηλητήριο. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ βρῇ; Ὅταν ζήτησε ἀπ' τὸ γιατρὸ Λαρμὲ ἕνα φάρμακο γιὰ νὰ κοιμᾶται τὴ νύχτα, λέγοντάς του πὼς ὑποφέρει ἀπὸ ἀϋπνία — πράγμα ὄχι ἀνακριβές — ὁ γηραιὸς ἐπιστήμονας καὶ οἰκογενειακὸς φίλος τους τῆς ἔδωσε κάτι ποὺ ὅσο κι' ἂν μεγάλωσε τὶς δόσεις του, δὲν τῆς ἔφερνε οὔτε ὕπνο κάν.

Κατάλαβε τότε τί εἶχε συμβῆ. Ὁ γιατρὸς μάντεψε ἴσως τὸ σκοπό της καὶ τῆς ἔδωσε κάποιο ἀκίνδυνο ἐντελῶς σιρόπι.

Ἡ διαπίστωσι αὐτὴ ἔδωσε στὴ Ρόζα νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν τῆς ἔμενε παρὰ τὸ ποτάμι. Δὲν θὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ πηδοῦσε στὸ νερό. Εἶχε ὅλο τὸ κουράγιο γι' αὐτό.

Ὡστόσο δυὸ - τρεῖς μέρες πρίν, σὲ μιὰ ἔξαψι τῆς ἀπελπισίας της σκέφθηκε ν' ἀνοίξῃ τὶς φλέβες της μ' ἕνα ξυράφι.

Σ' ἕνα συρτάρι βρισκόταν ἀκόμα τὸ ξυράφι ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἄλλοτε ὁ Φλεμάν.

Στὸ σπίτι κοιμώντουσαν ὅλοι. Σηκώθηκε πατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν καὶ χωρὶς νὰ κάνη θόρυβο ἀνοιξε τὸ συρτάρι καὶ βρῆκε τὸ ξυράφι.

Πλησίασε κατόπιν στὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ της. Ἔσκυψε, τὸ φίλησε στοργικά, μὲ λαχτάρα καὶ ξαναγύρισε στὸ κρεββάτι της...

Μὰ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τραυματισθῇ μόνη της. Τὸ ἄγγιγμα τῆς κρύας ἀτσάλινης λεπίδας τοῦ ξυραφιοῦ τὴν πάγωσε.

«Ὄχι, ὄχι, συλλογίστηκε, δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ.... δὲν φοβοῦμαι τὸ θάνατο, τὸν ἐπιζητῶ. Ἀλλὰ τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε τρομερό, εἶνε ἀνατριχιαστικό... Δὲν ἔχω τὴ δύναμι...».

Σηκώθηκε πάλι κι' ἔβαλε τὸ ξυράφι στὴ θέσι του. Κι' ἀποκοιμήθηκε κατόπιν ψιθυρίζοντας:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

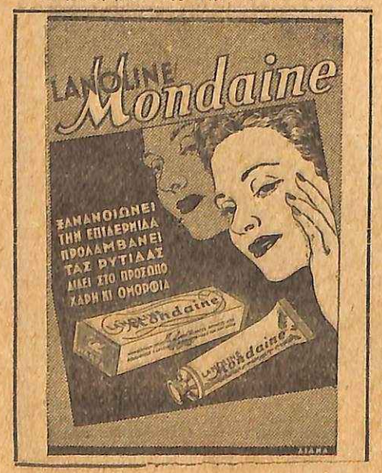
Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε τὸ «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τοῦ συγγραφέως Κώστα Μάνεση μὲ τὰ δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, ποικίλη καλλιτεχνικὴ ὕλη κι' ἕνα θαυμάσιο μουσικὸ κομμάτι.

Κοινωνικά

Τὴν Δίδα ΣΟΦΗ ΓΟΥΔΑ, εὐρισκομένην ἀπὸ ὁμήνου εἰς Παρισίους καὶ συνεχίζουσαν τὰς σπουδάς της εἰς ὅλα τὰ Τμήματα τοῦ Παγκοσμίου φήμης Οἴκου Μόδας Ζὰν Ντεσέ, ὅπου τελειοποιεῖται εἰδικῶς ὡς μοντελίστα, δώσασαν δὲ ἐξετάσεις εἰς τὴν ACADEMIE DE COUPE DE PARIS, ὅπου καὶ ἠρίστευσε, συγχαίρομεν ὁλοψύχως, εὐχόμεναι καὶ εἰς ἀνώτερα.

Αἱ μαθήτριαι τῆς Σχολῆς Μ. ΓΟΥΔΑ.

Ἡ Μαρία - Βικτωρία ντὲ Λαμπλὺ ἀγορεύει μπροστὰ στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο, ὡς συνήγορος τοῦ συζύγου της τὴν 3η Ζερμινὰλ τοῦ 7ου ἔτους (23 Μαρτίου 1799).

Κέρδισε τὴ ζωὴ τοῦ συζύγου της

Ἕνα συγκινητικὸ δρᾶμα στὶς φλόγες τῆς Ἐπαναστάσεως

Στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Λαμπάλ, στὴ Βρετάνη, ἀναπαύεται μιὰ γυναίκα ποὺ ἔχει σήμερα ξεχαστῆ πιά. Πρὶν ἀπὸ 1 ½ ὅμως αἰῶνα, συγκίνησε ὁλόκληρη τὴ Γαλλία μὲ τὴ δραματικὴ ἱστορία της. Ἦταν ἡ Μαρία - Βικτωρία ντὲ Λαμπιλύ, κόμησσα τοῦ Βιλλιρουέ, ἀφοσιωμένη σύζυγος καὶ μητέρα τριῶν παιδιῶν. Γιὰ κακή της τύχη, βρέθηκε μέσα στὴ θύελλα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ ἄντρας της ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Γαλλία μαζὶ μὲ τὸ μεγαλύτερο γυιό τους. Ἡ κόμησσα πέρασε δυὸ χρόνια μόνη μὲ τὰ δυὸ μικρότερα παιδιά της, μὲ ἀγωνίες καὶ στερήσεις. Ἔπειτα οἱ ἐπαναστάται τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν ἔρριξαν στὶς φυλακὲς τοῦ Λαμπάλ.

Μέσα ἀπ' τὸ κελλί της, ἔστειλε ἕνα συγκινητικώτατο γράμμα στὶς ἀρχὲς τῆς περιφερείας, ζητώντας νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ βλέπῃ τὰ παιδιά της. «Μὴ μὲ στερῆτε— ἔγραφε—ἀπ' τὴ μόνη παρηγοριὰ ποὺ μοῦ ἀπόμεινε, ἀφοῦ ἔχασα τὴν περιουσία μου καὶ τὴν ἐλευθερία μου! Ἀφῆστε μου τουλάχιστον τὰ παιδιά μου, καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ αἰώνια».

Πραγματικά, τῆς ἐπέτρεψαν νἄχη κοντά της τὰ δυὸ παιδιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἀπὸ τότε, ἔγινε πρότυπο φυλακισμένης, πειθαρχική, πρόθυμη, καλόκαρδη μὲ τὶς συντρόφισσές της. Ὅταν οἱ ἄλλες ξεπάγιαζαν κάποτε, δίχως φωτιά, τοὺς συνιστοῦσε νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ χορεύουν γιὰ νὰ ζεσταθοῦν! Κι' ἐκεῖνες ἀκολουθοῦσαν τὴ συμβουλή της, μ' ἐπιτυχία...

Ἀφοῦ ἡ Μαρία - Βικτωρία ἔμεινε 15 μῆνες στὴ φυλακή, ἔμαθε πὼς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ Λαμπὰλ ἕνα μέλος τῆς Συμβατικῆς Συνελεύσεως, ὁ πολίτης Μπολέ. Κατάφερε λοιπὸν μὲ μεγάλη δυσκολία νὰ παρουσιασθῇ σ' αὐτόν, τοῦ περιέγραψε τὴν ἀξιοθρήνητη κατάστασι ὅλων τῶν φυλακισμένων κι' ἐπέτυχε μιὰ γενικὴ διαταγὴ ἀποφυλακίσεώς τους.

Ὅταν ξαναβρέθηκε ἐλεύθερη, πόθησε νὰ ξαναδῇ τὸν ἄντρα της, ἔπειτα ἀπὸ πέντε ὁλόκληρα χρόνια χωρισμοῦ. Ἀφοῦ συνενοήθηκε λοιπὸν μαζί του, πῆγε νὰ μείνῃ σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὸ Παρίσι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἔφτασε κι' ὁ κόμης, μὲ τὸ ψευδώνυμο πολίτης Γκενιέ, κι' ἐγκαταστάθηκε κοντά της.

Ἀργότερα, ἔφυγαν μαζὶ γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἐκεῖ θὰ ἦσαν πιὸ ἀσφαλισμένοι. Ὁ «Γκενιὲ» ἐπισκεπτόταν καθημερινὸς τὴ γυναίκα του, κι' οἱ γείτονες χαμογελοῦσαν μ' ἐπιείκεια γι' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο — ὅπως τὸ νόμιζαν.

Ἔτσι, τὸ ἀντρόγυνο ἔζησε εὐτυχισμένο ἕνα χρόνο. Ἔπειτα ὅμως κάποιος τοὺς πρόδωσε, κι' οἱ ἐπαναστατικὲς ἀρχὲς τοὺς συνέλαβαν.

Ἡ κόμησσα ξαναβρέθηκε στὸ φρικτὸ περιβάλλον τῶν φυλακῶν. Δὲν ἐλύγισε ὡστόσο ἡ ψυχική της ἀντοχή. Στὶς ἀνακρίσεις, βεβαίωσε ὅτι ὁ Γκενιὲ δὲν ἦταν ὁ ἄντρας της, ἀλλὰ ἕνας φίλος ποὺ τὴν εἶχε συμπαθήσει. Μόνον τὴν τρίτη μέρα, ὅταν ὁ κόμης ὡμολόγησε ἐπιτέλους ὅλη τὴν ἀλήθεια, τσακίσαν τὰ νεῦρα τῆς Μαρίας - Βικτωρίας καὶ λιποθύμησε...

Σὲ λίγες μέρες, τὴν ἄφισαν ἐλεύθερη καὶ κράτησαν μόνο τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ δικασθῇ. Ἡ κατηγορία ποὺ τὸν βάραινε, ἦταν φοβερή. Τὰ ἐπαναστατικὰ δικαστήρια κατεδίκαζαν εἰς θάνατον ὅλους τοὺς «ἐξτρεμίστες» (τοὺς εὐγενεῖς δηλαδὴ ποὺ εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴ Γαλλία ὅταν ἄρχισε ἡ Ἐπανάστασις).

Ὡστόσο, ἡ Μαρία - Βικτωρία ἀποφάσισε νὰ μὴν ἀναθέσῃ σὲ δικηγόρο τὴν ὑπεράσπισι τοῦ, ἀλλὰ νὰ γίνῃ ἡ ἴδια συνήγορός του — κι' ἂς μὴν εἶχε ἰδέα ἀπὸ νομικά, οὔτε καὶ δικηγορικὴ πεῖρα... Τί ἐλπίζε λοιπὸν νὰ ἐπιτύχῃ ἡ μικρὴ κι' ἀδύνατη αὐτὴ γυναικούλα, ὅταν οἱ ἱκανώτεροι νομομαθεῖς δὲν κατώρθωναν ν' ἀποσπάσουν ἀπ' τὴν καρμανιόλα τὰ ἀμέτρητα θύματά της;...

Ἔφτασε ἐπιτέλους ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Ἡ κόμησσα λιποθύμησε σχεδόν, ὅταν εἶδε νὰ φέρνουν στὸ δικαστήριο τὸν ἄντρα της, χλωμό, ἀδύνατο, ἐξαντλημένο ἀπ' τὶς κακουχίες κι' ἀπελπισμένο γιὰ τὴν τύχη του. Δὲν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν οἱ δυό τους. Ἀλλαζαν μόνο ματιὲς καὶ χαμόγελα...

Ὅταν ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ μιλήσῃ, ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε κι' ἄρχισε τὴν ἀγόρευσι ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει. Ἡ φωνή της ἦταν βραχνὴ ἀπ' τὴ συγκίνησι ποὺ τὴ συγκλόνιζε, τὰ μάτια της κόκκινα ἀπ' τὰ κλάματα καὶ τοὺς κάπνους. Δὲν τολμοῦσε ν' ἀνασηκώσ' τὸ κεφάλι της, νὰ κυττάξῃ τοὺς ἑπτὰ δικαστάς, ἀπὸ φόβο μήπως διαβάσα στὶς φυσιογνωμίες τους τὴν καταδίκη τοῦ ἀγαπημένου της...

Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάῃ, ἁπλᾶ καὶ ἤσυχα, μὲ λόγια ποὺ φτοναν ὡς τὴν καρδιὰ τῶν δικαστῶν.

«Εἴσαστε σύζυγοι καὶ πατέρες — τοὺς εἶπε—. Δὲν μπορεῖ νὰ φανῆτε ἀναίσθητοι στὴ φωνὴ τῆς Φύσεως. Εἴσαστε δίκαιοι!... δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ θυσιάσετε ἕνα ἀθῷο θῦμα καὶ νὰ καταδικάσετε σὲ ὀρφάνια τρία ἄμοιρα παιδιά!...».

Μόνον ὅταν τελείωσε, τόλμησε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της. Εἶδε τότε ὅτι οἱ δικασταὶ δὲν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν κι' ὅτι ἦσαν ὅλοι δακρυσμένοι... Ἄκουσε, σὰν μέσα σὲ ὄνειρο, τὸν πρόεδρο νὰ δηλώνῃ ὅτι διακόπτεται ἡ συνεδρίασις γιὰ νὰ ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασις...

Πρὶν ὁδηγήσουν τὸν ἄντρα της στὴ φυλακή, μπόρεσε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, ἴσως γιὰ τελευταία φορά... Ἔπειτα ἔμεινε μόνη της, περιμένοντας μ' ἀγωνία τὴν ἀπόφασι. Ναί, οἱ δικασταὶ εἶχαν συγκινηθῇ ἀπ' τὴν εὐγλωττία της. Πῶς νὰ παραβλέψουν ὅμως τὸ νόμο καὶ ν' ἀθῳώσουν ἕνα «ἐμιγκρέ», δημιουργώντας ἔτσι ἕνα κακὸ προηγούμενο;...

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ξαναγύρισαν στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου. Ὁ πρόεδρος διάβασε τὴν ἀπόφασι: Ὁ κατηγορούμενος εἶχε ἀθῳωθῆ παμψηφεί!

Τὸ ἀκροατήριο ξέσπασε τότε σὲ γέλια, κλάματα, ζητωκραυγές... Περικύκλωσαν ὅλοι τὴ Μαρία - Βικτωρία, προσπαθῶντας νὰ τὴν ἰδοῦν, ν' ἀγγίξουν τὸ χέρι της. Ἀκόμη κι' οἱ δικασταὶ ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ τὴ φιλήσουν...

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά της, ἡ κόμησσα θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ γίνῃ τὸ εἴδωλο τῆς Γαλλίας καὶ ν' ἀποκτήσῃ φήμη καὶ τιμές. Προτίμησε ὅμως ν' ἀποτραβηχτῇ στὸ Λαμπὰλ καὶ νὰ ζήσῃ ἤσυχα κι' εὐτυχισμένα μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά της.

Πέθανε ἔπειτα ἀπὸ 14 χρόνια, σὲ ἡλικία 46 ἐτῶν. Ὁ ἄντρας της ἔζησε ἄλλα 32 χρόνια. Ὡς τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, δὲν ξέχασε ποτὲ τὰ πρῶτα λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα, ὅταν ἔβγαιναν μαζὶ ἀπ' τὸ δικαστήριο, ἐλεύθεροι :

«Τώρα μπορῶ πιὰ νὰ πεθάνω, φίλε μου, γιατὶ γνώρισα τὴν εὐτυχία».

Πρωταπριλιάτικες ΦΑΡΣΕΣ

Τὸ πάθημα τῶν Συμβούλων

Τὴν πρώτη Ἀπριλίου τοῦ 1805 οἱ δυὸ Σύμβουλοι τοῦ Κράτους Ρενὼ ντὲ Σαὶντ - Ζὰν ντ' Ἀντζελὺ καὶ Κουριὸν ντὲ Νισὰλ πῆραν ἕνα πλαστὸ ἔγγραφο, διὰ τοῦ ὁποίου διατάσσοντο νὰ τρέξουν ἀμέσως στὸ Φονταινεμπλὼ καὶ νὰ παρουσιαστοῦν στὸν Αὐτοκράτορα Ναπολέοντα, πρὶν αὐτὸς φύγῃ γιὰ τὴν Ἰταλία.

Ὁ Ρενὼ μισθώνει ἀμέσως ἁμάξι καὶ ἄλογα καὶ φτάνει στὸ Φονταινεμπλὼ πρῶτος.

Ὁ Ναπολέων ὅταν τὸν εἶδε τοῦ εἶπε ἀδιάφορα:

— Δὲν σᾶς περίμενα, κ. Σύμβουλε. Ποιὸς σᾶς ἔστειλε;

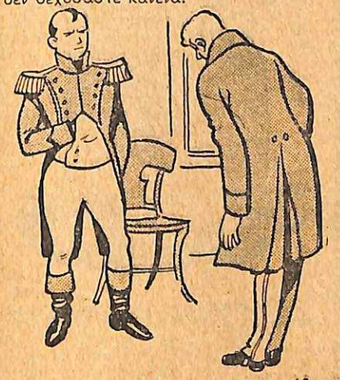
— Δὲν μὲ περιμένατε;... τραύλισε ὁ δύστυχος Σύμβουλος.

— Ὄχι βέβαια.

Ὁ Ρενὼ μάντεψε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ πρωταπριλιάτικο ψέμμα καὶ φρένιασε. Κατέβαλε λοιπὸν κάθε προσπάθεια, χρησιμοποίησε κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ὑπουργὸ τῆς Ἀστυνομίας, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ φαρσέρ, ἀλλὰ στάθηκε ἄδυνατο.

Ὁ ἄλλος Σύμβουλος, ὁ ντὲ Νισάλ, πιὸ φρόνιμος ἀπ' τὸ συνάδελφό του, ὅταν παρουσιάστηκε στὸ Ναπολέοντα καὶ κατάλαβε τὴ γκάφα του τοῦ εἶπε ἐξυπνότατα:

— Μεγαλειότατε, δὲν στενοχωροῦμαι ποὺ μοῦ σκάρωσαν αὐτὸ τὸ ἀστεῖο, γιατὶ μοῦ δόθηκε ἔτσι ἡ ἀφορμὴ νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σεβάσματά μου, σὲ μιὰ ὥρα ποὺ δὲν δεχόσαστε κανένα.

Ὁ Ναπολέων γέλασε μὲ τὸ πάθημα τῶν Συμβούλων του.

Ὁ τσιγγούνης δικαστής

Μιὰ μέρα, ὁ Γάλλος ζωγράφος Ρενουὰρ πῆγε σὲ ἕνα καφενεῖο τῆς Μοντμάρτρης, κοντὰ τὸ βραδάκι καὶ εἶπε στοὺς συναδέλφους του:

— Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμὴ γυρίζω ἀπὸ τὸ δικαστὴ Ρ... ποὺ μᾶς ἔκανε τὸ τραπέζι μὲ τὰ χειρότερα φαγητὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο. Ἐμένα, ἰδιαιτέρως, οὔτε μὲ περιποιήθηκε καθόλου ὁ τσιγγούνης!...

— Τοῦ ἀξίζει νὰ τοῦ παίξουμε ἕνα παιγνίδι, εἶπε κάποιος ἀπ' τὴν παρέα, ποὺ ἦταν μοναδικὸς φαρσέρ. Αὐτὸ θὰ τοῦ γίνῃ μάθημα νὰ ξέρῃ ἄλλοτε νὰ ἐκτιμᾶ καὶ νὰ περιποιῆται τοὺς καλλιτέχνες.

Ἡ πρότασί του ἔγινε δεκτὴ κι' ἀμέσως παίρνει τὸ τηλέφωνο ὁ ἴδιος καὶ ζητάει τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δικαστῆ.

— Εἶμαι ὁ γιατρὸς Α... λέει στὸ σύμβουλο, καὶ θέλω νὰ μάθω μήπως καινιὲς ἀπ' τοὺς οἰκείους σας εἶναι ἄρρωστος. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μ' ἐπισκέφθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους σας ποὺ παρουσιάζει συμπτώματα δηλητηριάσεως!

Ὁ δικαστὴς μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ἀφήνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ κατατρομαγμένος τρέχει στὴν κάμαρη τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του. Μὰ τοὺς βρίσκει ἄριστα στὴν ὑγεία τους.

Ξαναγυρίζει στὸ τηλέφωνο καὶ εἰδοποιεῖ τὸν ὑποτιθέμενο γιατρὸ ὅτι ὅλοι οἱ δικοί του χαίρουν ἄκρας ὑγείας.

Ὁ φαρσὲρ ζωγράφος τοῦ ἀπαντᾶ ὅτι

χαίρει πολὺ ποὺ οἱ δικοί του εἶναι ἀπολύτως καλά, μὰ τὸν πληροφορεῖ συγχρόνως ὅτι ὁ πελάτης του, ἐκείνη τὴ στιγμή, κατελήφθη ἀπὸ φοβεροὺς σπασμούς!...

Ὁ δικαστὴς τρομοκρατήθηκε.

— Γιατρέ μου, ἔρχομαι ἀμέσως στὸ σπίτι σας!... φωνάζει.

Καὶ πραγματικὰ ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ ἀληθινοῦ γιατροῦ τῆς οἰκογενείας του.

Ἔφτασε ἐκεῖ λαχανιασμένος, φυσώντας καὶ ξεφυσώντας!...

— Σᾶς κορόϊδεψαν, κύριε δικαστά. Ἔχουμε σήμερα πρωταπριλιά! τὸν πληροφόρησε ὁ γιατρός.

Τράβα κορδέλλα!..

Τὴν Πρωταπριλιὰ τοῦ 1888 τὸ Σατυρικὸ «Ἄστυ» δημοσίευσε τὴν ἑξῆς εἴδησι:

«Τὸ Δρομοκαΐτειον Φρενοκομεῖον πρόκειται νὰ κλείσῃ δι' ἔλλειψιν ἀσθενῶν». Ἐπρόκειτο φυσικὰ γιὰ ἕνα πρωταπριλιάτικο ψέμμα.

Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως πίστεψαν τὴν εἴδησι κι' ἀποροῦσαν γιὰ τὴν ἔλλειψι τρελλῶν σ' ἕναν τόπο ποὺ βασίλευε ὡς προχθὲς ἡ τρέλλα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! ἔλεγαν.

Καὶ θυμόντουσαν τὸ παλιὸ περιστατικό:

Ὅταν θὰ χτιζόταν τὸ Φρενοκομεῖο ἕνας μηχανικὸς θὰ μετροῦσε τὸ χῶρο ποὺ θὰ ὑψωνόταν τὸ ἵδρυμα. Πέρασε τότε ἀπὸ κεῖ ἕνας γηραιὸς Ἀθηναῖος καὶ ρώτησε, βλέποντας τὸ μέτρο:

— Τί μετρᾶτε αὐτοῦ πέρα;

— Πρόκειται νὰ χτίσουμε Φρενοκομεῖο τοῦ εἶπεν ὁ μηχανικός.

— Φρενοκομεῖο θὰ χτίσῃς γιὰ τοὺς Ρωμηούς; Τότε τράβα κορδέλλα, κύρ μηχανικέ!...

Βγῆκε λοιπὸν ψεύτης ὁ παληὸς αὐτὸς Ἀθηναῖος; Κάθε ἄλλο. Ὅπως εἴπαμε ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα πρωταπριλιάτικο ψέμμα, ποὺ τὸ ἀποκάλυψε τὴν ἑπομένη ἕνα ἄλλο σατυρικὸ περιοδικό, ποὺ ἐξεδίδετο τότε στὴν Ἀθήνα, ὁ «Κώδων» μὲ τὸ παρακάτω τετράστιχο:

Κλείνει τὸ Φρενοκομεῖο, ἔγραψε προχθὲς (τὸ «Ἄστυ»,
Καὶ τὸ διάβασαν τὰ πλήθη τρομερὰ συγ- (κινημένα.
Μὰ δὲν ἦτανε ἀλήθεια. Ἀντιθέτως ὅπως (λένε
Εἶναι τόσοι οἱ τρελλοί μας, ποὺ θὰ χτί- (σουν ἄλλο ἕνα!...

Μιὰ περίεργη λιτανεία

Στὶς 23 Μαρτίου τοῦ 1798, σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ Λονδίνου τοιχοκολλήθηκαν προκηρύξεις ποὺ ἔγραφαν:

«Μετὰ ὀχτὼ ἡμέρες, στὶς 12 τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς θὰ γίνῃ λιτανεία ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθήσουν ὅλοι οἱ γέροντες τῆς πόλεως, οἱ γρηές, οἱ χῆρες, οἱ χῆροι, οἱ χωρισμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες».

Τὸ μεσημέρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς, μυριάδες λαοῦ περίμεναν μὲ περιέργεια στοὺς δρόμους. Τὰ παράθυρα, τὰ μπαλκόνια, οἱ ταράτσες ἦσαν ἔπίσης γεμᾶτα κόσμο ποὺθελε νὰ δῇ τὴ λιτανεία.

Κανένας δὲν ἔξω ὑποψιαστῇ τίποτε. Οἱ καλόδουλοι Λονδρέζοι ἔχαψαν τὴν εἴδησι, μὲ τὴν εὐπιστία ποὺ τοὺς διακρίνει. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκαν δυνατὲς φωνές:

— Πρωταπριλιά!... Πρωταπριλιά!... Τὸ κόλπο τῶν φαρσὲρ εἶχε πετύχει.

Καὶ οἱ Λουδρέζοι διελύθηκαν ἀπογοητευμένοι γιατὶ ἔχασαν ἕνα τόσο πρωτοφανὲς θέαμα.

★

Δυὸ τραγουδάκια

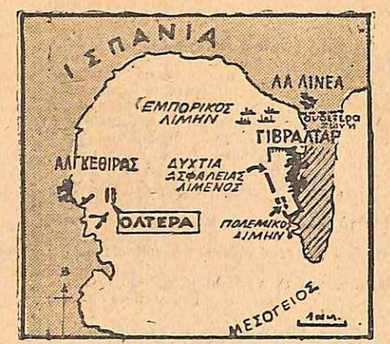
Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ δημοσιεύουμε καὶ δυὸ ἄγνωστα ἐπίκαιρα τραγουδάκια τοῦ ἀλησμόνητου ποιητῆ Ἰωάννη Πολέμη:

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Νὰ μὴ μ' ἀνοίξῃς σήμερα τὴν ἄσπρη σου (ἀγκαλιά,
μὴ μὲ κυττάξῃς σήμερα μὲ τὰ γλυκά σου (βλέμματα
καὶ μὴ μοῦ πῇς πὼς μ' ἀγαπᾶς... γιατ' (εἶν' Πρωταπριλιὰ
καὶ θὰ νομίζω, ἀγάπη μου, πὼς μοῦ τὸ (λὲς στὰ ψέμματα.

ΜΑΡΤΗΣ — ΑΠΡΙΛΗΣ

Ὁ Μάρτης βρέχει μιὰ στιγμὴ καὶ ἐα- (στερώνει πάλι
ἀλλ' ὁ Ἀπρίλης μᾶς σκορπᾶ τὰ ρόδινά (του κάλλη...
Πῶς σοῦ ταιριάζουνε κι' οἱ δυό, ἀγάπη (μου, στοχάσου,
Ἀπρίλη ἔχεις στὰ χείλη σου καὶ Μάρτη (στὴν καρδιά σου!

Χάρτης τοῦ Γιβραλτάρ, ὅπου σημειώνεται ἡ ἀκριβὴς θέσις τοῦ πετρελαιοφόρου «Ὀλτέρα».

«Ἀνδρώπινες τορπίλλες» ΣΤΟ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Ἕνα ἄγνωστο ἐπεισόδιο τοῦ πολέμου

Ὅταν ἡ Ἰταλία κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῶν Συμμάχων, τὸ ἰταλικὸ πετρελαιοφόρο «Ὀλτέρα» ἔτυχε νὰ βρίσκεται στὸ ἱσπανικὸ λιμάνι τῆς Ἀλγκεθίρας, ἀντίκρυ στὸ Γιβραλτάρ. Ὁ πλοίαρχός του ἔλαβε τότε μὲ τὸν ἀσύρματο τὴ μυστικὴ διαταγὴ νὰ τὸ βυθίσῃ, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τῶν Ἄγγλων. Ἔτσι κι' ἔγινε πραγματικά. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θάλασσα δὲν εἶχε πολὺ βάθος στὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ πετρελαιοφόρο δὲν βυθίστηκε ὁλότελα. Τὸ μισὸ σκάφος του ἔμεινε ἔξω ἀπ' τὸ νερό.

Οἱ Ἱσπανοὶ ἐγκατέστησαν μιὰ φρουρὰ «οὐδετερότητος» πάνω στὸ πλοῖο. Μὰ οἱ στρατιῶτες ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν, ἐνδιαφέρονταν περισσότερο νὰ καπνίζουν καὶ νὰ φλυαροῦν, παρὰ νὰ προσέχουν σ' ὅ,τι γινόταν γύρω τους... Ἔτσι, ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία στὸν Λίτσια Βιζιντίνι νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ «Ὀλτέρα» γιὰ κάποιο μυστικὸ σχέδιό του : ὡς κρυφὴ βάσι ἐπιθέσεων μὲ «ἀνθρώπινες τορπίλλες».

Ὁ Βιζιντίνι ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς κυριωτέρους διοργανωτὰς τοῦ καινούργιου αὐτοῦ ναυτικοῦ ὅπλου τῶν Ἰταλῶν. Οἱ «ἀνθρώπινες τορπίλλες» ἦσαν ἕνα εἶδος μικρῶν ὑποβρυχίων, μὲ πλήρωμα ἀπὸ δυὸ ἄνδρες καθισμένους ἀπάνω τους καβαλλικευτά, ποὺ γλυστροῦσαν μέσα στὰ ἐχθρικὰ λιμάνια καὶ κολλοῦσαν ἐκρηκτικὰ μηχανήματα στὰ ὕφαλα τῶν πλοίων.

Μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Βιζιντίνι, οἱ Ἰταλοὶ ναῦτες τοῦ «Ὀλτέρα» ἄνοιξαν μιὰ τετράγωνη τρύπα στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, κάτω ἀπ' τὸ νερό, καμουφλαρισμένη μὲ τόση τέχνη, ὥστε μόνον ἕνας δύτης θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ.

Ἔπειτα, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἤθελαν νὰ ἐπισκευάσουν τὶς μηχανὲς τοῦ πλοίου, ὥστε νἄνε ἕτοιμες ὅταν θὰ τελείωνε σὲ λίγο ὁ πόλεμος, οἱ Ἰταλοὶ ἔφεραν μὲ φορτηγὰ αὐτοκίνητα ἀπ' τὴν Ἰταλία κάτι μακρυὲς κάσες, μὲ σωλῆνες στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη τους, ποὺ ἀνάμεσά τους εἶχαν κρυμμένη μιὰ «ἀνθρώπινη τορπίλλη», μήκους 4 μέτρων.

Τὸ σχέδιο τοῦ Βιζιντίνι ἦταν νὰ ξεκινήσουν αὐτὲς οἱ τορπίλλες μέσα ἀπ' τὸ «Ὀλτέρα», βγαίνοντας ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ σκάφους, καὶ νὰ πάνε νὰ χτυπήσουν τὰ ἀγγλικὰ πλοῖα, στὸ Γιβραλτάρ.

Πράγματι τὴ νύχτα τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1942, ὁ Βιζιντίνι συγκέντρωσε τοὺς ἄνδρες του στὸ κατάστρωμα καὶ τοὺς ἔδειξε ἀπὸ μακρυὰ δυὸ ἀγγλικὰ ἀντιτορπιλλικὰ καὶ δυὸ ἀεροπλανοφόρα.

— Αὐτοὶ θὰνε οἱ στόχοι μας! τοὺς εἶπε.

Σὲ λίγο, ξεκίνησαν τρεῖς «ἀνθρώπινες τορπίλλες». Χρειάστηκαν ἀρκετὲς ὧρες, γιὰ νὰ φτάσουν κοντὰ στὸ λιμάνι τοῦ Γιβραλτάρ. Οἱ ἄνδρες τους ὑπολόγιζαν νὰ περάσουν κάτω ἀπ' τὰ ἀνθυποβρυχιακὰ δίχτυα, ποὺ ἔφραζαν τὴν εἴσοδο. Βρῆκαν ὅμως μπροστά τους, δίχως νὰ τὸ περιμένουν, ὑποβρύχια συρματοπλέγματα ἐφωδιασμένα μὲ μικρὲς νάρκες. Ἔτσι, οἱ τρεῖς τορπίλλες καταστράφηκαν, πρὶν φτάσουν στὸ σκοπό τους. Τρεῖς ἄνδρες ἀπ' τὰ πληρώματά τους σκοτώθηκαν (ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κι' ὁ Βιζιντίνι) κι' ἄλλοι δυὸ αἰχμαλωτίσθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα εἶχε ἀποτύχει. Ὡστόσο δὲν εἶχε ἀποκαλυφθῆ τὸ μυστικὸ τοῦ «Ὀλτέρα»... Οἱ Ἰταλοὶ ἔφεραν καινούργιες τορπίλλες καί, τὸ Μάϊο τοῦ 1943, ἐπανέλαβαν τὴν ἐπίθεσι, μ' ἐπικεφαλῆς τους τὸν πλοίαρχο Νοτάρι.

Καταλαβαίνοντας ὅμως ὅτι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ εἰσχωρήσουν στὸ λιμάνι τοῦ Γιβραλτάρ, ἀποφάσισαν νὰ χτυπήσουν τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, τὰ ἀγκυροβολημένα ἔξω ἀπ' αὐτό. Πραγματικά, προκάλεσαν μεγάλες βλάβες σὲ τρία ἀπ' αὐτά. Οἱ Ἄγγλοι ἀναστατώθηκαν, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν ἀπὸ ποῦ εἶχαν ξεκινήσει οἱ «ἀνθρώπινες τορπίλλες».

Ὁ Νοτάρι κι' οἱ ἄνδρες του ξαναγύρισαν προσωρινὸς στὴν Ἰταλία, ὅπου προετοιμάσθηκαν γιὰ τὴν τρίτη ἐπίθεσι, ποὺ ἔγινε τὴ νύχτα τῆς 3ης Αὐγούστου 1943.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Νοτάρι ἔκαμε μὲ τὴν τορπίλλη του ἕνα μεγάλο γύρο, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀγγλικοὺς προβολεῖς, κι' ἔπειτα πλησίασε ἕνα Λίμπερτυ 7.000 τόννων. Βρῆκε ὅμως ὁλόγυρά του ἕνα προστατευτικὸ δίκτυο ἀπὸ ἀγκαθωτὸ συρματόπλεγμα. Κατέβηκε τότε σὲ μεγαλείτερο βάθος, τόσο ποὺ οἱ πνεύμονές του καὶ τὸ κεφάλι του πήγαιναν νὰ σκάσουν ἀπ' τὴν πίεσι τοῦ νεροῦ καὶ κατάφερε ἔτσι νὰ περάσῃ κάτω ἀπ' τὸ συρματόπλεγμα. Ἔπειτα ὅμως ὁ μηχανισμὸς τῆς τορπίλλης ἔπαθε κάποια βλάβη κι' ὁ Νοτάρι ἀναγκάσθηκε ν' ἀνεβῇ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ πλοῖο. Ὁ σύντροφός του Τζιανόλι, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ κολλήσῃ τὸ ἐκρηκτικὸ μηχάνημα στὰ πλευρὰ τοῦ Λίμπερτυ, εἶχε χαθῆ.

Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε τώρα νὰ κάμῃ ὁ Νοτάρι, ἦταν νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ ὁλοταχῶς, πλέοντας στὴν ἐπιφάνεια μὲ 4 μίλια τὴν ὥρα, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ προδοθῇ κάθε στιγμὴ ἀπ' τὸ φωσφορισμὸ τοῦ αὐλακιοῦ ποὺ θὰ ἄφινε πίσω της ἡ τορπίλλη... Μά, γιὰ καλή του τύχη, τὸν περιτριγύρισε ἕνα κοπάδι ἀπὸ φῶκες — ποὺ ἀφθονοῦν στὸ Γιβραλτὰρ — καὶ τὸν συνώδεψε σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς του, κρύβοντάς τον ἔτσι ἀπ' τοὺς Ἄγγλους ποὺ ἐξερευνοῦσαν τὴ θάλασσα.

Στὸ μεταξύ, ὁ Τζιανόλι εἶχε ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολή του : εἶχε κολλήσει τὸ ἐκρηκτικὸ μηχάνημα. Ἔπειτα, νομίζοντας ὅτι ὁ Νοτάρι εἶχε πνιγῆ ἀπ' τὴ βλάβη τῆς τορπίλλης, ἀποφάσισε νὰ παραδοθῇ στοὺς Ἄγγλους. Ἔβγαλε τὴν εἰδικὴ καουτσουκένια στολή του καὶ τὴν ἀναπνευστικὴ περικεφαλαία του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ζητῶντας βοήθεια.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Λίμπερτυ τὸν τράβηξαν πάνω στὸ πλοῖο κι' εἰδοποίησαν τὶς ναυτικὲς ἀρχὲς τοῦ Γιβραλτάρ. Μιὰ βενζινάκατος ἔφτασε, γιὰ νὰ τὸν παραλάβῃ.

Μόλις ὅμως ὁ Τζιανόλι εἶχε κατεβῆ στὴ βενζινάκατο, μιὰ τορμερὴ ἔκρηξι συγκλόνισε τὸ Λίμπερτυ κι' ἄνοιξε ἕνα τεράστιο ρῆγμα στὰ πλευρά του.

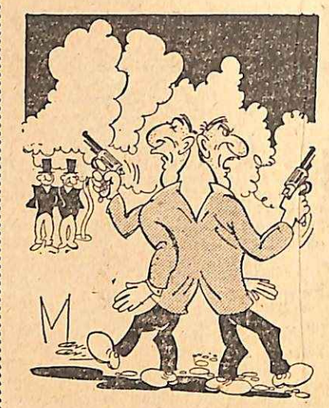
Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἀντήχησαν ἄλλες δυὸ ἐκρήξεις. Τὰ πληρώματα τῆς δεύτερης καὶ τῆς τρίτης «ἀνθρώπινης τορπίλλης» εἶχαν ἐπιτύχει νὰ καταστρέψουν ἕνα νορβηγικὸ πετρελαιοφόρο 10.000 τόννων κι' ἕνα ἀγγλικὸ πλοῖο 6.000 τόννων.

Ἐκτὸς ἀπ' τὸ Τζιανόλι, ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἰταλοὶ γύρισαν σῶοι στὸ «Ὀλτέρα» καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἰταλία.

ΦΡΑΝΚ ΓΚΟΛΝΤΓΟΥΟΡΘΥ

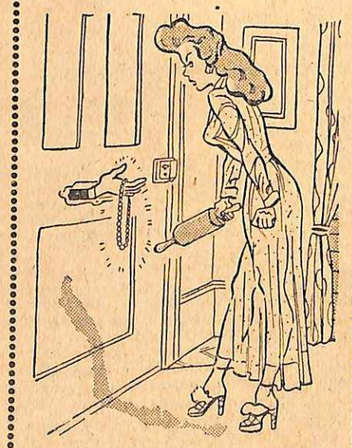
Ὁ ταγγάρης :
— Μὴ μὲ ρωτᾶτε πλέον. Σᾶς εἶπα νὰ γυαλίζετε τὰ παπούτσια σας μὲ βερνίκι CAMEL.

Οἱ Σιαμαῖοι... μονομαχοῦν! . . .
(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

— Γιατὶ δὲν τοὺς εἰδοποιήσατε πὼς ἀποπλεύσαμε;...

ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ

— Τὸ ξέρω ἀγάπη μου ὅτι εἶνε ἀργά, ἀλλὰ ἔτρεχα ὡς τώρα γιὰ νὰ σοῦ ἀγοράσω αὐτὸ τὸ κολλιέ!...

Τὸ παλαιὸ Πανεπιστήμιο.

Γιὰ νὰ γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὸ παληὸ Πανεπιστήμιο

Στὴ βορεινὴ πλαγιὰ τῆς Ἀκροπόλεως — στὸ ὕψος τοῦ Ριζόκαστρου — βρίσκεται ἀκόμα τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Θόλου, ποὺ ἔκτισε ὁ Κλεάνθης στὰ 1832 καὶ ὅπου ἐγκαταστάθηκε τὸ «Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν», ὅταν λειτούργησε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1837.

Ἐπὶ μιὰ τετραετία τὸ Πανεπιστήμιο ἔμεινε στὸ σπίτι τοῦ Κλεάνθη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ προσφερόταν στὴν τότε ἀκαδημαϊκὴ νεολαία τὸ νέκταρ τῆς σοφίας. Σήμερα μετὰ ἕνα αἰῶνα καὶ πλέον, ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐρείπιο προσφέρεται κάποιο ἄλλο «νέκταρ» ἀπὸ τὴν ἐγκατεστημένη στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ ταβέρνα, ποὺ φέρνει μάλιστα καὶ τὴν ἐπιγραφή: «Ταβέρνα - τὸ Παληὸ Πανεπιστήμιο».

★

Στὴ λειτουργία τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ πανεπιστημίου συνετέλεσε ἀρκετὰ καὶ ὁ πατέρας τοῦ Ὄθωνα, ὁ Λουδοβίκος τῆς Βαυαρίας. Ὁ φιλελληνικώτατος αὐτὸς βασιληὰς ἐπανελάμβανε συχνὰ στὸ γυιό του καὶ στὴν Ἀντιβασιλεία, πὼς ἔπρεπε νὰ φροντίσουν γιὰ πανεπιστήμιο. «Ὅπως δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Ἑλλάδα χωρὶς Ἀθήνα, ἔγραφε ὁ Λουδοβίκος, δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ Ἀθήνα χωρὶς πανεπιστήμιο».

Ἦταν ἀκόμη πανελλήνιος ὁ πόθος γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ πανεπιστημίου καὶ ἡ ἔναρξι τῶν μαθημάτων του (3 Μαΐου 1837) χαιρετίστηκε ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἔγινε μὲ τὴ μεγαλείτερη ἐπισημότητα. Γιὰ τὴν ἐγκατάστασι τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ μας ἱδρύματος νοικιάστηκε, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ σύγχρονος χρονικογράφος «ἡ μᾶλλον εὐρύχωρος οἰκία τῆς πόλεως». Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα τὸ σπίτι τοῦ Κλεάνθη ἦταν μικρὸ καὶ στενόχωρο γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ χρησιμοποιήθηκε. Ὅταν μάλιστα φρόντισαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ διορίσουν στὸ Πανεπιστήμιο τριάντα ἑννέα καθηγητάς! Τόσους περιλαμβάνει τὸ βασιλικὸ διάταγμα τῆς 22 Ἀπριλίου τοῦ 1837.

Ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς αὐτοὺς μερικοὶ ἦταν ἀξιόλογοι καὶ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, σπουδασμένοι στὴ Γαλλία καὶ στὴ Γερμανία, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἦταν νεώτατοι ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ καθηγητικὸ ἐπάγγελμα. «Καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, ἔγραφε κατόπιν ὁ διορισθεὶς τότε νεώτατος καθηγητὴς Ι. Α. Σοῦτσος ἀπονεμόμενοι διὰ διατάγματος τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος παράσημα καὶ τίτλοι εὐγενείας ἀλλ' ἀπονοιὰ διπλώματος καθηγητοῦ πρὸς ἄνδρας, οἵτινες οὐδέποτε ἔσχον κατὰ νοῦν νὰ ἀναβιβασθῶσιν εἰς ἔδραν πανεπιστημίου, εἶχε τι τὸ ἐκτακτον καὶ ἀπροσδόκητον».

Εὐτυχῶς, ποὺ, ἀντίθετα ἀπ' τοὺς καθηγητάς, οἱ φοιτηταὶ ἦσαν λιγο στοὶ στὴν ἀρχὴ καὶ μποροῦσαν νὰ χωρέσουν στὸ μικρὸ σχετικῶς οἴκημα. Μονάχα 37 εἶχαν ἐγγραφῆ μὲ ἀπολυτήριο γυμνασίου. Καὶ γιὰ ν' αὐξηθῇ ὁ ἀριθμός, ἀναγκάστηκαν νὰ δεχθοῦν φοιτητὰς καὶ χωρὶς ἀπολυτήριο, ὕστερ' ἀπὸ πρόχειρες ἐξετάσεις ποὺ ἔδιναν σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ καθηγητάς. Μποροῦσαν νὰ ἐγγραφοῦν καὶ φοιτηταὶ καὶ ὅσοι γίνονταν δεκτοὶ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ νὰ... παρακολουθοῦν τὸ μάθημά του.

Ἔτσι, μὲ 39 καθηγητὰς καὶ 52 φοιτητάς, λειτούργησε τὸ Πανεπιστήμιο τὸν πρῶτο χρόνο.

★

Ἡ καθαριότης τοῦ πρώτου πανεπιστημιακοῦ καταστήματος κατὰ τὶς πληροφορίες ἑνὸς καθηγητοῦ του, «ἦτο μετριωτάτη, εἴτε ἐλλείψει σαρώθρου, εἴτε ἐλλείψει ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, καθότι σπανίως ἔβλεπέ τις ἐν τοῖς δωματίοις ἄλλα πρόσωπα ἢ τοῦ Ὑδραίου Κ. Χάνουζα, ἀνιάτου πάσχοντος κωφότητος καὶ μιᾶς Ὑδραίας ὡριμωτάτης τὴν ἡλικίαν καὶ λίαν εὐπροσηγόρου». Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκόμα ὅτι ὁ γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου, Γκίκας Δοκός, φοροῦσε τὴν ὑδραΐϊκη βράκα του, ἀποτελῶντας χτυπητὴν ἀντίθεσι μὲ τοὺς φραγκοφορεμένους καθηγητάς.

Τὰ παράπονα τῶν συγχρόνων δὲν περιορίζονταν μόνο «εἰς τὸ μικροσκοπικὸν τοῦ καταστήματος» ἀλλὰ καὶ στὴν τοποθεσία τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ βρισκόταν στὴν πλαγιὰ τῆς Ἀκροπόλεως. Καὶ διαμαρτύρονταν ὄχι πλέον οἱ ἡλικιωμένοι καθηγηταί, ποὺ δυσκολεύονταν νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἀνήφορο, ἀλλὰ καὶ οἱ ἡλικιωμένοι... φοιτηταί. Καὶ φαίνεται πὼς ὑπῆρχαν πολλοὶ φοιτηταὶ περασμένης ἡλικίας, ἂν κρίνωμε ἀπὸ μιὰ σύγχρονη περιγραφὴ ποὺ ἀναφέρει γιὰ τοὺς πρώτους ἐκείνους φοιτητὰς ὅτι ἦταν «ἄνδρες πάσης ἡλικίας, ποικίλων ἐπαγγελμάτων καὶ πλεῖστοι δημόσιοι ὑπάλληλοι».

Ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς καθηγητάς, χαοιτολογώντας γιὰ τὴν ἀνηφορικὴ θέσι τοῦ πρώτου Πανεπιστημίου ἔλεγε ὅτι: «ἡ ἄγουσα εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν εἶναι τραχεῖα, ἀνηφορική, πετρώδης καὶ βουνὸς ὑψηλός, κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς».

★

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους καθηγητὰς ποὺ δίδαξαν στὸ σπίτι τοῦ Κλεάνθη εὐτύχησαν νὰ συνεχίσουν κατόπιν τὶς παραδόσεις τους, γιὰ πολλὰ χρόνια, στὸ καινούργιο πλέον μέγαρο τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ καθηγητὴς τῆς νομικῆς Ι. Σοῦτσος — ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ διορίστηκαν — δίδασκε ἀκόμη ὅταν γιορτάστηκε στὰ 1887 ἡ πεντηκονταετηρὶς τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἀπ' τοὺς διαπρεπεῖς πρώτους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ δίδαξαν ἐπὶ δεκαετηρίδες κατόπιν, ἦταν καὶ ὁ Φίλιππος Ἰωάννου, Γέρος πλέον, μετὰ τὸ 1870, συνήθιζε στοὺς φοιτητὰς ποὺ παρουσιάζονταν καὶ ζητοῦσαν βεβαίωσι ὅτι παρηκολούθησαν τὸ μάθημά του, νὰ προσθέτῃ μόνος του στὴ βεβαίωσι ὅτι «ὁ δεῖνα μαθητὴς ἠκροάσθη τοῦ μαθήματος...» τὴ φράσι «ὡς αὐτὸς λέγει».

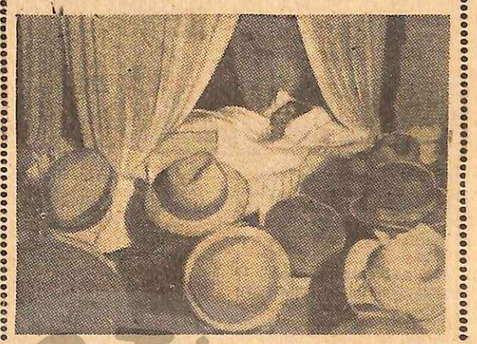
Κάποτε ὅμως παρουσιάστηκε στὸ Φίλιππο Ἰωάννου καὶ ἕνας πανύψηλος φοιτητής, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὸν εἶχε παρατηρήσει ἂν παρακολουθοῦσε τὸ μάθημά του καὶ τοῦ ζήτησε τὴ συνηθισμένη βεβαίωσι. Ὁ Ἰωάννου ἔσπευσε νὰ τοῦ τὴ δώσῃ. Ἔγραψε ὅμως ἀντὶ τοῦ συνηθισμένου, «ὡς αὐτὸς λέγει» τὴ φράσι «ὡς αὐτὸς κατ' ὄναρ εἶδε!». Καὶ ὁ πανύψηλος φοιτητὴς εἶδε στὰ ζῦμνια του τὴν ἀπόρριψί του στὶς ἐξετάσεις!

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Στὸ Λειψὶν τῆς Ἐλβετίας, ὑπάρχει ἕνα σανατόριο - Πανεπιστήμιο γιὰ τοὺς φυματικούς. Οἱ παραδόσεις γίνονται σὲ μιὰ αἴθουσα ποὺ ἔχει ἀναπαυτικὰ καθίσματα, κοντὰ σὲ ἀνοιχτὰ παράθυρα. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φυματικοὺς φοιτητὰς βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα μέσα στὴν αἴθουσα αὐτή. Ἀλλὰ ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ μετακινηθοῦν ἀπ' τὰ κρεββάτια τους, λόγω τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεώς των, παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα ἀπὸ εἰδικὰ ἀκουστικὰ ποὺ εἶνε συνδεδεμένα μὲ τὴν αἴθουσα τῶν παραδόσεων. Ἡ πρωτοτυπία αὐτὴ εἶνε ἐξαιρετικὴ καὶ ὠφέλιμη γιὰ τοὺς ἀτυχεῖς νέους.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙ

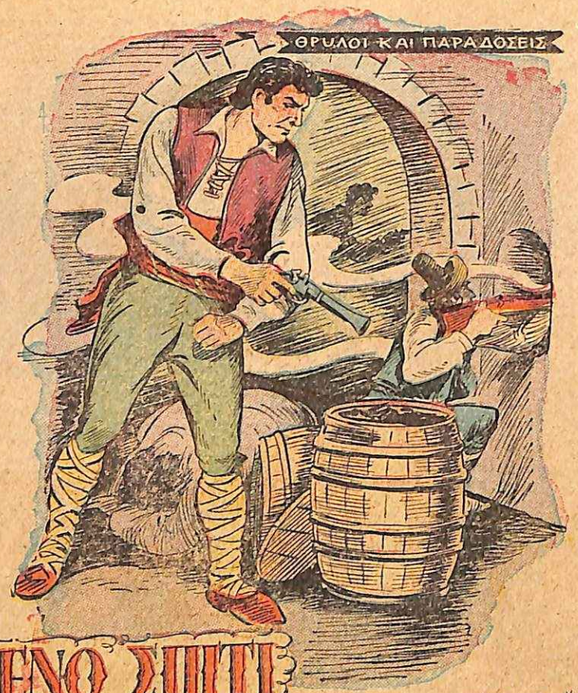
Ἕνα κατάστημα τοῦ Βερολίνου ποὺ πουλάει κλινοσκεπάσματα κάνει χρυσὲς δουλειές, χάρις σὲ μιὰ πρωτότυπη μέθοδο διαφημίσεως τῶν ἐμπορευμάτων του. Τοποθέτησε στὴ βιτρίνα του ἕνα κρεββάτι ἐπάνω στὸ ὁποῖο κοιμᾶται μιὰ νεαρὴ Βερολινέζα ἐξαιρετικῆς καλλονῆς. Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι δημιουργεῖται μεγάλος συνωστισμὸς ἔξω ἀπ' τὴ... σκανδαλώδη αὐτὴ βιτρίνα. Ὁ ἐξαιρικαισιμὸς εἰσέδυσε ὅπως βλέπετε καὶ στοὺς σκληροτράχηλους Γερμανούς ποὺ δὲν ἀνέχονται ξένες πρωτοβουλίες.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΘΕΝ

Ὁ γηραιὸς Γάλλος ζωγράφος Ματίς, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ ἀρθριτισμό, μπορεῖ νὰ κρατήσῃ εὐκολώτερα στὸ χέρι του ὅταν σχεδιάζῃ ἕνα κεφάλι ζαπαμπού» ποὺ ἔχει στὴν ἄκρη του στερεωμένο ἕνα μαῦρο κραγιόνι, παρὰ τὰ λεπτὰ πινέλα τῆς ζωγραφικῆς. Γι' αὐτὸ πολὺ συχνὰ ζωγραφίζει ἀπὸ μακρυά, ὅπως σκρίβας φαίνεται στὴ φωτογραφία μας. Οἱ ζωγραφοι τῶν τελευταίων μᾶς παρουσιάζουν πολλὲς ἐκπλήξεις. Κι ὁ Πικασὸ ἄρχισε νὰ «ζωγραφίζῃ» στὸ σκοτάδι μὲ λαμπτῆνια.

ΤΟ ΚΑΜΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Κρατώντας τὴν πιστόλα του ὁ Μπαλμίνι πλησίασε γαλήνιος πάντοτε, ἕνα βαρέλι μπαρούτης...

Σαράντα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Κοζέντσα τῆς Καλαβρίας — στὴν Ἰταλία— βρίσκεται ἕνα κατάφυτο βουνὸ μὲ ἄγριες τοποθεσίες καὶ βαθεῖες χαράδρες. Πάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς χαράδρες αὐτές, στὰ χείλη ἀκριβῶς τοῦ φοβεροῦ γκρεμοῦ ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ σήμερα τὰ μαυρισμένα χαλάσματα ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τ' ὀνομάζουν «Τὸ καμμένο σπίτι». Ἂν ρωτήσῃ κανεὶς γι' αὐτό, θ' ἀκούσῃ τὴν ἀκόλουθη ἱστορία :

Πριν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν ἀκόμα βασίλευαν στὴ Νεάπολι οἱ Βουρβῶνοι, κάποιο ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα, ἕνα πολυτελέστατο ἁμάξι ἔτρεχε πάνω στὸ δρόμο ποὺ ἑνώνει τὶς πόλεις Κοζέντσα καὶ Καζαντζάρο. Ἐπειδὴ νύχτωσε, τὸ ἁμάξι σταμάτησε στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ ἁμαξηλάτης πήδησε ἀπ' τὴ θέσι του.

— Τί τρέχει, Τζιοβάννι; τὸν ρώτησε μιὰ ἀνήσυχη φωνὴ κι' ἕνα ὡραῖο κεφάλι νέας γυναίκας ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἁμαξιοῦ.

— Νυχτώσαμε σ' αὐτὰ τὰ κατσάβραχα ἐξοχωτάτη, ἀποκρίθηκε ὁ ἁμαξᾶς, καὶ ἀνάβω τὰ φανάρια γιατί...

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ περισσότερα. Μιὰ ὁμάδα ὡπλισμένων καὶ ἀγριωπῶν ἀνθρώπων πετάχτηκε πίσω ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς βράχους καὶ θάμνους. Οἱ ἔνοπλοι κυκλώσανε τὴν ἁμαξα καὶ εἶπαν στὴν τρομαγμένη νέα;

— Μὴ φοβᾶστε, κυρία! Ὁ καπετάνιος μας δὲν θέλει το κακό σας. Κανεὶς σὲν θὰ πάθῃ τίποτα ἂν μας ἀκολουθήσετε φρόνιμα καὶ χωρὶς φωνές!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λῃστὰς ξέζεψε τὰ ἄλογα τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ κρατώντας τα ἀπὸ τὰ χαλινάρια τὰ πῆρε μαζί του κι' ἀνέβηκε τὴ δασώδη ἀνηφοριά. Δυὸ - τρεῖς ἄλλοι ἔσπρωξαν τὴν ἅμαξα γιὰ νὰ μὴ μείνουν ἴχνη στὸ δρόμο. Ὕστερα ὅλοι μαζὶ βάδισαν πρὸς τὸ λιθόχτιστο σπιτάκι, ποὺ βρισκόταν στὴν κορυφὴ σχεδὸν τοῦ Βουνοῦ.

Σὲ λίγο ἡ νέα γυναῖκα βρισκόταν ὁλομόναχη μέσα σὲ μιὰ καμαρούλα. Ἕνα κερὶ φώτιζε μόλις τὴ φτωχικὴ ἐπίπλωσι. Ἐνῶ ἡ ὁμορφη αἰχμάλωτος κύτταζε γύρω της τρομαγμένη, ἕνα δυνατὸ σφύριγμα τὴν ἔκανε νὰ σκιρτήσῃ. Ἕνα βαρὺ βῆμα ἀντήχησε ἔξω στὸ διάδρομο, ἡ πόρτα ἀνοιξε ἀπότομα καὶ στὸ κατώφλι φάνηκε ἕνας ἀγέρωχος νέος μὲ φλογερὰ μάτια καὶ πλατὺ μέτωπο ποὺ φοροῦσε μιὰ γραφικὴ Καλαβρέζικη ἐνδυμασία.

— Ἐρρῖκο!... ξεφώνισε ἡ νέα γυναῖκα, μόλις στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ ἀναγνώρισε τὴν εὐγενικὴ μορφὴ τοῦ νέου.

— Μάλιστα Βαρώνη Σεράλτα. Μόνο ποὺ ἐγὼ ἔμεινα ὁ Ἐρρῖκος Μπαλμίνι, ἐνῶ ἐσεῖς γίνατε κόμησσα ντὲ Φουκρέλ.

Ὁ νέος στέναξε καὶ καφφώνοντας κατόπιν τὸ βλέμμα του στὴν κατάχλωμη κόμησσα τῆς εἶπε:

— Καθῆστε, ἐξοχωτάτη. Δὲν ἔχει μήπως τὸ δικαίωμα ἕνας μελλοθάνατος ν' ἀντικρύσῃ γιὰ στερνὴ φορὰ τὴ μόνη ὕπαρξι ποὺ ἀγάπησε στὸν κόσμο; Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες τ' ἀποσπάσματα ποὺ ἔχουν τεθῆ στὴν καταδίωξί μου θὰ μὲ κυκλώσουν καὶ θὰ πάψω ν' ἀναπνέω. Μποροῦσα ὅμως νὰ ξεψυχήσω χωρὶς νὰ σὲ δῶ;

— Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι ἀπαίσια, φιθύρισε ἡ κόμησσα, ποὺ ἐνοιωθε στὰ στήθη της ἕνα γοργο καὶ ὀδυνηρὸ καρδιοχτύπι.

—Καταραμένοι Γάλλοι! φώναξε ὁ Μπαλμίνι. Αὐτοὶ μὲ ἀνάγκασαν νὰ βγῶ στὸ κλαρί, ἐκδικητὴς τῶν ἀπανθρωπιῶν των σὲ βάρος τῶν συμπατριωτῶν μου. Γιὰ ὅλους τώρα κατάντησα λήσταρχος. Ἀκόμα κι' ἐκεῖνοι ποὺ εὐεργετήθηκαν ἀπὸ τὸ σταθί μου στέλνουν προδοτικὰ στὰ ἴχνη μου τ' ἀποσπάσματα τῶν Γάλλων. Τί νὰ τὴν κάνω ὅμως πιὰ τὴ ζωή, ὅταν ἐσὺ ἡ ἴδια μοῦ ράγισες τὴν καρδιὰ μὲ τὴν περιφρόνησί σου;

Ἡ κόμησσα ἄπλωσε τρεμουλιαστὰ τὸ χέρι της θέλοντας νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ὁ Μπαλμίνι ὅμως τῆς ἔρριξε ἕνα σκληρὸ βλέμμα καὶ συνέχισε:

— Δὲν θέλω δικαιολογίες. Ὅσο ἤσουν ἡ γλυκειὰ μου Μαρία, ἡ κόρη τοῦ βαρώνου Σεράλτα, ἐξουσίαζες τὴ φτωχή μου καρδιά. Δὲν ἦταν πιὰ δική μου, στὴν εἶχα χαρίσει σὰν τὸ πιὸ πολύτιμο καὶ πιὸ ἱερὸ πρᾶγμα ποὺ εἶχα... Τί σοῦφταιξε ἡ καϋμένη μου ἡ καρδιὰ καὶ τὴν κομμάτιασες ἐπιπόλαια;

Δάκρυα ζεστὰ ὕγραναν τώρα τὰ μάγουλα τῆς κομήσσης. Τὸ βλέμμα της, ἱκετευτικό, προσηλώθηκε στὴ γλυκὴ μορφὴ τοῦ νέου καὶ τὰ χείλη της πρόφεραν ἀργά:

—Ἤσουν πιὰ λῃστὴς Ἐρρῖκο... Τί ἤθελες νὰ κάνω; Τόσοι νέοι μὲ τριγύριζαν, οἱ πιὸ καλοὶ τῆς γαλλικῆς καὶ ἰταλικῆς ἀριστοκρατίας. Πῶς μποροῦσα ν' ἀντισταθῶ στὴ θέλησι τοῦ πατέρα μου; Ἤμουν ὁλομόναχη, γιατὶ ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ μ' ἐγκατέλειψες ἀφοῦ μ' ἔκανες νὰ σ' ἀγαπήσω. Ὅταν ἐρχόμουν τὶς σκοτεινὲς νύχτες στὸ κιόσκι κι' ἔπεφτα στὴν ἀγκαλιά σου, δὲν ἦταν αὐτὸ ἀπόδειξις πὼς σ' ἀγαποῦσα;... Γιατί νὰ μ' ἀφήσῃς τότε καὶ νὰ γίνῃς λῃστής;

Ὁ Μπαλμίνι χλώμιασε περισσότερο. Τὰ λόγια τῆς ἀγαπημένης του τὸν ἡμέρεψαν.

—Εἶνα λῃστὴς γιὰ νὰ χτυπήσω τοὺς καταραμένους Γάλλους, τραύλισε διστακτικά. Εἶναι ἀλήθεια πὼς προτίμησα τὴν πατρίδα ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα. Ἐσὺ ὅμως γιατί δὲν περίμενες λιγάκι καὶ παντρεύτηκες τὸ Γάλλο;

— Πάλι ἐσὺ φταῖς, Ἐρρῖκο! τοῦ εἶπε ἡ κόμησσα. Τί σοῦφταιγαν οἱ Γάλλοι; Τόσα χρόνια τώρα βρίσκονται ἐδῶ. Κατακτηταὶ καὶ κατακτημένοι γίναμε ἕνα. Μόνο ἐσὺ βρέθηκες νὰ φιλοδοξήσῃς νὰ λυτρώσῃς τὴν Ἰταλία. Πόσοι σὲ ἀκολούθησαν στὸ πατριωτικό μὰ θεότρελλο διάβημά σου; Ἂν παντρεύτηκα ἐγὼ ἕνα Γάλλο, δὲν εἶμαι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ χιλιοστή. Ἂς ἤσουν κοντὰ μου τότε γιὰ νὰ μὲ λυτρώσῃς ἀπ' αὐτὸν τὸ γάμο .

Ὁ νέος φαινόταν ἀπελπισμένος. Ἡ λογικὴ ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς ἀγαπημένης του καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὴν παραδεχτῇ. Μιὰ ἐλπίδα ζωήρεψε ὡστόσο τὰ θολὰ μάτια του καὶ σκύβοντας πάνω ἀπ' τὴν ἀγαπημένη του φιθύρισε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή :

—"Ας ξεχάσωμε ὅ,τι ἔγινε, Μαρία μου, κι' ἂς ξαναδοκιμάσωμε τὴν πεπλανημένη μας εὐτυχία. Θέλεις νὰ ζήσωμε μαζί; Μὶα ὑπόγεια στοὰ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κατώγι τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ θὰ μᾶς βγάλῃ στὸ βάθος μιᾶς χαράδρας καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ φτάσωμε ἀπαρατήρητοι στὴν ἀκρογιαλιά. Ἀντίκρυ μας θὰ εἶναι ἡ Σικελία ὅπου θὰ βροῦμε ἀσφάλεια κι' εὐτυχία. Θέλεις νὰ φύγωμε γιὰ κεῖ;

Τὰ μάτια του, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπερίγραπτης ἱκεσίας καρφώθηκαν στὰ χείλη τῆς κομήσσης. Νόμιζε κανεὶς πὼς περίμενε ν' ἀκούσῃ ἀπ' αὐτὰ μιὰ ἀπόφασι ζωῆς ἢ θανάτου. Ἡ Μαρία, δάγκωσε μὲ ἀγωνία τὰ χείλη της καὶ μουρμούρισε μὲ ραγισμένη φωνή:

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ἀγαπημένε μου. Ἕνας τίμιος στρατιώτης, ὁ ἄντρας μου, ἐμπιστεύτηκε τὴν τιμή του καὶ τὴν εὐτυχία του στὰ ἀδύναμα χέρια μου. Μπορεῖς βέβαια, ἂν θελήσῃς, νὰ τὰ ποδοπατήσῃς ὅλα ἄσπλαχνα. Δὲν σοῦ κρύβω πὼς σ' ἀγαπῶ ὅπως καὶ τότε. Ὅπως ἄλλοτε, στὸ κιόσκι, τὸ σῶμα μου ἦταν στὴ διάθεσί σου χωρὶς ἐσὺ νὰ τὸ δεχτῇς, ἔτσι καὶ τώρα στὸ χαρίζω. Θὰ τὸ δεχθῇς ὅμως ἐσύ;

Ὁ νέος στήλωσε, περήφανα τὸ κορμί του. Μιὰ ἄγρια ἀποφασιστικότης ἔλαμψε στὰ μάτια του, μὰ ἡ φωνὴ του ἀντήχησε μὲ ἀλλόκοτη γαλήνη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαρία, γιὰ τὴν πεποίθησί σου σὲ μένα! Δὲν σὲ κρατῶ ἄλλο. Θὰ σὲ ὁδηγήσω μόνος μου κάτω στὸ δρόμο καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μὲ τὴ συνοδεία δυὸ παλληκαριῶν μου, θὰ φτάσῃς στὴ Κοζέντσα. Θέλω μόνο νὰ μὲ θυμᾶσαι κάπουκάπου.

Ἡ κόμησσα, ποὺ τὰ μάτια της εἶχαν δακρύσει, θέλησε κάτι νὰ ψιθυρίσῃ, ὅταν ἔξαφνα ἕνα σφύριγμα ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω. Ἀγριεμένος ὁ Μπαλμίνι τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε μαζί του λέγοντας:

— Μᾶς μπλόκαραν οἱ Γάλλοι. Αὐτὸ σημαίνει τὸ σφύριγμα ποὺ ἄκουσες. Εἶνε ἀδύνατο νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ δρόμο. Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἡ χαράδρα γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὶς σφαῖρες.

Τὰ παλληκάρια τοῦ Μπαλμίνι ταμπουρώνονταν βιαστικά, ἐνῶ ὁ ἴδιος, ἀπ' τὴ δίοδο τοῦ ὑπογείου ὡδηγοῦσε στὴν ἀσφάλεια καὶ στὴν ἐλευθερία τὴν κατατρομαγμένη λατρευτή του.

—'Αντίο, Μαρία! τῆς εἶπε. Προσευχήσου γιὰ μένα!

—Ὁ Θεὸς μαζί σου, ἀγαπημένη μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη κι' ἔκανε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

Μὰ ὁ Μπαλμίνι βρισκόταν κιόλας μακρυά της. Ἔτρεχε κοντὰ στὰ παλληκάρια του ποὺ πολεμοῦσαν μὲ πεῖσμα.

Ἡ σύγκρουσις ἦταν φοβερή. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας γιὰ τοὺς πολιορκημένους. Οἱ Γάλλοι πιὸ πολυάριθμοι, κέρδιζαν διαρκῶς ἔδαφος. Μπῆκαν στὸ σπίτι καὶ μὲ τὶς λόγχες τους τρυποῦσαν τὰ στήθη τῶν παλληκαριῶν τοῦ Μπαλμίνι.

Βλέποντας πὼς κάθε ἀντίστασι ἦταν ματαία καὶ θέλοντας νὰ σώσῃ τὴ φήμη τῶν παλληκαριῶν του ἀπ' τὴν ἀτιμωτικὴ κρεμάλα ὁ Μπαλμίνι πλησίασε, γαλήνιος πάντοτε ἕνα βαρέλι μπαρούτης.

— Ζήσε εὐτυχισμένη, γλυκειά μου Μαρία! τραύλισε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζεται πιὰ ἡ ζωή!...

Καὶ ἄδειασε τὴ μεγάλη πιστόλα του μέσα στὸ βαρέλι!...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ «Καμμένου σπιτιοῦ».

Οἱ πιὸ ἠλικιωμένοι χωρικοὶ λένε πὼς ἀκούγονται τὴ νύχτα οἱ θρῆνοι τῶν παλληκαριῶν ποὺ θάφτηκαν κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπιά του.

ΜΑΡΙΟ ΜΙΖΑΤΣΙ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΘεραπεύειΤΙΣ ΨΥΧΙΚΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Οἱ νεώτερες ἐφαρμογὲς τοῦ «ἠλεκτροσόκ»

Τὸ «ἠλεκτροσόκ», ποὺ συνίσταται στὴν τεχνητὴ πρόκλησι σπασμῶν, μὲ τὴ βοήθεια ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, εἶνε μιὰ μέθοδος, ποὺ ἐφαρμόζεται σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὴ θεραπεία διαφόρων ψυχικῶν ἀσθενειῶν: σχιζοφρενείας, καταθλίψεως, μονομανίας, μελαγχολίας, παραφροσύνης, κτλ. Ἡ ἀντίληψις ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴ μόνο στοὺς τρελλοὺς εἶνε σφαλερή. Ὅλοι οἱ ψυχασθενεῖς καὶ γενικώτερα οἱ νευροπαθεῖς μποροῦν νὰ ὑποβληθοῦν στὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασί του.

Μὲ ποιὸ τρόπο ἐπενεργεῖ τὸ «ἠλεκτροσόκ»; Ἡ ἐπιστήμη τὸ ἀγνοεῖ. Τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶνε ὅτι τὸ διοχετευόμενο στὸν ὀργανισμὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα διεγείρει ἕνα μυστηριῶδες σημεῖο τοῦ ἐγκεφάλου καὶ προκαλεῖ μιὰ σειρὰ συσπαστικῶν κινήσεων, πού, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ πεῖρα, ἔχουν τὶς περισσότερες φορὲς ἄμεση σωτηρία ἐπίδρασι στὴν ψυχικὴ κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς. Ποιὸς εἶνε ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἐπιδράσεως; Οὔτε αὐτὸ τὸ ξέρομε.

Ἀλλὰ σὲ τὶ συνίσταται τὸ «ἠλεκτροσόκ» καὶ πῶς γίνεται ἡ ἐφαρμογή του;

Ἡ σύγχρονη τεχνικὴ ἔχει ἐπινοήσει ἁπλούστατες συσκευές, ποὺ ἔχουν τὸ σχῆμα καὶ τὶς διαστάσεις ἑνὸς συνήθους γραμμοφώνου καὶ ποὺ μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν καὶ στὸ σπίτι τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ ἀσθενὴς τοποθετεῖται, στοιχειωδῶς ντυμένος, πάνω σ' ἕνα κρεββάτι σὲ ὑπτία θέσι. Κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ δυσχεράνῃ τὶς κινήσεις του πρέπει ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ πάνω του: παπούτσια, ζῶνες, καλτσοδέτες, κτλ. Στὴν ἀρχή, ὁ γιατρὸς ἁλείφει τὴν περιοχὴ ὅπου θὰ ἐφαρμοσθοῦν τὰ ἠλεκτρόδια μὲ μιὰ διάλυσι μαγειρικοῦ ἅλατος γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν διοχέτευσι τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἕνα ἀπαραίτητο προστατευτικὸ μέσον εἶνε ἡ εἰσαγωγὴ μέσα στὸ στόμα του μιᾶς λαστιχένιας «σαλιάρας», ποὺ παρεντίθεται ἀνάμεσα στὰ δόντια του, γιὰ νὰ τὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ σπάσουν κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ σπασμοῦ.

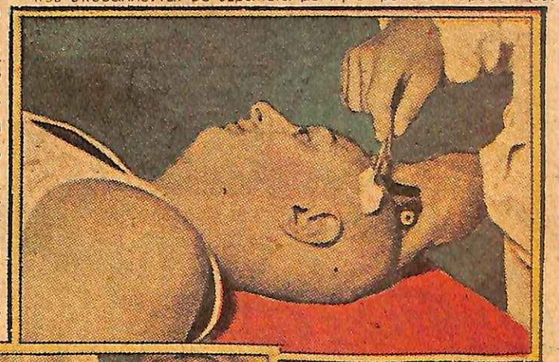
Ὁ γιατρὸς ἐφαρμόζει κατόπιν στὸ κρανίο τοῦ ἀσθενοῦς μιὰ «σκούφια» ποὺ καταλήγει σὲ δυὸ ἠλεκτρόδια καὶ ρυθμίζει τὴ συσκευὴ στὸ ἐπιθυμητὸ ἐπίπεδο. Συνήθως, διοχετεύεται στὸν ἀσθενὴ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἐντάσεως 90 - 130 βόλτ γιὰ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Ὁ ἀσθενὴς ἀρχίζει τότε νὰ κουνάῃ σπασμωδικὰ τὰ μέλη του γιὰ διάστημα 45 - 60 δευτερολέπτων. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ χάνει ὁλότελα τὴ συνείδησί του. Θὰ τὴν ἐπανακτήσῃ μόλις σταματήσουν οἱ συσπάσεις. Κατὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ περίοδο, κουνάει τὶς μασσέλες του σὰν νὰ μασσάῃ κάτι καὶ γλύφει μὲ τὴ γλῶσσα του τὴ «σαλιάρα», ποὺ τοῦ ἔχουν βάλει ἀνάμεσα στὰ δόντια. Οἱ γιατροὶ ἔχουν παρατηρήσει ὅτι τὸ «παιχνίδι τῆς σαλιάρας» εἶνε ἕνα καλὸ προγνωστικό, φανερώνει, δηλαδή, ὅτι τὸ «ἠλεκτροσόκ» εἶχε τὴν ἐπίδρασί του. Ἐνῶ, ἀντίθετα, ὅταν παραμένῃ ὁ ἀσθενὴς ἀπαθὴς καὶ ἀκίνητος θεωρεῖται ὡς δυσάρεστη ἔνδειξις.

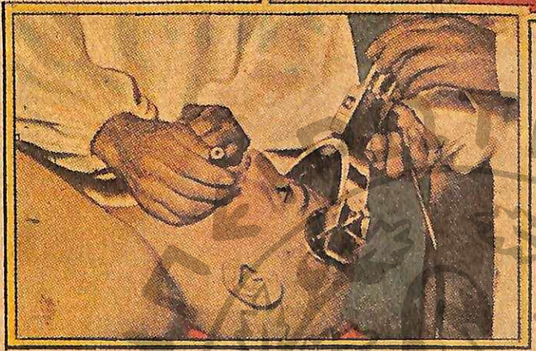
Κατὰ κανόνα, οἱ ἐφαρμογὲς τοῦ «ἠλεκτροσόκ» συνεχίζονται μὲ ρυθμὸ μιᾶς καθ' ἑβδομάδα μέχρι πλήρους θεραπείας. Ἡ διάρκεια ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ φύσι τῆς ἀσθενείας. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἐπιληψίας, μελαγχολίας, κτλ. ἡ θεραπεία εἶνε κεραυνοβόλος σχεδὸν καὶ ἐπέρχεται ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς ἐφαρμογές. Ἄλλοτε, ὅμως, χρειάζονται πολὺ περισσότερες.

Τὸ «ἠλεκτροσόκ» μπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἐπακόλουθα;

Ὁ κυριώτερος κίνδυνος εἶνε τὸ σπάσιμο διαφόρων ἀρθρώσεων κατὰ τὴν περίοδο τῆς χαλαρώσεως, ποὺ διαδέχεται τὰ ἀπότομα τινάγματα. Οἱ μῦς καὶ οἱ τένοντες εἶνε τότε χαλαροὶ καὶ δὲν ὑποβαστάζουν ἐπαρκῶς τὶς ἀρθρώσεις, ποὺ στὴν κίνησί των γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὴν ἀρχική τους θέσι μποροῦν νὰ σπάσουν. Τὸ ἐνδεχόμενο αὐτὸ ὅμως, μπορεῖ νὰ παρατηρηθῇ μόνον ὅταν ἡ ἐπιτήρησις τοῦ ἀσθενοῦς ἀπὸ τὸ γιατρὸ ποὺ ἐφαρμόζει τὸ «ἠλεκτροσόκ» δὲν γίνεται μὲ τὴν ἀπαιτουμένη προσοχή.

Ἕνα ἄλλο ἐπακόλουθο τοῦ «ἠλεκτροσόκ», σπάνιο ἐπίσης, εἶνε ἡ ἐξασθένησις τῆς μνήμης. Πρόκειται, ὅμως, γιὰ κάτι τὸ προσωρινό. Ἡ μνήμη ἐπανέρχεται συνήθως δυὸ μῆνες μετὰ τὸν τερματισμὸ τῆς θεραπείας. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ἀντίθετα, οἱ ἀσθενεῖς ποὺ ὑποβάλλονται σὲ θεραπεία μὲ «ἠλεκτροσόκ» παρουσιάζουν τὸ ἐκπληκτικὸ φαινόμενο τῆς ἐνισχύσεως τῆς μνήμης τῶν σὲ μεγάλο βαθμό. Γεγονότα τῆς παιδικῆς τους ἡλικίας ἢ ἄλλα ποὺ τὰ εἶχαν τελείως ξεχάσει ξαναγυρίζουν στὸ μυαλό τους μὲ ὅλες τους τὶς λεπτομέρειες.

Διάφορες φάσεις ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ «ἠλεκτροσόκ». Ἄνω : Ἐπάλειψις τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ κρανίου μὲ ἁλατισμένη διάλυσι. Κάτω : Ἐνῶ ὁ γιατρὸς ἐφαρμόζει τὴ συσκευή, ὁ βοηθός του εἰσάγει στὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς τὴ λαστιχένια «σαλιάρα».

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, παρατηροῦνται φαινόμενα μεταβολῆς τῆς ψυχοσυνθέσεως, ἀλλὰ πάντοτε πρὸς τὸ καλύτερο. Ἄτομα π.χ. ποὺ δὲν εἶχαν πάει ποτὲ στὴν ἐκκλησία γίνονται ἐξαιρετικὰ θεοσεβῆ ἢ ἀποκτοῦν διάφορες «θρησκευτικὲς μανίες», ποὺ εἶνε τελείως ἀντίθετες μὲ τὸν προηγούμενο χαρακτῆρα των. Ἄλλοι ἀσθενεῖς, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ θεραπεία μὲ «ἠλεκτροσόκ», γίνονται ἐργατικοί, ἐτιμελεῖς, τακτικοί, ἐνῶ πρὶν ἦταν ὀκνηροί, ἀμελεῖς καὶ ἄτακτοι.

Ἡ μορφὴ τῶν συσπαστικῶν σπασμῶν εἶνε συνήθως τὰ χέρια καὶ σφίγγουν τὰ δάκτυλα, σὰν νὰ φοβόνταν μήπως τοὺς πάρουν κάτι ποὺ ἔχουν κρυμμένο μέσα στὶς παλάμες τους. Ταυτόχρονα, τινάζουν τὰ χέρια πρὸς τὰ πάνω σὰν νὰ κλωτσοῦν. Οἱ γυναῖκες, ἀντίθετα, παίρνουν μιὰ στάσι σὰν νὰ πρόκειται νὰ γεννήσουν καὶ τεντώνουν τὰ στήθη τους πρὸς τὰ ἐπάνω.

Οἱ ἀσθενεῖς ποὺ ἔχουν θεραπευθῆ ὡς σήμερα μὲ «ἠλεκτροσόκ» εἶνε ἀναρίθμητοι. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐπασχαν ἀπὸ ἀσθένειες ποὺ ἐθεωροῦντο ἀνίατες καὶ ποὺ εἶχαν φέρει σὲ ἀπόγνωσι τοὺς γιατροὺς των. Ἡ θεραπεία φαίνεται ὅτι εἶνε ὁριστική. Οἱ περιπτώσεις ὑποτροπῆς εἶνε σπανιώτατες καὶ σχεδὸν ἀνύπαρκτες.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ «ἠλεκτροσόκ» πρέπει νὰ γίνῃ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀσθενείας ὁπότε τ' ἀποτελέσματα εἶνε πιὸ βέβαια.

Ὁ ἀσθενὴς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ «ἠλεκτροσόκ» τινάζει μὲ ὁρμὴ τὰ μέλη του.

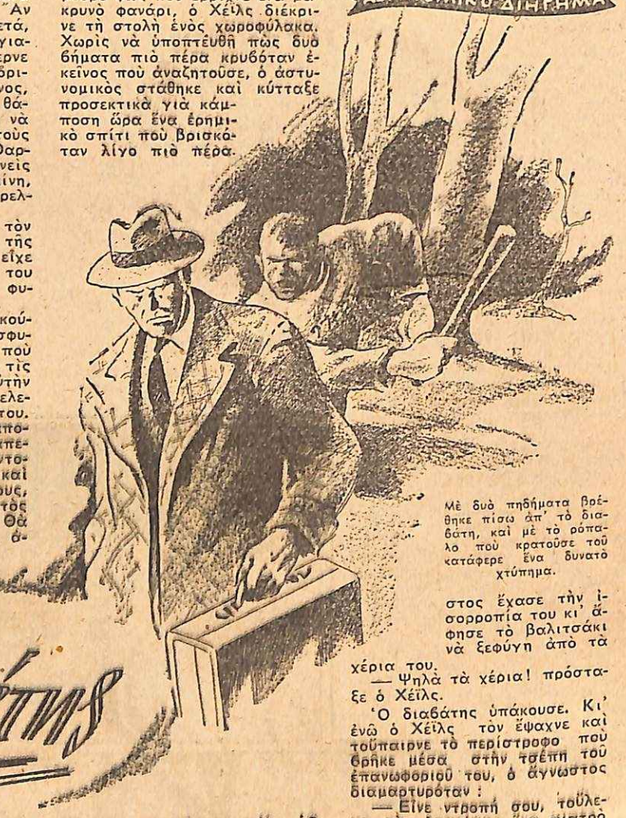
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Δραπέτης

Η σειρῆνα της φυλακῆς σφύριζε δαιμονισμένα ἀδιάκοπα, ἐκνευριστικά. Ἂν καὶ εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά, ὁ Χέϊλς τὴν ἄκουγε ἀκόμα, γιατὶ τὸ νυχτερινὸ ἀεράκι ἔφερνε τὸν ἦχο της ὡς ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν τώρα. Λαχανιασμένος, μαζεμένος πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, ὁ Χέϊλς προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς δυνατοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς του. Θαρροῦσε πὼς ἂν περνοῦσε κανεὶς κοντά του τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀσφαλῶς θὰ ἄκουγε τοὺς τρελλοὺς χτύπους της.

Ἦταν μουσκεμένος ἀπ' τὸν ἱδρῶτα. Ἡ σταχτιὰ στολὴ τῆς φυλακῆς, ποὺ φοροῦσε, εἶχε κολλήσει πάνω στὸ σῶμα του καὶ τὸ ψυχρὸ ἀεράκι ποὺ φυσοῦσε τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ.

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀκούγονταν οἱ φωνὲς καὶ οἱ σφυρίχτρες τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ τὸν ἀναζητοῦσαν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν ποὺ εἶχε πάρει. Ἄ, εἶχε μελετήσει καλὰ τὴν ἀπόδρασί του. Ὅσοι φυλακισμένοι εἶχαν ἀποφασίσει μέχρι τότε νὰ δραπετεύσουν, προσπαθοῦσαν πάντοτε νὰ περάσουν τὸ ποτάμι καὶ τραβοῦσαν πρὸς τοὺς κάμπους, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι. Αὐτὸς ἔκαμε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Θὰ κρυβόταν μέσα στὴν πόλι, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος...

Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε πίσω ἀπ' τὸ διαβάτη, καὶ μὲ τὸ ρόπαλο ποὺ κρατοῦσε τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα.

Σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀναπνοή του ξαναγίνε κανονική. Τώρα ὅμως κρύωνε περισσότερο ἀπὸ πρίν. Καὶ τί δὲν θἄδινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ γιὰ μιὰ ζεστὴ φορεσιά. Στὸ χέρι του, ἔσφιγγε τὸ μοναδικό του ὅπλο, ἕνα χοντρὸ ξύλο. Ἀσφαλῶς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ κανένας διαβάτης. Θὰ τοῦ ποῦμε τότε τὰ ροῦχα του καὶ ἀφοῦ θὰ τὰ φοροῦσε καὶ θὰ πήγαινε νὰ μείνῃ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς μικρῆς πόλεως.

Τὴν ἰδέα αὐτή, νὰ πάῃ στὸ ξενοδοχεῖο, τοῦ τὴν εἶχε δώσει ἡ φιλεναδούλα του, ἡ Ρόζα. Στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε πὼς αὐτὸ ἦταν μιὰ τρέλλα, ὕστερα ὅμως ἀναγνώρισε πὼς ἡ Ρόζα εἶχε δίκηο, γιατὶ ὅλα τὰ φιλικὰ σπίτια θὰ βρίσκονταν ὑπὸ ἐπίβλεψι καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ πὼς ὁ Σίνκλαιρ Χέϊλς, ὁ δραπέτης τῶν φυλακῶν, εἶχε τὸ θάρρος νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα ἡσυχο ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως.

Ὁ Χέϊλς ἤξερε πὼς τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἡ Ρόζα θὰ ἔφτανε ἐγκαίρως στὸ ξενοδοχεῖο, θὰ νοίκιαζε ἕνα δωμάτιο μὲ τὸ ὄνομα «Κυρία Οὐίντερ» καὶ θὰ ἔλεγε στὸν ξενοδόχο πὼς περίμενε τὸν ἄντρα της ποὺ θὰ ἔφτανε μὲ τὸ τραῖνο τοῦ μεσονυκτίου. Μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ὁ Χέϊλς θ' ἄλλαζε τελείως ἐμφάνισι, ὅταν θἄφτανε, μὲ τὰ ροῦχα ποὺ θὰ ἔφερνε ἡ Ρόζα.

Ξαφνικά, ὁ θόρυβος δημάτων ποὺ πλησίαζαν ἔκανε τὸν Σίνκλαιρ νὰ κρυφτῆ ἀκόμα πιὸ βαθειὰ μέσα στὰ φυλλώματα τοῦ θάμνου. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς ποὺ ἔριχνε ἕνα μακρυνὸ φανάρι, ὁ Χέϊλς διέκρινε τὴ στολὴ ἑνὸς χωροφύλακα. Χωρὶς νὰ ὑποπτεύθῃ πὼς δυὸ βήματα πιὸ πέρα κρυβόταν ἐκεῖνος ποὺ ἀναζητοῦσε, ὁ ἀστυνομικὸς στάθηκε καὶ κύτταξε προσεκτικὰ γιὰ κάμποση ὥρα ἕνα ἐρημικὸ σπίτι ποὺ βρισκόταν λίγο πιὸ πέρα.

Ὕστερα προχώρησε πάλι. Ὁ Σίνκλαιρ ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι.

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν ἄλλα βήματα. Αὐτὰ ἔρχονταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου σκοτεινοῦ σπιτιοῦ ποὺ κύτταξε προτύτερα ὁ χωροφύλακας. Ὁ Χέϊλς ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν διαβάτη ποὺ πλησίαζε. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ψηλός, στὸ δικό του περίπου ἀνάστημα. Φοροῦσε ἕνα ἐπανωφόρι φανταιζί, καὶ στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα μικρὸ βαλιτσάκι. Αὐτὸ τὸ βαλιτσάκι ἔκανε τὸ Χέϊλς νὰ πάσῃ μιὰ γρήγορη ἀπόφασι: Μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἔπρεπε ν' ἀλλάξῃ τὰ ροῦχα του. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ταίριαζαν στὸ σῶμα του, τὸ μικρὸ βαλιτσάκι θὰ συμπλήρωνε τὴν ταξειδιωτικὴ του ἐνδυμασία. Ὁ ἄγνωστος πλησίαζε ὁλοένα. Ὁ Σίκλαιρ παρατήρησε πὼς φαινόταν ἀνήσυχος. Ἔριχνε ἀδιάκοπα ματιὲς πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ καὶ τάχυνε βηματά τὸ βῆμα του.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸν Χέϊλς, ἐκεῖνος ἔπιασε γερὰ τὸ ρόπαλο ποὺ εἶχε μαζί του, ἀλλὰ καθὼς ἔκανε νὰ σηκωθῆ κάποιο κλαδὶ τοῦ θάμνου ἔσπασε μ' ἕναν ξερὸ κρότο. Ὁ διαβάτης γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, νομίζοντας πὼς ἀπ' ἐκεῖ προερχόταν ὁ κρότος. Ὁ Χέϊλς πετάχτηκε τότε ἀπ' τὸν κρυψώνα του. Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε πίσω ἀπὸ τὸ διαβάτη καὶ μὲ τὸ ρόπαλο ποὺ κοατοῦσε τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πλάτη. Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πόνου καὶ ἔπεσε μπρούμυτα στὸ χῶμα.

Ὁ Χέϊλς ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν ἔσυρε πιὸ βαθειὰ μέσα στὸ θάμνο. Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ τὸ ἔβαλε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὰ παπούτσια του καὶ τὰ φόρεσε στὰ πόδια του. Ἔβγαλε τὸ πουκάμισο καὶ τὸ φόρεσε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ παντελόνι του καὶ τὸ φόρεσε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ ἐπανωφόρι του καὶ τὸ φόρεσε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ φόρεσε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὰ γάντια του καὶ τὰ φόρεσε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ βαλιτσάκι του καὶ τὸ ἔβαλε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ ἔβαλε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του καὶ τὸ ἔβαλε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ μαντήλι του καὶ τὸ ἔβαλε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ ρόπαλο ποὺ κρατοῦσε καὶ τὸ ἔβαλε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ ἀπόκτημα ποὺ κρατοῦσε καὶ τὸ ἔβαλε στὸν ἄγνωστο. Ἔβγαλε τὸ ἀντικείμενο

ΕΧΕΤΕ ΝΕΥΡΑ;

Πῶς θ' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτά

Σᾶς συμβαίνει συχνὰ νὰ «ἔχετε τὰ νεῦρα σας»; Μ' ἄλλα λόγια, πῶς συβαίνει συχνὰ νὰ εἴσαστε κακόκεφος, ὀξύθυμος, νευρικός, χωρὶς λόγο ἢ τουλάχιστον χωρὶς σοβαρὸ λόγο; Σᾶς συμβαίνει συχνὰ νὰ μὴν ἔχετε διάθεση γιὰ τίποτε, νὰ κυριεύεσθε ἀπὸ ἀποθάρρυνσι, νὰ τὰ βλέπετε ὅλα μαῦρα γύρω σας καὶ νὰ μὴν αἰσθανώσαστε τὴ δύναμι νὰ κουνήσετε οὔτε τὸ μικρὸ δακτυλάκι σας γιὰ νὰ κάμετε τὸ παραμικρό; Αὐτὴ ἡ ἀτονία τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς εἶνε σὲ σᾶς μιὰ μόνιμη σχεδὸν ἐπανάστασις ἢ κάτι τὸ ἔκτακτο, τὸ σπάνιο, τὸ συμπτωματικό;

Ἂς μεταχειριστοῦμε μιὰν ἄλλη ἔκφρασι, ποὺ ὁ ἀθλητισμὸς ἔκαμε τῆς μόδας καὶ ποὺ λίγο ἢ πολὺ τὴν καταλαβαίνομε ὅλοι: Σᾶς συμβαίνει συχνὰ νὰ μὴν εἴσαστε στὴ φόρμα σας, νὰ μὴν μπορῆτε, δηλαδή, νὰ προσαρμοσθῆτε στὸ συνηθισμένο πλαίσιο τῆς ζωῆς σας καὶ νὰ ὑποφέρετε γι' αὐτό;

Μὴ σπεύσετε ν' ἀπαντήσετε καταφατικά. Σὲ ὅλους μας συμβαίνει νὰ λέμε: «Μὴ μοῦ μιλᾶς σήμερα! Ἔχω τὰ νεῦρα μου!». Τὸ ζήτημα εἶνε κατὰ πόσον αὐτὸ τὸ πράγμα μᾶς συμβαίνει συχνὰ ἢ ὄχι. Στὴν πρώτη περίπτωσι, εἴμαστε ἀσφαλῶς ἄρρωστοι, Πάσχομε ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ νευροπάθεια, ποὺ μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ πολλὲς αἰτίες.

Ἀλλά, πρῶτα - πρῶτα, ἂς προσπαθήσωμε νὰ τὸ ἐξακριβώσωμε. Νὰ μερικὲς ἐρωτήσεις, ποὺ μπορεῖτε νὰ κάμετε στὸν ἑαυτό σας, ἀφοῦ πάρετε τὴν ἀπόφασι ν' ἀπαντήσετε μ' εἰλικρίνεια σ' αὐτές:

1) Μένετε πολὺ ὥρα ἀκίνητος ἢ ἀκίνητη στὸ παράθυρο, μὲ τὸ μέτωπο στηριγμένο στὸ τζάμι καὶ τὸ βλέμμα χαμένο στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος; Ἢ ξαπλωνόσαστε σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα χωρὶς νὰ σκεφτώσαστε τίποτε ἢ χωρὶς νὰ σκεφτώσαστε κάτι τὸ συγκεκριμένο;

2) Ὅταν βλέπετε τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν γύρω σας, σᾶς κυριεύει μιὰ ἀνεξήγητη λύπη, ἐνῶ δὲν ἔχετε καμμιὰ σοβαρὴ ἀφορμὴ γι' αὐτό;

3) Ἔχετε ὠχρὴ ἐπιδερμίδα, μελαγχολικὰ μάτια καὶ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν πεσμένες πρὸς τὰ κάτω;

4) Βρίσκετε παράξενο ὅτι πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες ἢ ὧρες νομίσατε πὼς εἴσαστε εὐτυχισμένος ἢ εὐτυχισμένη, σὰν αὐτὸ νὰ ἦταν κάτι τὸ ἀκατανόητο;

5) Μήπως τελευταῖα σᾶς συνέβη κάτι τὸ πολὺ δυσάρεστο, ποὺ σᾶς ἔκαμε νὰ πικραθῆτε καὶ νὰ χάσετε τὸ κέφι σας;

6) Οἱ ἀφορμὲς τῆς λύπης ποὺ αἰσθανόσαστε τώρα εἶνε προγενέστερες ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός;

7) Μήπως ἔχετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τίποτε δὲν ἀξίζει πιὰ στὴ ζωή σας κι' ὅτι τὸ μέλλον εἶνε γιὰ σᾶς μιὰ λέξις χωρὶς νόημα; Μήπως σᾶς συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ ἐπιθυμῆτε τὸ θάνατο;

8) Αἰσθανόσαστε ἀποστροφὴ γιὰ κείνους ποὺ σᾶς λένε πὼς δὲν εἴσαστε τόσο δυστυχισμένος ὅσο θέλετε νὰ τὸ παραστήσετε;

9) Ἂν κάποιος κάμῃ κάτι γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ — ὁσονδήποτε μικρὸ κι' ἂν εἶνε αὐτὸ — αἰσθανόσαστε κάποια ἀνακούφισι; Σᾶς δημιουργεῖται τότε ἡ ἐντύπωσις ὅτι δὲν εἴσαστε ἕνα πλάσμα ἀνάξιο προσοχῆς ὅπως νομίζατε;

10) Ὅταν μιὰ φίλη σας ἔρθῃ ξαφνικά, νὰ σᾶς ἰδῇ, γιὰ νὰ πᾶτε περίπατο ἢ γιὰ νὰ σᾶς πάρῃ στὸ θέατρο, χαιρόσαστε γι' αὐτὴ τὴν ἐκδήλωσι συμπαθείας κι' ἀγάπης, μ' ὅλο ποὺ προσπαθεῖτε νὰ μὴν τὸ φανερώσετε;

Μήπως ἀπαντήσατε «ναὶ» στὴν 5η ἐρώτησι; Μὴν σπάζετε τότε τὸ κεφάλι σας. Τὰ νεῦρα σας ἔχουν μιὰ δικαιολογημένη ἀφορμή. Δὲν εἴσαστε ἄρρωστος. Περνᾶτε μιὰ κρίσι ποὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶνε παροδική.

Ἂν ἀπαντήσατε «ναὶ» στὶς ἐρωτήσεις 1 - 4, ἔχετε μιὰ προδιάθεσι στὴ νευρασθένεια, ἀλλὰ μπορεῖτε ἀκόμη νὰ ἀντιδράσετε. Ἂν, ὅμως, ἀπαντήσατε «ναὶ» στὶς ἐρωτήσεις 6 - 10, τότε τὸ κακὸ ἔχει προχωρήσει καὶ εἶνε καλὸ νὰ προσέξετε τὸν ἑαυτό σας.

Τὸ κακὸ εἶνε ὅτι «ἔχετε τὰ νεῦρα σας» περισσότερο συχνὰ ἀπ' ὅτι πρέπει. Οἱ αἰτίες ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν αὐτὴ τὴν κατάστασι εἶνε, πρῶτα - πρῶτα, φυσιολογικές. Οἱ ἀσθένειες τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἥπατος παίζουν στὸ ζήτημα αὐτὸ σημαντικὸ ρόλο. Ὁ λαὸς ποὺ λέει «μὴ χαλᾶς τὸ σηκότι σου» ἢ «μὴ χολοσκᾶς» ἔχει δίκηο. Ἡ ἐξάντλησις καὶ γενικὰ ἡ μείωσις τῆς ἀντοχῆς μας μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν ἐπίσης σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Ὁ γιατρός σας θὰ σᾶς ὑποδείξῃ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τὴν κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγή. Ὁπωσδήποτε, μὴν ξεχνᾶτε, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν κρίσεων, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς χρειάζεται περισσότερο εἶνε ὁ καθαρὸς ἀέρας. Ἀνοίξτε τὸ παράθυρό σας καὶ πάρτε μερικὲς βαθειὲς ἀναπνοές. Ἂν μπορούσατε νὰ κάμετε ἕνα ντούς, ν' ἀλλάξετε τὰ ἐσώρουχα καὶ τὴν ἐξωτερικὴ περιβολή σας, νὰ περιποιηθῆτε τὸ πρόσωπο, τὰ μαστοτσίνορα θὰ ἦταν πολὺ καλύτερο. Ἕνας περίπατος στὴν ἔξοχὴ θὰ σᾶς κάμῃ πολὺ καλό.

Οἱ αἰτίες αὐτὲς τῆς καταστάσεως μποροῦν ὅμως, καὶ νὰ εἶναι ψυχολογικές. Στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν πρέπει νὰ σταυρώσετε τὰ χέρια καὶ νὰ περιμένετε ἀπὸ τὸ γιατρό σας νὰ σᾶς θεραπεύσῃ, ἀλλὰ νὰ βασισθῆτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας. Καί, πρῶτα - πρῶτα, ἀναρωτηθῆτε γιατὶ «ἔχετε νεῦρα»; Σᾶς συνέβη τίποτε τὸ δυσάρεστο ἢ κάτι ποὺ νὰ ἀνέτρεψε τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς σας; Ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἡ ζωή σας κυλάει ὅπως πάντα, χωρὶς τίποτε τὸ ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτο. Τὸ μόνο ποὺ μένει νὰ κάμετε, λοιπόν, εἶνε ν' ἀντιδράσετε ἐναντίον αὐτῆς τῆς καταθλιπτικῆς καταστάσεως, διάζοντας στὴν ἀνάγκη τὸν ἑαυτό σας. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ πεῖσμα σας. Πέστε: θὰ τελειώσω αὐτὴ τὴν ἐργασία ἢ θὰ κάμω αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι ἢ θὰ γράψω αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, κλπ. Ἐκτελέστε κατόπιν... ἀπὸ πεῖσμα ἐκεῖνο ποὺ ἀποφασίσατε. Θὰ ἰδῆτε τότε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, θὰ πάψετε «νὰ ἔχετε τὰ νεῦρα σας».

ΚΟΠΤΙΚΗ ✻ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

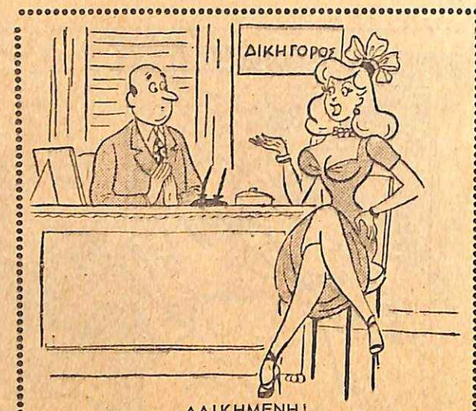
Διὰ νὰ γίνετε ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΜΟΔΙΣΤΕΣ πρέπει νὰ σπουδάσετε τὸ παγκόσμιον ΣΥΣΤΗΜΑ Ἐφαρμογῆς ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ ποὺ κατήργησε πλέον τὶς ΚΟΥΚΛΕΣ καὶ τὶς ΠΡΟΒΕΣ.

Διὰ τὰς συμμοριοπλήκτους τὰ δίδακτρα ἠλαττωμένα. Γίνονται δεκτοὶ καὶ ἐσωτερικαί.

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πρίγκ. Νικολάου 32

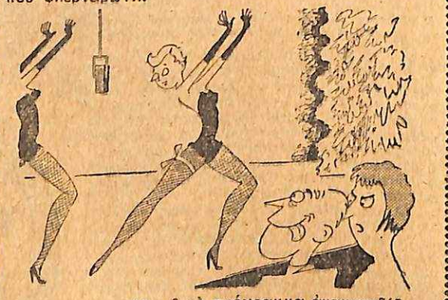
ΣΗΜ.: Ἀναλαμβάνομεν τὴν ραφὴν φορεμάτων μὲ τιμὰς προσιτάς.

«ΕΡΜΗΣ»

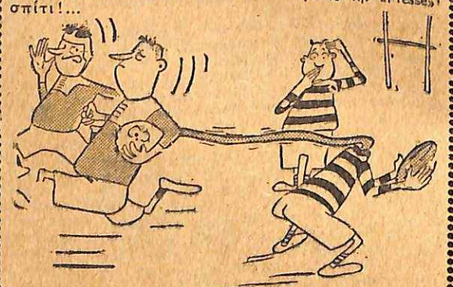
ΑΔΙΚΗΜΕΝΗ!

— Πλήρης ἀσυμφωνία χαρακτήρων, κύριε. Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἄρεσαν τὰ καπέλλα μου, ὕστερα τὰ φορέματά μου, τώρα, δὲν τοῦ ἀρέσουν καὶ οἱ ἄντρες ποὺ φλερτάρω!...

Ἡ κυρία: Ἀφοῦ τὸ πρόγραμμα ἀναμεταδίδεται ἀπ' τὸ ραδιόφωνο, μπορούσαμε νὰ τ' ἀκούσωμε στὸ σπίτι!...

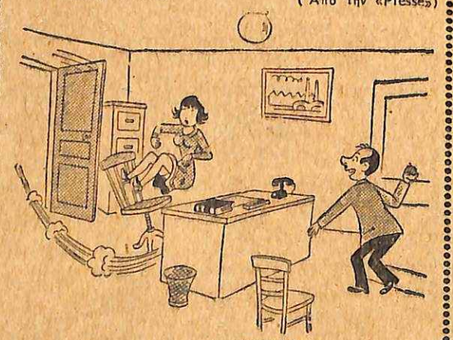
('Από τὴν «Presse»)

ΡΑΓΚΜΠΥ

— Δῶσε πάσα, Ἰούλιε!...

('Από τὴν «Presse»)

ΕΓΙΝΕ ΚΑΠΝΟΣ!

— Κύριε διευθυντά, ἡ κυρία σας!...

('Από τὴν «Presse»)

Η ΓΛΩΣΣΑ, βαρόμετρο τῆς ὑγείας

Μαυρίζει ἀπ' τὴν πενικιλλίνη

Οἱ παληοὶ γιατροί, ποὺ δὲν εἶχαν γιὰ βοήθειά τους τὶς διάφορες ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις ὅπως οἱ σημερινοὶ συνάδελφοί τους, ἔδιναν μεγάλη σημασία γιὰ τὶς διαγνώσεις τους στὴν ὄψι ποὺ παρουσίαζε ἡ γλῶσσα τοῦ ἀρρώστου. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο σ' αὐτό, γιατὶ ἡ γλῶσσα εἶναι πραγματικὰ ἕνα εὐαίσθητο ὄργανο, ποὺ ἀντανακλᾶ πολλὲς καὶ διάφορες διαταραχὲς τοῦ στόματος, τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ γενικῶς.

Ὁ γιατρὸς μπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ, μὲ τὴν ἐξέτασι τῆς γλώσσας, ὄχι μόνο μιὰ ἁπλὴ κακοστομαχιά, ἀλλὰ καὶ παθήσεις πολὺ σοβαρώτερες, ὅπως ἡ δυσεντερία, ὁ τύφος, ἡ ὀστρακιά, ἡ ἀβιταμίνωσις, ἡ ἀναιμία, διάφορες νευροπάθειες κλπ.

Τὸ γνωστὸ ἄσπρο ἐπίχρισμα τῆς γλώσσας δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε σύμπτωμα γαστρικῆς ἀνωμαλίας. Πολλὲς φορές, ὀφείλεται σὲ αἰτίες ἐντελῶς διαφορετικές. Παρατηρεῖται π. χ. σὲ ἀνθρώπους ποὺ συνηθίζουν νὰ πίνουν πάρα πολὺ γάλα—καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐξαφανίζεται, ὅταν ἐλαττώσουν τὴν ποσότητα τοῦ γάλατος στὰ κανονικὰ 2 - 3 φλυτζάνια τὴν ἡμέρα.

Οἱ γιατροὶ δὲν ἔχουν ἀνακαλύψει ἀκόμη γιατὶ καὶ πῶς ἀκριβῶς σχηματίζεται αὐτὸ τὸ ἐπίχρισμα. Πάντως, ἐξετάζοντάς το μὲ τὸ μικροσκόπιο, βρῆκαν ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρόβια (ἀβλαβῆ συνήθως), ἀπὸ λίγα, λευκὰ αἱμοσφαίρια κι' ἀπὸ ὑπολείμματα τροφῶν. Τὸ μίγμα αὐτὸ «σκαλώνει» καὶ συγκρατεῖται ἀνάμεσα στὶς «θηλὲς» τῆς γλώσσας, ποὺ ἔχουν γίνει μακρύτερες καὶ παχύτερες ἀπ' τὶς συνηθισμένες.

Αὐτὰ ἀπέδειξε ἡ ἐξέτασις τῆς γλώσσας μ' ἕνα εἰδικὸ μικρὸ μικροσκόπιο, ποὺ μεγεθύνει 70 φορὲς τὴν ἐπιφάνειά της.

Ἀφ' ὅτου ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆται ἡ πενικιλλίνη, σημειώθηκαν πολλὲς περιπτώσεις μαύρου ἐπιχρίσματος τῆς γλώσσας. Τὸ σύμπτωμα αὐτὸ παρατηρεῖται στὰ 20% τῶν ἀρρώστων ποὺ ὑποβάλλονται σὲ πενικιλλινοθεραπεία, ἰδίως δὲ ὅταν τὸ φάρμακο χορηγῆται σὲ εἰσπνοὲς ἢ σὲ δισκία ἀπ' τὸ στόμα. Δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ ἀκόμη ἀπ' τοὺς γιατρούς. Φαίνεται ὅμως πιθανὸν ὅτι ἡ πενικιλλίνη ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξι τῶν κοινῶν ἀχρώμων μικροβίων τοῦ στόματος, κι' ἐπομένως παρέχει τὴν εὐκαιρία νὰ πολλαπλασιασθοῦν ἀνεμπόδιστα ὡρισμένα ἄλλα, ποὺ παράγουν μιὰ μαύρη χρωστική.

Σύμφωνα μὲ μιὰν ἄλλη θεωρία, ἡ πενικιλλίνη περιορίζει τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν μικροοργανισμῶν τοῦ ἐντέρου, ποὺ χρειάζονται ἀπαραιτήτως γιὰ τὴν κανονικὴ πέψι, κι' ἔτσι προκαλεῖ μιὰ ἔλλειψι βιταμινῶν, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὸ μαύρισμα τῆς γλώσσης.

Πάντως, τὸ σύμπτωμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἀνησυχαστικό, ὅπως τὸ νόμισαν στὴν ἀρχὴ οἱ γιατροί.

Μιὰ ἄλλη φάσις τῆς ἐξετάσεως τῆς γλώσσης ἀφορᾶ τὶς κινήσεις της καὶ τοὺς ἤχους ποὺ ἀποδίδει. Ὡρισμένες ἀνωμαλίες τῆς ὁμιλίας φανερώνουν ἀλλοιώσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἂν ἡ γλῶσσα λοξεύῃ πρὸς τὴ μιὰ ἢ πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά, ὅταν τὴ βγάζῃ κανεὶς ἀπ' τὸ στόμα, ὁ γιατρὸς ὑποπτεύεται ἀμέσως ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία ἐλαφρᾶς μορφῆς.

Σὲ περιπτώσεις ἐλλείψεως βιταμινῶν Β, ἰδίως δὲ «νιασίνης» ἢ «φολικοῦ ὀξέος», κοκκινίζουν καὶ πρήζονται πρῶτα οἱ θηλὲς τῆς γλώσσας στὴν ἄκρη της καὶ στὰ πλάγια, ἐνῶ συγχρόνως κοκκινίζει ὁ βλεννογόνος ποὺ σκεπάζει ἐσωτερικὰ τὰ μάγουλα. Ἔπειτα ὁλόκληρη ἡ γλῶσσα κι' οἱ μεμβράνες τοῦ στόματος παίρνουν ἕνα χρῶμα πορφυρό, αὐξάνει ἡ ἔκκρισις σάλιου κι' ἡ γλῶσσα πρήζεται.

Ἡ ἔλλειψις αὐτὴ βιταμινῶν μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ὄχι μόνο σὲ περιπτώσεις ἀκατάλληλης διατροφῆς, ἀλλὰ κι' ὅταν ἐπίσης ἡ πέψις γίνεται ἐλαττωματικά. Οἱ ἄρρωστοι π. χ. ποὺ πάσχουν ἀπὸ χρόνια ἐλκώδη ἐντεροκολίτιδα, ὅσο κι' ἂν τρέφωνται καλά, ὑποφέρουν ἀπὸ ἀβιταμίνωσι, γιατὶ ἡ διάρροια δὲν ἐπιτρέπει τὴν κανονικὴ ἀπορρόφησι βιταμινῶν ἀπ' τὸν ὀργανισμό τους. Ἡ γλῶσσα γίνεται τότε σιγὰ - σιγὰ λεία, λεπτὴ καὶ γλυστερή, χάνοντας σχεδὸν τελείως τὴν ἀνώμαλη καὶ κάπως τραχεῖα ἐπιφάνειά της. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, χρειάζονται ἐνέσεις βιταμινῶν Β.

Ἀλλὰ κι' ἡ κοινὴ ἀναιμία, ποὺ ὀφείλεται σὲ ἔλλειψι σιδήρου, δίνει ἕνα ὠχρὸ χρῶμα στὴ γλῶσσα.

Στὴν κακοήθη ἀναιμία, ἡ γλῶσσα πρήζεται καὶ κοκκινίζει ὅπως ἀπ' τὴν ἀβιταμίνωσι. Ἀποτελεσματικὰ φάρμακα γιὰ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι τὸ φολικὸν ὀξύ, τὸ ἐκχύλισμα ἥπατος ἢ ἡ νέα βιταμίνη Β 12.

Ἔτσι, πολὺ σωστὰ λέχθηκε ὅτι ἡ γλῶσσα εἶνε τὸ βαρόμετρο τῆς ὑγείας γενικῶς.

Ἡ ἀσπάνιους διὰ ὅσους μᾶς τιμοῦν

Αἰκ. Καραγιάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
τῶν Σχολῶν τῶν Παρισίων
GUERRELAVIGNE - ECOLE PIGIER
Ἀκαδημίας Κοπτικῆς DAIDOU FILS

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 35-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου 60

Ἑβδομαδιαῖα ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἐρωτικὴ θεραπεία

Καθὼς ἦταν τύπος ἐξαιρετικὰ πρακτικὸς καὶ συνετός, ὁ ἀρχιτέκτων κ. Λεωνίδας Μπετώνης, ἀπέφευγε τὶς γυναίκες ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι. Ἔβλεπε τοὺς φίλους του νὰ «βολοδέρνουν» ὅπως ἔλεγε μὲ τὶς διάφορες ζωντανὲς κουκλες τῶν σαλονιῶν καὶ τὰ σκανδαλιστικὰ κοριτσόπουλα καὶ δόξαζε τὸ Θεὸ ποὺ τὸν ὤπλισε μὲ τόση ψυχικὴ δύναμι κι' αὐτοκυριαρχία ὥστε ν' ἀντέχη ἀποτελεσματικὰ στοὺς χίλιους ὀπτικοὺς πειρασμοὺς ποὺ πλημμυρίζουν κάθε μέρα τὴ γαλήνια ζωὴ τῶν ἡσύχων ἀνθρώπων. Ἄκουγε τὴ λέξι «αἴσθημα» καὶ κούμπωνε σφιχτὰ τὸ σακκάκι του σὰ νἄθελε νὰ προφυλάξῃ τὴν καρδιά του ἀπ' τὸ φοβερὸ «σιμοὺν» τῆς ἀγάπης.

Βέβαια — ποιὸς λέει ὄχι; — ἄντρας ἦτανε κι' αὐτὸς κι εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἐφήμερες περιπετειούλες. Ἀλλὰ σὰν συνετὸς καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος— ὅπως ὅλοι οἱ «σώφρονες καὶ νουνεχεῖς» καθὼς ἔλεγε — διάλεγε γι' αὐτὲς τὶς φευγαλέες ἐρωτικές του περιπέτειες γυναῖκες ποὺ ἀνῆκαν στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας. Μὲ μιὰ κυρία τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου, ἦταν φυσικὸ ν' ἀποκλείεται τὸ αἴσθημα. Ἤξερες μὲ ποιὰ ἔχεις νὰ κάνης καὶ τὸ πολὺ - πολὺ ποὺ μποροῦσε νὰ σοῦ συμβῇ σὲς λιρίτσες. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν καὶ ποτὲ δὲν σκέφτηκε τὰ ἔξοδα γιὰ τὴν ψυχαγωγία του.

Ἔτσι κυλοῦσε ἡ ζωὴ τοῦ Λεωνίδα. Ἀλλαζε τὶς «παρτεναῖρ» τῆς ἐρωτικῆς του ζωῆς, ὄχι ἀκριβῶς σὰν πουκάμισα, ἀλλὰ πάντως σὰν κοστούμια καὶ περνοῦσε τὶς μέρες καὶ τὶς νύχτες του, σκυμμένος ἀπάνω στὰ σχέδια τῆς πρακτικῆς καλλιτεχνίας ποὺ λέγεται ἀρχιτεκτονική.

Ἡ τελευταία του «παρτεναῖρ» ἦταν ἡ Λόλα. Ψηλή, ξανθή, γοητευτική, διέθετε ἀκόμα ἕνα γλυπτικὸ κορμὶ καὶ ἀκριβῶς «δυὸ πράσινα μάτια μὲ μπλὲ βλεφαρίδες». Ἦταν ἀρτιστοῦλα τρίτης τάξεως στὸ μουσικὸ θέατρο, μιὰ σωστὴ «βεντέττα» στὸ παλκοσένικο τῆς ζωῆς ὅπου εἶχε ἄπειρες κατακτήσεις. Πῆγαν περίπατο μὲ τ' αὐτοκίνητο τοῦ Λεωνίδα, φάγανε δέκα φορὲς στὸ Φάληρο, κι' ἄλλες τόσες στὴ «Βαρυμπόπη, ξόδεψε ὁ Λεωνίδας ἀρκετὰ «κομμάτια» γιὰ κάτι τουαλέττες ποὺ θὰ φοροῦσε ἡ Λόλα στὴν πρεμιέρα τῆς καινούριας ἐπιθεωρήσεως, κι' ἡ παρέα συνεχιζόταν σὰν ἀπὸ συνήθεια· σὰν ἀπὸ «κεκτημένη ταχύτητα».

Ὁ Λεωνίδας κατάλαβε ὅτι «παρατράβηξε αὐτὴ ἡ ἱστορία». Ἦταν καιρὸς «νὰ κόψῃ». Κεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῶ παίρνανε τὸ οὐΐσκυ τους σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τῆς Κηφισσιᾶς, τῆς τὸ εἶπε μ' ὅση λεπτότητα μποροῦσε. Δὲν τῆς εἶχε, ἄλλως τε, ὑποσχεθῆ καὶ τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ πρόσκαιρη κι' εὐχάριστη παρέα. Συγχρόνως, τῆς εἶπε μὲ ἁβρὸ τρόπο πὼς θὰ τῆς στείλῃ αὔριο ἕνα ποσὸν ἀρκετὰ σεβαστὸ «γιὰ νὰ διαλέξῃ μόνη της ἕνα ὡμορφο δῶρο ποὺ θέλει νὰ τῆς κάνῃ γι' ἀνάμνησι τῶν τόσων εὐχαρίστων ἡμερῶν ποὺ περάσανε μαζί». Ἡ Λόλα, δὲν εἶπε τίποτα. Ἀξιοπρεπῶς, δήλωσε πὼς δὲ θέλει τὸ δῶρο καὶ σὲ λίγο σκούτσισε βιαστικὰ δυὸ δάκρυα ποὺ λαμπύριζαν, πάνω στὶς «μπλὲ βλεφαρίδες». Σὲ λίγο χαμαγέλασε μηχανικά, παράγγειλε — πρώτη φορὰ — δεύτερο ποτὸ καὶ τοῦ μίλησε μὲ ὕφος δήθεν ἁπλὸ γιὰ τὴν «ἐλεεινὴ κοινωνία ποὺ ρίχνει τὶς ἀγνὲς καρδιὲς στὸ βοῦρκο... σ' ἕνα βοῦρκο ποὺ λές κι' εἶνε ἀπὸ ἀργίλλο καὶ δὲν μπορεῖ

Ἐπιδιόρθωσα λίγο τό... διαμέρισμα γιατὶ Ἔρχεται τὸ Πάσχα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ποτὲ κανεὶς νὰ ξεκολλήση ἀπὸ κεῖ μέσα...». Συγκινήθηκε ὁ Λεωνίδας, δὲν εἶπε λέξι, ἀλλὰ ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι καὶ τὴν ἄλλη μέρα στὴ μία ποὺ τέλειωνε ἡ πρόβα τοῦ θεάτρου, πέρασε καὶ πῆρε τὴ Λόλα μὲ τ' αὐτοκίνητο. Τὸ βράδυ, τὸ ἴδιο!

Πέντε μῆνες ὁλόκληροι, κύλησαν ἔτσι!

'Ο Λεωνίδας ἔχασε 2½ κιλά! Μισὸ κιλὸ τὸ μῆνα! Γιατὶ καταλάβαινε πὼς τὴν εἶχε πάθει! Εἶχε «τσιμπηθῆ»!... Αὐτὸ ποὺ φοβόταν! Συμβουλεύτηκε ἕνα φίλο του ψυχίατρο.

— Νὰ τὰ φτιάξης ἀμέσως μὲ μιὰν ἄλλη! τοῦ εἶπε ἀβίαστα. Αὐτὴ εἶναι ἡ θεραπεία τοῦ ἐρωτικοῦ νοσήματος. Χρειάζεται ἀντίδοτον!

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἔδωσε ραντεβοῦ καὶ μὲ τὴ Ρένα, ποὺ δούλευε στὸ ἴδιο θέατρο. Ἦταν ἕνα κορίτσι καλλιεργημένο, κι' ἤξερε ἀπὸ τέχνη, μουσικὴ καὶ ποίησι. Ἀλλὰ ἔνοιωθε μέσα της κενὸ κι' ἦταν φοικτὰ δυστυχισμένη ποὺ ζοῦσε «μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν τῆς ταίριαζε». Καλὸ ἦταν τὸ θέατρο βέβαια, μὰ ὁ μισθὸς δὲν ἔφτανε κι' ἀναγκαζόταν νὰ δέχεται τὶς ἀνεπιθύμητες παρέες διαφόρων «θαυμαστῶν»!... Τὴν συμπάθησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κι' ἄρχισε τώρα νὰ ζῆ μιὰ διπλὴ ἀγωνία: Πότε ἦταν μὲ τὴ Ρένα κι' ἔλεγε ψέμματα στὴ Λόλα πὼς εἶχε «κάποια σοβαρὴ δουλειά», πότε ἦταν μὲ τὴ Λόλα κι' ἔλεγε στὴ Ρένα πὼς «θὰ ξενυχτήση ἀπόψε στὸ γραφεῖο του»!...

Ἄλλη λύσις δὲν ὑπῆρχε! Ἔπρεπε νὰ τὰ φτιάξη μὲ μιὰ τρίτη! Αὐτὴ θὰ ἦταν τὸ ἀντίδοτο!... Διάλεξε τὴ Ρούλα. Ἦταν ἕνα ζωντανό, φλογερὸ ἡφαίστειο ποὺ τὸν ξετρέλλανε! Καὶ φυσικά... προσετέθη κι' αὐτὴ στὴν καθημερινὴ ἐρωτικὴ «ἐργασία» του! Ἡ τέταρτη, ποὺ τὴ λέγανε Πόπη, ἦταν ἕνα νεαρὸ μηνουαπτικὸ κι' εὐαίσθητο πλάσμα ποὺ δούλευε γιὰ νὰ ζήση τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἐρωτεύτηκε παράφορα μὲ τὸ πρῶτο κι' ὅλο τοῦκανε ἔλεγχο «ποῦ ἦτανε;» μὲ δάκρυα. Φοβερὲς σκηνὲς καὶ λιποθυμίες!

'Η ζωὴ τοῦ Λεωνίδα ἔγιν' ἐφιαλτική! Βρῆκε πέμπτη, ἕκτη κι' ἑβδόμη! Χειρότερα!... Τὸ τηλέφωνό του καὶ στὸ σπίτι καὶ στὸ γραφεῖο «βούιζε» συνεχῶς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πάρη πελάτης! Ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἔπαιρνε, τί νὰ τὸν ἔκανε; Τὸ «καρνέ» του, ἐνεφάνιζε ὅλες τὶς ὧρες του «κατειλημμένες»!

9½ Ρούλα. 10¼ Πόπη. 11 Λόλα. 12 Μαίρη. 1. Φαΐ μὲ Νίτσα. 2½ Περίπατος Καίτη. 4 Ζαννέτ. 5½ Κική. 7 Νανά. 10 Λίτσα.

.....

Οἱ δουλειὲς σταμάτησαν!... Ὕπνος δὲν τοῦ κόλλαγε! Τὰ λεφτὰ τελειώνανε. Ἡ ὄρεξι τοῦ κόπηκε. Τὰ μάτια του ἀπόχτησαν μελανὰ κυκλικὰ περιθώρια. Ἡ ζυγαριὰ τοῦ φαρμακείου τοῦδειχνε τὴν ἁλματώδη σωματική του φθορά!...

"Ενα βράδυ σκέφτηκε ν' αὐτοκτονήση!...

Κείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, μπῆκε μέσα ὁ βοηθός του. Μιὰ νεαρὴ ἀρχιτέκτων ὡς 26 χρονῶν, μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ λιτό· πούκρυβε μιὰ φυσικὴ ὡμορφιά, τέτοια ποὺ θἄκανε γιὰ μοντέλλο καὶ σὲ γλύπτη καὶ σὲ ζωγράφο.

— Μὲ θέλετε τίποτε; εἶπε τυπικά. Εἶν' ἀργά...

Τὴν κύτταξε — γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του — γιατὶ ὡς τώρα τὴν ἀπέφευγε ἀπ' τὸ φόβο τοῦ «αἰσθήματος».

— Ναί, σᾶς θέλω, εἶπε. "Αν δὲ γίνετε γυναῖκα μου, δεσποινίς, θὰ αὐτοκτονήσω!... Αὐτὸ σκεπτόμουνα τώρα!

'Η κοπέλλα τὸν κύτταξε μ' εὐτυχισμένη κατάπληξι:

— Τί;... Μὰ ἐσεῖς... δὲ μοῦ δείξατε ποτὲ πὼς σκεπτόσαστε κάτι τέτοιο!

—'Απαντῆστε μου γρήγορα κι' ἀφῆστε τὴ φιλολογία! Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ πρακτικοὶ ἄνθρωποι. Τί ἀπαντᾶτε; Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ναί!...

Τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του. Πέρασ' ἕνα θεῖο βράδυ γεμάτο ἀγάπη... κι' ἀπολύτρωσι!

Καὶ τὴν ἑπομένη δήλωσε τηλεφωνικῶς, ξερὰ καὶ στεγνὰ καὶ πρὸς τὶς... δεκάξη «ἀγάπες» του ὅτι «ἁρραβωνιάστηκε καὶ τοὺς εὔχεται καλὴ τύχη»!

Κι' ὅλες τὸν ἄφησαν ἥσυχο!

ΕΨΙΛΟΝ

στὴν ὡμορφιά σας
• Μὲ τὴν κρέμα KATIA
Φυσικὴ τροφὴ τοῦ δέρματος ποὺ ἀφαιρεῖ τὶς ρυτίδες.
• Μὲ τὴν πούδρα KATIA
ποὺ δίδει θελκτούϊνη ὄψι.
• Μὲ τὸ ρούζ KATIA
σὲ 10μοντέρνους χρωματισμούς
• Μὲ τὸ κραγιόν KATIA
ποὺ δὲν θγαίνει καὶ δὲν σκάζει τὰ χείλη.
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ Katia
ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΩΝ ΔΠΟ ΤΗΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΝ
Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ
1864

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Παντελὴν Ἀργυρόπουλον, Πάτρας: Μὴ νομίζετε πὼς σᾶς ξεχάσαμε. Δυστυχὼς τὸ «Point de Vue» δὲν ἐχει δημοσιεύσει μέχρι σήμερα καμμιὰ φωτογραφία σας. Ἐμεῖς παντως ἐξακολουθοῦμε νὰ παρακολουθοῦμε ὁλα τα τεύχη. Κακια Κουντουρανη: Θα πραγματοποιούσαμε εὐχαρίστως τὴν ἐπιθυμία σας ἂν μπορούσαμε νὰ βροῦμε ἑλληνικες φωτογραφίας κατάλληλες γιὰ τη σελίδα αὐτή. Μιὰ καὶ θὰ σᾶς εὐχαριστουσε τοσο ἡ φωτογραφία τοῦ ἀγαπημενου σας ἠθοποιοῦ, ἔχομε στα γραφεῖα μας μιά, στη διάθεσί σας. Κωστας Λεχουρίτης, Νεα Υορκη: Το μυθιστόρημα αὐτὸ ἐχει δημοσιευθῆ κατ' ἐπαναλῆψιν στὸν περιοδικο καὶ ἡμερησιο ελληνικο Τύπο. Προς το παρὸν δὲν πρόκειται νὰ δημοσιευθῆ στὶς σελίδες μας. Γεωργιον Μπόκολαν, Κουλούρα Λίγιου: Μετριες οἱ γελοιογραφίες σας. Ἀποτυχημένη ἰδίως ἐκείνη που δίγει κατὰ προτον ανόητον τους ἥρωας τοῦ Γράμμου. Καμπάρη, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις της Esther Williams εἶνε: Metro Goldwyn - Mayer Studios, Culver City, California, U. S. A. Νικόλαον Καραγιάννην Γλυφάδα: Ἡ διεύθυνσις της Σοφίας Βέμπο εἶνε: Ἀραχώβης 61, Ἐντεῦθα. Προς τὸ παρὸν δὲν βρίσκεται ἐδῶ. Πιστεύεται ὅμως πὼς γρήγορα θὰ ξαναγυρίση στὴν Ἑλλαδα. Ἄγνωστον: Ὁ θρύλος της «Μαγικῆς φωτογραφίας» εἶνε γνωστός. Τὸν ἔχετε τροποποιήσει κατὰ καπως, πάντως ἡ ἱστορια παραμένει κατὰ βάθος ἴδια. Μαριον: Ὁ Χονδρος καὶ ὁ Λιγνος ἐχουν ἐγκαταλείψει τὸ Χόλλυγουντ ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρό. Ἀγνοοῦμε τὴ σημερινὴ τους διεύθυνσι. Σκοπέλλας, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις της Simone Signoret εἶνε: Productions Sicla Gord.ne, 19 Rue Spontini, Paris France. Κωνσταντῖνον Εὐσταθίου καὶ Θεοχάρη Ἰωάννη, Σ.Σ.Γ. 918: Ἡ διεύθυνσις της Maria Montez στὸ Χόλλυγουντ εἶνε: Mountain Drive 1004, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Κατὰ τὶς τελευταῖες μας πληροφορίες δὲν ἐπεστρεφε ἀκομα στὸ Χόλλυγουντ. Ξανθὴ Κεφαλωνιτοπούλα, Κεφαλληνία: Τα τευχη μας στοιχίζουν 2.50υ ορχ. ἕκαστον. Τὸ συνολικὸ ποσὸν θὰ μᾶς το στείλετε μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, τὴν ὁποία θὰ συνοδεψετε μὲ νέο σας γράμμα περιεχον τοὺς ἀριθμοὺς τῶν τευχῶν ποὺ ζητᾶτε. Εἶνε ἀδύνατον, λόγῳ τῶν πολυαριθμων ἐπιστολῶν, νὰ συσχετίσωμε τὴν ἐπιταγή σας μὲ τὸ γράμμα ποὺ ἐχομε σήμερα στὰ χέρια μας. Δὲν ἀπαντοῦμε παρὰ μόνο μέσῳ αὐτῆς της στήλης. Κατίνα Μπάμπαρη, Ἐνταῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν πολύτιμη πληροφορία σας ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἐξυπηρετησωμε πολλὲς θαυμάστριες τοῦ γόητος. Κούλα Κατσίγιαννη καὶ Φαυμάστρια τοῦ Τζόγια, Ἐνταῦθα: Φωτογραφία τοῦ Νίκου Τζόγια θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ βρῆτε στὰ γραφεια τῆς ἑταιριας «Ἀν. Ζερδές», Ρουζβελτ 61, Ἐνταῦθα. Μια καὶ τὴν θέλετε ὅμως μὲ ἀφιέρωσι, ἀπευθυνθῆτε στὸν ἴδιο, Θερμοπυλῶν 67, Ἐνταῦθα. Γιὰ νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι θὰ λάβετε τὴν φωτογραφία του, ἐσωκλείστε στὸ γράμμα σας τὸ ἀντίτιμό της, γιατὶ ἂν ὁ κ. Τζόγιας ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ στέλνη δωρεὰν τὴ φωτογραφία του, σ' ὅλες τὶς θαυμάστριές του, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνταποκριθῆ στὸ ἔξοδο. Ἀθαν. Καμπασακάλη, Κομοτινή: Λάβαμε γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ σταυρόλεξα πολὺ καλύτερα ἀπ' τὸ δικό σας κι' ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ τὸ παραμερίσωμε. Ἀνδρογιάννην Βαγγελάτον, Ἐνταῦθα: Πολὺ καλὴ ἡ ἀποστολή σας 26-2-50. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά της. Γεώργιον Φωτιάδην, Καλογρέζα: Προχειροφτιαγμένα καὶ τὰ τρία σας σταυρόλεξα. Θὰ προτιμούσαμε ἕνα καὶ καλό. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχουν μέσα σ' ἕνα σταυρόλεξο λέξεις ἀνορθόγραφες καὶ ἀνύπαρκτες. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ χωρίζετε τὸ σταυρόλεξο σὲ κομμάτια μὲ τὸ σχέδιο. Βασίλειον Δημουλᾶν, Χαλκιδική: Οἱ λέξεις ΑΣΙΤΙΑΝ, ΜΑΡΟ, ΝΩΡΑ, ΑΝΑΣ καὶ ἄλλες παρόμοιες καταστρέφουν τὰ σταυρόλεξά σας ποὺ δὲν περιέχουν παρὰ λέξεις γνωστὲς καὶ χιλιομεταχειρισμένες. Θεόδωρον Ἰωάννιδην, Μπογιάτι: Ἡ χρησιμοποίησις ἑνὸς λεξικοῦ εἶνε ἀπαραίτητη κατὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς σταυρολέξου. Ἂν τὸ εἴχατε συμβουλευθῆ θὰ εἴχατε ἀποφύγει τὶς ἀμέτρητες ἀνορθογραφίες ποὺ περιέχει τὸ δικό σας. Ἡλίαν Κουντούρη, Ρόδον: Τὸ περίφημο ρητὸ χανει την ἀξία του ἔτσι ὅπως τὸ ἀνατρέψατε. Ἀλλωστε καὶ τὸ σταυρόλεξό σας μὲ τὶς ἀνορθογραφίες του καὶ τὶς ἀνύπαρκτες λέξεις του δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ δημοσιευθῆ. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: Ἡ διεύθυνσις τῆς «Σπένγκλερ - Φίλμ» εἶνε: Παπαρρηγοπούλου 3, Ἀθῆναι. Τῆς δὲ ἰταλικῆς ἑταιρίας Lux - Films Via Po, Roma - Italia. Α. Χρυσοστόμου, Λευκωσία: Γιὰ νὰ γίνη κανεὶς ἠθοποιὸς χρειάζεται πρὶν ἀπ' ὅλα ταλέντο. Δὲν εἶνε πάντως εὔκολο νὰ βγῆ κανεὶς στὸ θέατρο καὶ πολὺ πιὸ δύσκολο νὰ πετύχη στὸ Χόλλυγουντ. Τὸ δεύτερο ἀποτελεῖ καθαρὴ αὐτοπία. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Gary Cooper εἶνε: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Τὸν εἴδαμε ἐφέτος σὲ δυὸ φίλμ: «Ναυμαχία τοῦ Λέυτε» καὶ «Χαλύδδινες ψυχές». Δὲν πρόκειται νὰ ἰδοῦμε ἄλλο δικό του φίλμ. Γεώργιον Λόγγον, Πάτρας, Γεώργιον Πράσινον Σ.Τ.Γ. 902Β. Π. Ζαγόρον, Σαράντην Μαυρίκαν, Σ. Κάκκον, 523 Τάγμα Νικήταν Καρδαράν, Γεώργιον Ζαμπούνην, Πειραιά, Κώσταν Σιφρῆν, Ἀνδρέαν Στεργιόπουλον, Ἀθανάσιον Γεωργακῆν, Μέγαρα Ἀττικῆς, Λάσκαρην Σκλάβον, Δημ. Μελισσόπουλον, Νίκον Κουκούλην, Μυτιλήνη, Κωνστ. Λουκόπουλον, Ἐνταῦθα, Στυλ. Διαμαντῆν, Σαρ. Μαυρούκαν, Μάριον Κυριακίδην, Β. Σ. Τ. 902, Εὐτυχισμένη Β. Ν., Θεσσαλονίκην, Βασίλειον Δημακόπουλον, Κυριάκον Χατζηγεωργίου, Ἐνταῦθα, Ι. Δ. Ξ., Ἀντίγονον Νικολάου, Ἰωάνναν Δρογώση καὶ Ἑλένην Κοτσίκου, Σέριφον: Κατὼ τὴ δεύτερη καὶ πιὸ αὐστηρὴ ἐπιλογὴ τῶν πολυαρίθμων σταυρολέξων ποὺ ἔχομε στὰ χέρια μας τὰ δικά σας παραμερίστηκαν γιατὶ ἔχουν πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια ἢ λάθη ποὺ δὲν κατορθώσαμε νὰ τὰ διορθώσωμε. Λάζαρον Β', Νίκαια - Πειραιῶς: Θὰ φροντίσωμε νὰ ἔρθωμε τὸ συντομώτερο σ' ἐπαφὴ μαζί σας γιὰ τὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ζήτημα. Ἀναθέσαμε ἤδη σ' ἕνα συντάκτη μας αὐτὴ τὴν ἀποστολή.

✪✪✪

Ἀλληλογραφία κ. Χ. Κ. Χαιροπούλου

Στέλλα Βιολάντη: Ἀγνοῶ γιατὶ «οἱ "Ελληνες ἠθοποιοὶ δὲν ἀπαντοῦν στὰ γράμματα τῶν θαυμαστῶν τους» ἀλλά, μάλλον ἔχουν δίκηο, ὅταν οἱ θαυμασταί τους εἶνε σὰν καὶ σᾶς... Ἀλίκα Στέφη, Ἀλεξάνδρεια: Μὲ χαρὰ πῆρα νέα σας. Θὰ περιμένω νὰ σᾶς γνωρίσω τὸ Μάη. Χαίρω ποὺ σᾶς ἄρεσε τόσο τὸ «Κορίτσι μέσ' στὴ βροχή». Οἱ στίχοι σας ἀρκετὰ συμπαθητικοί. Ἀθηναίου Ε. Κ. Μ.: Μοῦ στέλνετε τοὺς στίχους σας γιὰ νὰ μάθετε ἀπὸ περιέργεια» τὴ γνώμη μου... Σᾶς ἱκανοποιῶ τὴν περιέργειά σας: Οἱ στίχοι σας ὄχι ἐπιτυχεῖς. Κάτι θέλουνε νὰ ποῦνε, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ ὁλοκληρώνουν. Διαβάστε. Ἀπαίσιον Δρακ. Καπελέτον, Μανωλάδος: Ἡ φύσις τοῦ ζητήματος ποὺ ἐνέπνευσε τὸ γράμμα σας, μ' ἔκανε νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐξαιρετικὰς μὲ ἰδιαίτερο δικό μου. Ἐλπίζω νὰ ἱκανοποιηθῆτε ἀπὸ τὴν ἀπάντησί μου... Χ. Κ. Χ.

'Ο Ροῦντολφ Ζέγκρτ μαζὶ μὲ τὸ βοηθό του παίρνουν τὰ μέτρα ἑνὸς καθίσματος.

Πολυθρόνες

ΓΙΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ

ΓΙΑ ποιὸ λόγο ἐπινοήθηκαν τὰ καθίσματα, οἱ πολυθρόνες, κτλ.; Κι' ἕνα μικρὸ παιδάκι θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήσ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησι: Γιὰ νὰ καθώμαστε καὶ νὰ ξεκουράζωμε τὸ σῶμα μας. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅμως, ποὺ τὸ ξέρει κι' ἕνα μικρὸ παιδάκι, οἱ ἐπιπλοποιοὶ κι' οἱ κατασκευασταὶ καθισμάτων δὲν φαίνεται πὼς τὸ κατάλαβαν ποτέ. Ἀμφιβάλλετε; Ἀλλὰ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ γύρω σας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Οἱ καρέκλες ὅπου κάθεσθε γιὰ νὰ φᾶτε, νὰ ἐργασθῆτε ἢ νὰ ξεκουρασθῆτε, ἀντὶ νὰ σᾶς ἀνακουφίζουν, σᾶς δίνουν τὴν ἐπιθυμία νὰ σηκωθῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ σύντομα. Ἐκεῖνοι ποὺ τὶς ἐφτιαξαν εἶχαν ὑπ' ὄψιν τους ἀλύγιστες κοῦκλες κι' ὄχι ζωντανὰ ὄντα. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ καθίσματα κουράζουν ἀντὶ νὰ ξεκουράζουν. Ἀλλὰ μήπως εἶνε καλύτερα τὰ καθίσματα τῶν κέντρων, τῶν κινηματογράφων, τῶν θεάτρων, κλπ.; Καὶ τὶ νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὰ καθίσματα τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων;

Μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, ποὺ ἐξαφανίζει ἐντελῶς τὸ σῶμα.

Ἐξαίρεσι ἀποτελοῦν οἱ Ἄγγλοι ἐπιπλοποιοί. Οἱ πολυθρόνες τους εἶνε ἰδεῶδεις, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ καθίσματα. Τὰ τελευταῖα εἶνε φτιαγμένα γιὰ κυρίους μὲ φράκο καὶ κυρίες μὲ ἐξωμες τουαλέττες, ποὺ θέλουν νὰ στέκωνται καλὰ καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ἄνεσι.

'Αλλ' ἡ ἄνεσις εἶνε τὸ κυριώτερο προσόν, ποὺ πρέπει νὰ ἔχη ἕνα κάθισμα. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ξεκίνησε ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιπλοποιὸς τοῦ Μιλγουόκη, ὁ Ροῦντολφ Ζέγκρτ, ποὺ προχωρεῖ, μάλιστα, πολὺ περισσότερο καὶ ὑποστηρίζει πὼς δὲν ὑπάρχουν καθίσματα γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, ἀλλ' ὅτι κάθε ἄνθρωπος χρειάζεται τὸ δικό του κάθισμα, ποὺ νὰ τὸν ξεκουράζη καὶ νὰ τοῦ παρέχη ἀπόλυτο τὸ αἴσθημα τῆς ἀνέσεως.

'Αλλὰ ποιὸ εἶνε τὸ κάθισμα ποὺ σᾶς ταιριάζει;

'Ο Ροῦντολφ Ζέγκρτ εἶνε κατὰ τῶν γενικεύσεων καὶ τῶν τυποποιημένων ἐπίπλων. Ἀρκεῖ, παρατηρεῖ, μιὰ κλίσις τῆς ράχης μεγαλύτερη ἢ μικρότερη κατὰ ἕνα χιλιοστὸ γιὰ νὰ γίνη ἕνα κάθισμα ἀνετο καὶ εὐχάριστο σ' ἕναν ἄνθρωπο καί, ἀντίθετα, στενόχωρο καὶ δυσάρεστο σ' ἕναν ἄλλον. Λανσάρισε, λοιπόν, τὴ μόδα τῶν ἀτομικῶν — πρὸς Θεοῦ! μὴν πῆτε τὸ μυαλό σας στὸ βόμβα — καθισμάτων κι' ἐπενόησε ἕνα σύστημα ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βρῆ μὲ ἀκρίβεια ποιὲς εἶνε οἱ προτιμήσεις, τὰ γούστα σας, τὰ καπρίτσια σας.

'Ο Ἀμερικανὸς ἐπιπλοποιὸς σᾶς βάζει νὰ καθίσετε σ' ἕνα κάθισμα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σειρὰ ραβδιῶν ἀπὸ πλευγμένο σύρμα. Αὐτὰ τὰ ραβδιὰ εἶναι κινητά. Δὲν ἔχετε, λοιπόν, παρὰ νὰ ξαπλωθῆτε πάνω σ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπο κάθισμα καὶ ν' ἀφήσετε τὸν Ροῦντολφ Ζέγκρτ νὰ σᾶς πάρη τὰ μέτρα σας καὶ νὰ σᾶς πῆ ποιὸ εἶνε τὸ ἰδεῶδες κάθισμα γιὰ σᾶς. Τὴν ἑπομένη ἡμέρα ξαναπηγαίνετε στὸ κατάστημά του καὶ ξαπλώνεσθε καὶ πάλι στὸ συρματένιο κάθισμα, ποὺ εἶνε προσαρμοσμένο ἀπὸ τὴν προηγουμένη στὰ μέτρα σας. Στὴ θέσι αὐτὴ μένετε μισὴ ἢ μιὰ ὥρα, ὡς ποὺ νὰ πεισθῆτε ὅτι τὸ κάθισμα αὐτὸ ἀνταποκρίνεται στὶς ἐπιθυμίες σας καὶ σᾶς παρέχει ἀπόλυτη ἄνεσι. "Επειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ δοκιμή, κάνετε τὴν παραγγελία σας.

'Ο Ροῦντολφ Ζέγκρτ φτιάνει καθίσματα, πολυθρόνες, ντιβάνια, κτλ., ποὺ ἀνταποκρίνονται σ' ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις τῶν πελατῶν καὶ τῶν πελατισσῶν του. Σ' μερικὰ ἀπ' αὐτά, ὁ πελάτης ἐξαφανίζεται ἐντελῶς μέσα στὸ κάθισμα. Τὰ μόνα πράγματα ποὺ μένουν ἔξω εἶνε τὸ κεφάλι καὶ οἱ μύτες τῶν ποδιῶν του. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὄχι μόνον ξεκουράζεται, ἀλλὰ κάνει ἐπίσης μιὰ ὠφέλιμη ἄσκησι. Γιατὶ κρατάει τὰ πόδια του ψηλὰ καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ αἷμα δὲν συγκεντρώνεται στὸ κάτω μέρος τους.

'Αξιοσημείωτες εἶνε οἱ πολυθρόνες ποὺ χρησιμεύουν γιὰ διάβασμα καὶ ποὺ ἐπιτρέπουν στὴ γυναίκα — προορίζονται εἰδικὰ γιὰ τὸ ὡραῖο φύλο — νὰ στηρίζεται μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ νὰ ἔχη τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια ψηλά. Εἶνε τὸ ἰδεῶδες μέσον ἀναπαύσεως γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ θέλει ν' ἀποχτήση σιλουέττα σύμφωνη μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς μόδας.

"Αλλα καθίσματα σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μεταβάλλεσθε σέ... τετράποδο, ὅταν αὐτὸ εἶνε τὸ κέφι σας. Ὡς γνωστόν, οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ὀρθία στάσις εἶνε μειονεκτικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιατὶ τὰ ὄργανά του μὲ δυσκολία προσαρμόζονται σ' αὐτήν. Οἱ πτώσεις τοῦ στομάχου, τῆς μήτρας, κτλ., ἡ πτῶσις τοῦ στήθους, ἡ χρονία δυσκοιλιότης τῶν ὡρισμένων ἀτόμων, οἱ φλεβίτιδες, οἱ κιρσοί, κλπ. εἶναι συνέπειες τῆς κακῆς ἰδέας ποὺ πέρασε κάποτε ἀπὸ τὸ μυαλὸ λείψουν τὴν ὀριζοντία στάσι, τὴ στάσι δηλαδὴ τοῦ τετραπόδου καὶ ν' ἀνορθώσουν τὸ ἀνάστημά τους. Οἱ γιατροὶ μᾶς λένε, λοιπόν, ὅτι τὸ νὰ μεταβαλλώμεθα κάπου - κάπου σὲ τετράποδα εἶνε πολὺ ὠφέλιμο, γιατὶ ἀνακουφίζει τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανά μας καὶ μᾶς ξαναφέρνει, ἔστω καὶ προσωρινά, στὴ φυσικὴ μας στάσι. Ὡρισμένες παθήσεις ἐπιβάλλουν, ὅλλωστε, αὐτὴ τὴν ἄσκησι ὡς μέσον θεραπείας.

"Οπως βλέπετε, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιπλοποιὸς δὲν ἔκανε μιὰ ἁπλὴ πρωτοτυπία, ἀλλὰ μιὰ ὠφέλιμη ἀνακάλυψι. Δίνοντας στὸν κάθε ἄνθρωπο τὸ κάθισμά του, τοῦ παρέχει ταυτόχρονα ἕνα ποσοστὸν εὐζείας καὶ αἰσιοδοξίας. Γιατί, ὅπως λένε οἱ Ἄγγλοι, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ξεκουράζεται καλά, εἶνε σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίση τὴ ζωὴ πολὺ καλύτερα ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἔχει γιὰ σύντροφο τὴν κούρασί του...

Αὐτὰ φυσικά, συμβαίνουν στὴν Ἀμερικὴ καὶ μάλιστα σπεύδουν νὰ τὰ ἐφαρμόσουν στὴ ζωὴ τους οἱ ἡγεμόνες τοῦ πλούτου, οἱ βασιλεῖς τῶν δολλαρίων. Ὅταν ἔχη κανεὶς χρήμα μπορεῖ νὰ ζῆ καὶ νὰ κάθεται καὶ ν' ἀναπαύεται ὅπως τοῦ ἀρέσει, μπορεῖ νὰ ἀλλάζη κάθε μήνα τὰ ἐπιπλά του, νὰ περπατάη μὲ τὰ τέσσερα!

Γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο ὅμως τὸ κάθισμα — καρέκλα, πολυθρόνα, ντιβάνι — θὰ μείνη ὅπως τὸ ξέρουμε, ὅπως μᾶς τὸ παρέδωσαν σχεδὸν οἱ πρόγονοί μας.

'Εξ ἄλλου ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μοχθοῦν πολὺ κι' ἐλάχιστα ἀναπαύονται. Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι εἶνε καὶ οἱ περισσότεροι. Καὶ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει φυσικά, ἂν ἡ καρέκλα στὴν ὁποία θὰ καθίσουν γιὰ νὰ ξεκουράσουν τὸ βασανισμένο κορμί τους θὰ εἶνε φτιασμένη κατὰ τὶς ὑποδείξεις καὶ τὰ μέτρα τοῦ Ροῦντολφ Ζέγκρτ.

'Ο 'Αμερικανὸς ἐπιπλοποιὸς τοῦ Μιλγουόκη ἄρχισε, δυστυχῶς, πρῶτα ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες. Αὐτὸ εἶνε τὸ κωμικοτραγικὸ τοῦ πράγματος.

"Α ι ω: "Ενας ἄλλος τύπος πολυθρόνας, ποὺ μοιάζει ρὲ ραχη γκαμήλας. Τὰ πόδια καθαλλίκευουν ἕνα εἶδος ἤδυ καὶ δὲν κουράζονται. Κάτω: 'Η πολυθρόνα αὐτὴ εἶνε ἰδεῶδης γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ θέλουν ν' ἀποχτήσουν σιλουέττα σύμφωνη μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς μόδας. 'Αρίνει ἐλεύθερα τὰ στήθη, συμπιέζει τὴν κοιλιὰ, δίνει μιὰ ὁμορφη κλίσι στὴν περιφέρεια καὶ τους μηρους καὶ συγκρατεῖ τὶς κνῆμες προς τὰ ἐπάνω.

Η ΘΕΛΞ της Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Φαίνεστε μία κοπέλλα μυαλωμένη καὶ μὲ κρίσι, ἀλλὰ στὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος πέφτετε λιγάκι ἔξω. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε πὼς τὶς περισσότερες φορὲς ὁ ἄντρας ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς γυναίκας λέει πράγματα ποὺ δὲν τὰ αἰσθάνεται πραγματικά, γι' αὐτὸ ὅταν ἀπομακρυνθῇ λιγάκι ἀπ' αὐτὴ τὰ ξεχνάει. Αὐτὸ συνέβη ἀκριβῶς καὶ μὲ τὸ νέο ποὺ συναντήσατε. Δὲν θάθελα νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω, θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ σᾶς κατασταλάξω προσεχτικὰ καὶ νὰ σᾶς συστήσω κάποια ἐπιφύλαξι ποὺ βέβαια δὲν θὰ σᾶς ζημιώσῃ.

"Αν ὁ νέος αἰσθάνεται ἀληθινὸ ἔρωτα γιὰ σᾶς, δὲν θὰ ἐπηρεασθῇ βέβαια ἀπὸ τὴν ἐπιφυλακτικότητά σας. Ἂν ὅμως ἔχῃ σκοπὸ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του, τότε ἂς πάρῃ τὸ δρόμο του μιά, ποὺ καθὼς καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ γράμμα σας, δὲν εἶστε ἀπ' αὐτὲς ποὺ πᾶνε γυρεύοντας περιπέτειες.... Μὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς παρασύρῃ τὸ αἴσθημά σας καὶ βγῆτε ζημιωμένη ψυχικά.

Θέσατε πολὺ καλὰ τὰ ζητήματα καὶ ἐξηγήσατε μὲ πολλὴ εἰλικρίνεια τὶς ἀπόψεις σας. "Αν τώρα ὁ φίλος σας σκέπτεται διαφορετικὰ καὶ ἄρχισε νὰ σᾶς λέῃ ὅτι ὁ γάμος εἶνε ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος, αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ ὕποπτο καὶ σᾶς ξαναλέω ὅτι πρέπει νὰ προσέξετε πολύ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ ἀνυλικὴ μόδα

"Ενα εὐγενικὸ κάλεσμα μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμε τοὺς περιοδεύοντας ἰδιοκτήτας τοῦ 'Αγγλικοῦ Οἴκου «Βόγκ» καὶ νὰ ἀκούσωμε τὶς ἀπόψεις τους, σχετικὰ μὲ τὴ μόδα τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ πρώτη ἐρώτησις ποὺ θὰ σᾶς ἔρχεται βεβαίως στὰ χείλη εἶνε αὐτὴ ποὺ ἤλθε καὶ σ' ἐμέ : «Διαφέρει ἡ Λοντρέζικη μόδα ἀπὸ τὴν Παριζιάνικη ;» Καὶ ἡ ἀπάντησις εἶνε : «Ὄχι, στὶς γενικὲς γραμμὲς ἡ Μόδα εἶνε ἴδια τόσο στὴν 'Αγγλία ὅσο καὶ στὴ Γαλλία, ἀλλὰ διαφέρουν μερικὲς λεπτομέρειες».

Τὰ ἐξαρτήματα, τὰ γαρνιρίσματα ποὺ συνοδεύουν τὶς Παριζιάνικες τουαλέττες ἔχουν κάτι τὸ ἀνάλαφρο, τὸ πετυχτό, ἐνῶ ὅλ' αὐτὰ στὸ Λονδίνο παίρνουν ἕνα τόνο πιὸ σοβαρό, πιὸ ἐπίσημο ἴσως γιὰ νὰ προσαρμόζωνται καλύτερα μὲ τὴ Λοντρέζικη ἀτμόσφαιρα. 'Εκεῖ ὅμως ποὺ ἡ διαφορὰ σχεδὸν δὲν ὑπάρχει, εἶνε στὰ σπορτὶὸ φορέματα, στὰ κλασσικὰ ταγιὲρ στὰ ἐπανωφόρια, στὶς γοῦνες.

Οἱ πληροφορίες ποὺ πήραμε σχετικὰ μὲ τὴν ἀνοιξιάτικη μόδα εἶνε ὅτι θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ ντὲ-πιὲς ποὺ θὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ὁλόιλερο φόρμα, καμωμένο μὲ λεπτὸ λαινὲζ μονόχρωμο καὶ ζακέτα φανταιζί, σὲ χρώματα ποὺ νὰ θυμίζουν τὴ φούστα ἢ τὸ ἀντίθετο φόρεμα φανταιζὶ καὶ ζακέττα μονόχρωμη. Γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτὴ οἱ βιομήχανοι παρουσιάζουν φανταιζὶ καὶ μονόχρωμα ὑφάσματα ποὺ πουλιοῦνται μαζὶ καὶ ἀποτελοῦν ὅμορφα σύνολα.

Σὲ δεύτερη μοῖρα ἔρχονται τὰ ταγιὲρ ποὺ παρουσιάζονται σὲ λαινὲζ μονόχρωμα, σὲ «πτὶ καρρὼ» ἢ σπιὲ ντὲ πούλ». Τὰ ταγιὲρ αὐτὰ παρουσιάζουν διάφορες ποικιλίες : Φοριοῦνται μὲ ζιλὲ χτυπητά, ποὺ γίνονται ἀπὸ φανταιζὶ ὕφασμα ἂν τὸ ταγιὲρ εἶνε μονόχρωμο ἢ μονόχρωμα ἂν τὸ ταγιὲρ εἶνε φαντεζί. Φοριοῦνται μὲ μικρὲς μπέρτες φοβαρισμένες μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ μὲ ζακέττες «τρουβαδούρ» ποὺ εἶνε πλατειὲς ἐπάνω καὶ στενεύουν πρὸς τὰ κάτω.

Οἱ φοῦστες εἶνε πολὺ στενὲς καὶ ὅλο κονταίνουν — καθὼς μᾶς ἐπληροφόρησαν πράκειται νὰ φτάσουν σὲ μάκρος τὶς φοῦστες τοῦ 1920.

Τὰ ὑφάσματα

Στὴν 'Αγγλία δείχνουν ἰδιαίτερη ἐντελῶς προτίμησι στὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ποὺ τὰ θεωροῦν πολὺ πιὸ κατάλληλα γιὰ τὰ καλοκαιριν ἐνδύματα καὶ ἀποτελοῦν ὡραιότατα σύνολα : Φούστα καὶ μπλούζα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἡ ἴδια φούστα φορεμένη μὲ διαφορετικὴ μπλούζα καὶ γιὰ συμπλήρωμα μία ἀτρουὰ κὰρ» ζακέττα μὲ μεγάλες τσέπες καὶ μικρὰ ρεβέρ.

Φοριοῦνται ἐπίσης πολὺ μ' αὐτὰ τὰ σύνολα πολὺ κοντὲς ζακέττες ποὺ μοιάζουν μὲ μπολερό.

Γιὰ χράματα σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι ἡ Λοντρέζα προτιμᾶ τὰ κάπως σκοῦρα χρώματα ἀντίθετα πρὸς τὴν Παριζιάνα ποὺ γιὰ καλοκαιρινὰ χρώματα τῆς ἀρέσουν μόνο τὰ ἀνοιχτά.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ ὑφάσματα, ἂς μὴν παραλείψωμε νὰ σᾶς ποῦμε πόσο ἐβαύμασαν οἱ ἰδιοκτῆται τῆς «Βόγκ» τὰ ὅμορφα ὑφαντά μας ποὺ εἶδαν στὴν ἔκθεσι 'Ελληνικῆς Μόδας καὶ τὰ ὡραῖα μοντέλλα τὰ ἐμπνευσμένα ἀπὸ ἑλληνικὰ κοστούμια διαφόρων ἐποχῶν.

Σ' ἐρώτησί μας ἂν νομίζουν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιβληθῇ ἡ 'Ελληνικὴ Μόδα στὸ ἐξωτερικό, ἀπήντησαν ὅτι δὲν βλέπουν τὸ λόγο γιατί νὰ μὴν ἐπιβληθῇ ἅταν ἐφοδιαστῇ ἡ ξένη ἀγορὰ μὲ τὰ ὡραῖα ἑλληνικὰ ὑφαντὰ καὶ μὲ τὰ ἑλληνικὰ κεντήματα, ποὺ τώρα πλέον συνηθίζονται ἐξαιρετικά. Θὰ δοῦμε κεντήματα σὲ θραῦσμένες τουαλέττες, ἀλλὰ καὶ κεντήματα σὲ φούστες πεταχτὰ ποὺ φοριοῦνται μὲ μπλοῦζες ἐπίσης κεντημένες.

Φούστα στενὴ ἀπὸ πράσινο λαινός. Ζακέττα σὲ σχῆμα «Καναντιὲν» ἀπὸ ὕφασμα καρρὼ μαρρὸν ἀνοιχτό, μὲ ζιλὲ ἑκάτερ.

Ντὲ-πιὲς ἀπὸ λαινὲζ καρρεδάτο ἔσπρο καὶ μαῦρο, μὲ κόκκινη δερματίνη ζώνη.

Ἡ γραμμὴ τοῦ κολοκαιριοῦ

'Η γραμμὴ τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ μοιάζῃ μὲ τὴ γραμμὴ τοῦ 1920, χωρὶς ὅμως νὰ εἶνε ἡ ἴδια. Θὰ διαφέρῃ δηλαδὴ κατὰ τοῦτο. Τὸ 1920 ἡ μέση δὲν διαγραφόταν καὶ αὐτὸ ἔκανε τὸ σῶμα ἄγαρμπο. Τώρα ὅμως τὰ φορέματα εἶνε στενὰ καὶ ἁπλὰ καὶ ἡ μέση καλὰ ὑπογραμμισμένη δίνει στὸ σῶμα καμψότητα καὶ χάρι.

'Η φούστα εἶνε στενὴ καὶ κοντὴ ἀλλὰ ἔχει στὸ πλάϊ ἕνα ἀνοιγμα γιὰ ν' ἀφίνῃ ἐλεύθερο τὸ βάδισμα. Οἱ ὦμοι εἶνε ριχτοί, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸ κορσὰζ νὰ εἶνε ἀρκετὰ φαρδὺ στοὺς ὤμους γιὰ νὰ παρουσιάζῃ χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὴ μέση.

Τὰ ἐπανωφόρια ἀκολουθοῦν πάντα τὴ ριχτὴ φόρμα, ἀλλὰ ἔχουν πολλὲς φορὲς πιέτες ποὺ προσθέτουν φαρδος στοὺς ὤμους.

Γιὰ τὰ ρεβὲρ γίνεται ἰδιαίτερη μνεία: Παρουσιάζονται πολὺ μικρὰ στὶς ζακέττες τῶν ταγιὲρ καὶ λίγο μεγαλύτερα στὰ ἐπανωφόρια.

Πολλὲς πιέτες στὰ φορέματα καὶ πολλὲς μουσλίνες σὰν παννὸ. Πολλὰ κεντήματα, κορδέλλες, δαντέλλε κ.λ.π.

Καπέλλα - κτενίσματα

Στὰ δύο αὐτὰ κεφάλαια ἡ Λοντρέζικη Μόδα παρουσιάζεται ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπὸ τὴν Παριζιάνικη.

Πρῶτα - πρῶτα τὰ χτενίσματα : Μαλλιὰ πολὺ κοντὰ κομμένα καὶ διάλου φλού, ἀλλὰ ἴσια καὶ κολλημένα. Χωρὶς νὰ παρουσιάζουν τίποτα πού νὰ θυμίζῃ ἀντρικὸ κεφάλι δὲν ἐχουν ὡστόσο οὔτε μιὰ μπουκλίτσα. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε πὼς σχεδὸν τὸ ξεχνᾶτε ὅτι δὲν βλέπετε οὔτε «πούκλες, οὔτε φλοὺ μαλλιά, τόση εἶνε ἡ ἁρμονία τοῦ χτενίσματος.

Κάποτε μερικὲς ἀφέλειες σκεπάζουν τὸ μέτωπο, κάποτε μία φράτζα σταλίζει τ' αὐτιὰ καὶ πίσω τὰ μαλλιὰ εἶνε ὁλόισα στρατὰ καὶ δίνουν μιὰ ὡραιότατη φόρμα στὸ κεφαλάκι.

Τὰ καπέλλα — ὅταν τὰ φοροῦν γιατὶ ἐὲν τὰ φοροῦν πολὺ οἱ 'Αγγλίδες — εἶνε μάλλον μικρά.

Σχεδὸν ὅλα τόκες ἢ ἁπλὲς καλότες χωρὶς μπὸρ μὲ γαρνιρίσματα τοποθετημένα σὲ ὕψος ἢ μὲ ἄλλα τοποθετημένα πίσω στὸ λαιμό.

Θὰ δοῦμε μάλιστα τὸ καλοκαίρι καὶ ἕνα γίδος μπρετὸν πιὸ μικρὸ ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἴμαστε συνηθίσει νὰ βλέπουμε ὡς τώρα.

'Υποδήματα - Κάλτσες - Κοστούμια μπάνιου

Νὰ καὶ σέ κάτι ἄλλο που διαφέρει ριζικὰ ἡ Λοντρέζα ἀπὸ τὴν Παριζιάνα: Προτιμᾶ τὰ ὑποδήματα σπὸρ γιὰ ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ μονο ὅταν φορῇ τουαλέττα ὑποβαλλει τα πόδια της στὴν τυραννία τῶν ψηλῶν τακουνιῶν. Τότε φορεῖ κι' αὐτὴ τὸ γόδες ἢ ντεκολτὲ σχήματα μὲ μπαρέτες, σανδαλα ἀπὸ λουρίδες σουέντ σὲ διάφορα χρώματα, ἀτλαζωτὰ, λαμὲ μὲ χρυσὰ τακούνια καὶ τάλτσες ἀραχνοϋφαντὲς σὲ σκοῦρα χρώματα, μὲ ἀκόμη πιὸ σκοῦρες ραφές.

Καὶ φθάνομε αἰσίως στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ ἄρρενες συνάδελφοι ἀνυπόμονοι νὰ μάθουν τί ἀποκαλύψεις θὰ τοὺς κάμουν τὰ κοστούμια τοῦ μπάνιου ρωτοῦν γι' αὐτά. Μὰ ἡ ἀπάντησις δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖ, γιατὶ εἶνε πολὺ λακωνική: Δὲν θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ μονοκόματα μαγιό, ἀλλὰ κοστούμια ντὲ πιές. Τίποτ' ἄλλο. Κι' ἔτσι τελείωσε ἡ συνάντησίς μας μὲ τοὺς ρυθμιστὰς τῆς 'Αγγλικῆς Μόδας.

Τί ν' ἀποφεύγετε

Μὴ φοράτε ποτὲ κρεμαστὸ σκουλαρίκια ἂν ἔχετε πολὺ κοντὸ λαιμό. Ἀποφεύγετε τοὺς ψηλοὺς γιακάδες καὶ ἔχετε πάντα μυτερὸ ἀνοίγμα λαιμοῦ.

—Ποτὲ νὰ μὴ φορῆτε ἐφαρμοστὰ κορσὰζ ἂν ἔχετε πολὺ στῆθος, οὔτε γιλέκα χοιμιατσιά, οὔτε μανίκια ἀγγκλάν, ἐνῶ τούναντίον ἂν δὲν ἔχετε στῆθος θὰ φορᾶτε πολλὰ μπλουζάκια καὶ θὰ στολίζετε τὸ κορσὰζ μὲ τσέπες ἢ σοῦρες.

—Γιὰ νὰ κρύψετε τὸ στρογγύλεμα τῆς πλάτης διαλέξετε ἕνα πολὺ μπουφαν μπούστο. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάμετε.

—"Αν θέλετε νὰ κρύψετε τὴ μεγάλη καμπυλότητα τῶν γοφῶν, διαλέξετε φοῦστες ἴσιες.

—"Αν εἶστε κοντή, μὴν ἐχνᾶτε ὅτι τὰ μονοκόματα φορέματα ποὺ κουμπώνουν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω εἶνε κατάλληλα γιὰ νὰ σᾶς δώσουν μπόϊ.

—"Αν εἶστε ὑπὲρ τὸ δέον ψηλὴ νὰ φοράτε δίχρωμα φορέματα, ριγὲ ὑφάσματα, μὲ ρίγες τοποθετημένες ὁριζόντια καὶ φοῦστες σὲ χτυπητὰ χρώματα μὲ σκοῦρα κορσάζ.

—"Αν ἔχετε χοντρὰ πόδια, ἡ τωρινὴ μόδα σᾶς ἐπιτρέπει ἀφοῦ λανσάρει κάλτσες σκοῦρες.

—"Αν ἔχετε ἀγαρμπο βάδισμα, μὴ φοράτε ψηλὰ τακούνια, οὔτε ἁλαφρα ὑποδήματα. Θὰ μετρίσετε τὸ μειονέκτημά σας φορῶντας ὑποδήματα σπὸρ μὲ πλατειὰ χαμηλὰ τσκαούνια.

—"Αν εἶστε στρογγυλοπρόσωπη, φοράτε καπέλλα μὲ σηκωτὰ μπὸρ καὶ χτενίζετε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ πίσω.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ρωμαντικήν : Σὲ καλό σας! "Αλλες λένε νὰ ἔχουν χρῶμα καὶ σεῖς θέλετε νὰ γίνετε χλωμή; Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω σὲ μιὰ τέτοια τάσι.

Α. Μ. 127, Πάτρας: Χαίρομαι ποὺ σᾶς ὠφέλησε ἡ λοσιόν. Τὸ καλοκαίρι μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ τὴν λοσιον τοῦ ἀγγουριοῦ. Θὰ δημοσιεύσω ὁμῶς σύντομα πῶς γίνεται.

Γιώτα Ψ. : Τὰ τὶς Βλεφαρίδες δυσκολεύομαι νὰ σᾶς δώσω συνταγή, γιατὶ φοβοῦμαι πὼς ὅσο καὶ νὰ προσέξετε μπορεῖ νὰ βλάψετε τὰ μάτια. "Οσο γιὰ τὸ σπασιμο τῶν νυχιῶν λίγο τρίψιμο κάθε βράδυ μὲ ἑνὸς λεπτὸ ἀγγουρι θὰ σᾶς ὠφελήσῃ καὶ ἂν χρησιμοποιῆτε βερνίκι σταματᾶστε τὸ λίγο καιρό.

'Απηλπισμένην Α., Πήλιον : Μπορῆτε νὰ ράψετε δυὸ τρεῖς μπλοῦζες χρωματιστές, μιὰ ἀπὸ βοτίστα, μιὰ ἀπὸ κρὲπ ντὲ σὶν καὶ μιὰ ἀπὸ κανένα νόστιμο ἐμπριμὲ μὲ σχέδια μικρὰ λαμπούδια. Γιὰ τὰ μολλιά σας δὲν σᾶς λέω τίποτε, γιατὶ δὲν συμφωνῶ γιὰ τὸ βάψιμο.

Μικρὴ βασανισμένη μαμά : Τί νὰ σᾶς συμβουλεύσω ἐγώ; Ζυγίστε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ ἐγώ; Ζυγίστε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ καὶ πάρετε μιὰ ἀπόφασι. "Αν δὲν μπορῆτε νὰ ζήσετε χωρὶς τὸν ἄντρα σας πρέπει νὰ κάμετε συμβιβασμούς. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις.

'Απογοητευμένην: Δὲν ὑπάρχει θεραπεία σ' αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει. Συχνὰ πουθενάρισμα καὶ τίποτ' ἄλλο.

Παράξενο κορίτσι: Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς προσδιορίσω οὔτε χρυσοχοεῖο, οὔτε ράφτρα σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Γράψτε μου τὴ διεύθυνσί σας νὰ σᾶς δώσω τὶς ἀπαντήσεις ποὺ θέλετε.

Λευκὴ μαργαρίτα: Γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα σας πιὸ κατάλληλη εἶνε ἡ πούδρα «Σαίρ» καὶ κραγιὸν τὸ «Μουαγιέν». "Οσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπο νὰ παίρνετε ἕνα ζωηρὸ κόκκινο.

'Αγαπούλαν Βενέζη: Μπορεῖτε νὰ φορέσετε λουστρινένια γοβάκια μὲ πολὺ χαμηλὸ τακούνι. "Οσο γιὰ τὴ μπλούζα σας νὰ προτιμήσετε αὐτὸ τὸ ἐγχώριο βαμβακομέταξο ὕφασμα ἢ μπορεῖτε νὰ πάρετε καὶ χρῶμα σετακρούτας. Τὸ κέντημα θὰ μπῆ ἢ στὸ στῆθος στρογγυλὸ καὶ στὰ μανίκια ἢ μπορεῖτε νὰ βάλετε τὸ κέντημα καὶ κατὰ μῆκος ὅλου τοῦ φορέματος ἐμπρός.

Κομψήν : Κάμετε μιὰ μπλουζίτσα ροζ λευζέρι ἀπὸ κρὲπ ντὲ σὶν μὲ γαρνίρισμα ἀπὸ ἄσπρο ἀντρ ντὲ δαντέλλα καὶ νὰ τὴν φοράτε μὲ μιὰ φούστα ἀπὸ μπλὲ ναντιὲ μοροκαίν. Νομίζω ὅτι αὐτὸ τὸ κοστούμι θὰ εἶνε χαριτωμένο γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ τὸ θέλετε.

Ραγισμένη καρδιὰ Κ. 137 : Φεσθήκατε ἀσυλλόγιστα, μὰ τώρα ὅτι ἔγινε ἔγινε. Μὴ βασανίζεστε πιὰ μ' αὐτὴ τὴ σκέψι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Γουρμπὰν ἀπὸ ψάθα καὶ βελοῦδο. Μπάντες ἀπὸ βελοῦδο κρέμονται στὸ ἕνα πλάϊ.

Γκόντον ΤΖΟΝΣΤΟΝ

Ἕνας κοινούργιος στὸρ καὶ τραγουδιστὴς

Μέσα στὴν πλήμμυρα τῶν ἠθοποιῶν, τῶν μουσικῶν, τῶν τραγουδιστῶν, τῶν χορευτῶν καὶ τῶν θαυματοποιῶν ἀκόμη, ποὺ κατακλύζουν τὴν ἀμερικάνικη κινηματογραφούπολι γι' ἀναζήτησι τύχης, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ πραγματικὰ τυχεροὶ ποὺ κατορθώνουν ν' ἀναδειχθοῦν καί, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, νὰ ἐπιπλεύσουν ὡς ἠθοποιοὶ ἢ καὶ στὰρ ἀκόμη τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μεγάλου στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ.

"Ενας ἀπ' τοὺς τυχεροὺς τῆς κατηγορίας αὐτῆς εἶναι καὶ ὁ Τζόννυ Τζόνστον, τραγουδιστὴς καὶ χορευτὴς ἀπὸ ἡλικίας τριῶν ἐτῶν, ἀλλὰ ἄγνωστος στὸ περιβάλλον τοῦ Χόλλυγουντ μέχρι τὸ 1945. Μὲ τὴν ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὴ ὅμως ἐμφάνισί του ὡς πρωταγωνιστοῦ στὸ ἐγχρωμο μουσικὸ φίλμ «Θυμᾶμαι τὰ χείλη σου», δίπλα στὴν "Εστερ Οὐίλλιαμς, ὁ Τζόννυ, ὁ νέος αὐτὸς τραγουδιστὴς καὶ ἠθοποιός, πῆρε ἀμέσως μιὰ ἀπ' τὶς καλλίτερες θέσεις ἀνάμεσα στοὺς καλλιτέχνες.

Γεννήθηκε στὴν πόλι Σαϊντ Λούϊς τοῦ Μιζοῦρι τὴν 1η Δεκεμβρίου τοῦ 1915. 'Απὸ μικρὸς ὁ Τζόννυ μόλις τριῶν ἐτῶν, ἔδειξε ἀξιόλογα προσόντα τραγουδιστοῦ καὶ χορευτοῦ. Μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ του Μάϋορα χόρευε καὶ τραγουδοῦσε πάνω ἀπὸ εἴκοσι ἑφτὰ τραγούδια.

Μεγάλωσε, σπούδασε σὲ διάφορα σχολεῖα, κέρδισε διάφορα ρεκὸρ καὶ ἔπαθλα στὸν ἀθλητισμὸ καὶ ἰδιαιτέρως στὸ μπὲζ καὶ σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν ξεκίνησε γιὰ νὰ «κατακτήσῃ τὸν κόσμο», ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, μὲ πρασόντα τὰ νειάτα του, τὸ τραγούδι του, τὸ χορό του καὶ μιὰ κιθάρα.

"Αγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων ἐπισκέφτηκε πολλὲς πόλεις τῆς 'Αμερικῆς ζητῶντας δουλειὰ στὰ διάφορα νυχτερινὰ κέντρα. Πρτὲ ὅμως δὲν πληρώθηκε περισσότερο ἀπὸ 20 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, γιατὶ ὁ συναγωνισμὸς καὶ ἡ προσφορὰ ἦταν μεγάλοι. Σ' ὁποιο κέντρο κι' ἂν γύρευε δουλειὰ ἔπαιρνε τὴν ἴδια σχεδὸν ἀπάντησι:

—Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τραγουδιστή. "Αν εἶσαι ὅμως καλὸς μποροῦμε νὰ σοῦ δώσουμε κατ 20 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Στὸ κάτω - κάτω τὴ δουλειὰ τοῦ τραγουδιστὴ μποροῦμε νά... . τὴν κάνουμε καὶ μόνοι μας. Τὸ κοινὸ μας ἐδῶ εὐτυχῶς δὲν ἔχει μεγάλες ἀπαιτήσεις!

Μὲ τὶς δυσκολίες καὶ τὴν ἀσήμαντη αὐτὴ ἀμοιβὴ συνέχισε τὴν περιπλάνησί του. Μὲ κάθε τρόπο ἤθελε νὰ διακριθῇ καὶ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα «κάτι», ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ἴδιος.

Τὸ 1940 ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ . Δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βρῇ δουλειὰ σ' ἕνα κέντρο δευτέρας τάξεως μὲ μισθὸ 35 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. 'Η φωνή του ἦταν βελούδινη καὶ μελωδικὴ καὶ ἡ κιθάρα στὰ χέρια του γινόταν παιχνίδι. 'Αργότερα, μὲ τὴ σύστασι ἑνὸς φίλου του, γύρισε μερικοὺς δίσκους γραμμοφώνου καὶ μεταξὺ τῶν τραγουδιῶν ἦταν καὶ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία του «Μπέμπυ, δὲν θέλω νὰ περπατῶ χωρὶς ἐσένα»! Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι στάθηκε ἡ αἰτία τῆς καταπονῆς ἐπιτυχίας του. "Ολοι καὶ ἴσως οἱ κοπέλλες ζητοῦσαν ν' ἀκούσουν αὐτὸ τὸ δίσκο καὶ νὰ γνωρίσουν τὸν «ἄγνωστο τραγουδιστή».

Σιγὰ - σιγὰ τ' ὄνομα τοῦ Τζόννυ ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὸ καὶ νὰ ἐπιβάλλεται. Τὸ 1941 πῆρε ἕνα μικρὸ ρόλο σ' ἕνα μουσικὸ φίλμ καὶ ἀμέσως μετὰ σ' ἕνα μεγαλύτερο.

"Υστερα ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς δοκιμαστικὲς ἐμφανίσεις, τὸν προσέλαβαν τὰ στούντιο Παραμάουντ γιὰ μερικὰ φίλμ μὲ μισθὸ 400 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. "Οταν ἔληξε τὸ συμβόλαιό του, δὲν κατόρθωσε νὰ βρῇ δουλειὰ σὲ ἄλλο στούντιο ἢ σὲ κέντρο καὶ ἔτσι ξαναγύρισε στὴ Ν. Υ. Ὀρκη. 'Εκεῖ ὅμως δὲν ἄργησε νὰ βρῇ ἐργασία σ' ἕνα καλὸ κέντρο μὲ ὅρους πολὺ εὐνοϊκούς. Πάνω ὅμως ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ δημιουργῇ ἕνα ὄνομα ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα τὸν ἔστειλε γιὰ μερικοὺς μῆνες στὸ νοσοκομεῖο, διακόπτοντας ἔτσι τὴν καριέρα του. "Οταν ἔγινε καλά, ἦταν πάλι ἀπέντερος καὶ χωρὶς δουλειά.

Μὲ τὴ μεσολάβησι μερικῶν γνωστῶν του προσελήφθη στὸ «Κάπιτολ Θήατερ» τῆς Ν. Υόρκης ὡς τραγουδιστὴς καὶ χορευτής. Δὲν ἔμεινε ἐκεῖ ὅμως πολύ, γιατί, ἕνα «λαγωνικὸ» ταλέντων ἀπὸ τὰ στούντιο τῆς Μέτρο τὸν πρόσεξε καὶ σὲ λίγο τὸν ἔφερε πάλι στὴν κινηματογραφούπολι, μὲ πολὺ καλλίτερους ὅρους αὐτὴ τὴ φορά.

Πρῶτο του φίλμ στὴ Μέτρο ἦταν τὸ ἐγχρωμο μουσικο - θεαματικὸ «"Οταν περάσουν τὰ σύννεφα», ποὺ ἐξιστόρει τὴ δραματικὴ ζωὴ τοῦ διάσημου 'Αμερικανοῦ συνθέτου Τζέρομ Κέρν. Πρωταγωνιστοῦσαν εἴκοσι ἀπὸ τὰ γνωστότερα ἀστέρια τοῦ Χόλλυγουντ. 'Ανάμεσα τους βρισκόταν καὶ ἡ ἀηδονολαλη Κάθριν Γκρέϋσον, ἡ σημερινὴ κυρία Τζόννυ Τζόνστον. 'Αμέσως μετὰ πῆρε τὸ ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ στὸ «Θυμᾶμαι τὰ χείλη σου», μὲ τὴν Οὐίλλιαμς, καὶ σ' ἄλλα δυὸ ἀκόμη φίλμ ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ προβάλλονται στὴ Ν. Υόρκη.

Ὁ Τζόννυ Τζόνστον

Ὁ γάμος τοῦ Τζόννυ μὲ τὴν ὁμορφη Κάθριν ἔγινε στὶς 21 Αὐγούστου τοῦ 1947, ὕστερα ἀπὸ στὰ στούντιο καὶ εἰδικώτερα στὸ φίλμ «"Οταν περάσουν τὰ σύννεφα». Στὸ φίλμ αὐτὸ ὁ Τζόννυ καὶ ἡ Κάθριν τραγουδοῦν μαζὶ καὶ πολλὲς σκηνὲς του ἐρμηνεύονται μόνο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυό. Πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ τὸ γύρισμα καὶ οἱ δυὸ ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Ὁ Τζόννυ εἶχε ἀγαπήσει τὴν ὁμορφιά της, τὴ χάρι της καὶ τὴ σπάνια φωνή της καὶ ἡ Κάθριν τὸν ἐξαιρετικὸ χαρακτήρα του, τὴ σοβαρότητά του, ἀλλὰ καὶ τὴ γλυκειὰ φωνή του. "Ετσι, ἕνα ἀκόμη φίλμ τοῦ Χόλλυγουντ, ἔγινε αἰτία νὰ ἑνωθοῦν δυὸ καλλιτέχνες.

Σήμερα τὸ ζευγάρι Τζόννυ Τζόνστον - Κάθριν Γκρέϋζον εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ εὐτυχισμένα τῆς ἀμερικάνικης κινηματογραφουπόλεως. Τὴν εὐτυχία τους συμπληρώνει ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ἡ Πατρίτσια - Κάθριν, ποὺ εἶναι τώρα ἑνὸς ἐτους.

Ψηλός, λεπτός, μὲ συμπαθέστατα χαρακτηριστικά, μὲ καστανὰ μελλιὰ καὶ μάτια, ὁ Τζόννυ ὑποστηρίζει ὅτι θὰ ξετυλιχθῇ ἀκόμα περισσότερο. "Οταν δὲν ἀπασχολῆται μὲ ταινίες, βρίσκεται στοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ στούντιο ὅπου ἀποτυπώνονται δίσκοι γραμμοφώνου. Κι' ὅταν δὲν εἶναι κι ἐκεῖ, ἡ Κάθριν ἔχει τουλάχιστον ποὺ θὰ τὸν ζητήσῃ στὰ γήπεδα τοῦ γκόλφ. Ντυμένος μὲ τὴ γνώριμη στολή, μ' ἕνα σάκκο στὸν ὦμο γεμάτο εἰδικὰ μπαστούνια γιὰ τὸ παιχνίδι καὶ μ' ἕναν ἄλλον στὸ χέρι μὲ μπάλλες εἶναι ἱκανὸς νὰ περάσῃ ὧρες ὁλόκληρες παίζοντας τὸ ἀγαπημένο του σπόρ. Ποτὲ του δὲν νουρδάζεται καὶ σπάνια τυχαίνει νὰ χάσῃ κανένα παιχνίδι ἀπὸ κάποιον ἀντίπαλό του. Κάποτε γύρισε τὴν 'Αμερικὴ γιὰ νὰ κερδίσῃ 30 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Σήμερα ὅ' αὐτὰ ξεχάστηκαν.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ
τοῦ Σέρλοκ-Χόλμς

Εἶχε πρότυπο τὸν ἑαυτό του

"Ενα βιβλίο ποὺ ἐξεδόθη τελευταίως στὴν 'Αμερική, μὲ τίτλο «Ἡ ζωὴ τοῦ σὲρ "Αρθουρ Κόναν Ντόϋλ», μᾶς ἀποκαλύπτει γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι ὁ Κόναν Ντόϋλ εἶχε πάρει τὸν ἑαυτό του ὡς πρότυπο γιὰ τὸν ἀθάνατο ἥρωα τῶν ἔργων του, τὸ ντέτεκτιβ Σέρλοκ Χόλμς.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ὁμοιότητα μαζί του στὸ πρόσωπο ἢ στὸ σῶμα (ἐμοιαζε μᾶλλον μὲ τὸν ἀχώριστο σύντροφο τοῦ Χόλμς, τὸ δόκτορα Οὐάτσον). Εἶχε ὅμως κι' ὁ ἴδιος τὸ ξάστερο καὶ ἀναλυτικὸ πνεῦμα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Χάρις σ' αὐτό, κατώρθωσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν βάρυνε μιὰ ἄδικη κατηγορία.

'Επρόκειτο γιὰ τὸ δικηγόρο Τζώρτζ "Ενταλζι, ἰνδικῆς καταγωγῆς, γυιὸ ἑνὸς πάστορος τοῦ ἀγγλικοῦ χωριοῦ Γκρὴτ Οὐόρλεϋ, τῆς περιφερείας τοῦ Μπίρμιγχαμ. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ λάμβαναν ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἀλλεπάλληλα ἀνώνυμα γράμματα, ποὺ περιεῖχαν ὅλα συκοφαντικὲς κατηγορίες ἐναντίον τοῦ πάστορος. Ἀφοῦ σταμάτησαν γιὰ λίγο αὐτὰ τὰ γράμματα, ξανάρχισαν πάλι τὸ 1903. Συγχρόνως, κάποιος ἄγνωστος ἄρχισε νὰ ξεκοιλιάζῃ τὰ ἄλογα καὶ τὰ βόδια τοῦ χωριοῦ, ἀνοίγοντας μιὰ μακρυὰ καὶ βαθειὰ πληγὴ στὴν κοιλιά τους.

Τὰ ἀνώνυμα γράμματα κατηγοροῦσαν γιὰ τὶς ἀσκοπες αὐτὲς ζωοκτονίες τὸ Τζώρτζ "Ενταλζι, τὸ γυιὸ τοῦ πάστορος, ποὺ βρισκόταν τότε στὸ χωριό. Οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν στὸ σπίτι του, ἔκαμαν μιὰ ἔρευνα καὶ βρῆκαν ἕνα κοστοῦμι κι' ἕνα ζευγάρι μπότες, καταλασπωμένα. Πάνω στὸ μανίκι τοῦ σακκακιοῦ ὑπῆρχαν μερικὲς τρίχες ἄλογου.

Ὁ Τζώρτζ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν κατηγορία ἐναντίον του. Τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε ἡ ἀστυνομία, φαίνονταν ἀσήμαντα. 'Αλλὰ τὰ πράγματα περιεπλάκησαν, ὅταν ἕνας γραφολόγος γνωμάτευσε ὅτι εἶχε γράψει τὰ ἀνώνυμα γράμματα ὁ ἴδιος ὁ Τζώρτζ.

Ὁ γυιὸς τοῦ πάστορος θεωρήθηκε τότε μιὰ ἐγκληματικὴ φύσις, καὶ τὸ δικαστήριο ἐξήντλησε ὅλη τὴν αὐστηρότητά του, καταδικάζοντάς τον σὲ 7 ἐτῶν φυλάκισι.

Οἱ φίλοι του ὡστόσο ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀγωνίζωνται γιὰ τὴν περίπτωσί του. Τέλος, τὸ 1906, ἐπέτυχαν ν' ἀποφυλακισθῇ, μένοντας ὅμως ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησι καὶ μὴ μπορώντας νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του.

Τσακισμένος τότε κι' ἀπελπισμένος, ὁ Τζώρτζ ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Κόναν Ντόϋλ. Κι' αὐτὸς τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ κάνῃ ὅ,τι μποροῦσε, γιατὶ ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητά του.

Πράγματι, ἐπὶ ὀχτὼ μῆνες (ἀπ' τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1906 ὡς τὸν Αὔγουστο τοῦ 1907) ἀσχολήθηκε συστηματικὰ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, κι' ἐπιτέλους ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητα τοῦ "Ενταλζι, κι' ἀνακάλυψε τὸν πραγματικὸ ἔνοχο.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε συγκεντρώσει τὰ στοιχεῖα του, ἕνα πρὸς ἕνα, θυμίζει τὶς μεθόδους τοῦ Σέρλοκ Χόλμ. 'Απέδειξε πρῶτα ὅτι ὁ "Ενταλζι ἔπασχε ἀπὸ ἕγα ἐλάττωμα τῆς ὁράσεως, ὅτι δὲν ἔβλεπε καθόλου τὴ νύχτα, κι' ὅτι ἑπομένως ἦταν ἀδύνατον νὰ γύριζη στὸ ὕπαιθρο, μέσα στὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ ξεκοιλιάζῃ τὰ ζῶα.

"Επειτα διαπίστωσε μὲ χημικὴ καὶ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι ὅτι ἡ μαύρη λάσπη, ποὺ εἶχε βρεθῇ στὰ ροῦχα καὶ τὶς μπότες τοῦ δικηγόρου, διέφερε πολὺ ἀπ' τὸ κοκκινωπὸ χῶμα τοῦ τόπου τῆς τελευταίας ζωοκτονίας γιὰ τὴν ὁποία τὸν κατηγόρησαν.

Τέλος, προκάλεσε τὶς γνωματεύσεις διακεκριμένων γραφολόγων, ποὺ βεβαίωναν ὅτι τὰ ἀνώνυμα γράμματα δὲν εἶχαν γραφῆ ἀπ' αὐτόν.

Μπροστὰ σὲ τόσα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, οἱ ἀγγλικὲς ἀρχὲς ἀναγκάστηκαν νὰ δώσουν χάρι στὸν "Εντζαλζι — χωρὶς ὡστόσο νὰ δεχθοῦν νὰ καταδιώξουν τὸν ἔνοχο ποὺ τοὺς ὑπεδείκνυε ὁ Ντόϋλ.

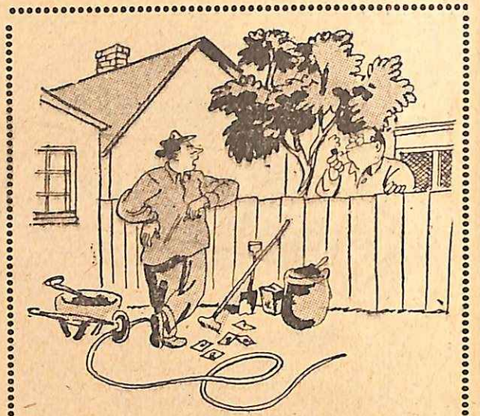
"Ετσι, ὁ πατέρας τοῦ Σέρλοκ Χόλμς ἀποκατέστησε τὴν τιμή, τὴν ὑπόληψι καὶ τὸ ἐπαγγελματικὸ στάδιο τοῦ νέου δικηγόρου.

"Ενα μῆνα ἀργότερα, τὸν κάλεσε στοὺς γάμους του, ποὺ ἦταν τὸ τέρμα ἑνὸς ρομαντικοῦ εἰδυλλίου. Γιατὶ — ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ — ὁ Κόναν Ντόϋλ εἶχε στὴ ζωὴ του ἕνα μυστικὸ καὶ συγκινητικὸ ἐρωτικὸ ρομάντσο.

Τὸ 1897, εἶχε γνωρίσει τὴν Τζὶν Λέκι, μιὰ κοπέλλα μὲ ἐκθαμβωτικὴ �μορφιά, μὲ χρυσόξανθα μαλλιά, ματια γαλανὰ καὶ μαγευτικὸ χαμόγελο. Ἕνα σφοδρὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα ἕνωσε ἀμέσως τὶς δυὸ καρδιές τους. Δυστυχῶς ὅμως, ὁ Ντόϋλ ἦταν ἤδη παντρεμένος, αἰσθανόταν στοργὴ καὶ σεβασμὸ γιὰ τὴ γυναίκα του καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν πληγώσῃ ζητώντας διαζύγιο.

Ἡ Τζὶν κατάλαβε... Καὶ δέχτηκε νὰ διατηρήσουν πλατωνικὲς ἐρωτικὲς σχέσεις. Ἡ γυναίκα τοῦ Ντόϋλ δὲν ἀντελήφθη ποτὲ τὸ παραμικρό. Κι' αὐτὴ ἡ κατάστασι συνεχίστηκε ὡς ὅτου ἡ Λουίζα Ντόϋλ πέθανε, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1906. Καὶ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1907 ὁ Ντόϋλ καὶ ἡ Τζὶν ἐνώθηκαν μὲ τὸ δεσμὸ τοῦ γάμου.

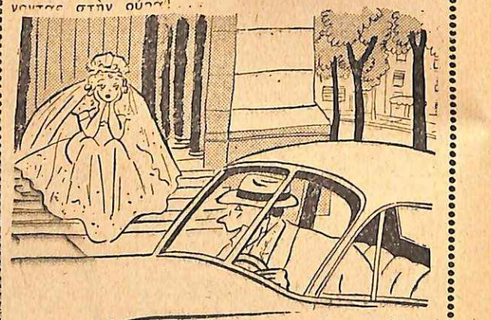

— Πρόκειται νὰ φυτέψω τον κῆπο μου... Πές μου τί προτιμοῦν οἱ κόττες σου!...

ΘΡΑΣΟΣ!...

— Πρὶν νὰ κλείσω, θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν μεγάλη ὑπομονὴ καὶ τόξι ποὺ δείξατε περιμένοντας στὴν οὐρά!...

— Μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, δεσποινίς;

— Νάξερες τί θησαυροὺς κρύβει αὐτὴ ἡ κουβέρτα!...

Τὴν σκότωσε ὁ ἄντρας της;

Τὸ αἴνιγμα ΜΙΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ

Ἡ ὑπόθεσις τῆς δολοφονίας τῆς Τζούλιας Οὐάλλας ἦταν μοναδικὴ στὸ εἶδος της, στὰ χρονικὰ τῆς ἀγγλικῆς δικαιοσύνης. Γιατὶ κάθε λεπτομέρεια ποὺ ἀποτελοῦσε στοιχεῖον ἑνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου συζύγου της, μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ συγχρόνως καὶ μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός του. Ἂς ἰδοῦμε ὅμως τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ποὺ ἀπασχόλησε τόσους περίφημους συγγραφεῖς, νομομαθεῖς καὶ ἐγκληματολόγους. Ὁ Οὐίλλιαμ Χέρμπερτ Οὐάλλας ἦταν ἕνας ἄντρας μεσόκοπος, μειλίχιος, γλυκομίλητος, μὲ ἀσημένια μαλλιά, ψηλὸ κολλάρο καὶ χρυσᾶ ματογυάλια. 'Εργαζόταν ἀρκετὰ καλὰ ὡς πράκτωρ ἀσφαλειῶν κι' ἦταν παντρεμένος ἀπὸ 18 χρόνια. "Οταν ἡ γυναῖκα του τὸν ἐκούραζε πολὺ μὲ τὶς παραξενιές της, τὴν ἄφινε νὰ γκρινιάζῃ μόνη της καὶ πήγαινε νὰ παίξῃ σκάκι στὴ λέσχη του.

Τὸ βράδυ τῆς 19ης 'Ιανουαρίου 1931, κατὰ τὶς 7, κάποιος τὸν ζήτησε τηλεφωνικῶς σ' αὐτὴ τὴ λέσχη. Μιὰ σερβιτόρα, ποὺ ἔτυχε νὰ σηκώσῃ τὸ ἀκουστικό, ἀπάντησε ὅτι ὁ κ. Οὐάλλας δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη.

— Πέστε του ὅτι τὸν ζήτησε ὁ κ. Καλτράου... εἶπε μιὰ μακρυνὴ φωνὴ στὸ τηλέφωνο. Θέλω νὰ κάνω μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς. Παρακαλῶ τὸν κ. Οὐάλλας νάρθῃ αὔριο τὸ βράδυ στὸ σπίτι μου. 'Η διεύθυνσίς μου εἶνε Μένλοβ Γκάοντενς, ἀριθμὸς 25.

Σ' ἕνα τέταρτο, ἔφτασε ὁ Οὐάλλας. 'Η σερβιτόρα τὸν πληροφόρησε γιὰ τὸ τηλεφώνημα. "Επειτα ὁ ἀσφαλιστὴς ἔπαιξε σκάκι ἐπὶ 2 ὧρες, καὶ κατὰ τὶς 9½ ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του.

Τὸ ἄλλο βράδυ, στὶς 6.45΄, ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄγνωστό του κ. Καλτράου. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ βρῇ κανένα πρόσωπο μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. 'Ωστόσο, διάφοροι καταστηματάρχες, πόλισμαν, κλπ., τὸν εἶδαν νὰ περιπλανᾶται ἐπὶ πολλὴν ὥρα ψάχνοντας σ' ἐκείνη τὴ γειτονιά. Εἶχε πέσει λοιπὸν θῦμα κάποιου ἀνόητου φαρσέρ;...

Πάντως, γύρισε σπίτι του ἄπρακτος κατὰ τὶς 8.45΄. Βρῆκε κλειδωμένη τὴν ἐξώπορτα. Χτύπησε, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄνοιξε κανείς — ὅπως βεβαίωσαν μερικοὶ γείτονες ποὺ ἔτυχε νὰ περνοῦν ἀπὸ κεῖ. Τέλος, δοκίμασε τὴν πίσω πόρτα κι' εἶδε πὼς ἦταν ξεκλείδωτη.

Μπῆκε ἀπὸ κεῖ στὸ σπίτι, ἔψαξε παντοῦ, φώναξε τὴ γυναῖκα του, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀπάντησι. Τέλος, ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ σ' ἕνα σαλόνι, ποὺ δὲν τὸ χρησιμοποιοῦσαν σχεδὸν ποτέ. Μόλις ὅμως πέρασε τὸ κατῶφλι κι' ἄναψε ἕνα σπίρτο, εἶδε τὴ Τζούλια σωριασμένη στὸ πάτωμα, νεκρή! Κάποιος τὴν εἶχε χτυπήσει ἐπανειλημμένως στὸ κεφάλι μ' ἕνα βαρὺ ἀντικείμενο— ποὺ δὲν βρέθηκε πουθενά.

Τὸ φόρεμά της, μιὰ ρόμπα πεσμένη κάτω ἀπ' τὸ πτῶμα της, τὸ χαλί, τὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ, οἱ τοῖχοι, τὰ ἐπιπλα, ὅλα μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι ἦσαν λεκιασμένα ἀπ' τὸ αἷμα της, ποὺ εἶχε τιναχτῆ ὁλόγυρα, καθὼς ὁ δολοφόνος τὴ χτυποῦσε μὲ μανία...

Δίχως νὰ χάσῃ ὡστόσο τὴν ψυχραιμία του, ὁ Οὐάλλας φώναξε τοὺς γείτονες, τοὺς ἔδειξε τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο θέαμα, κι' ἔπειτα κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα. "Οταν ἔφτασε σὲ λίγο ἡ ἀστυνομία, τὸν βρῆκε σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἀκόμη, ἀτάραχο, μὲ τὴ γάτα του πάνω στὰ γόνατά του...

Διατήρησε τὴν ἡρεμία του σ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν ἀνακρίσεων, ποὺ συνεχίζονταν μέρα καὶ νύχτα. Δὲν ταράχθηκε ἀκόμη κι' ὅταν τὸν κατηγόρησαν ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὴ γυναῖκα του.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐκδοχὴ τῆς ἀστυνομίας, εἶχε κάμει ὁ ἴδιος τὸ τηλεφώνημα στὴ λέσχη γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλάζοντας τὴ φωνή του. Χάρις σὲ μιὰ τυχαία σύμπτωσι, οἱ τεχνικοὶ τῆς τηλεφωνικῆς ἑταιρείας μπόρεσαν νὰ καθορίσουν ὅτι τὸ τηλεφώνημα ἐκεῖνο εἶχε γίνει ἀπὸ ἕνα δημόσιο τηλεφωνικὸ θάλαμο, ποὺ ἀπεῖχε 400 μέτρα μόνον ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ἀσφαλιστοῦ, καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ κεῖ ὁ Οὐάλλας, πηγαίνοντας στὴ λέσχη.

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὁ Οὐάλλας ἔφτασε ἐνωρὶς στὸ σπίτι του, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του γιὰ ν' ἀλλάξῃ δῆθεν κοστοῦμι, γδύθηκε τελείως καὶ φόρεσε μιὰ ρόμπα τῆς γυναίκας του. Κατέθηκε τελείως καὶ φόρεσε μιὰ ρόμπα τῆς γυναίκας του. Κατέβηκε ὕστερα στὸ σκοτεινὸ σαλόνι καὶ φώναξε τὸ θῦμα του. Μόλις μπῆκε ἡ Τζούλια, τὸν κύτταξε ἔντρομη. 'Εκεῖνος ὥρμησε ἐναντίον της, τὴ χτύπησε πολλὲς φορὲς στὸ κεφάλι καὶ τὴ σκότωσε. Ξαναγύρισε ἔπειτα στὸ δωμάτιό του, ὁλόγυμνος, πλύθηκε καλά, ντύθηκε κι' ἔφυγε, γιὰ ν' ἀναζητήσῃ δῆθεν τὸν ἀνύπαρκτο πελάτη του. Στὴ διαδρομή, εἶχε πετάξει κάπου τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος: μιὰ σιδερένια ράβδο, μήκους 40 πόντων, ποὺ — ὅπως κατέθεσε στὴν ἀνάκρισι μιὰ παραδουλεύτρα — βρισκόταν πάντα μέσα στὸ σαλόνι, γιὰ τὸ σκάλισμα τῆς φωτιᾶς τοῦ τζακιοῦ.

"Ολη ἡ κοινὴ γνώμη εἶχε ἐξεγερθῇ ἐναντίον τοῦ στυγεροῦ ἐγκληματίου. Ὁ δικηγόρος Μόνρο, ποὺ εἶχε διορισθῇ συνήγορός του, καταλάβαινε ὅτι ὁ πελάτης του θὰ ἦταν χαμένος, ἂν

Μόλις μπῆκε ἡ Τζούλια ὥρμησε ἐναντίον της καὶ τὴ χτύπησε πολλὲς φορὲς στὸ κεφάλι.

δὲν ἀνελάμβανε τὴν ὑπεράσπισί του ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλείτερους ποινικολόγους τοῦ Λονδίνου. Ποιὸς ὅμως θὰ τὸν πλήρωνε; Οἱ οἰκονομίες τοῦ Οὐάλλας ἦσαν 400 λίρες ὅλες - ὅλες, κι' ἕνας μεγάλος δικηγόρος θὰ ζητοῦσε γιὰ ἀμοιβή του 1500 λίρες τὸ λιγώτερο...

Ὁ Μόνρο σκέφθηκε τότε ν' ἀποταθῇ στὸ σωματεῖο τῶν ἀσφαλιστῶν, στὸ ὁποῖο ἀνῆκε ὁ Οὐάλλας. 'Αλλὰ ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου ἀρνήθηκε νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ ἕναν κακοῦργο.

Μιὰ ἔμπνευσις πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ Μόνρο.

— Νὰ τὸν δικάσετε σεῖς οἱ ἴδιοι! πρότεινε. 'Εγὼ θὰ γίνω εἰσαγγελεὺς καὶ συνήγορος συγχρόνως. Θὰ σᾶς παρουσιάσω τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως. "Επειτα ἐσεῖς θὰ κρίνετε καὶ θ' ἀποφασίσετε...

'Η παράξενη πρότασί του ἔγινε δεκτή. Κι' ἔτσι, στὰ γραφεῖα τοῦ σωματείου, ἔγινε μιὰ «δίκη» μοναδικὴ στὸ εἶδος της. Εἴκοσι ἀπ' τὰ στοιχεῖα ποὺ βάρυναν τὸν κατηγορούμενο.

— Καὶ τώρα γίνομαι συνήγορος! συνέχισε. Πρῶτον, τὸ πλαστὸ τηλεφώνημα δὲν ἀποτελεῖ ἐνδειξι ὑπερ τοῦ πελάτου ποιοῦσε βέβαια αὐτὸ τὸ τηλέφωνο, κοντὰ στὸ σπίτι του, ὅπου εἶνε ὅτι τὸ μεταχειρίσθηκε ὁ ἀληθινὸς δολοφόνος γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ. "Αλλωστε, ἡ σερβιτόρα κατέθεσε ὅτι ἡ φωνὴ στὸ τηλέφωνο ἦταν ἄγνωστη.

»Στὶς 6.30΄, ὁ γαλατᾶς εἶχε μιλήσει μὲ τὴ Τζούλια στὴν πόρτα της. 'Ο Οὐάλλας ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι στὶς 6.45΄. Πῶς ἦταν δυνατόν, μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, νὰ χτυπήσῃ τὴ γυναῖκα του στὸ κεφάλι 21 φορές, νὰ πλυθῇ ὁλόκληρος, νὰ ντυνωμάτευσε ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε χτυπήσει τὸ θῦμα μὲ ἄγρια μανία. 'Αλλὰ ὁ Οὐάλλας εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μαλακὸς, ἥρεμος, ποὺ ἔζησε 52 χρόνια χωρὶς νὰ βλάψῃ κανένα.

»Τέλος — τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα — τί εἶχε νὰ ὠφεληθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; "Οπως διαπιστώθηκε στὴν ἀνάκρισι, δὲν μισοῦσε τὴ γυναῖκα του, οὔτε εἶχε σχέσεις μὲ καμμιὰ ἄλλη. Οἱ χρηματικοὶ λόγοι ἀποκλείονται ἐπίσης. Γιατὶ λοιπὸν νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του; Γιὰ νὰ μείνῃ ὁλομόναχος στὴ ζωή;...

"Επειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγόρευσι, οἱ 20 «ἔνορκοι» κήρυξαν τὸν Οὐάλλας καὶ τὸ σωματεῖο μάζεψε μὲ ἔρανο μεταξὺ τῶν μελῶν του τὰ λεπτὰ ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὸ δικηγόρο.

'Η δίκη τοῦ Οὐάλλας κράτησε 4 ἡμέρες καὶ τελείωσε μὲ ταν καταδίκη του εἰς θάνατον. 'Αλλὰ ὁ συνήγορός του κατέθωώθηκε παιμψηφεί.

"Αποτραβήχτηκε τότε σ' ἕνα μικρὸ ἐξοχικὸ σπίτι, ποὺ τὸ ἐφωδίασε μὲ κουδούνια κινδύνου. Εἶχε ὁπλισμένους, σ' ὅλα τὰ δωμάτια. Γιατὶ — ὅπως ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό του — ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς Τζούλιας θὰ ἐπιχειρούσε νὰ σκοτώσῃ κι' αὐτόν. "Εζησε ἔτσι 2 χρόνια ἀκόμη, κι' ἔπειτα πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

Ὁ δράστης τῆς δολοφονίας τῆς Τζούλιας Οὐάλλας δὲν ἀνακαλύφθηκε ποτέ. "Ηταν ἄραγε ὁ ἄντρας της; Κανεὶς δὲν μπόρεσε ὡς σήμερα ν' ἀπαντήσῃ μὲ βεβαιότητα σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι...

Οἱ λυπάδες τῆς Ἐφταλίας

Τὸ κόλπο

Ἡ Ἐφταλία βρῆκε δυὸ ραβασάκια ποὺ ξέχασε ὁ Νικολάκης στοῦ Βρακιοῦ του τὴν τσέπη:

«...Εἶμαι χήρα, νέα κι' ὄμορφη,κι' ἔχω σεβντὰ καὶ μεράκι ν' ἀγαπηθῶ κι' ἀπὸ σένα. Ἔλα τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία Νικολάκη μου...»

Καὶ στ' ἄλλο τοῦγραφε:

«...Πέρασα ἀπ' τὸ σπίτι σου κι' ἤσουν ἀξούριστος, μεθυσμένος, καὶ βρώμικος, καὶ τὸ πιὸ κοῖ-

δικο καυγαλάντιζες μὲ τὴν Ἐφταλία, γιατί;... Ντράπηκα γιὰ λογαριασμό σου, Νικολάκη μου».

—Ἤδοὶ θὰ λωλαθῶ!... ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία κι' ἤπεσε ξερή, κι' ἤστρωσε τὸ νταμπάνι μὲ τσοὶ σάρκες τση.

Ὅταν τέλος τὴν συνεφέρανε ξεπόρτισε, καὶ γκιζτισμένη παραμιλοῦσε κι' ἤλεγε:

— Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ νταγιαντίσω ντουγιαντάν! Θὰ τὸν σκοτώσω, καὶ θὰ σκοτωθῶ!

Κι' ἔτσι ὅπως γκουστουροῦσε ἤφταξε σὲ μιὰ σπετσαρία, κι' ἀπ' τὸ μεράκι τση μουρμούριζε:

— Θὰ πάρω ἄκουα - φόρτε, καὶ θὰ τοῦ σαβουρντίσω τοῦ μουρντάρη τ' ἄπιστου.

Δὲν εἶχε ὅμως τὸ κουράγιο νὰ μπῆ, κι' ἀναποφάσιστη προχώρησε λίγο. Πλάϊ ἦταν ἕνα μαγαζὶ νεωτερισμῶν. "Αν καὶ δὲν ἤτανε σὲ θέσι ν' ἀγοράσῃ τίποτα, στάθηκε καὶ κύτταξε μηχανικὰ στὴν βιτρίνα. 'Απ' οὖλες μιὰ τσάντα μὲ μακρυ λουρὶ μπεγέντισε.

—"Ἐχω κι' ἄλλες σὲ κουαλιτέ, καὶ κολόρι πολὺ καλύτερο εἶπε ὁ ὑπάλληλος.

Κι' ἐπειδὴ τὸ μαγαζὶ εἶχε κεσάτια καὶ τὴν εἶδε διστακτικὴ συνέχισε:

— Πέρασε μαντάμ... μὴ ντιρίεσαι. "Θέλω πολὺ νὰ μοῦ πῆς τὴν γνώμη σου.

— Καλέ, ἄσε με στὰ ντέρτια μου, τοῦπε ἀπελπισμένη ἡ Ἐφταλία.

—"Α! πολὺ σᾶς πηγαίνει... Εἶστε τρὲ ζολί, γι' αὐτὸ θὲς γιὰ ρεκλάμα, θὲς γιὰ νὰ μοῦ κάντε σεφτὲ θὰ σᾶς τὴν ἀφήσω μόνον ἑκατὸ χιλιάδες!

— Σ' αὐτὴ τὴν τιμὴ, θὰ σᾶς τὴν ἀφήσω κι' ἐγώ... καὶ θὰ φύγω, τοῦ φώναξε ἡ Ἐφταλία καὶ χαμογέλασε ἀνόρεξα. Ἐμένα τὸ χαρτζιλήκι μου—συνέχισε μάξους ἡ κατεργάρα — εἶναι οὖλα κι' οὖλα δυὸ εἰκοσάρικα.

Κι' ὁ μαγαζάτορας ποὖχε χασαπαραδιὰ στρέχτηκε.

Κι' ἔτσι ἡ Ἐφταλία ἀποσβολώθηκε, εἶχε συμφωνήσει πιά. Πλέρωσε λοιπόν, πῆρε τὴν τσάντα, κι' ἤφυγε μὲ φουσάντο. Κι' ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὸ πάσσο, καὶ τὸ σκέρτσο τση, ἤτανε σύνθημα συναγερμοῦ.

— Χαλάλι του αὐτουνοῦ ποὺ σ' ἔχει νταρντάνα μου! τσ' ἤλεγε ὁ ἕνας.

—'Εγὼ θὰ σὲ χηρέψω, κι' ὕστερα θὰ σὲ κλέψω! μουρμούριζε ὁ ἄλλος.

"Αξαφνα ἐκεῖ ποὺ πήγαινε σεινάμενη κουνάμενη καρσιλάντισε τὸν πεθερό τση καὶ ξεφώνισε:

—"Αχ πατέρα! 'Ο Νικολάκης μου μ' ἀπατᾶ. Εἶναι ξελογιασμένος μὲ μιὰ χήρα, νὰ καὶ τὰ ραβασάκια τση.

Κι' ὁ πεθερός τση σκασμένος στὰ γέλια τσ' ἀπάντησε:

— Μὴ φοβᾶσαι, Φταλία μου, ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό: αὐτὰ ἐγὼ βάζω καὶ τοῦ τὰ γράφουνε, γιατὶ θέλω νὰ γίνῃ θρῆσκος, ναμουσλῆς, γιαβάσης, δὲν νταγιαντᾶ νὰ σὲ ρεντικουλάρῃ, θέλω νάναι πλάϊ σου ἕνας τσελεμπῆς! γιατὶ ἔχεις ἀσικλήκι, καὶ κεμπαρλήκι, εἶσαι ἡ Ἐφταλία ἡ πιὸ σαντουπρέπει Σμυρνιά!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

"Ολο τὸ κόσμος μὲ δόσεις πουλάει, τζάνουμ. Σουρπουΐτσα μεγάλο μηχανὴ ἄνοιξε, μαγαζιὰ πηαίνει, πιράματα ἰψωνίζει, φουστάνια - μουστάνια, κάλτσες - μάλτσες, παπούτσια - μαπούτσια, σουτιὲν - μουτιέν, κάθε μέρα ἰσπίτι ἔρχεται, πακέττα κρατάει.

— Τί εἶνε αὐτά, κούζουμ;

— Κομπιναιζόν, μοῦ λέει.

— Πόσο ἰπῆρες, γιάβρουμ;

— Δέκα ἰλιάδες.

— Δέκα ἰλιάδες ἔνεται κομπιναιζόν, μπέ; Σουρπουΐτσα, ψέμματα νὰ μὴ λές.

Σουρπουΐτσα γελάει, ἰγκαλιὰ μὲ παίρνει, μάτς - μούτς, κουβέντες λέει :

— Μὲ δόσεις, Καραμπετάκι μου. Προκαταβολὴ ἔδωσα.

"Υστερα πάλι ἔρχεται, τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλο πακέττο κρατάει.

— Βάϊ - βάϊ, ὑναῖκα, ἄλλο φώνια ἔκανες πάλι; Τί εἶνε αὐτά, τζάνουμ;

— Παπούτσια, μοῦ λέει.

— Πόσο ἰπῆρες;

— Εἴκοσι ἰλιάδες.

— Εἴκοσι ἰλιάδες ἔνονται παπούτσια, γιάβρουμ; Ψέμματα λέει.

Σουρπουΐτσα πάλι γελάει, πάλι ἰγκαλιὰ μὲ παίρνει, μάτς - μούτς κάνει.

— Καραμπετάκι, λέει, μόνο εἴκοσι ἰλιάδες ἔδωσα, παπούτσια μὲ δόσεις ἰπῆρα. Ντὲν θέλω νὰ σὲ ἰπιβαρύνω. Καλὰ δὲν κάνω, χρυσό μου Καραμπετάκι;

"Υναῖκα μου πολλὰ ἰλαττώματα ἔχει, ζηλιάρα ἔνεται, γκρινιάρα ἔνεται, ἄμα τσὸκ μαλαγάνα εἶνε. Ἄμα χεράκια της λαιμό μου τυλίγει, καρντιά μου ἰπαίρνει. Ἐγὼ ὅπου βρῶ ἄλλη ὑναῖκα, ντὲν ἀφίνω, ἄμα Σουρπουΐτσα μου πολὺ τὴν ἀγαπῶ. "Ολα τὰ κέφια μὲ ἰκάνει.

Τί νὰ κάνω;

Δόσεις - μόσεις, ὅλα τὰ δέχομαι, καμπαρτίνα μοῦ παίρνει.

"Αμμμμα αὐτὸ τὸ μηχανὴ χίτς, μπέ, σὲ καλὸ ντὲν μοῦ ἰβγήκε. Μῆνας ἰτελείωσε, πόρτα μου χτυπάει:

— Τί θέλεις, μπέ;

— Δόσι νὰ πληρώσῃς.

— Τί δόσι, τζάνουμ;

— "Υναῖκα σου κάλτσες ἰπῆρε.

Δόσι πληρώνω, πόρτα ξαναχτυπάει. "Αλλος ζητάει δόσι, ὕστερα ἄλλος ἄλλη δόσι, ὕστερα πάλι ξανὰ - μανὰ δόσι, ἀμμμόν, τί κακὸ εἶνε τοῦτο, οὐρὰ στὸ μαγαζί μου, δόσεις ζητάνε, οὐρὰ στὸ ἰσπίτι μου, δοσινοὺν παρασὶ ἰστίορλαρ. Καταλαβαίνεις; "Ολοι παράδες ζητάνε, πιράμα δὲν παίρνω, παρὰ δίνω, παρὰ ξαναδίνω, ἀμμμόν, τί εἶνε τοῦτο, μπέ, μαλλιά μου τιραβάω, τιρέλλα μοὖρχεται.

Καὶ τὸ λοιπὸν πιροχτὲς καμπαρντίνα μου φοροῦσα. 'Αντρίκο μὲ πλησιάζει :

— Καλημέρα, μοῦ λέει.

— Καλημέρα, τοῦ λέω.

— Δόσι, μοῦ λέει.

— Μπέ, ἀμάν, τοῦ λέω, τί δόσι θέλεις πάλι;

— Καμπαρντίνα, λέει.

— Ντὲν ἔχω, λέω.

— "Αμα ντὲν ἔχεις νὰ ἰπληρώσῃς καμπαρντίνα βγάλε.

Θυμωμένος ἴνουμαι :

— Βαΐ ἐσόγλου ἐσέκ, λέω, καμπαρντίνα ἀπὸ πάνω μου θὰ βγάλης;

— Ναί, μοῦ λέει.

Χέρι του ἀπιλώνει καμπαρντίνα νὰ μοῦ βγάλῃ. Χέρι μου ἀπιλώνω, καρπαζιὰ νὰ δίνω. Χέρι του ἀπιλώνει καμπαρντίνα μοῦ τιραβάει. Χέρι μου ἀπιλώνω γοροθιὰ τοῦ δίνω. Μαλλιὰ - κουβάρια ἰνόμαστε, δρόμο κυλιόμαστε, κόσμος μαζεύεται, ἰστυνομία τιρέχει βαΐ - βαΐ - βάϊ μασκαράδες ἰνήκαμε!...

— 'Αστυφύλακα ἐφέντη, λέω, καμπαρντίνα μου ἰστίορ.

— Μίλα ἰλληνικὰ μπέ, φωνάζει. Τί θὰ πῇ ἰστίορ;

— Θέλει.

— Καὶ γιατὶ θέλει τὸ καμπαρντίνα σου;

— Δόσι δὲν ἐπλήρωσα.

— Δόσι δὲν ἐπλήρωσες, καμπαρντίνα πίσω νὰ δίνῃς.

Καὶ καμπαρντίνα μου παίρνει, ὑμνὸ μὲ ἀφίνει, ρεζίλης ἔϊνα, ἄμμμα ἄλλη φορὰ ὅποιος γιὰ δόσι μοῦ μιλάει, μοῦτρα του θὰ ἰσπάσω! Μὰ τὸ Θεὸς σοῦ λέω. 'Αναντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πεκοπίκα

Βιβλία

Τί εἶπες, Θανασάκη μου; Νὰ σοῦ δανείσω μερικὰ βιβλία γιὰ διαβάσῃς; "Οχι, πουλάκι μου! Σὲ ἐμειδίασαν. Καὶ σὲ ἐμειδίασαν οἰκτρῶς, ἂν σοῦ εἶπαν πὼς ἐγὼ ἀνήκω στὴν κατηγορία τῶν ἡλιθίων ποὺ δανείζουν βιβλία. "Οχι βιβλία δὲν δανείζω, ἀλλὰ οὔτε παληὰ ἐφημερίδα. Τὴν καίω, τὴ σχίζω, τὴν πετάω στὰ σκουπίδια, ἀλλὰ γιὰ διάβασμα δὲν τὴ δίνω. Καὶ θὰ δώσω βιβλία; "Οχι, πουλάκι μου!

Πῶς; Γιατὶ δὲν δίνω; Γιὰ τρεῖς λόγους πολὺ ἁπλούς: Πρῶτον γιατί, κατ' ἀρχὴν δὲν δανείζω τίποτα, οὔτε ἕνα λουμίνι γιὰ τὸ καντῆλι. Δεύτερον γιατὶ τὰ βιβλία τάχω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Καὶ τρίτον γιατὶ δὲν εἶμαι κορόϊδο νὰ συντείνω ἐγώ, μὲ τὰ δικά μου βιβλία, νὰ σχηματίσῃς ἐσὺ τὴ βιβλιοθήκη σου, κατὰ τὸ γνωστὸ σύστημα ἐκείνων ποὺ δανείζονται βιβλία. "Αν σοὖχη περάσει τέτοια ἰδέα ἀπὸ τὸ λίγο μυαλό σου, βγάλτη καὶ διάγραψέ με ἀπὸ τὸν κατάλογο.

Πῶς; Θὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃς, λέει; Δὲν τὰ παρατᾶς ρὲ Θανασάκη; Ποιὰ νὰ ἐπιστρέψῃς; Δὲν βλέπω, νομίζεις στὰ μάτια σου τὸν καταχθόνιο σκοπό σου; Τὸ σχέδιό σου εἶναι νὰ σοῦ δώσω πεντέξη βιβλία τάχα γιὰ νὰ τὰ διαβάσῃς, κι' ὕστερα νὰ ξεχάσῃς νὰ τὰ φέρῃς. Καὶ νὰ σοῦ λέω «Θανασάκη τὰ βιβλία» καὶ νὰ μοῦ λὲς «συγγνώμην καὶ τὰ ξέχασα» «κι' ἀκόμα δὲν τὰ διάβασα» καὶ «τάδωσα στὴν ξαδέρφη μου νὰ τὰ διαβάσῃ κι' ἐκείνη» καὶ ὕστερα νὰ βαρεθῶ νὰ στὰ ζητάω καὶ νὰ κατακυρωθοῦν σὲ σένα. Τὸ γνωστὸ σύστημα, εἶπαμε. Βιβλίο ποὺ δανείζεται δὲν ἐπιστρέφεται. "Η μήπως μοῦ ἐπέστρεψες ἐκεῖνο τὸ πενηντάρι ποὺ σοῦ εἶχα δανείσει πέρσυ, γιὰ νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς καὶ τὰ βιβλία. "Οχι. "Η θὰ τὰ κρατήσῃς γιὰ νὰ πλουτίσῃς τὴ βιβλιοθήκη σου, ἢ θὰ τὰ πᾷς γιὰ πούλημα πίσω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

'Αλλὰ κι' ἂν ὑποτεθῇ ὅτι μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃς, ξέρω ἐγὼ σὲ τὶ βρωμόχερα θὰ πέσουν καὶ σὲ ποιὰ κατάσταση θὰ μοῦ τὰ φέρῃς πίσω; Μπορεῖ νὰ μοῦ τὰ φέρῃς ξεσχισμένα, μπορεῖ τὰ φύλλα νἄχουν λαδιὲς καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι γεμάτα ποιὸς ξέρει μὲ τί εἴδους δισεκατομμύρια μικροβίων. Καὶ θὰ πρέπῃ ἢ νὰ τὰ πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἢ νὰ τὰ στείλω στὸ δημόσιο ἀπολυμαντήριο. Λοιπόν, κομμένο κι' ἀπὸ κεῖ!

Τί ἔκανε, λέει; Θὲς νὰ διαβάσῃς καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ διαβάσῃς; Τί λὲς πουλάκι μου; Τὰ βιβλιοπωλεῖα εἶναι γεμάτα. "Αν σ' ἔχῃ πιάσει μανία γιὰ διάβασμα, βάλε μερικὰ ταλληράκια στὴν τσέπη καὶ ἔμπα σὰν κύριος στὸ πρῶτο βιβλιοπωλεῖο ποὺ θὰ βρῇς, νὰ διαλέξῃς ὅ,τι τραβάει ἡ ψυχή σου. 'Απὸ βαθειὰ φιλοσοφία μέχρι Ναστρεδὶν Χότζα.

Πῶς; Δὲν ἔχεις λεφτὰ περισσευούμενα; Γιὰ μπῦρες πῶς ἔχεις; Κόψε τὶς μπῦρες κι' ἀγόραζε βιβλία! "Α! Μπᾶ! "Ωστε νὰ δίνῃς λεφτὰ γιὰ βιβλία τὸ θεωρεῖς κοροϊδιλίκι; Μωρὲ τί μοῦ λές; Καὶ ἡ ἐξυπνάδα εἶναι ἡ τράκα!... Γιὰ κυττάτε ἕναν ἐξυπνο!... Τέλος πάντων, ἂν θὲς νὰ διαβάσῃς τζάμπα, δυὸ των, ἂν θὲς νὰ διαβάσῃς τζάμπα, δυὸ πράματα εἶναι ἡ 'Εθνικὴ Βιβλιοθήκη. Βή

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Μὲ τελειότατο μηχανήματα βραχέων κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου, πανάων, αντίδων, φακίδων καὶ πτύσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μὲ ἀκτίνας ultra - Violet ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικοῦ δερματολόγου Ἰατροῦ ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ Ὁδὸς Νίκης 13 Τηλ 29548

Μέντιουμ Ἐλπὶς Παυλάτου
Βραβεῖον τηλεπαθείας Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Δέχεται καθ' ἑκάστην, ὁδὸς Κρήτης 6, πάροδος Λιοσίων. Τηλέφ. 52 - 869.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Αγ. Κωνσταντίνου 12
γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ
Τηλ. 53-100

ΔΩΡΕΑΝ
ἐξετάζω τὸ δέρμα καὶ τὰ μαλλιά σας. Μανθάνετε πῶς νὰ τὰ περιποιῆστε καταλλήλως καὶ πῶς νὰ ἀπαλλαγῆτε ριζικῶς ἀπὸ ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΣ, ΠΑΝΑΔΕΣ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ κλπ. Αἰσθητικὸς Λ. ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039.

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Εἰς φακέλλους
RIDA
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΡΗ 4 Τηλ 26.123

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
Πραξιτέλους 20 ὁρος
Ἄνοδος μὲ ἀσανσέρ

CHROALAX
ADELCO
τοίχοις καθαρτικές

ἐξασφαλίσῃ τὴ συνεργασία του Βέμπερ καὶ τοῦ Ρής. Αὐτοὶ θὰ σκέπαζαν τὸ ἐγκλημά της. Κι' ἡ Χολινταίη θὰ ξανάρχιζε κατόπιν μιὰ καινούργια ζωὴ εἴτε σ' αὐτὴ τὴν πόλι, εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ.

Ὁ φόνος τοῦ Πὼλ ἦταν, ἄλλωστε, μιὰ πρᾶξις ἀμύνης. Ὁ Ρὴς τὸ εἶχε πῆ καθαρά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ τὴν σκότωνε. Ὅπως εἶχε σκοτώσει τὸ Ζύγς, τὸν Μαίησον, τὸν Ζοῦμπο, τὸν Μάντον, τὸν Τζόε, ὅπως θὰ τοὺς σκότωνε ὅλους γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σκοπό του, ποὺ ἦταν ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ παρελθόντος του.

Οἱ ὧρες κυλοῦσαν ἀργά... Μεσάνυχτα... Ἡ μεγάλη πολυκατοικία εἶχε βυθισθῆ στὴ σιωπή. Κι' ἀπὸ τὸ δρόμο ἐπίσης δὲν ἐρχόταν κανένας θόρυβος.

Ἡ Χολινταίη σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἔκαμε μερικὰ βήματα γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ. Ἔπειτα ξαναγύρισε στὴ θέσι της.

Εἶχε τώρα τεντωμένα τ' αὐτιά της, γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ὁ Πὼλ δὲν θ' ἀργοῦσε, βέβαια, νὰ γυρίσῃ...

Ὅσο πλησίαζε ἡ κρίσιμη στιγμή, ἡ Χολινταίη ἐνοιωθε μιὰ περίεργη ἠρεμία ν' ἁπλώνεται στὴν ψυχή της. Δὲν αἰσθανόταν πιὰ ἴχνος φόβου. Οὔτε ἀνυπομονοῦσε.

12 καὶ 55'. Κάποιος ἀνέβαινε γρήγορα τὶς σκάλες.

Ἡ Χολινταίη ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ περπάτημα τοῦ Πὼλ.

Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιὰ

Τὰ πράγματα ἔγιναν μὲ τὴν τάξι ποὺ ἡ νέα εἶχε προβλέψει.

Ὁ Πὼλ μπῆκε στὸ διαμέρισμά του σφυρίζοντας κάποιο σκοπὸ τῆς μόδας. Φαινόταν εὐδιάθετος. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ βγάλῃ τὸ σακκάκι του καὶ νὰ τὸ βάλῃ σὲ μιὰ καρέκλα. Ἔπειτα ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ πῆρε τὸ πιστόλι του.

Ἡ Χολινταίη τὸν εἶδε νὰ τὸ βάζῃ κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του, πρᾶγμα ποὺ σήμαινε, ὅτι ὁ Πὼλ, μ' ὅλο ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ διαμέρισμά του, φοβόταν κάποια ξαφνικὴ ἐπίθεσι.

Τὸ παιχνίδι προμηνυόταν πιὸ δύσκολο καὶ πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπὸ ὅ,τι ἡ νέα φανταζόταν.

Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ γκάνγκστερ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἡ Χολινταίη τὸν ἄκουσε ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα τῆς τουαλέττας...

Ἡ μεγάλη στιγμὴ πλησίαζε. Ὁ Πὼλ ξαναγύρισε σὲ λίγο στὸ δωμάτιό του κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται. Ἔπειτα, ἔπεσε στὸ κρεββάτι του κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ πιέσῃ τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Χολινταίη ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της.

— Καλησπέρα, Πώλ, εἶπε.

Ὁ γκάνγκστερ ἔγινε κατακίτρινος. Ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

— Καλησπέρα, Χολινταίη, ἀπάντησε.

Καί, τὴν ἴδια στιγμή, ἔχωσε σιγὰ τὸ χέρι κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι.

Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε.

Ἡ Χολινταίη γέλασε.

—Ὑποθέτω, εἶπε, ὅτι ζητᾶς τὸ πιστόλι σου. Τὸ ἔχω ἐδῶ στὴ τσάντα μου...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔβγαλε τὸ πιστόλι τοῦ Πώλ.

— Εἶχα δίκηο νὰ σὲ φοβᾶμαι, πρόσθεσε γελώντας. Ἡ πρώτη σου σκέψις, μόλις μὲ εἶδες, ἦταν νὰ πάρῃς τὸ πιστόλι σου... Κι' ὅμως ἐγὼ ἤρθα ἄοπλη στὸ σπίτι σου... νά ἔτσι, ὅπως μὲ βλέπεις... Πάλι καλὰ ποὺ εἶχα τὴν πρόνοια νὰ σοῦ πάρω τὸ πιστόλι σου κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι... Διαφορετικά...

Ἔλεγε ψέμματα. Ἀλλ' εἶχε σκεφτῆ πὼς αὐτὸ ἦταν προτιμότερο. Ὁ Πὼλ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποπτευθῆ τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της. Αὐτὸ θὰ τὴ διευκόλυνε νὰ τοῦ προτείνῃ μιὰ συνεννόησι. Ἂν τὸ κατάφερνε, δὲν θὰ ἐξυπηρετοῦσε μόνο τὸν Βέμπερ καὶ τὸν Ρής, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της ἐπίσης. Γιατὶ κι' ἡ δική της φωνὴ ἀκουγόταν πολὺ καθαρὰ στὸ δίσκο. Ὅσο γιὰ τὴν ἐκδίκησί της, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ ὅποια στιγμὴ ἤθελε.

— Στ' ἀλήθεια, μὲ φοβίζεις, Πώλ, ξαναεἶπε σὲ λίγο. Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ συζητήσωμε... Ἔχεις τὴν καλωσύνη νὰ πᾶς στὸ βάθος τοῦ κρεββατιοῦ; Νομίζω πὼς ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ συζητήσωμε καλύτερα...

Μιλοῦσε πιὸ ἤρεμα καὶ τὸ ὕφος της ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε κακὸ σκοπό. Ὅσο γιὰ τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της, δὲν φαινόταν πὼς ἀπέδιδε καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτό.

—Ἔχεις τὴν καλωσύνη νὰ κάμῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα, Πώλ; παρακάλεσε.

Ὁ γκάνγκστερ εἶδε πὼς ἡ κάννη τοῦ ὅπλου ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος του καὶ ὑπολόγισε ὅτι ἡ ἀπόστασις ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὴ Χολινταίη ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τρία μέτρα. Ἂν τυχὸν ἔκανε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἡ νέα θὰ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Συμμορφώθηκε, λοιπόν, μὲ τὴν ἐπιθυμία της. Ὅταν ἔφθασε στὸ βάθος τοῦ κρεββατιοῦ χαμογέλασε.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη; ρώτησε.

— Εὐχαριστημένη; εἶπε ἡ ἡ Χολυνταίη. Δὲν ἔχω λόγο γιὰ νὰ εἶμαι ἢ νὰ μὴν εἶμαι εὐχαριστημένη. Νοιώθω, ὅμως, τὸν ἑαυτό μου πιὸ ἀσφαλισμένον. Κι' αὐτὸ εἶνε κάτι... Μ' ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ σένα πρέπει νὰ φυλάγεται κανείς...

Κάθισε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἀπόθεσε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία τὸ πιστόλι ἐπάνω σ' αὐτό. Ἀκούμπησε κατόπιν τὴ τσάντα της σὲ ἕνα ἄλλο κάθισμα πλάϊ της. Μέσα σ' αὐτὴ εἶχε τὸ δικό της πιστόλι. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τῆς χρειαζόταν τώρα.

— Δὲν θέλεις νὰ πιῇς κάτι, Χολινταίη; ρώτησε ὁ Πώλ.

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ νέα. Σοῦ εἶπα ὅτι ἤρθα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συζητήσωμε... Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τὸ πιοτὸ δὲν χρειάζεται...

Ὁ Πὼλ ἔκαμε ἕνα μορφασμο. Δὲν τοῦ ἀρεσε να εινε καρφωμένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Και τί δεν θάδινε για να ξαναποχτήσῃ τὴν ἐλευθερία του! Ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς ἂν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι, ἡ Χολινταίη θα ξαναπαιρνε το πιστόλι στα χέρια της. Καί, βέβαια, δὲν ἦταν φρονιμο νὰ παίζη κανεὶς μαζί της.

— Μοῦ φαίνεται παράξενο πὼς σὲ βρῆκα στὸ δωμάτιό μου, εἶπε. Μὲ ποιὸ τρόπο κατάφερες νὰ μπῇς;

— Οὔτε κι' ἐγὼ τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ νέα. Κάποιοι ἄνθρωποι μοῦ ἄνοιξαν μιὰ πόρτα καὶ μοῦ εἶπαν: «Πέρασε. Ὁ Πὼλ δὲν θ' ἀργήσῃ ναρθῆ».

— Ποιοί;

— Δὲν τοὺς μαντεύεις;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι!

—Ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρής.

— Αὐτοὶ σ' ἔστειλαν;

— Αὐτοὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ.

— Καὶ τί θέλουν ἀπὸ μένα ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρής;

— Πολλὰ πράγματα, Πώλ. Ἀλλὰ θὰ συζητήσωμε γι' αὐτὰ κατόπιν... Θυμᾶσαι ποῦ εἴχαμε μείνει τὴν ἄλλη φορά;

— Δὲν ξέρω γιὰ ποιὰ ἄλλη φορὰ μιλᾶς...

— Μιλάω γιὰ τὴν τελευταία συνάντησί μας. Ἐπρόκειτο νὰ μοῦ ἀφηγηθῇς κάποια ἱστορία... Θάθελα πολὺ νὰ τὴν ἀκούσω τώρα...

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ ἱστορία, Χολινταίη;

Ὁ γκάνγκστερ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνυπομονῇ.

—Ἡ ἱστορία τοῦ πρώτου ἐγκλήματός σου... Μοῦ εἶχες πῆ ὅτι ἤσουν παιδάκι ὅταν τὸ ἔκαμες...

— Τί ἐνδιαφέρον μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία γιὰ σένα, Χολινταίη;

— Μεγάλο, Πώλ. Θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ καταλάβω τὸ χαρακτῆρα σου... Σκέπτομαι πολλὲς φορὲς ὅτι ἴσως εἶσαι λιγώτερο κακὸς ἀπὸ ὅ,τι θέλεις νὰ φαίνεσαι...

— Κάνεις λάθος, εἶπε ὁ γκάνγκστερ. Εἶμαι πολὺ περισσότερο κακὸς ἀπὸ ὅ,τι φαίνομαι. Ἂν εἶνε αὐτὸ ποὺ σὲ ἀπασχολεῖ, μπορεῖς νὰ πιστέψῃς τὴ διαβεβαίωσί μου...

— Θὰ προτιμοῦσα ν' ἀκούσω τὴν ἱστορία σου.

— Δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον, Χολινταίη. Εἶνε ἡ ἱστορία ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ σκότωσε τὴ γιαγιά του. Αὐτὸ εἶνε ὅλο...

— Καὶ αὐτὸ τὸ παιδάκι ἤσουν σύ, Πώλ;

— Νομίζω πὼς ναί, Χολινταίη.

— Καὶ γιατί τὴ σκότωσες;

— Γιὰ νὰ μὴν πῇ στὸν πατέρα μου κάποια ἀταξία ποὺ εἶχα κάμει. Ἂν τοὺ τὴν ἔλεγε, ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἔδερνε... Κι' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ φάω ξύλο.

— Καὶ γι' αὐτὸ σκότωσες τὴ γιαγιά σου;

— Νομίζω πὼς αὐτὸς ὁ λόγος ἦταν ἀρκετὰ σοβαρός.

Ἡ Χολινταίη τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι.

—Ἤσουν πάντα ὁ ἴδιος, Πώλ, εἶπε. Τὸ μόνο ποὺ σ' ἐνδιέφερε ἦταν νὰ ἐπιτύχῃς τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδίωκες. Ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶχαν σημασία γιὰ σένα.

— Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι σκέφτονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο Χολινταίη. Καὶ κεῖνοι ποὺ σκέφτονται ἔτσι πάνε μπροστά. Οἱ ἄλλοι δὲν λογαριάζονται στὴ ζωή...

— Διηγήσου μου αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶπε ἡ Χολινταίη.

Εἶχε ξεχάσει σχεδὸν πὼς ἔπαιζε ἕνα παιχνίδι κι' αἰσθανόταν μεγάλη περιέργεια νὰ μάθῃ ποιὸ ἦταν τὸ πρώτο ἔγκλημα τοῦ Πώλ.

—Ἤμουν ἕξη ἢ ἑφτὰ χρόνων, ἀπάντησε ὁ γκάνγκστερ. Ἡ μητέρα μου ἦταν πάντα σχεδὸν ἄρρωστη καὶ τὴν ἀντικαθιστοῦσε κοντά μου ἡ γιαγιά μου... Τὴ θυμᾶμαι σὰν νὰ τὴν βλέπω αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπροστά μου. Ἦταν μιὰ ψηλὴ καὶ γεροδεμένη γυναίκα μὲ στρογγυλὸ πρόσωπο καὶ μεγάλα μάτια. Φοροῦσε πάντα μαῦρα. Κάθε Κυριακὴ ἀνέβαινε σ' ἕνα μικρὸ «πόνεϋ» καὶ πήγαινε σ' ἕνα χτῆμα ποὺ εἶχαμε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόλι. Τὶς περισσότερες φορὲς μ' ἔπαιρνε καὶ μένα μαζί καὶ μ' ἔβαζε νὰ καθίσω πλάϊ της. Ἡ γιαγιά μου κρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα της χέρι τὰ χαλινάρια κι' εἶχε περασμένο τὸ ἄλλο στὴ μέση μου. Τὸ ζῶο ἦταν τόσο ἥμερο, ποὺ οὔτε τὸ καταλαβαίναμε πὼς περπατοῦσε. Μόνο ὅταν ἀφήναμε τὸ δημόσιο δρόμο, ἡ γιαγιά μου μὲ ἀνάγκαζε νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ ἄλογο, γιατὶ τὸ ἔδαφος ἦταν ἀρκετὰ ἀνώμαλο καὶ φοβόταν μήπως ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ πέσω. Τὸ χτῆμα βρισκόταν σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

» Ἐκείνη τὴν Κυριακή, εἴχαμε πάει ἀπὸ τὸ πρωΐ. Τὸ μεσημέρι φάγαμε μαζὶ μὲ τοὺς ἐργάτες καὶ κατόπιν ἡ γιαγιά μου ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ... Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία μὲ κυρίευσε τότε. Ἤθελα ν' ἀνεβῶ στὸ ἄλογο μόνος μου, χωρὶς νὰ αἰσθανωμαι τὸ χέρι τῆς γιαγιᾶς μου γύρω στὴ μέση μου. Οἱ ἐργάτες εἶχαν φύγει γιὰ νὰ πάνε σ' ἕνα γειτονικὸ ράντσο, ὅπου γινόταν κάποιος γάμος. Στὸ σπίτι δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γιαγιά μου κι' ἀπὸ μένα. Καλύτερη εὐκαιρία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ παρουσιαστῇ... Πῆγα, λοιπόν, στὸ σταῦλο, ἔλυσα τὸ ζῶο, ἀνέβηκα σ' ἕνα μεγάλο κασσόνι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κι' ἔπειτα πήδησα στὴ ράχη του. Θάθελα πολὺ νὰ τὸ καβαλλικέψω, ὅπως ἔβλεπα νὰ κάνουν ἄλλα παιδιά. Ἀλλὰ τὰ πόδια μου δὲν ἔφταναν. Ἔτσι, ἀναγκάσθηκα νὰ καθίσω ὅπως μὲ εἶχε μάθει ἡ γιαγιά μου... Τὸ ζῶο βγῆκε ἀπὸ τὸ σταῦλο κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ. Μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσο μεγάλη ἦταν ἡ χαρά μου... Τραβοῦσα τὰ γκέμια καὶ τὸ ἔκανα νὰ στρίβῃ πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία μου. Ἤμουν πολὺ περήφανος γι' αὐτό. Τὸ ὅτι μποροῦσα νὰ διευθύνω τὸ ζῶο ὅπως ἤθελα μοῦ φαινόταν σὰν κάτι τὸ πολὺ ἐξαιρετικό.

» Δὲν ξέρω πόση ὥρα κράτησε αὐτὸς ὁ περίπατος. Θὰ πρέπει, ὅμως, νὰ κράτησε πολύ, γιατί, ὅταν ξαναγύρισα στὸ κτῆμα, βρῆκα τὴ γιαγιά μου νὰ μὲ περιμένῃ στὴν αὐλή. Ἔβραζε ἀπὸ τὸ θυμό της. Κι' ὅπως πήδησα ἀπὸ τὸ ἄλογο, μοῦδωσε δυὸ δυνατὲς σφαλιάρες. Δὲν νομίζω πὼς μοῦκαναν σοβαρὴ ἐντύπωσι, οὔτε ὅτι ξύπνησαν μέσα μου τὴν ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως. Ἀλλ' ἡ γιαγιά μου ἔκαμε τὴν ἀπερισκεψία νὰ μοῦ πῇ: «Περίμενε νὰ πᾶμε σπίτι... θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν πατέρα σου, γιὰ νὰ μάθῃς ν' ἀνεβαίνῃς ἄλλη φορὰ στὸ ἄλογο... Μὰ τὴν ἀλήθεια, μικρούλη μου, δὲν θάθελα νὰ βρισκόμουν στὴ θέσι σου...». Κι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἦταν σωστό. Γιατὶ ὁ πατέρας μου ἦταν πολὺ αὐστηρὸς καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ μὲ χτυποῦσε.

» Αὐτὴ τὴ φορὰ ἤξερα τί θὰ γίνοταν. Θὰ μούσφιγγε τὰ χέρια μου μέσα στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δικά του καὶ θὰ μὲ χτυποῦσε μὲ τὸ ἄλλο ὡς ποὺ νὰ κουραζόταν... Ὄχι, δὲν αἰσθανόμουν καμμιὰ διάθεσι γι' αὐτὸ τὸν ξυλοδαρμό. «Δὲν ἔρχομαι στὸ σπίτι», εἶπα μὲ πεῖσμα. «Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε», ἀπάντησε ἡ γιαγιά μου. Καὶ τοιμάστηκε ν' ἀνεβῇ στὸ ζῶο. Δὲν ξέρω τί αἰσθάνθηκα ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἕνα κῦμα μίσους πλημμύρισε τὴν ψυχή μου. Καί, χωρὶς νὰ σκεφθῶ περισσότερο, ἔδωσα μιὰ γερὴ σπρωξιὰ στὴ γιαγιά μου, ποὺ, ὅπως εἶχε ἀνασηκωμένο, τὸ ἕνα της πόδι, ἔχασε ἀμέσως τὴν ἰσορροπία της καὶ σωριάστηκε κάτω. «Παλιόπαιδο! μοῦ φώναξε. Περίμενε νὰ σηκωθῶ». Ἀλλὰ δὲν τῆς ἔδωσα τὸν καιρό. Ρίχτηκα ἀμέσως πάνω της καὶ, πιάνοντας ἀνάμεσα στὰ χέρια μου τὸ κεφάλι της, τὸ χτύπησα μὲ ὁρμὴ πάνω στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς... Εἶδα τὸ αἷμα της νὰ τρέχῃ σχηματίζοντας ἕνα μικρὸ αὐλάκι... Νομίζω πὼς ἡ δυστυχισμένη

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζικὴ θεραπεία
Ἀντιμετωπίζετε τὸν ἤλιον ἄνευ φόβου.
ΠΛ «ΟΦΟΡΙΑ ΩΡΕΑΝ
Πιπίνου 38 (Πατήσια)
Τηλ. 85-089

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Ο ΜΟΝΟΣ ΤΙΜΗΘΕΙΣ ΚΑΤ' ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΝ ΔΙΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΘΕΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Μ. ΓΟΥΔΑ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
(ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

πέθανε στὴ στιγμή... Ἔπειτα, ἄρχισα νὰ κλαίω... Ὁ μόνος μάρτυς αὐτῆς τῆς θλιβερῆς σκηνῆς ἦταν τὸ ἄλογο. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ μιλήσῃ... Στοὺς ἐργάτες ποὺ γύρισαν ἀργότερα εἶπα πὼς τὸ ζῶο ξεκίνησε τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ γιαγιά μου τοιμαζόταν ν' ἀνεβῇ σ' αὐτὸ καὶ τὴν πέταξε κάτω. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπίθανο κι' ὅλοι μὲ πίστεψαν χωρὶς δυσκολία...

Ὁ Πὼλ σταμάτησε μερικὲς στιγμές.

— Σοῦ ἀφηγήθηκα σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες τὸ πρῶτο ἐγκλημά μου, εἶπε ἔπειτα. Τί συμπέρασμα βγάζεις ἀπ' αὐτό, Χολινταίη;

— Νομίζω πὼς τὸ συμπέρασμα βγαίνει μόνο του, ἀπάντησε ἡ νέα. Εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἀνέχονται ἐμπόδια στὸ δρόμο τους.... Στ' ἀλήθεια, δὲν θἄθελα νὰ βρεθῶ μπροστά σου, ὅταν ἔχῃς κάποιο σγέδιο στὸ μυαλό σου. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ μὲ ξεπάστρευες χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία.

—Ἐκτὸς ἂν εἶχες τὴν πρόνοια νὰ παραμερίσῃς μόνη σου, εἶπε ὁ Πὼλ χαμογελώντας.

Σώπασαν κι' οἱ δυό.

Ἡ Χολινταίη σκεφτόταν πὼς ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρὴς εἶχαν δίκηο. Ὁ Πὼλ θὰ τοὺς ξεπάστρευε ὅλους, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σκοπό του. Μήπως ἄλλωστε, δὲν εἶχε ἀρχίσει; Ὁ Ζώζ, ὁ Βὶκ Μαίησον, ὁ Τέο Ζούμπο, ὁ Μάντον, ὁ Τζόε εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ μέση. Ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ ὑπολείπονταν ἦταν κι' ἡ ἴδια. Ἡ σειρά της δὲν θ' ἀργοῦσε νἀσθῇ, ἂν δὲν προλάμβανε τὸν Πὼλ.

Ὁ γκάνγκστερ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀναρωτιόταν ποιὸς μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς Χολινταίη. Τοῦ φαινόταν ἀπίθανο ὅτι εἶχε πάει γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ στάσις της δὲν φανέρωνε τίποτε τέτοιο. Κι' ἄλλωστε, ἂν αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπός της, γιατὶ ἔχανε τὸν καιρό της σ' ἄσκοπες συζητήσεις;

Ὁ Πὼλ σκέφτηκε κάτι ἄλλο : ἡ Χολινταίη εἶχε πάει στὸ σπίτι του ἄοπλη (εἶχε πιστέψει, χωρὶς δυσκολία, τὴ διαβεβαίωσί της). Πρᾶγμα ποὺ σήμαινε πὼς δὲν τὸν φοβόταν. Ἀλλὰ τότε τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔδινε τὴν πεποίθησι ὅτι δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο;

—Ἱκανοποίησα τὴν περιέργειά σου, Χολινταίη, εἶπε σὲ λίγο. Ἂς μιλήσωμε τώρα γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;

—Ἔχω νὰ σοῦ πῶ ὅτι κινδυνεύεις, Πὼλ, ἀπάντησε ἡ νέα.

—Ἀπὸ ποιούς;

—Ἀπὸ τὸ Βέμπερ καὶ τὸν Ρής.

Ὁ γκάνγκστερ γέλασε. Μιὰ δυὸ μέρες ἀκόμη καὶ θὰ τακτοποιοῦσε καὶ τὸ δικό τους λογαριασμό. Αὐτοὺς τοὺς δυὸ τοὺς φοβόταν λιγώτερο ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον κι' ἀπὸ τὴ Χολινταίη ἀκόμη.

— Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ; εἶπε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους. Ἂν δὲν κάνω λάθος, τοὺς κρατάω στὰ χέρια μου...

—Ὄχι τόσο ὅσο νομίζεις, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη. Θἄπρεπε, πρῶτα - πρῶτα, νὰ σκεφτῇς τὸ μαρτύριο αὐτῶν τῶν δυὸ ἀνθρώπων. Ζοῦν μὲ τὸν φόβο στὴν ψυχὴ μήπως τοὺς φτιάξῃς καμμιὰ ἱστορία μ' αὐτὸ τὸν καταραμένο δίσκο. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τώρα καθαρὰ τὴ γνώμη μου. Αὐτὸς ὁ δίσκος ἦταν ἡ χειρότερη ἐμπνευσις ποὺ μποροῦσες νὰ ἔχῃς... Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σ' ἀπόγνωσι δὲν ξέρει τί κάνει.. Κι' ὁ Βέμπερ μὲ τὸ Ρὴς βρίσκονται σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόγνωσι. Τὰ ἔχουν χαμένα...

— Νομίζω πὼς αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἐνδιαφέρῃ, παρατήρησε ὁ Πὼλ.

— Πρέπει νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ, ὅμως, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη, ἐκεῖνο ποὺ λογάριαζαν νὰ κάνουν γιὰ νὰ βάλουν ἕνα τέρμα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

— Καὶ τί εἶνε αὐτὸ ποὺ σχεδιάζουν νὰ κάμουν;

— Νὰ μιλήσουν στὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης σου. Ὅπως ξέρεις ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρὴς συνδέονται μὲ τὸν Ἔζρα Ντόμπσον. Σκοπεύουν λοιπόν, νὰ τὸν βροῦν καὶ νὰ τοῦ ἐκθέσουν ποιὸς εἶνε ὁ ὑποψήφιος γαμπρός του, χωρὶς νὰ κρύψουν καμμιὰ λεπτομέρεια.

Ὁ Πὼλ ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός. Αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο τὸ φοβόταν πάντα. Ἀλλὰ ἔλπιζε ὅτι θὰ τοῦ δινόταν ὁ καιρὸς νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν κατάστασι, προτοῦ οἱ ἀντίπαλοί του προφτάσουν νὰ τὸν βλάψουν.

— Τί ἔχουν νὰ κερδίσουν; εἶπε. Ἂν κάνουν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ σταλῇ ὁ δίσκος στὴν ἀστυνομία. Καὶ τότε θὰ χάσουν τὸ παιχνίδι.

— Δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτό, Πὼλ, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν ἰσχυροὺς ὑποστηρικτάς. Κι' ἔπειτα, μποροῦν νὰ ἰσχυρισθοῦν ἕνα σωρὸ πράγματα, π. χ. ὅτι δὲν εἶνε δικές τους οἱ φωνὲς ἡ ὅτ. μέταχειρίστηκαν αὐτὸ τὸ τέχνασμα γιὰ νὰ ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μαζί σου καὶ νὰ μπορέσουν νὰ ξεσκεπάσουν τὴ δρᾶσι σου... Μὲ ἀνθρώπους σὰν τὸν Βέμπερ ἢ τὸν Ρὴς ὅλα μποροῦν νὰ τὰ περιμένῃς... Ἀλλὰ κι' ἂν χάσουν τὸ παιχνίδι, ἐσὺ θὰ χάσῃς κάτι πολὺ περισσότερο: τὴ ζωή σου. Ὁ Βέμπερ καὶ ὁ Ρὴς ἔχουν σκοπὸ νὰ σὲ συλλάβουν καὶ νὰ σὲ ἐνοχοποιήσουν γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔχεις κάμει ὡς τώρα... Ἐνῶ αὐτοί, ἂν δοῦν ὅτι δὲν καταφέρνουν νὰ σκεπάσουν τὰ πράγματα κι' ὅτι κινδυνεύουν, μπορεῖ νὰ φύγουν... Νομίζω πὼς τὸ συμφέρον σου εἶναι νὰ δεχτῇς μιὰ συνεννόησι μαζί τους...

— Γιὰ ποιὰ συνεννόησι μιλᾶς;

— Δὲν ἤρθα ἐδῶ ἀπὸ δική μου πρωτοβουλία, Πὼλ, εἶπε ἡ νέα. Μ' ἔστειλαν ὁ Βέμπερ κι ὁ Ρὴς γιὰ νὰ σοῦ προτείνω μιὰ συνεννόησι... Σ' ἐξορκίζω νὰ δεχτῇς, Πὼλ. Ἔτσι ὅλοι θὰ ἡσυχάσωμε... Δὲν σοῦ κρύβω πὼς καὶ μένα μ' ἔχει ἐκνευρίσει αὐτὴ ἡ κατάστασις...

— Ποιοὶ εἶναι οἱ ὅροι τους; ρώτησε ὁ Πὼλ.

— Οἱ ὅροι τους εἶναι ἁπλοί, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη. Σὺ ἔχεις πάρει ἀπόφασι νὰ κάμῃς ἕναν πλούσιο γάμο καὶ ν' ἀλλάξῃς ζωή. Κανεὶς δὲν ἔχει ἀντίρρησι σ' αὐτό, οὔτε κι' ἐγώ. Ὁ περίφημος αὐτὸς δίσκος δὲν σοῦ χρειάζεται πιά. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρὴς θέλουν νὰ ἔνουν ἥσυχο τὸ κεφάλι τους. Νά, λοιπόν, τί σοῦ προτείνουν: Θὰ ξεχάσετε καὶ σὺ κι' αὐτοὶ τὸ παρελθὸν καὶ θὰ τοὺς παραδώσῃς τὸ δίσκο. Στὴν περίπτωσι αὐτή, σοῦ ὑπόσχονται ὅτι θὰ γίνουν οἱ καλύτεροι φίλοι σου κι' ὅτι θὰ σ' ὑποστηρίξουν σ' ὁποιαδήποτε περίστασι, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη.

— Κι' ἂν παραβοῦν τὴ συμφωνία μας;

— Δὲν θὰ τὴν παραβοῦν, Πὼλ. Τὸ συμφέρον τους ἀπαιτεῖ νὰ κλείσουν τὰ μάτια. Γιατί καὶ χωρὶς τοὺς δίσκους ξέρεις ἕνα σωρὸ πράγματα γι' αὐτοὺς καὶ μπορεῖς, ἂν τὸ θελήσῃς, νὰ τοὺς ἐκθέσῃς... Δὲν μπορεῖς, βέβαια, ν' ἀποδείξῃς τίποτε εἰς βάρος τους χωρὶς τὸ δίσκο. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Βέμπερ καὶ τὸν Ρὴς τὸ πὰν εἶναι ἡ ὑπόληψίς τους. Σ' αὐτὴν στηρίζονται καὶ καταλαβαίνεις πὼς καὶ ὁ παραμικρὸς ὑπαινιγμὸς εἰς βάρος τους μπορεῖ νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Νὰ γιατὶ θὰ τηρήσουν τὴ συμφωνία.

Μιλοῦσε ἤρεμα καὶ πειστικά. Τὸ ὕφος της ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς καμμιὰ ὑστεροβουλη σκέψι δὲν κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὰ λόγια της.

— Πώλ, ξαναεἶπε σὲ λίγο, κάποτε ἤμαστε ἀγαπημένοι. Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς ἐφταίξες μόνον σὺ γιὰ νὰ σβυστῇ ἡ ἀγάπη μας. Ἐφταιξα κι' ἐγὼ κι' ἴσως πολὺ περισσότερο ἀπὸ σένα... Ἤμουν ἐπιπόλαιη, ἀλλὰ σ' ἀγαποῦσα... Σ' ἐξορκίζω, λοιπόν, στὴν παληὰ ἀγάπη μας νὰ δεχτῇς αὐτὴ τὴ συμφωνία. Ἔτσι, θὰ ἡσυχάσωμε ὅλοι καὶ καθένας θὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο του... Ἂς ξεχάσωμε τὸ παρελθόν... Δίνω ἐγὼ πρώτη τὸ παράδειγμα. Καὶ νομίζω πὼς θ' ἀναγνωρίσῃς ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνω δὲν εἶναι μικρό... Ἀλλὰ σκέφτομαι πὼς σὲ μερικὲς στιγμὲς δὲν ξέρει κανεὶς τί κάνει... Ὁ Τόγκο ἦταν, βέβαια, ἕνα ἐμπόδιο. Κοντά του κινδύνευες καὶ σύ... Ὄχι, δὲν θέλω νὰ θυμάμαι μὲ ποιὸ τρόπο πέθανε ὁ Τόγκο. Προτιμῶ νὰ τὸ ξεχάσω... Κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο γιὰ τὸ παρελθόν...

Ὁ Πὼλ σκέφτηκε πὼς ποτὲ ἡ Χολινταίη δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Γιατί τάχα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν εἰλικρινής; Κι' ὁ ἴδιος δὲν ἔβρισκε εὐχαρίστησι στὸ δρόμο τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ εἶχε ἀναγκαστῇ ν' ἀκολουθήσῃ. Μιὰ συνεννόησις θὰ ἦταν προτιμότερη.

— Δέχομαι τοὺς ὅρους τοῦ Βέμπερ καὶ τοῦ Ρής, εἶπε. Αὔριο θὰ φύγω γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ θὰ ξαναγυρίσω ἀπὸ κεῖ μὲ τὸ δίσκο. Σὲ δυὸ μέρες τὸ πολὺ θἄχω γυρίσει...

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη. Ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρὴς μ' ἐξουσιοδότησαν νὰ σοῦ τονίσω ὅτι δὲν μποροῦν νὰ συμφωνήσουν σὲ καμμιὰ μετακίνησί σου. Παρέλειψα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἔχουν ζώσει τὸ σπίτι ἀπὸ παντοῦ κι' ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν νὰ βγῇς ἀπὸ δῶ παρὰ μόνον ὅταν θὰ εἶναι βέβαιοι πὼς τὸ δέμα μὲ τὸ δίσκο ἔφυγε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

— Δὲν καταλαβαίνω πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ εὔκολο, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη. Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ θὰ τὸ τηλεφωνήσω ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου στὸ Ρὴς ποὺ μὲ περιμένει κάπου ἐδῶ κοντά... Ὁ Ρὴς θὰ τηλεγραφήσῃ τότε μὲ τ' ὄνομά σου στὸν ἀδελφό σου λέγοντάς του νὰ στείλῃ ἀμέσως στὴ διεύθυνσι τοῦ Βέμπερ τὸ δίσκο, Ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρὴς θὰ φροντίσουν νὰ φύγῃ ἀμέσως τὸ τηλεγράφημα. Πέντε ὧρες μετὰ τὴν ἀποστολή του θὰ εἶσαι ἐλεύθερος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

1950
Γοητεύουν τὰ Ραδιόφωνα τοῦ 1950.
Καὶ αὐτὰ μὲ δόσεις
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ
Πλ. Ἁγ. Θεοδώρων 3

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΖΑΝ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ECOLE PIGIER Superieure
ΔΙΠΛΩΜΑ ΤΙΜΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ INTERNATIONAL
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ DAYDOU FILS
Μαθήματα
ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΑ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
INSTITUT DE COUPE MODE DE PARIS
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-ΠΕΝΤΕΛΗΣ 3
Τηλέφωνον 33248

Τὸ μεγάλο μυστικὸ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Πανεσμπουφὲς

μὲ τὸ ΓΑΛΑ
FIGARO
ΡΩΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΚΟΜΜΩΤΗ ΣΑΣ
Σ. ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 33 · ΤΗΛ. 6-815

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΚΜΗΣ

Μὲ ΔΟΣΕΙΣ
Σ. ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 33 · ΤΗΛ. 6-815

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΖΟ

Συγκινητικό διήγημα

Το ΜΕΓΑΛΟ ρολόγι της Παναγίας της Λωρέννης σήμανε πέντε φορές. Μια άκόμα μέρα είχε περάσει, χωρίς νά βρώ άκόμη έργασία. Καί τά λιγοστά λεφτά πού είχα στήν τσάντα μου κόντευαν νά σωθοῦν...

Ἤμουν τσακισμένη άπό τήν κούρασι — ὅλη τήν ἡμέρα δέν ἔκανα τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά τρέχω στά διάφορα πρακτορεῖα εὑρέσεως ἐργασίας — κι' άποφάσισα νά μπῶ σ' ἕνα μεγάλο κέντρο πού βρισκόταν στή γωνία τῆς πλατείας Πιγκάλ καί τῆς ὁδοῦ Φονταίν γιά νά ξεκουραστῶ. Θά πήγαινα κατόπιν σ' ἕνα δύο γραφεῖα άκόμη, πρωτοῦ γυρίσω στό μικρό ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Οὐντέν, ὅπου ἔμενα.

Βρῆκα μιά ἤρεμη γωνιά μέσα στό κέντρο καί παράγγειλα στό γκαρσόνι νά μοῦ φέρη ἕνα ζεστό γάλα κι' ἕνα «κρουασσάν». Αὐτά τά δύο πράγματα θά ἀποτελοῦσαν τό βραδυνό φαγητό μου.

Καθώς περίμενα νά μέ σερβίρουν, ξαναφερνα στό μυαλό μου τή ζωή πού εἶχα ζήσει ὡς τότε. Ἦταν μιά ζωή μέ πολύ λίγες χαρές καί μέ πολλές λύπες. Οἱ λύπες μου ἄρχισαν άπό τήν ἐποχή πού πέθανε ἡ μητέρα μου. Ἤμουν τότε πέντε χρόνων. Μ' ἔβαλαν κατόπιν στό ὀρφανοτροφεῖο τῆς Διέππης, ὅπου ἔμεινα ὡς τά δεκάξη χρόνια μου. Εἶχα πάρει μιά καλή μόρφωσι κι' ὅταν ἔφυγα άπό κεῖ, κατάφερα νά προσληφθῶ ὡς άναγνώστρια στό σπίτι μιᾶς γριᾶς καί πλουσίας κυρίας. Πόσο ὑπέφερα στά τρία χρόνια πού ἔμεινα κοντά της! Μέ μεταχειριζόταν σάν σκλάβα της κι' ἔβρισκε διαρκῶς ἀφορμές γιά νά μέ ταπεινώνη. Δέν μποροῦσα ν' ἀνθέξω περισσότερο κι' ἔφυγα στό τέλος τοῦ τρίτου χρόνου. Εἶχα ἐξοικονομήσει μερικά χρήματα κι' ἤλπιζα πώς θά κατάφερνα νά βρώ κάποια δουλειά στό Παρίσι. Ἀλλ' οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν κι' οἱ μικρές οἰκονομίες μου ἐξανεμίζονταν.

Τό γκαρσόνι διέκοψε σέ λίγο τούς θλιβερούς στοχασμούς μου, φέρνοντάς μου τό γάλα καί τό γλύκισμα πού εἶχα ζητήσει. Νομίζω πώς ρίχτηκα πάνω τους μέ βουλιμία. Δέν εἶχα βάλει τίποτε στό στόμα μου άπό τό πρωΐ.

Πρίν άπό λίγα λεπτά, ἕνας ἡλικιωμένος κύριος εἶχε καθίσει σ' ἕνα τραπεζάκι άπέναντί μου. Στήν ἀρχή, δέν φάνηκε νά μέ πρόσεξε. Ἀλλά σέ λίγα τά μάτια του στηλώθηκαν μέ μιά παράξενη ἐπιμονή πάνω μου. Μέ περιεργαζόταν άπό τό κεφάλι ὡς τά πόδια, σάν νά μουνα ἕνα περίεργο ὄν. Καί, ξαφνικά, σηκώθηκε άπό τή θέσι του κι' ἦρθε νά καθίση κοντά μου.

—Ἐπιτρέπεται, δεσποινίς;

Τόν κεραυνοβόλησα μέ τό βλέμμα μου.

— Δέν σᾶς γνωρίζω, κύριε, άπάντησα. Τά λόγια μου καί τό ὕφος μου δέν φάνηκαν νά τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι.

— Μήν θυμώνετε, μοῦ εἶπε. Δέν ἔχετε νά φοβηθῆτε τίποτε άπό μένα.

Ἔπειτα φώναξε στό γκαρσόνι:

— Δυό μπύρες, πατάτες, ζαμπόν καί μερικές ταρτίνες.

Εἶχα, λοιπόν, νά κάνω μέ ἕναν τρελλό ἤ μ' ἕναν ἀναιδῆ; Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος δέν φαινόταν οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο. Τό πρόσωπό του ἦταν πολύ ἤρεμο καί, μ' ὅλο πού δέν ἔπαψε οὔτε στιγμή νά μέ περιεργάζεται, τό βλέμμα του δέν εἶχε τίποτε τό προσβλητικό ἤ τό ἀδιάντροπο.

— Δακτυλογράφος ἤ ὑπάλληλος γραφείου, μοῦ εἶπε. Δέν εἶν' ἔτσι; Τό ντύσιμό σας δέν δείχνει πώς μπορεῖτε νά εἶσαστε μοδίστα ἤ πωλήτρια...

— Τό ξέρω πώς εἶμαι ἄσχημα ντυμένη, άπάντησα, νοιώθοντας τά δάκρυα ν' ἀνεβαίνουν στά μάτια μου. Ἀλλά τί σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό;

Ὁ ἄγνωστος χαμογέλασε.

— Σᾶς εἶπα καί πρίν πώς δέν πρέπει νά θυμώνετε μαζί μου, άπάντησε. Κάνετε ἄσχημα άποδίδοντάς μου προθέσεις πού δέν ἔχω... Γιά κυττάξετέ με... Θά μποροῦσα νά εἶμαι πατέρας σας. Ἄν ἤρθα κοντά σας, ἦταν γιατί μου δώσατε τήν ἐντύπωσι πώς εἶσαστε μόνη κι' άπροστάτευτη στόν κόσμο... Ὑπόφερα πολύ ἄλλοτε στή ζωή μου καί στενοχωριέμαι ὅταν βλέπω τούς ἄλλους νά ὑποφέρουν... Πέστε μου, δέν εἶνε ἀλήθεια πώς δέν ἔχετε κανένα στόν κόσμο;

Ἡ φωνή του ἦταν ἤρεμη καί τρυφερή. Μιά σκιά λύπης περνοῦσε κάπου - κάπου άπό τά μάτια του. Δέν ξέρω γιατί, σχημάτισα τήν ἐντύπωσι πώς μποροῦσα νά τοῦ ἐμπιστευθῶ σ' αὐτό τόν ἄνθρωπο

—Ἀλήθεια εἶνε, άπάντησα.

Καί τοῦ άφηγήθηκα μέ λίγα λόγια τή ζωή μου.

— Δυστυχισμένη μικρούλα! εἶπε ὁ ἄγνωστος, κυττάζοντάς με μέ συμπόνοια. Γεννηθήκατε, λοιπόν, στή Διέππη;

— Ναί. Στίς 14 Μαρτίου 1927.

Ὁ ἄγνωστος φάνηκε σάν νά ἔκανε κάποιον ὑπολογισμό μέσα στό μυαλό του καί τό πρόσωπό του φωτίσθηκε άπό χαρά.

— Εἶχα δίκηο ὅταν σᾶς ἔλεγα προτήτερα ὅτι θά μποροῦσα νά εἶμαι πατέρας σας, μοῦ εἶπε.

Ἔπειτα ἁπλωσε τό χέρι του κι' ἔπιασε διακριτικά τό μενταγιόν πού κρεμόταν στό λαιμό μου.

— Πολύ ὅμορφο, εἶπε. Δῶρο τῆς μητέρας σας;

— Ναί.

— Μπορῶ νά μάθω τ' ὄνομά σας,

— Λέγομαι Κλάρα Λωράν.

Ὁ ἄγνωστος ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Μπορῶ νά μάθω τό δικό σας; ρώτησα.

—Ὅλοι μέ ξέρουν ὡς κύριο Τζό, μοῦ ἀπάντησε.

Συζητήσαμε ἀκόμη ἀρκετή ὥρα. Ἔπειτα φύγαμε μαζί καί μέ συνώδευσε ὡς τό ξενοδοχεῖο μου.

— Πρέπει νά ἔχετε ἐμπιστοσύνη στόν κύριο Τζό καί νά μήν εἰσαστε περίεργη, μοῦ εἶπε φεύγοντας. Ὅταν εἶνε καιρός, θά μάθετε πολλά πράγματα.

Τό ἄλλο πρωΐ, ὁ ξενοδόχος μοῦ ἔφερε δυό μεγάλα κουτιά.

—Ἀπό τόν κύριο Τζό, μοῦ εἶπε.

Μέσα σ' αὐτά βρίσκονταν φορέματα, παπούτσια, ἐσώρρουχα κι' ἕνα σωρό ἄλλα πράγματα. Ἕνα σημείωμα πού ἦταν καρφωμένο πάνω σ' ἕνα ὅμορφο ταγιέρ ἔγραφε:

«Ὁ κύριος Τζό παίρνει τό θάρρος νά σᾶς στείλη μερικά πράγματα πού σᾶς χρειάζονται. Ἐλᾶτε νά τόν εὐχαριστήσετε τό μεσημέρι στό ἴδιο κέντρο πού συναντηθήκατε χθές. Ὁ χαρτί πολύ ἄν σᾶς ἔδωσε τά φορῆτε αὐτό τό ταγιέρ».

Πῆγα τό μεσημέρι στό κέντρο τῆς πλατείας Πιγκάλ, ἀλλά μέ τά ροῦχα πού φοροῦσα καί τήν προηγούμενη ἡμέρα. Ὁ κύριος Τζό μέ περίμενε.

— Νά στείλετε νά πάρετε τά πράγματά σας, τοῦ φώναξα. Νομίζω πώς κάματε κάποιο λάθος...

—Ἐγώ, ὄχι, μοῦ άπάντησε γελώντας. Ἐκείνος πού κάνει λάθος άπό τούς δυό μας εἴσαστε σεῖς... Γιά ποιό λόγο φανταζόσαστε πώς σᾶς ἔστειλα αὐτά τά πράγματα;

— Προτιμῶ νά μήν τόν σκέφτωμαι, άπάντησα.

—Ἀνόητη μικρούλα! εἶπε ὁ κύριος Τζό. Ἄς μή μιλοῦμε, ὅμως, γι' αὐτό τό ζήτημα.

Μετάνοιωσα σχεδόν γιά τά σκληρά λόγια μου καί δέχτηκα νά φάω μαζί του. Κατά τίς τρεῖς, ξαναγύρισα στό ξενοδοχεῖο μου. Ὁ κύριος Τζό μέ παρακάλεσε νά φάμε καί τό βράδυ μαζί. Ἀλλά δέν πῆγα στό ραντεβού πού μοῦ εἶχε δώσει. Εἶχα πάρει πιά τήν άπόφασί μου. Τό ἄλλο πρωΐ, θά τοῦ ἔστελνα στό κέντρο τῆς ὁδοῦ Πιγκάλ τά δυό κουτιά καί θά ξαναρχιζα τίς ἐρευνές μου γιά νά βρῶ δουλειά.

Ἀλλά, τό ἄλλο πρωΐ, ὅταν κατέβηκα στό χωλ τοῦ ξενοδοχείου, βρῆκα ἕναν ἡλικιωμένο κύριο πού μέ περίμενε. Μοῦ αὐτοσυστήθηκε.

— Εἶμαι γραμματεύς τοῦ συμβολαιογράφου Μπαλουάρ, μοῦ εἶπε. Ὁ προϊστάμενός μου σᾶς παρακαλεῖ νά περάσετε άπ' τό γραφεῖο του.

Τόν ἀκολούθησα, ὄχι χωρίς ἔκπληξι. Τό ὄνομα Μπαλουάρ μοῦ ἦταν ὁλότελα ἄγνωστο. Τί μέ ἤθελε αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

Ὁ συμβολαιογράφος ἦταν ἕνας γέρος μέ ὁλόλευκα μαλλιά.

—Ἡ δεσποινίς Κλάρα Λωράν; μοῦ εἶπε. Θά σᾶς ἀναγνώριζα ἀνάμεσα σέ χίλιες... Ἔχετε τό πρόσωπο, τά μαλλιά τά μάτια τῆς μητέρας σας...

— Γνωρίσατε τή μητέρα μου; ρώτησα.

— Κράτησα πολλές φορές στά γόνατά μου τή Λαυρεντία ντέ Σαίν - Ρεμύ, ὅταν ἦταν μικρή, άπάντησε ὁ συμβολαιογράφος.

— Νομίζω πώς κάνετε λάθος, εἶπα. Ἡ μητέρα μου λεγόταν Τζωρτζίνα Λωράν.

— Τό ξέρω, άπάντησε ὁ συμβολαιογράφος. Κι' εἶνε καιρός νά μάθετε τή θλιβερή ἱστορία της. Ἡ Λαυρεντία ἦταν μοναχοκόρη τοῦ φίλου μου κόμητος ντέ Σαίν Ρεμύ. Σέ ἡλικία δέκα ὀχτώ χρόνων, ἀγάπησε τό γραμματέα τοῦ πατέρα της Ζώρζ Ρακκέ, πού ἦταν φτωχός, ἀλλ' ἐξαίρετος νέος. Ὁ κόμης ντέ Σαίν Ρεμύ ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅταν ἔμαθε τίς σχέσεις τῶν δύο νέων κι' ἐπειδή φοβόταν μήπως ἡ Λαυρεντία φύγη κρυφά γιά ν' ἀκολουθήση τόν ἀγαπημένο της, κατηγόρησε τόν τελευταῖο γιά ὑπεξαίρεσι ἑνός σημαντικοῦ ποσοῦ. Ὁ Ρακκέ συνελήφθη τότε καί καταδικάστηκε σέ τετραετῆ φυλάκισι. Μερικές ἑβδομάδες ἀργότερα, ἡ Λαυρεντία κατάλαβε πώς θά γινόταν μητέρα. Ἔφυγε τότε άπό τό σπίτι τοῦ πατέρα της κι' ἔπειτα άπό μερικές μέρες, ἕνα κομμάτι άπό τό φόρεμά της βρέθηκε στά κάγκελλα τῆς γεφύρας τοῦ Σαίν - Κλού. Ὅλοι φαντάσθηκαν πώς εἶχε αὐτοκτονήσει πέφτοντας στό ποτάμι. Ἀλλ' ἐπρόκειτο γιά μιά ἁπλῆ σκηνοθεσία. Ἡ Λαυρεντία εἶχε καταφύγει στόν κόσμο γιά νά μπορέση νά φέρη χνα της. Αὐτό τό παιδί εἴσαστε σεῖς... Στό μεταξύ, ὁ πατέρας σας εἶχε δραπετεύσει άπό τή φυλακή κι' άπό τότε χάθηκαν τά ἴχνη του. Μερικά χρόνια άργότερα, ὁ κόμης ντέ Σαίν - Ρεμύ προαισθάνθηκε ὅτι θά πέθαινε καί ἔνοιωσε τύψεις γιά τή στάσι τοῦ. Μοῦ ἐμπιστεύθηκε τότε ἕνα ἔγγραφο. Μ' αὐτό δήλωνε ὅτι ὁ Ζώρζ Ρακκέ ἦταν ἄθῶος καί ἐξέθετε ποιά μέσα μεταχειρίστηκε γιά νά τόν ἐνοχοποιήση. Μαζί μ' αὐτό τό ἔγγραφο μοῦ ἔδωσε ἐπίσης καί τή διαθήκη του. Ὁ κόμης ντέ Σαίν Ρεμύ ἄφηνε μ' αὐτή τόν πύργο του κι' ὅλη τήν περιουσία του στήν κόρη του ἤ τούς ἀπογόνους της... Ἔπειτα άπό λίγο καιρό πέθανε... Οἱ ἐρευνές μου γιά νά βρῶ τή Λαυρεντία ἔμειναν ἄκαρπες, γιατί ἡ κόρη τοῦ κόμητος ντέ Σαίν Ρεμύ εἶχε ἀλλάξει τ' ὄνομά της. Πρίν άπό μερικά χρόνια, ὅμως, κατάφερα νά μάθω πώς ἡ Λαυρεντία ντέ Σαίν Ρεμύ κι' ἡ Τζωρτζίνα Λωράν ἦταν τό ἴδιο πρόσωπο καί πώς μιά κόρη πού εἶχε άποχτήσει άπό τίς σχέσεις της μέ τόν Ζώρζ Ρακκέ βρισκόταν στό ὀρφανοτροφεῖο τῆς Διέππης. Ἀλλ' ὅταν σᾶς ἀναζήτησα ἐκεῖ, ἔμαθα πώς εἴχατε φύγει... Καί τώρα πρέπει νά σᾶς πῶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού μέ βοήθησε στίς ἐρευνές μου καί πού άπό καιρό ἀναζητοῦσε τά ἴχνη σας ἦταν ὁ πατέρας σας...

—Ὁ πατέρας μου;

— Εἶχε γυρίσει στή Γαλλία καί μιά τυχαία σύμπτωσις τόν ἔφερε σ' ἐπαφή μαζί μου. Παρουσίασα τότε στό δικαστήριο τό ἔγγραφο τοῦ κόμητος ντέ Σαίν Ρεμύ κι' ἔτσι ἀναγνωρίσθηκε ἡ ἀθωότης του. Οἱ δικασταί φάνηκαν, ἐξ ἄλλου, ἐπιεικεῖς μαζί του καί δέν τόν τιμώρησαν γιά τή δραπέτευσί του. Ὁ πατέρας σας, δεσποινίς, ἀφοῦ ὑπέφερε πολύ στήν ἀρχή, κατάφερε κατόπιν μέ τήν ἐπιμονή καί τήν ἐργατικότητά του ν' ἀποχτήση μεγάλη περιουσία. Μ' ἐπεφόρτισε, λοιπόν, νά σᾶς πῶ ὅτι ἡ περιουσία αὐτή θά περιέλθη μετά τό θάνατό του σέ σᾶς. Γιά νά σᾶς δείξη, ὅμως, τή μεγάλη ἀγάπη του, σᾶς χαρίζει άπό τώρα τήν ἐπαυλι πού ἔχει στό Σαίν Κλού. Τά σχετικά συμβόλαια εἶνε ἕτοιμα.

—Ἀλλά δέν θά γνωρίσω τόν πατέρα μου; ρώτησα.

— Νόμιζα πώς τόν γνωρίζετε, άπάντησε ὁ συμβολαιογράφος, γελώντας αἰνιγματικά. Ἡ μητέρα σας δέν σᾶς εἶπε ποτέ πῶς άνοίγει αὐτό τό μενταγιόν;

—Ὄχι, άπάντησα. Ἤμουν πολύ μικρή ὅταν πέθανε. Δοκίμασα άπό τότε πολλές φορές νά τό ἀνοίξω, μά δέν τό κατόρθωσα, δυστυχῶς.

— Δέν εἴχατε τήν περιέργεια νά δῆτε τί ἔχει μέσα;

— Νόμιζα πώς ἴσως δέν ἔχει τίποτε. Ὁμολογῶ πώς φάνηκα πολύ ἐπιπόλαιη.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔσκυψε πάνω μου καί μέ τά χέρια του πού ἔτρεμαν πίεσε τόν κάλυκα ἑνός τριαντάφυλλου, πού ἦταν χαραγμένο στό μενταγιόν. Τό σκέπασμά του ἄνοιξε ἀμέσως κι' εἶδα τότε στό ἐσωτερικό του δυό φωτογραφίες. Στή μιά εἰκονιζόταν μιά νέα, πού τῆς ἔμοιαζα καταπληκτικά. Στήν ἄλλη...

—Ὁ κύριος Τζό! φώναξα, ἀναγνωρίζοντας ἀμέσως τόν ἄνθρωπο πού εἶχα συναντήσει στό κέντρο τῆς πλατείας Πιγκάλ, μ' ὅλο πού ἦταν πολύ νεώτερος στή φωτογραφία.

— Ναί, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος, δέν κάνετε λάθος. Εἶνε ὁ κ. Τζό.

—Ὁ πατέρας μου!...

—Ὁ πατέρας σας, δεσποινίς, μάλιστα.

Ἡ συγκίνησί μου ἦταν μεγάλη, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά, πολύ δυνατά...

— Θεέ μου, ψιθύρισα, δέν τό περίμενα, δέν τό φανταζόμουν αὐτό.

Ὁ συμβολαιογράφος σηκώθηκε, προχώρησε, γρήγορα - γρήγορα, κι' ἄνοιξε μιά πορτα στό βάθος τοῦ γραφείου του. Στό ἄνοιγμα τῆς πόρτας παρουσιάστηκε ὁ κ. Τζό, ὁ πατέρας μου.

Χωρίς νά διστάση στιγμή, ἔξαλλη άπό χαρά, πετάχτηκα πάνω, ἔτρεξα κοντά του κι' ἔπεσα στήν ἀγκαλιά του.

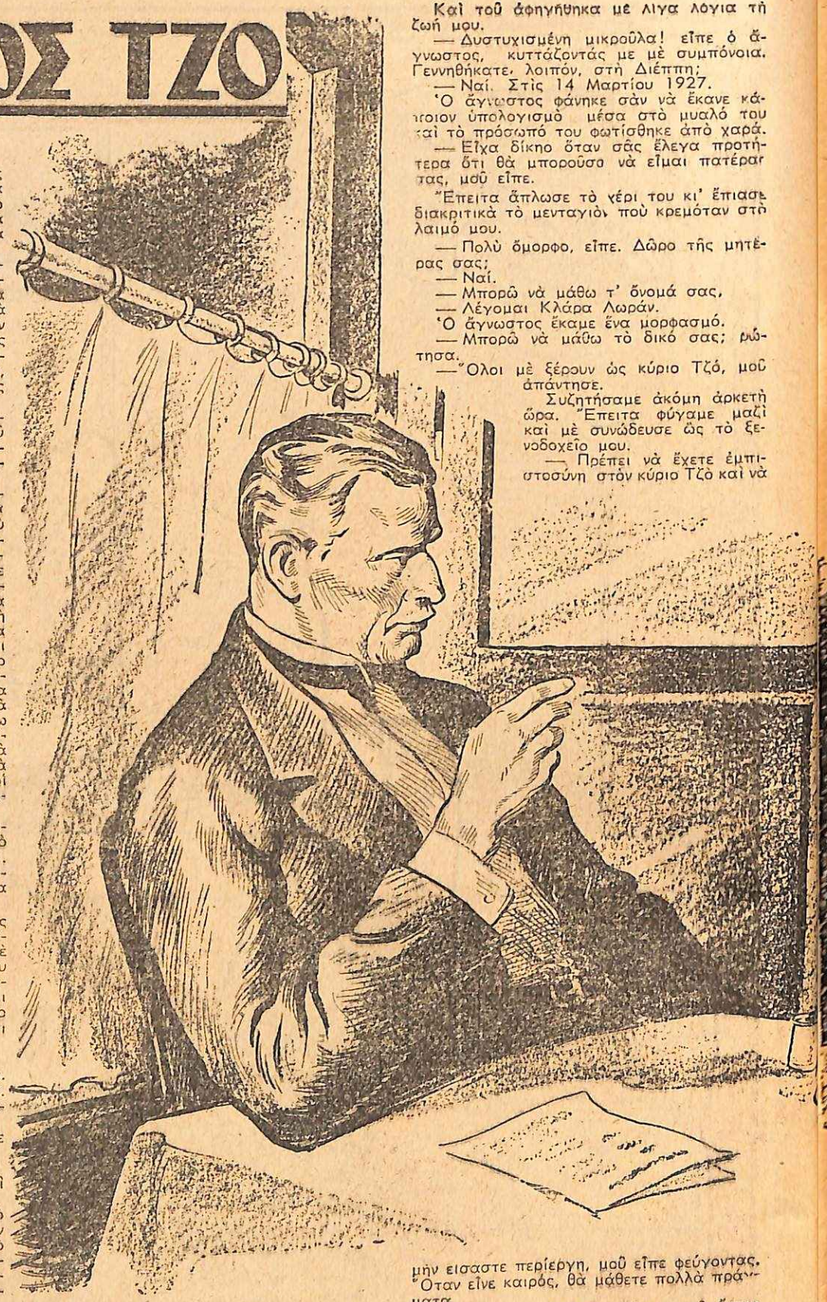
Οἱ λυγμοί μ' ἔπνιγαν, ἔκλαιγα άπό χαρά.

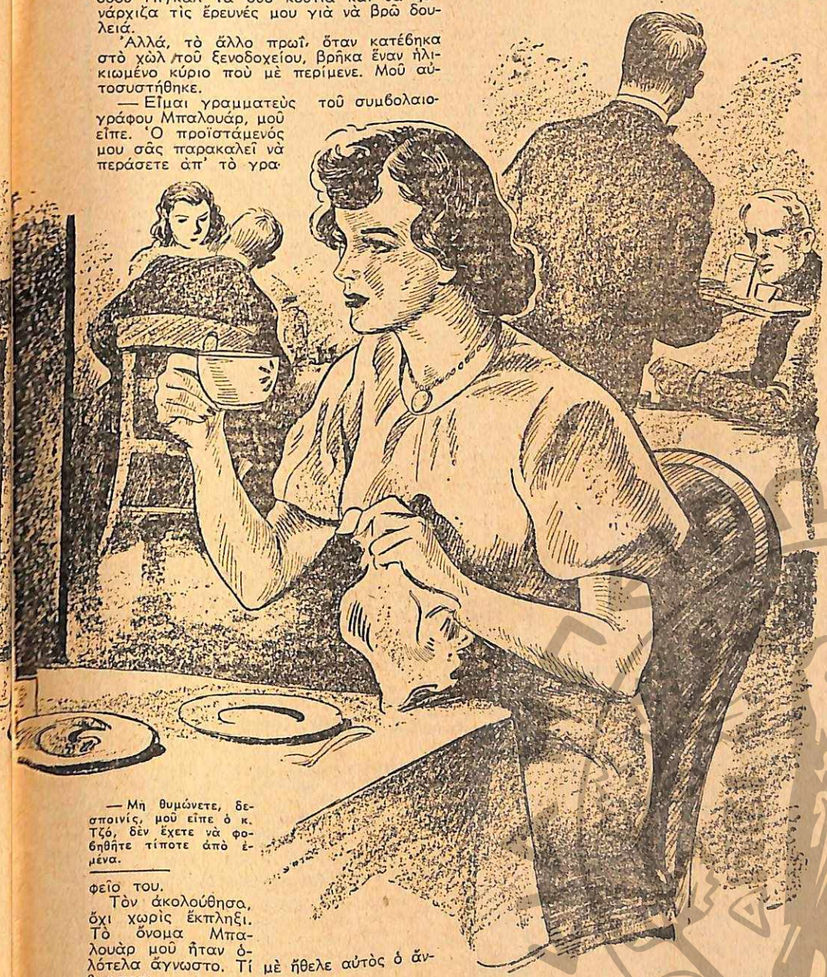
— Πατέρα μου!...

—Ἀγαπημένη μου κορούλα!... Λατρευτό μου παιδί!... Ἡ ὁμοιότητά σου μέ τή μητέρα σου μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι άπό τήν πρώτη άκόμα στιγμή. Ἀλλά τό μενταγιόν πού φορούσες στό λαιμό σου δέν μοῦ ἄφησε πιά κεμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἤσουν ἡ ἀγαπημένη μου κορούλα, πού ζητοῦσα ἀπό τόσον καιρό...

Καί μέ γέμισε φιλιά.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΑΡΝΥ

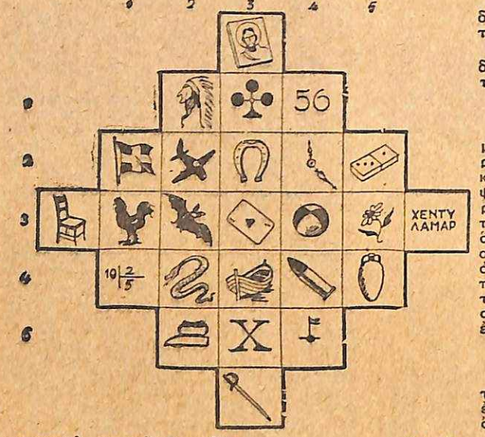

— Μή θυμώνετε, δεσποινίς, μοῦ εἶπε ὁ κ. Τζό, δέν ἔχετε νά φοβηθῆτε τίποτε άπό ἐμένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο

Μὲ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν διαφόρων ὀνομάτων, ποὺ θὰ βρῆτε βοηθούμενοι ἀπὸ τὰ σκίτσα τοῦ σχεδίου μας, θὰ σχηματίσετε ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἕνα πλῆρες καὶ

κανονικὸ σταυρόλεξο. Ἕνα μόνο πρᾶγμα πρέπει νὰ προσέξετε: νὰ βρῆτε τὴν ὀνομασία ποὺ τὸ ἀρχικό της γράμμα θὰ σᾶς χρειαστῆ στὸ σταυρόλεξο. Στὸ τετραγωνίδιο δηλαδὴ ὅπου ὑπάρχει ἕνα φειδί, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε μεταξὺ τῶν λέξεων: φειδί, ἑρπετὸν ἢ ὄφις.

Καὶ τώρα νὰ ἡ σημασία τῶν λέξεων μὲ τὶς ὁποῖες θὰ συμπληρώσετε τὸ σταυρόλεξο:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ὅμοια.
2) Καθαρίζει.
3) Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Μπάρμπα Γιάννη.
4) Τέχνασμα πρὸς ἐξαπάτησιν,
5) Χρονικὸς σύνδεσμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ὁ πρῶτος Σαδιστής.
2) Διπρόσωπος θεός.
3) Τυφλοπόντικας.
4) Ἄκρον ....
5) Μάρκα αὐτοκινήτου.

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Στοιχειόγριφος

Τρέχα κι' ἀγόρασέ με
ἂν θέλῃς νὰ ντυθῇς.
Τώρ' ἀποκεφάλισέ με,
ἀλλὰ μὴ φοβηθῇς!...

Συλλαβόγριφος

Φθόγγο μουσικὸ
μὲ θηρίο ἑνώνει,
κάτι τὸ φανταστικὸ
ἔτσι φανερώνει.

Λεξίγριφος

Δυνητικόν, ἄρθρο καὶ νῆσο
πιάνω καὶ βάζω στὴ γραμμὴ
καὶ αὐτοκράτορα Ρωμαῖο
σοῦ ἀνασταίνω στὴ στιγμή.

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Κρατῆστε τὰ δυὸ αὐτὰ τετράγωνα στὸ ὕψος τῶν ματιῶν σας

καὶ κυττάχτε τὸ καθένα συνεχῶς ἐπὶ λίγη ὥρα. Θὰ σᾶς φανῇ τότε ὅτι οἱ ἄσπρες γραμμὲς βρίσκονται ἄλλοτε πιὸ ἔξω ἀπ' τὶς μαῦρες (πρὸς τὸ μέρος σας) κι' ἄλλοτε πιὸ μέσα. Πρόκειται γιὰ μιὰ περίεργη ὀπτικὴ ἀπάτη.

Μὲ 9 ἀριθμούς

Προσπαθῆστε νὰ γράψετε τοὺς 9 μονοψηφίους ἀριθμούς (ἀπ' τὸ 1 ὡς τὸ 9) κατὰ τρεῖς διαφόρους διατάξεις, ἔτσι ὥστε, ἂν τοὺς προσθέσετε μεταξύ τους νὰ βρῆτε τὸ ἄθροισμα:

α) 15 πρὸς 8 διευθύνσεις, σχηματίζοντας τετράγωνο.

β) 20 πρὸς 3 διευθύνσεις, σχηματίζοντας τρίγωνο.

γ) 27 πρὸς 2 διευθύνσεις, σχηματίζοντας σταυρό.

Πόσα φιλιά;

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, οἱ δυὸ κόρες κι' ὁ γυιὸς πρόκειται νὰ ταξειδέψουν, γιὰ ἄλλο μέρος καθένας. Ἀνταλλάσσουν λοιπὸν ὅλοι ἀποχαιρετιστήρια φιλιά, ἐκτὸς ἀπ' τὸ γυιὸ ὁ ὁποῖος φιλάει μόνο τὴ μητέρα του. Πόσα φιλιὰ δόθηκαν ἐν ὅλῳ;

Λογοπαίγνιον

Ποιὸς αὐτοκράτωρ ρωτάει ἂν τοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ πῇ τὸ ὄνομα ἑνὸς θηρίου;

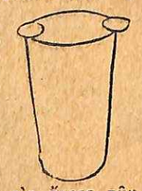
Ἀριθμητικὰ ζεύγη

Ἐξετάστε μὲ προσοχὴ τὰ τέσσερα αὐτὰ ζευγάρια ἀριθμῶν καὶ προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ποιὰ σχέσι ἢ ὁμοιότητα ἔχει ὁ πρῶτος μὲ τὸ δεύτερο ἀριθμὸ κάθε ζευγαριοῦ.

α) 18734 — 74138
β) 93715 — 28648
γ) 84352 — 71545
δ) 51658 — 38559

Μὲ τὰ δυὸ δάχτυλα

Στήνετε δυὸ νομίσματα σὲ ἰσορροπία στὰ χείλη ἑνὸς ποτηριοῦ, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα μας. Ἔπειτα στοιχηματίζετε ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ τὰ πιάσετε καὶ νὰ τ' ἀνασηκώσετε καὶ τὰ δυὸ συγχρόνως, χρησιμοποιῶντας μόνο τὰ δυὸ πρῶτα δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ σας.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε, ἀκουμπᾶτε πάνω στὰ νομίσματα τὶς ἄκρες τῶν δυὸ αὐτῶν δαχτύλων σας κι' ἔπειτα τὰ κάνετε νὰ γλυστρήσουν στὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα τοῦ ποτηριοῦ, πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ ἔξω, ἔτσι ὥστε νὰ βρεθοῦν τελικὰ ἑνωμένα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά σας. Εἶναι πιὰ εὔκολο νὰ τ' ἀνασηκώσετε.

Διάσημοι συγγραφεῖς

Μπορεῖτε νὰ καθορίσετε σὲ ποιὸν αἰῶνα διακρίθηκε καθένας ἀπ' τοὺς παρακάτω πασίγνωστους συγγραφεῖς;

1) Μίλτων. 2) Κικέρων. 3) Πούσκιν. 4) Ὅμηρος. 5) Ἔδγαρ Πόε. 6) Ρουσσώ. 7) Μάρκος Αὐρήλιος. 8) Ὀμὰρ Καγιάμ. 9) Τέννυσον.

Ἀριθμητικὸ παιγνίδι

Μεταξὺ τῶν πέντε ἀριθμῶν ποὺ δημοσιεύομε πιὸ κάτω, χωρὶς ν' ἀλλαχθῇ ἡ σειρά τους, νὰ τοποθετηθοῦν τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς ἀριθμητικῆς (+ : — καὶ Χ), κατὰ τρόπον ὥστε τὸ ἐξαγόμενο τῶν διαφόρων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

5 2 8 3 6

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΕΣ
ὧρες τῆς δουλειᾶς

Οἱ μεγαλοφυεῖς ξυπνοῦν ἐνωρίς

Εἶναι δύσκολο γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ σηκωθοῦν τὸ πρωῒ ἐνωρὶς ἀπ' τὸ κρεββάτι. Τὸ κέρδος ὅμως ποὺ θἄχουν, ἂν ἀποκτήσουν αὐτὴ τὴ συνήθεια, ἀξίζει μὲ τὸ παραπάνω τὴν προσπάθεια ποὺ θὰ χρειαστῆ νὰ καταβάλουν...

Ὅπως ἔχουν διαπιστώσει οἱ φυσιολόγοι, ἡ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἀπόδοσις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἡ ἴδια ὅλη τὴν ἡμέρα. Παρουσιάζει διακυμάνσεις, ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Ἂν δηλαδὴ παραστήσουμε τὸ μέσον ὅρο της μὲ τὸν ἀριθμὸ 100, βρίσκουμε ὅτι στὶς 8 τὸ πρωῒ γίνεται 105, στὶς 10 γίνεται 102, στὴ 1 μ.μ. φτάνει στὰ 101, στὶς 4 κατεβαίνει στὰ 96, στὶς 8 ἀνεβαίνει λίγο ὡς τὰ 98, καὶ στὶς 10 γίνεται 97.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο οἱ περισσότερες ἐγχειρήσεις γίνονται τὸ πρωῒ ἐνωρίς, ὅταν δηλαδὴ οἱ χειρούργοι ἔχουν καθαρώτερο τὸ μυαλό τους καὶ σταθερώτερο τὸ χέρι τους, ἀλλὰ κι' ἡ ζωτικότης τῶν ἀρρώστων εἶναι μεγαλείτερη.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δημιουργήθηκαν μόνοι τους στὴ ζωή, συνήθιζαν νὰ ξυπνοῦν καὶ νὰ ἐργάζωνται τὸ πρωῒ ἀπὸ νωρίς. Κι' αὐτὸ ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς παράγοντες ποὺ τοὺς βοήθησαν νὰ προοδέψουν καὶ νὰ διακριθοῦν.

Ὁ Οὐίλλιαμ Λέδερ π. χ., ὁ Ἀμερικανὸς «βασιλεὺς τοῦ σαπουνιοῦ», γυιὸς ἑνὸς μικρομπακάλη, ἄρχιζε τὴ δουλειά του ἀπ' τὰ ἡμερώματα. Ἀλλὰ κι' ὅταν ἀκόμη ἔγινε ἕνας ἀπ' τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ἐξακολουθοῦσε νὰ σηκώνεται κάθε πρωῒ στὶς 4.30'. Ἔκανε λίγη γυμναστική, ἔπαιρνε ἕνα κρύο μπάνιο, γιὰ «νὰ διώξῃ τὴ νύστα», κι' ἐργαζόταν ὕστερα ὡς τὶς 7.30' ποὺ τοῦ σερβίριζαν τὸ πρόγευμα.

Ὅταν κάποτε ἤθελε νὰ προσλάβῃ ἕνα δικηγόρο στὴν ἐπιχείρησί του, πῆγε μιὰ μέρα ἀπ' τὰ ἡμερώματα σ' ἕνα κτίριο μὲ πολλὰ δικηγορικὰ γραφεῖα καὶ διάλεξε ἐκεῖνον ποὺ ἔφτασε πρῶτος στὴ δουλειά του!

Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα συνοδεύεται συνήθως... ἀπὸ τεμπελιά. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, οἱ περισσότεροι μεγαλοφυεῖς ἀνέπτυσσαν τὸ ταλέντο τους ἰδίως στὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες.

Ὁ Βαρῶνος Ἀλέξανδρος φὸν Χοὺμπολντ, ὁ περιφημότερος ἐπιστήμων τοῦ καιροῦ του, ποὺ εἶχε ἐπονομασθῇ «ἡ μεγαλείτερη διάνοια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀριστοτέλους», σηκωνόταν ἀπ' τὸ κρεββάτι τὸ πρωῒ στὶς 4.

Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Τζὼν Γουέσλεϋ, ὁ ἱδρυτὴς τῆς θρησκευτικῆς αἱρέσεως τῶν Μεθοδιστῶν.

Ὁ Τζὼν Χοὺντερ, ποὺ ἔγινε χειρούργος τοῦ βασιλέως κι' ἀνεκάλυψε τὸν τρόπο νὰ ἐναφέρνῃ στὴ ζωὴ τοὺς πνιγμένους, σηκωνόταν κατὰ τὶς 5.

Ὁ Ροὺμπενς, ὁ πλουσιώτερος καὶ περιφημότερος καλλιτέχνης τῆς ἐποχῆς του, ἀρχίζε τὴ δουλειά του κάθε πρωῒ στὶς 4, καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα.

Παρ' ὅλη τὴν ἔμφυτη τεμπελιά του, ὁ Μόζαρτ ξυπνοῦσε κι' ἐργαζόταν ἀπ' τὶς 6.

Ὁ φιλόσοφος Κάντ σηκωνόταν στὶς 5. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Μπράμς, ποὺ ἐργαζόταν κατόπιν ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς διακοπή.

Μολονότι ἄρρωστος κι' ἀνάπηρος, ὁ σὲρ Οὐὄλτερ Σκὸτ σηκωνόταν κάθε πρωῒ στὶς 6, ἄναβε φωτιὰ στὸ τζάκι, ξυριζόταν, ντυνόταν κι' ἔπειτα καθόταν νὰ γράψῃ.

Τέλος, ὁ Ἀμερικανὸς πολιτικὸς Τζὼν Τζέϋ, γιὰ νὰ ξυπνάῃ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, εἶχε ἀνοίξει μιὰ τρύπα στὸ παραθυρόφυλλό του, σὲ τέτοια θέσι ὥστε νὰ πέφτουν στὸ πρόσωπό του οἱ πρῶτες ἡλιακὲς ἀκτῖνες, παίζοντας ρόλο ξυπνητηριοῦ!

✪✪✪

Τί ἀξίζει ἡ συζυγικὴ τρυφερότης

Ἡ κυρία Νάμπορ, ἀπὸ τὸ Μακάλεστερ τῆς Ὀκλαχόμα, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ τοπικὸ τραῖνο ἔπεσε κι' ἔσπασε τὸ πόδι της, γιατὶ ὁ ὁδηγὸς ξεκίνησε χωρὶς νὰ περιμένῃ τὰ σφυρίγματα τῶν ἐλεγκτῶν. Τὸ δικαστήριο ὑποχρέωσε τὴ σιδηροδρομικὴ ἑταιρία νὰ τῆς πληρώσῃ ἀποζημίωσι 2500 δολλαρίων. Ἐπιδίκασε ἐπίσης 500 δολλάρια στὸν κύριο Νάμπορ ὡς ἀποζημίωσι «γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς τρυφερότητος τῆς συμίωσι «γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς τρυφερότητος τῆς συμβίας του κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς της στὴν ζύγου του κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς της στὴν κλινική». Ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, ὁ ἀτυχὴς κύριος Νάμπορ ἔχασε γιὰ πάντα τὴν τρυφερότητα τοῦ ἑτέρου ἡμίσεώς του. Ἡ γυναῖκα του, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κλινική, ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παντρευτῇ τὸ γιατρὸ ποὺ τὴν ἔκαμε καλά.

Οἱ δυὸ σπανοί

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, δυὸ σπανοὶ πήγαιναν καθένας τὸ δρόμο του φορτωμένοι ἀπὸ ἕνα σακκοῦλι.

Τοῦ ἑνὸς εἶχε μέσα ἄχυρα καὶ τοῦ ἀλλουνοῦ κάρδουνα.

Ὅταν συναντήθηκαν, ρώτησε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ποῦ πήγαινε. Ὁ πρῶτος σπανὸς ἀπάντησε ὅτι ἔχει μαλλιὰ στὸ σακκοῦλι καὶ πηγαίνει στὴν πόλι νὰ τὰ πουλήσῃ. Ὁ δεύτερος, εἶπε ὅτι ἔχει λίγο λινάρι καὶ θέλει νὰ τὸ ξεκάνῃ γιὰ ν' ἀγοράσῃ μαλλιά.

Τότε λέει ὁ πρῶτος στὸ δεύτερο:

— Νά! Πάρε τοῦτο τὸ μεγαλύτερο σακκοῦλι μὲ τὰ μαλλιὰ καὶ δός μου τὸ μικρὸ σακκοῦλι μὲ τὸ λινάρι, γιατὶ θὰ σὲ γελάσουν οἱ ἔμποροι ἂν πᾶς νὰ τὸ πουλήσῃς στὴν πόλι.

Ὁ σπανὸς στὴν ἀρχὴ ἔκανε ὅτι δὲν ἤθελε, τέλος ὅμως δέχτηκε, μὲ τὴ συμφωνία, νὰ μὴν ἀνοίξῃ ὁ ἕνας τὸ σακκοῦλι τοῦ ἀλλουνοῦ πρὶν νυχτώσῃ.

Κι' οἱ δύο τους ὅμως, μόλις ἔστριψαν τὸ δρόμο, ἀνοιξαν τὰ σακκοῦλια, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἕνας γέλασε τὸν ἄλλο. Μὰ εἶδαν ὅτι γελάστηκαν κι' οἱ δυό!...

Γύρισαν λοιπὸν πάλι πίσω, συναπαντήθηκαν καὶ συμφώνησαν νὰ γίνουν ἀδέρφια! Ἔτσι ἀδελφωμένοι ξεκίνησαν γιὰ τὴν πόλι ναὔρουν δουλειά. Ἦταν Κυριακὴ καὶ ἡ ἐκκλησία λειτουργοῦσε. Αὐτοὶ στάθηκαν ἀπ' ἔξω καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσι τοὺς συναπάντησε ὁ παπᾶς καὶ τοὺς πῆρε στὴν ὑπηρεσία του.

Συμφώνησαν νὰ παίρνουν δυὸ λίρες τὸ μήνα. Ὁ ἕνας θὰ ἔβοσκε τὴν ἀγελάδα τοῦ παπᾶ, κι' ὁ ἄλλος θὰ σκούπιζε τὸ σπίτι.

Ὁ σπανὸς ποὺ ἔβοσκε τὴν ἀγελάδα, βασανιζόταν πολύ, γιατὶ αὐτὸ τὸ ἔρημο τὸ ζωντανὸ εἶχε τὸ συνήθειο νὰ στριγγλίζῃ καὶ νὰ τρέχῃ σὰν τρελλό!

Ὁ ἄλλος πάλι μὲ τὸ σκούπισμα ἀφοῦ σάρωνε καλὰ-καλά, πετοῦσε τὰ σκουπίδια ὕστερα ἔξω, μέσα στὸ χνῶ ἑνὸς νερόμυλου, πράγμα ποὺ ἔκανε τὸν μυλωνὰ νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ παρὰ μία τεσσαράκοντα!

Ἕνα βράδυ, ὁ σπανὸς ποὺ ἔβοσκε τὴν ἀγελάδα γύρισε σπίτι τάχα χαρούμενος. Τὸ ἴδιο κι' ὁ δαρμένος ἀπ' τὸ μυλωνὰ διηγόταν πῶς πέρασε τὴν ἡμέρα του «ζωὴ καὶ κότταν» μὲ τὸ σκούπισμα...

Συμφώνησαν λοιπὸν πάλι, σὰν πονηροὶ ποὺ ἦσαν, ν' ἀλλάξουν... χάριν ποικιλίας τὴν ὑπηρεσία τους. Μὰ δὲν πέρασαν καλὰ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος. Ἐκεῖνον ποὔβοσκε τὴν ἀγελάδα κι' ἔπιασε τώρα τὸ σάρωμα τὸν ἔσπασε ξανὰ στὸ ξύλο ὁ μυλωνὰς καὶ τὸν ἄλλον ποὔχε τὸ σάρωμα τὸν παίδευε ἡ ἀγελάδα μὲ τὶς στριγγλιές της!

Γι' αὐτὸ τὸ βράδυ ἀποφάσισαν νὰ ζητήσουν ἀπ' τὸν παπᾶ τοὺς μισθούς τους καὶ νὰ φύγουν. Ὁ παπᾶς πρόθυμος τοὺς ἔδωσε ἄφεσι καὶ διάταξε τὸ μικρὸ τὸν ἀνηψιό του:

— Βγάλε, τέκνον μου, ἀπὸ τὸ ξεροπήγαδο δυὸ λίρες καὶ τὶς ἄλλες νὰ τὶς σκεπάσῃς καλά.

Ἄκουσαν οἱ σπανοὶ «ξεροπήγαδο» καὶ «λίρες» καὶ σκανταλίστηκαν. Συνενοήθηκαν λοιπὸν κρυφὰ καὶ ἀντὶ νὰ φύγουν μπῆκαν τὴ νύχτα μ' ἕνα σακκοῦλι μεγάλο κι' ἕνα σχοινὶ στὴν αὐλὴ τοῦ παπᾶ ποὺ ἦταν τὸ ξεροπήγαδο. Ἀφοῦ δέθηκε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κατέβηκε στὸ πηγάδι καὶ βρῆκε ἀντὶ γιὰ λίρες λιθάρια!

Ἄνοιξι

Τὸ ποιηματάκι σας

Ἀνοιξι! Μόλις ξέσπασε τοῦ φθινοπώρου ἡ (ἐμπόρα,
κι' ἐγὼ τὸ καραβάκι σου νειρεύομαι ἀπό (τώρα
ν' ἀράξῃ στὸ λιμάνι μας, μὲ τ' ἄρματα (ἐνθισμένα,
πλάϊ στὰ καϊκάκια τὰ φτωχά, τὰ θαλασ- (σοδαρμένα.

★

Νὰ φέρῃς τὸν αἰθέριο ἀχὸ τοῦ ἀφροῦ στὰ (ὑγρὰ χαλίκια,
γύρω στὰ βράχια τῶν φυκιῶν τὶς πράσινες (δαντέλλες
καὶ γιὰ τοὺς ἴσκιους ποὺ περνοῦν καὶ μέ- (νουν στ' ἀκρογιάλι,
νὰ φέρῃς ἀπ' τὴ Βενετιὰ τὸ πιὸ λαμπρὸ (κρουστάλλι.

★

Στὰ δέντρα, ποὺ θρηνοῦν βραχνά, στοῦ (κάμπου τὴ μαυσίλα,
νὰ φέρῃς γέλια ἀλάδροσα, στὰ νειόφυτρα (τοὺς φύλλα.
Μέσα στὰ ρόδα τ' οὐρανοῦ τὸ φῶς τοῦ ἀ- (σπερίτη,
κι' ἐμένα μιὰ μικρὴ φωλιὰ χελιδονιῶν στὸ (σπίτι.

Λ. ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Τότε μπαίνει κι' αὐτὸς μέσα στὸ σακκὶ καὶ κουνάει τὸ σχοινὶ στὸν ἄλλον νὰ τὸν τραδήξῃ ἔξω.

Ὁ σπανὸς ποὺ ἦταν ἀπάνω νοιώθοντας τὸ τράβηγμα, ἔσυρε τὸ σακκί, τὸ εἶδε γεμάτο, νόμισε ὅτι εἶχε μέσα λίρες καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸ βάζει στὸν ὦμο καὶ τὸ κόβει λάσπη, χαρούμενος γιατὶ γέλασε τὸ σύντροφό του καὶ τὸν ἄφησε στὸ πηγάδι!

Ἀπ' τὶς ὁμορφες αὐτὲς σκέψεις τὸν ἔβγαλε σὲ λίγο μιὰ φωνάρα ποὺ ἀκούστηκε μέσα ἀπ' τὸ σακκί:

— Ἔσκασα, μωρὲ σύντροφε!...

Ὁ φορτωμένος ὁ σπανὸς βάζει κάτω τὸ σακκί, νὰ δῇ τί φωνὴ ἦταν αὐτὴ καὶ... νὰ σου μπρός του ὁ σύντροφός του ποὺ τὸν νόμιζε στὸ πηγάδι!...

Ἀπὸ τὴ νύχτα, αὐτοὶ οἱ δυὸ σπανοὶ ὡρκίστηκαν νάνε τίμιοι συναμεταξύ τους καὶ νὰ γελᾶνε τοὺς ἄλλους.....

Τὴν ἄλλη μέρα δίψασαν καὶ σηκώθηκε ὁ ἕνας νὰ πάῃ γιὰ νερό. Ὅταν ἔφτασε στὴ βρύσι ἔπιε, ξεδίψασε κι' ὕστερα φούγκισε τὸ ἀσκὶ ποὺ κρατοῦσε μὲ ἄκρα καὶ τὸ βλέπει ἀδειανό.

— Δὲν ἔφερες νερό, σύντροφε; ρωτάει.

— Πῶς δὲν ἔφερα... Ἕνα ὁλόκληρο ἀσκί.

— Εἶχε φρέσκον ἀέρα μέσα.

— Θὰ τὸ ἐξάτμισε ὁ ἥλιος!

— Καὶ τώρα τί γίνεται;

— Τί θὲς νὰ γίνῃ: Μίλα καὶ θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς.

— Ἐγὼ λέω, σύντροφε, νὰ χωρίσουμε. Εἴμαστε πολὺ πονηροὶ κι' οἱ δυὸ μας καὶ δὲν ταιριάζουμε. Ἂν θὲς δῶσε μου ὅ,τι λεφτὰ μᾶς περίσσεψαν γιὰ νὰ σὲ θυμᾶμαι...

— Τὴν ἴδια σκέψι μὲ μένα ἔκαμες! Γιατὶ αὐτὸ ἔλεγα κι' ἐγώ: Νὰ κρατήσω τὰ λεφτὰ γι' ἀναμνησι. Νοιώθω τόση ἀγάπη γιὰ σένα!...

Ἔσκασαν τότε κι' οἱ δυὸ στὰ γέλια, μοίρασαν τὸ χαρτζηλίκι τους καὶ χώρισαν. Κι' ἀπὸ τότε γυρίζουν τὸν κόσμο. Τὸ νοῦ σας λοιπόν, παιδιά μου, ἂν τοὺς συναντήσετε μὴν σᾶς γελάσουν!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τὸ ρετσινόλαδο

Ἡ ἱστοριοὺλα σας

Ἡ μικρὴ Καίτη πηγαίνει στὸ φαρμακεῖο τῆς γειτονιᾶς καὶ λέει στὸ φαρμακοποιό:

— Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ ἑτοιμάσετε μιὰ ὁδσι ρετσινόλαδου, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ κακὴ γεῦσι.

— Μάλιστα, Καιτούλα, τῆς ἀπαντάει ὁ φαρμακοποιός. Περίμενε νὰ στὸ ἑτοιμάσω.

Ἡ Καιτούλα κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα καὶ περιμένει.

Σὲ λίγο ὁ φαρμακοποιὸς τῆς λέει:

— Καιτούλα, θὰ σοῦ προσφέρω λίγο σιρόπι ἀπὸ φράουλα, ὡς νὰ ἑτοιμαστῇ τὸ φάρμακο.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Κλωστήρη, ἀπαντάει ἡ μικρὴ καὶ πίνει τὸ σιρόπι.

Περνάνε ἀκόμη πέντε λεπτὰ καὶ ἡ Καιτούλα ρωτάει:

— Κύριε Κλωστήρη, δὲν μοῦ ἑτοιμάσατε ἀκόμα τὸ ρετσινόλαδο;

Ὁ φαρμακοποιὸς γελάει μὲ τὴν καρδιά του.

— Τώρα πιά, Καιτούλα; τῆς λέει. Τὸ ἤπιες. Τὸ εἶχα ἀνακατέψει μὲ τὸ σιρόπι ποὺ σὲ κέρασα.

Ἡ Καιτούλα ἀρχίζει τὰ κλάμματα.

— Χί, χί, χί!... Τὸ ρετσινόλαδο δὲν ἦταν γιὰ μένα... ἦταν γιὰ τὴ θεία μου!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Γιαννάκη:

— Πρὸ ἡμερῶν βαφτίσατε τὸν ἀδελφούλη σου, πῶς τὸν βγάλατε;

— Μὰ ὁ ἴδιος ὁ παπᾶς ποὺ τὸν βούτηξε στὴ κολυμπήθρα, τὸν ἔβγαλε ὕστερα ἔξω μὲ τὰ χέρια του!

★

Μιὰ κυρία ποὺ ἔχει ἔρθει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἔχει φέρει μαζί της καὶ τὴν ὑπηρέτριά της, μιὰ ἀραπίνα.

Τῆς δίνει λοιπὸν τὸ κοριτσάκι της νὰ τὸ πάῃ στὸ Ζάππειο περίπατο.

Ἕνα ἄλλο κοριτσάκι ποὺ πρώτη φορὰ βλέπει ἀραπίνα τρέχει καὶ φωνάζει:

— Μαμά, μαμά, δὲς ἕνα κοριτσάκι ποὺ ἔχει παραμάνα... ἀπὸ σοκολάτα!...

★

— Μαμᾶ, ποὺ εἶνε τὸ στομάχι μου;

— Γιατί ρωτᾶς, Πετράκη;

— Γιατὶ μοῦ πονάει!...

— Ἕνα αὐτόγραφο, σᾶς παρακαλῶ!...

(Ἀπὸ τὸ «France-Dimanche»)

Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο

Το κοθήκον

Μιὰ ἀναγνώστριά μας, ἡ Μαρία, μᾶς γράφει ὅτι εἶνε παντρεμμένη ἐδῶ καὶ τρία χρόνια κι' ὅτι ἔχει ἀποχτήσει ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. "Οταν ἤταν ἀκόμα μαθήτρια, εἶχε ἀγαπήσει ἕνα νέο, ποὺ στο μεταξὺ ἔφυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ὅπου ἐμεινε περίπου δέκα χρόνια.

Τελευταία ὁ νέος γύρισε, συναντήθηκε μὲ τὴ Μαρία καὶ τὸ παληὸ αἴσθημα φούντωσε, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε καὶ οἱ δυὸ τους, ἡ Μαρία κι' ὁ ἀγαπημένος της, νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ ἀνησυχοῦνται τί πρέπει νὰ κάνουν. «Νὰ χαλάσω τὸ σπίτι μου;» ρωτάει ἡ Μαρία.

'Ασφαλῶς ὄχι, ἀγαπητή μου ἀναγνώστρια. Τὸ παρελθὸν δὲν πρέπει πιὰ νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ, γιατὶ ἔσὺ σσε γιὰ πάντα. Δὲν πρέπει ν' ἀκούσετε παρὰ μόνο τὴ φωνὴ τοῦ καθήκοντος. Καὶ τὸ καθήκον αὐτό, τὸ τοσο ἱερό, σὰς ὑπαγορεύει νὰ μείνετε πιστὴ σύζυγος κοντὰ στὸν ἄντρα σας καὶ στοργικὴ μητέρα κοντὰ στὸ παιδί σας. "Ολα τ' ἄλλα ποὺ σκέπτεστε εἶνε νοσηρὸ ρωμαντισμὸ καὶ κακὴ φιλολογία, γιὰ νὰ μὴν τὰ χαρακτηρίσω ὡς ἐπιπολαιότητα.

Λοιπὸν μείνετε κοντὰ στὴν οἰκογένειά σας καὶ προσπαθῆστε νὰ ζήσετε εὐτυχισμένη. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον σας καὶ τίποτ' ἄλλο.

Π ο ν ε μ έ ν η γ ι ὰ π ά ν τ α: "Εγραψα ἰδιαιτέρως.

Τ υ ρ α ν ν ι σ μ έ ν η κ ό ρ η 18: Νὰ εἶστε πολὺ προσεκτική, γιατὶ γιὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ σὰς δώσῃ τὴ διεύθυνσί του, αὐτὸ σημαίνει ὅτι σκοπός του ἦταν νὰ περάσῃ μόνον εὐχάριστες ὧρες μαζί σας. "Αν ξαναγυρίσῃ, ποὺ δὲν τὸ πιστεύω, νὰ φανῆτε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν κατάστασι.

(α+β) (α — β): Φανήκατε μάλλον ἐπιπόλαιη. Κανεὶς ἀπ' τοὺς 5υὸ δὲν εἶνε γιὰ σᾶς. Μὴν ἐκτίθεστε ἀδικα λοιπόν.

Μ ι ὰ π ο ν ε μ έ ν η κ α ρ δ ι ά, Μ. Γ.., Κέρκυρα: Γιατὶ νὰ κλαίτε, καὶ νὰ φαντάζεστε πὼς τὰ δάκρυά σας θὰ τὸν ξαναφέρουν κοντά σας; Δὲν ἀγαποῦσε ἐσᾶς, ἀλλὰ τὴν προῖκα σας.

Ρ έ ν α ν: 'Απάντησα ἰδιαιτέρως.

Μ ι ὰ κ α ρ δ ι ὰ π ο ὺ ἀ γ α π ᾶ τ ρ ε λ ὰ χ ω ρ ὶ ς ν' ἀ γ α π ι έ τ α ι, Γ. Σ. 17: Προτιμότερο εἶνε νὰ τοῦ μιλήσετε ἐσεῖς γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆτε σὲ ξένους. Κι' ἂν ἡ καρδιὰ του εἶνε ἐλεύθερη, κι' ἂν συμφωνοῦν οἱ χαρακτῆρες σας, τότε βέτετε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. 'Αλλὰ ἀμφιβάλλω ἂν μπορῆτε ποτὲ νὰ ἔχετε μιὰ ἀπάντησι θετικὴ ἀπὸ ἕνα παιδὶ 18 ἐτῶν!

Ν τ ο ρ έ ς: "Εγραψα ἰδιαιτέως.

Φ ώ ν η ν: "Εγραψα ἰδιαιτέρως.

Μ ι ὰ δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η Σ. Π.: "Ετσι ἔπρεπε νὰ φερβῆτε γιατὶ εἶστε κοπέλλα αὐστηρῶν ἀρχῶν. "Οσο γιὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο δὲν φαντάζομαι νὰ τὸν ἀγαπᾶτε ἀφοῦ μάλιστα θέλησε νὰ σᾶς ἐκθέσῃ μὲ τόση ἐπιπολαιότητα.

Μ α ρ α μ έ ν ο γ ι α σ ε μ ά κ ι: Προσπαθῆστε νὰ ἐξηγηθῆτε καθαρὰ καὶ εἰλικρινὰ μαζί του καὶ ἀσφαλῶς θὰ συνεννοηθῆτε, ἀφοῦ ἔχετε καὶ παιδί.

Σ κ ό ρ π ι α ρ ο δ ο π έ τ α λ α: "Εχετε μεγάλους ἐνθουσιασμούς, ποὺ θὰ σᾶς βλάψουν. 'Ενῶ δὲν ἔχετε τίποτα τὸ θετικό, ἐνῶ ἔχετε νὰ κάνετε μ' ἕνα ἀνιαρὸ ἐπιπόλαιο, σεῖς ὑποφέρετε. Γιὰ ποιὸ λόγο; Συνελθέτε ἐγκαίρως.

Ρ. Π. Τ. 20. Τὸ β ά λ ς τ ῆ ς μ ο ν α ξ ι ά ς: Σὲ τί πράγμα νὰ σᾶς διαφωτίσω; "Αν σᾶς ἀγαπᾶ; Μὰ αὐτό, σεῖς εἶστε σὲ θέσι νὰ τὸ διαπιστώσετε, ἀφοῦ ὅμως πρῶτα γίνετε καλὰ καὶ ἀνεῤῥώσετε τελείως.

Τ έ σ σ α ν α Β. Σ. Τ.: Μὴ διστάζετε καθόλου. 'Αρκεῖ νὰ τὸν θέλουν οἱ δικοί σας, ἀφοῦ οἱ γονεῖς του δὲν ἔχουν ἀντίρρησι.

Χ ρ ι σ τ ό φ ο ρ ο ν - Ἰ ω ά ν ν η ν: Νὰ εἶστε βέβαιος ὅτι ἦταν ἕνα ὡραῖο ὄνειρο. Πέραν τούτου, μὴ περιμένετε τίποτ' ἄλλο, γιατὶ κι' ἂν γυρίσῃ, θὰ ἐπιστρέψῃ ἐντελῶς ἀλλοιώτικη.

'Α τ υ χ ὲ ς π λ ά σ μ α: Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ ὑποφέρετε γιὰ ἕνα δειλό. Τέτοιος θὰ εἶνε σὲ ὅλη του τὴ ζωή. Βγάλτε, λοιπόν τὰ μαυρα πέπλα ἀπὸ τὴν καρδιά σας, καθὼς καὶ τὶς ἀνόητες σκέψεις τῆς αὐτοκτονίας.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ὴ μ ὲ π ο ά σ ι ν α μ ά τ ι α: Νὰ μὴν τρελλαθῆτε οὔτε νὰ ὑποφέρετε. Εἶστε ἀκόμα πολὺ νέα κι' ἔχετε τὸ μέλλον μπροστά σας.

Γ ι α ν ν ι ώ τ ι κ ο μ ε λ α ν ο ύ ρ ι: Ν' ἀκούσετε τὴ φωνὴ τῆς λογικῆς καὶ ὄχι τὴν καρδιά σας. Δὲν εἶνε δυνατὸν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ ἕνα κορίτσι νὰ θέλῃ ταυτοχρονως νὰ τὸ ἐξευτελίζῃ. 'Απομακρύνατέ τον ἀπὸ κοντά σας γιατὶ ἐκτίθεται ἡ ἀξιοπρέπειά σας.

Μ ι κ ρ ο ὔ λ α ν 48: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Ὅταν ἕνας σοβαρὸς ἄντρας σέβεται τὴν ὀξιοπρέπεια ἑνὸς κοριτσιοῦ, δὲν θέλει νὰ τὸ ἐξευτελίζῃ, κανοντάς του παρόμοιες προτάσεις. "Αν μὲ τὸν πατέρα σας εἶσθε φίλοι, ὅπως καὶ πρέπει, πρέπει νὰ τοῦ ἐμπιστεύσετε κάθε τί ἀπ' τὴν αἰσθηματική σας ζωή, γιατὶ εἶνε ὁ μόνος ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ μιὰ σοβαρὴ συμβουλή.

Π α ι δ ὶ τ ο ῦ Ψ η λ ο ρ ε ί τ η Φ. Β.: Γράφτε της ἕνα τελευταῖο γράμμα ὅτι τὴν εὐχαριστιτε για τὴν ψυχαγωγία τῆς ἀλληλογραφίας. Κι' ὅτι εἶνε ἀστειο νὰ λέγῃ κανεὶς ὅτι ἀγαπᾶ ὅταν δὲν γνωρίζῃ οὔτε τὸ πρόσωπο οὔτε τὰ ἐλαττώματά του. Καὶ ὅταν ἀπολυθῆτε καὶ πᾶτε στὸ χωριό σας, νὰ παντρευτῆτε μὲ τὴν εὐχὴ των γονιῶν σας τὴ νέα ποὺ θέλουν οὐτοὶ καὶ ποὺ σεῖς συμπαθεῖτε.

Κ. Ε. Π. 1000 Γ ζ ά ν τ ε: Σᾶς δίνω τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ ζητᾶτε κι' ἐλπίζω νὰ μὲ ἀκούσετε. Λοιπόν, ὡς ἐπάγγελμα ὁ κινηματογράφος δὲν εἶνε καὶ τόσο σταθερο. "Οσους βλέπετε ἢ εἶνε ἐπαγγελματίες ἠθοποιοί, ἢ ἔχουν κάποια ἄλλη δουλειὰ καὶ ἀπὸ φιλοδοξία λαβαίνουν μέρος στὶς ταινίες ποὺ γυρίζονται ἐδῶ. Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶνε ἀκόμα 'Αμερική. Λοιπὸν μὴ βασκαλίζεστε μὲ ὄνειρα.

Δ υ ὸ ἀ γ α π η μ έ ν ε ς φ ί λ ε ς: Γιὰ τὴν πρωτη: Νὰ μὴν τερμιένετε τὸ βασιλόπουλο τοῦ Πειραιῶς, γιατὶ θὰ σᾶς κάνῃ τὴ ζωὴ σας δυστυχισμένη. Μπορεῖ τώρα νὰ ἔχετε ἐνθουσιασμούς, ἀργότερα ὅμως θὰ μετανοιώσετε πικρὰ ποὺ ἐγκαταλείψατε τὴ θετικὴ ὑποστήριξι ἑνὸς συζύγου μὲ ὅλα τὰ καλὰ του, ἔστω κι' ἂν αὐτὸς εἶνε γεωργός. Γιὰ τὴ δεύτερη: Αὐτὸ εἶνε φυσικό. "Οσο βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀπὸ τὶς γνωριμίες του δὲν δίσταζε νὰ γράφῃ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε. Τώρα ὅμως συνῆλθε, εἶδε τὴν πραγματικότητα, βρέθηκε στὸ περιβάλλον του, ἔλειψε ἀπὸ τὴ μονοξιὰ καὶ ὅλα τώρα τὰ θεωρεῖ σὰ μιὰ καλὴ ἀνάμνησι. Μὴν ἐκπλήττεσθε λοιτόν, γιὰ τὴ σιωπή του.

Σ κ λ ά β ο ν τ ο ῦ π ά θ ο υ ς Δ. Θ. Μ.: Οὔτε εἶστε βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό σας ὅτι θὰ κάνετε καρριέρα ποτέ, μὰ οὔτε καὶ τὴν κοπέλλα θέλετε νὰ χάσετε. Δὲν εἶνε λιγάκι ἐγωϊστικὸ αὐτό; Τί σᾶς χρωστᾶ ἡ νέα νὰ ὑποφέρῃ γιὰ σᾶς καὶ νὰ μείνῃ ἀνύπαντρη ἐξ αἰτίας σας; Δῶστε, λοιπόν, ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ μὴν καταστρέφετε τὸ μέλλον τῆς ἐας. Εἶνε ἐγκληματικό!

Δ υ ὸ φ υ σ έ ς π ο ὺ σ π α ρ ά ζ ο υ ν Ν. Γ. Χ.: "Αν ποτὲ σᾶς ἀγαποῦσε δὲν θ' ἀρραβωνιαζόταν μὲ ἄλλη. Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφέρεται πιὰ γιὰ σᾶς. Νὰ τὸν ἀπομακρύνετε, λοιπόν, ἀπὸ τὴ ζωή σας. Ὅσον ἀφορᾶ τὴ φίλη σας τὴ συμβουλεύω νὰ διακόψῃ μαζί του κάθε σχέσι γιατὶ θάρῤῥῆ ἡ στιγμὴ μὲ τὸ χαρακτῆρα ποὺ ἔχει νὰ ὑποφέρῃ πολύ.

Β ε ρ ρ ο ι ο τ ο π ο ύ λ α ν: Δὲν σᾶς φταίω ἐγὼ ἂν ἐσεῖς τὰ κάνατε θάλασσα. Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε, πρέπει ἡ μόνη σας σκέψις νὰ εἶνε αὐτός. "Ετσι θ' ἀποχτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ τὴν ἀγάπη του. Μὴν ἀπελπίζεστε, ὁποιος ἀγαπᾶ, νικᾶ.

Θ ὺ μ α τ ῆ ς σ ι ω π ῆ ς, Χανιά: Καὶ βέβαια ἔπρεπε νὰ τὸν εὐχαριστήσετε γιὰ τὴν κάρτα ποὺ λάβατε. Πῶς θὰ τὸν ἀφήνατε νὰ τολμήσετε αὐτὴν ἢ ἐκείνη τὴ λύσι, ἀφοῦ καὶ μόνος βλέπετε τὴ δυσκολία. Ὡστόσο ζυγίζοντας τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ καὶ κρίνοντας μεταξὺ καθήκοντος καὶ ἀγάπης, νομίζω ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ διαλέξετε τὴ μέση λύσι, ἀναβάλλοντας δηλαδὴ κάθε ἀπόφασι, ὡσότου οἱ γονεῖς σας πεισθοῦν ἢ ἀναγνωρίσουν ὅτι ἄδικα ἐπιμένουν νὰ σᾶς παντρέψουν μὲ μιὰ κοπέλλα που δὲν τὴν θέλετε. "Ετσι, στὸ μεταξύ, μπορεῖ νὰ βρεθῇ τρόπος ποὺ νὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκπληρώσετε τὸ χρέος σας ἀπέναντι τῆς κοπέλλας. Γενικὰ ἡ περίπτωσίς σας εἶνε λεπτὴ καὶ μόνο μὲ τὴ λογικὴ καὶ τὴν καλὴ διάθεσι θὰ μπορέσετε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσετε, χωρὶς νὰ πρακαλέσετε οὔτε τσακώματα μὲ τοὺς δικούς σας, οὔτε καὶ ν' ἀθετήσετε τὸ χρέος σας πρὸς τὴ ἀγοητημένη σας.

Σ. Π., Μέγαρα: Τί ἐπιπολαιότης κι' ἡ οἰκη σας! Μεσα στο φάκελλο, ἀντὶ νὰ ἐσωκλείσετε τὸ γράμμα ποὺ θὰ στέλνατε γιὰ τὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο», βρήκαμε ὁλόκληρο αἰσθηματικὸ γράμμα γιὰ τὴν καλή σας! Σκεφθῆτε νὰ εἶχα τὰ χρόνια της καὶ νάπαιρνα τοῖς μετρητοῖς τὰ τρυφερὰ σας λόγια!

Ν. Π. Τ., Πάτρας: Νομίζω πὼς κι' ἐσεῖς κατὶ τὸ ὡραῖο κοριτσι τῆς γειτονιάς σας, ποὺ τὸ κυττᾶτε καὶ σᾶς κυττάει καὶ κυτταζόσασστε, θὰ πρεπη νὰ βρῆτε ἕναν τρόπο νὰ σὰς μιλήσῃ, νὰ τοῦ μιλήσετε καὶ νὰ μιλήσσαστε!...

Κ ά π τ α ι ν Τ ί μ μ υ ς, Χίον: Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ἀξιοπρεπέστερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε νὰ μὴ βιασετε τὰ πράγματα καὶ νὰ σεβασθῆτε τὴ σιωπὴ τῆς νέας, ποὺ θἄχῃ κάποιο σοβαρὸ λόγο νὰ μὴ θέλῃ νὰ σὰς γραψῃ. "Ισως τῆς εἶνε δύσκολο, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀντιληφθοῦν. "Ισως πάλι νὰ μὴ θέλῃ νὰ δ...ιουργήσῃ κανένα τσόφημα μαζί σας. Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε νὰ μὴ τῆς ξαναγράψετε. Καί, ποιος ξέρει! Μπορεῖ τοτε μόνη της νὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ νὰ σὰς γράψῃ!

'Α γ α π η τ ὸ ἀ γ γ ε λ ο ῦ δ ι, Ζάκυνθον: Τὰ ἴδια περίπου ἔχω νὰ σᾶς πῶ καὶ σὲ σᾶς, ὅπως καὶ σ'ὸν ὀνώτερο ἐπιστολογράφο μου Κάπταιν Τίμμυς. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε. Συναντηθῆτε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη κι' ἐξηγηθῆτε.

Δ ε ι λ ὸ ν σ τ ὸ ν ἔ ρ ω τ α: Χρειάζεται ν' ἀναπτύξετε περισσότερη αὐτοπεποίθησι, παίρνοντας τὰ πράγματα μὲ τὴ φυσική τους ὀφι. 'Αλλ' αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ γίνεστε καὶ... ἀναιδὴς στὰ ραντεβοῦ σας μὲ τὰ κορίτσια καὶ νὰ τὰνετε πράγματα, ποὺ δὲν τὰ ἐπιτρέπει οὔτε ἡ ἀξιοπρέπειά σας, οὔτε ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ σᾶς δείχνει ἕνα κορίτσι, ὅταν ἔρχεται μαζί σας.

Π ο ν ε μ έ ν η ν Σ υ ρ ι α ν ο π ο ύ λ α ν, Σύρον: 'Αφοῦ ὅπως μοῦ γράφετε, ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸ χαρακτῆρα του, δὲν βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο ἀνησυχεῖτε καὶ πάτε νὰ τρελλαθῆτε, ἐπειδὴ ὁ νέος γυρίζει στὴν πατρίδα του, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ τακτοποιήσῃ τὴ ζωή του καὶ νὰ σᾶς πάρῃ, ὅπως σᾶς λέει. 'Εγὼ σ' αὐτὸ μόνο τὸ σημεῖο θὰ... ἀνησυχοῦσα: Μὲ τὴ δεκαήμερη μόλις γνωριμία σας εἶστε τόσο σίγουρη, ὅτι ὁ νέος σᾶς ἀξίζει γιὰ σύζυγος καὶ εἶνε σὲ θέσι νὰ ὁημιουργήσῃ οἰκογένεια, ἀνταποκρινόμενος στὶς ἠθικές, κοινωνικὲς καὶ οἰκονομικὲς ὑποχρεώσεις ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ γάμος;

Ρ ο ζ ά ν ν α Μ. Ο.: Οἱ συνέπειες ποὺ εἴχατε ἀπὸ τὴ μητέρα σας, ποὺ σᾶς τσακωσε ἐπανειλημμένως στὰ ραντεβοὺ μὲ τὸ νεαρό, εἶνε ἀπόδειξις ὄχι μόνο τῆς ἐπιπολαιότητός της, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπερισκεψίας σας. Στὴ μαθητικὴ ἡλικία ποὺ βρίσκεσθε, οὐτὰ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ θετικό, οὔτε πρόκειται νὰ κερδίσετε τίποτε. 'Αντιθέτως ζημιώνεσθε σεῖς παραμελῶντας τὰ μαθήματά σας καὶ τὶς οἰκογενειακές σας ὑποχρεώσεις.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η μ α θ η τ ρ ι ο ῦ λ α ν Κύμην: 'Αντὶ νὰ σᾶς ὑποδείξω τρόπο, ὅπως μοῦ γράφετε, γιὰ νὰ ἐκμυστηρευθῆτε τὸ μυστικό σας στὸν καλό σας, καλύτερα θάναι νὰ κυττάξετε τὰ μαθήματά σας. 'Εκτὸς αὐτοῦ, τί ἔχετε νὰ ὠφεληθῆτε, ἀφοῦ ὁ νεαρός, ποὺ δὲν σᾶς ἔσωσε ὡς τώρα σημασία, πρόκειται νὰ φύγῃ; Καί, φεύγοντας θὰ βρῇ ἀλλοῦ... εὐκαιρίες καὶ σεῖς θὰ μείνετε ἀφαλῶς μὲ τοὺς ἀνασταναμοὺς καὶ τὶς ἀπελπισίες. Σκεφθῆτε λογικότερα...

Γ α λ ά ζ ι ο ν κ υ κ λ ά μ ι ν ο, Θεσσαλονίκη: Εἰσθε πολὺ νέος, γιὰ νὰ νομίζετε, ὅτι ἡ συμπεθερὰ σας, ποὺ εἶνε 13 χρονῶν, καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδῖνο, θὰ θυμηθῇ ἐσᾶς. Κι' ἐκείνη, ἀλλὰ κι' ἐσεῖς, ὡς ποὺ νὰ μεγαλώσετε θἄχετε ἀγαπήσει ἀκόμα πολλὲς φορές. "Ωστε ἄδικα κάθεστε καὶ πλάθετε ὄνειρα, ἐνῶ θἄπρεπε ν' ἀφοσιωθῆτε στὶς σπουδές σας γιὰ νὰ γίνετε ἄξιος καὶ καλὸς πολίτης.

Β ο λ ὼ τ ο π ο ύ λ α ν σ τ ὸ β ο ύ ρ κ ο, Βόλον: "Οπως πολὺ σωστὰ λέτε στὸ γράμμα σας, γιὰ νὰ ἐνδικηθῆτε τὸν ἄντρα σας καὶ τὴ μητέρα σας καταστρέψατε τὸν ἑαυτό σας. "Εχω ὑποχρέωσι νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ δρόμος ποὺ πήρατε ἔχει πολὺ κακὸ τέρμα. Θὰ βρεθῆτε ξαφνικὰ μιὰ μέρα μὲ τὸ παιδάκι σας, ὅταν περάσουν τὰ χρόνια, στοὺς πέντε δρόμους, χωρὶς... τοὺς «σωτῆρας», ποὺ σᾶς τριγυρίζουν σήμερα. Τί πρέπει νὰ κάνετε; "Αν εἴσαστε λογικὴ θὰ φροντίσετε νὰ τακτοποιήσετε τὸν ἑαυτό σας ἀμέσως ἢ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ, ἂν σᾶς ἀγαπᾶ πραγματικά, ἢ μὲ τὸ φαντάρο. στὸν ὁποῖο ὅμως ἔχετε ὑποχρέωσι νὰ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Αὐτοὶ εἶνε οἱ δυὸ δρόμοι ποὺ ἔχετε ν' ἀκαλουθήσετε. Τὸ διαξύγιο κι' ἀμέσως ὁ γάμος.

Ζ ή ν α ν Ν. Μ.: 'Εκεῖ που ἔφτασαν τὰ πράγματα δὲν βλέπω ἀπολύτως καμμιὰ θεραπεία. Βρισκόσαστε μεταξὺ ἑνὸς ἀσυνειδήτου συζύγου καὶ ἑνὸς ἐξ ἴσου ἀσυνειδήτου φίλου. Δῶστε διαξύγιο στὸν πρῶτο, ἀπολυτήριο στὸν δεύτερο καὶ κυττ...τε τὸ νοικοκυριό σας καὶ τὸ παιδάκι σας. Ἴσως μὲ τὸν καιρὸ βρεθῆ κανένας τίμιος ἄνθρωπος καὶ σᾶς ζητήσῃ σὲ γάμο, ὁπότε, ὅπως ἐλπίζω, θ' ἀποφύγετε τὶς περιπέτειες, ποὺ δὲν βγαίνουν ποτὲ σὲ καλὸ σὲ μιὰ ἔγγαμη γυναίκα καὶ μάλιστα μητέρα...

Θ ο λ ὸ ς ὁ ρ ί ζ ω ν: 'Η ἐπιστολή σας δὲν εἶνε καθόλου σαφής. Τὸ γάμο μεταξὺ σας τὸν ἐπιτρέπει ἡ ἐκκλησία. Συνεπῶς δὲν πρόκειται ν' ἀντιμετωπίσετε τὴν κατακραυγὴ τῆς κοινωνίας. Γιατὶ λοιπόν, ἀρνεῖται ὁ γαμπρός σας; 'Υπάρχει κανένας ἄλλος λόγος; Πάντως, ἐφόσον... δυστυχὼς ἐέ γ κ λ η μ α τ ή σ α τ ε» ἔχετε ὑποχρέωσι νὰ φανερώσετε στ' ἀδέρφια σας ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ παντρευτῆτε τὸ ταχύτερον.

Μ α θ ή τ ρ ι α ν Σ. Π. Τ.: 'Απ' ὅσα μοῦ γράφετε, ἀγαπητή μου, καταλαβαίνω ὅτι ὁ καλὸς σας τὰ ἔκαμε ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ προσχήματα, στὴν ἀρχὴ ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἢ τὸ κάνει τώρα γιὰ νὰ σᾶς... συγκινήσῃ περισσότερο γιὰ νὰ ζηλέψετε τὴν «ἀλλη», καὶ ἴσως γιὰ νὰ τοῦ προσφέρετε κάτοτε πιὸ ἀπολαυστικὲς ὧρες. 'Αλλ' ἀφοῦ ἔφτασε στὸ σημεῖο πιὰ νὰ σᾶς τὰ λέῃ καθαρά, ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπάει, τότε ποιὰ ἄλλη συμβουλὴ νὰ σᾶς δώσω παρὰ αὐτὴ μόνο: Γιὰ τελευταία φορὰ νὰ τὸν καλέσετε ν' ἀποφασίσῃ γιὰ σᾶς, καὶ ἂν ἰδῆτε, ὅτι τὸ αἴσθημά του δὲν εἶνε εἰλικρινές, τότε νὰ τὸν παρεσπάσετε καὶ νὰ τὸν ξεγράψετε, γιατὶ καθὼς φαίνεται, δὲν εἶνε ἄνθρωπος ποὺ ν' ἀξίζῃ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη σας. Καὶ πρὸ πάντων, μὴν ἀπογοητευθῆτε ἀπὸ τὸ αἰσθηματικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, ποὺ εἶνε μιὰ ἀσήμαντη περιπέτεια τῆς ζωῆς σας.

Σ τ ὰ β ρ α χ ά κ ι α τ ῆ ς Π ρ ε β έ ζ η ς: Πῶς θέλετε, ἀγαπητή μου, νὰ ξέρω ἐγὼ τοὺς σκοποὺς τοῦ καλοῦ σας, ἀφοῦ μόνη σας δὲν καταφέρατε τόσον καιρὸ νὰ τοὺς ἐξακριβώσετε; Τὸ ὅτι ἐπιμένει νὰ σᾶς... πείσῃ δὲν μοῦ φαίνεται παραξενο. Παράξενο μοῦ φαίνεται πὼς σεῖς μιὰ κοπέλλα γνωστικὴ καὶ μὲ ἀγωγή, κάθεστε καὶ τοῦ δίνετε ραντεβοῦ καὶ τὸν ξεγελᾶτε ὕστερα; Αὐτὸ δὲν εἶνε τίμιο πρᾶγμα! Δὲν λέω βέβαια ὅτι πρέπει νὰ πηγαίνετε στὸ ραντεβοῦ. 'Αλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται στὴν κοινωνικὴ σας θέσι νὰ τὸν γελᾶτε στέλνοντας τον νὰ σᾶς περιμένῃ μάταια ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Μ α ῦ ρ ο ν ν ά ρ κ ι σ σ ο ν, Πειραιά: Δυστυχὼς μέσα στὴν κακογραφία τῶν 16 σελίδων τοῦ γράμματός σας δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω καὶ νὰ βρῶ τί κυρίως σας ἀπασχολεῖ καὶ βέβαιο τὸ λάθος δὲν εἶνε διόλου μου... Ἂν πραγματικὰ ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴ συμβουλή μου, γράψτε μου μὲ λίγα λόγια, σύντομα, καθαρά, καὶ ἁπλᾶ τὸ ζήτημά σας καὶ σὲ τί ἀκριβῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Ν α υ α ρ ὸ ν σ τ ὸ π έ λ α γ ο ς, Βόλον: 'Αγαπητέ μου, εἶχα ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ σὰς δώσω νὰ καταλάβετε τί ἀκριβῶς συμβαίνει μεταξύ σας. Ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν μπορέσατε, παρὰ τὸ φλύαρο γράμμα σας, νὰ μοῦ δώσετε πρῶτα σ' ἐμένα νὰ καταλάβω περὶ τίνος πρόκειται. "Αν ἡ κοπέλλα δείχνεται διστακτική καὶ ἀτολμη στὶς συναντήσεις, αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ τὴν κακοχαρακτηρίζετε. Δὲν εἶνε ἄνδρα-πρέπες, ἐνα κορίτσι νὰ σᾶς ἐμπιστεύεται τὰ πρωϊφρότερα αἰσθήματά του, καὶ σεῖς νὰ κυττάζετε μονάχα τώρα θὰ τὴν παρεσύρετε. Σκεφθῆτε το καὶ μοναχὸς σας... 'Οπωσδήποτε καλὸν εἶνε νὰ ἐξηγηθῆτε ἐπὶ τέλους προφορικὰ γιὰ ὅ,τι σᾶς συνδέει καὶ ὅ,τι σκοπεύετε μεταξύ σας.

Γ α λ ά ξ ι α μ ά τ ι α κ.τ.λ., Π. Φάληρον: Περισσότερο ἀπὸ τὴν γοητεία τοῦ ναύτη σας, μοναχὴ σας νομίζω ὑποφέρετε ἀπὸ τὴ ρωμαντικὴ ὑπερευαισθησία ποὺ σᾶς διακρίνει. Γι' αὐτό, γιὰ νὰ ἡσυχάσετε καὶ γιὰ ν' ἀποφύγετε ἐνδεχομένη περιπέτεια, λογικευθῆτε καὶ βγάλτε ἀπὸ τὸ νοῦ σας τὴν ἀνάμνησι τῶν δυὸ γαλάζιων ματιῶν, κ.τ.λ. "Οσο γιὰ μένα, δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω σὲ τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συμβουλὴ αὐτὴ ποὺ σᾶς δίνω καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὴν προσέξετε.

'Ε ρ ω τ υ μ έ ν η ν ἀ π ὸ τ ὸ κ α λ ο κ α ί ρ ι, Τουρκοβούνια: Νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφερθῆτε στὴν ἀρχὴ ὅταν ὑπῆρχε ἡ εὐκαιρία τῆς συναντήσεως καὶ τῆς συννενοήσεώς σας μὲ τὸ νεαρό. Τώρα, ἀφοῦ μάλιστα κι' ὁ ἴδιος δὲν θέλει σχέσεις μαζί σας δὲν πρέπει ν' ἀπασχοληθῆτε πιὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας τὸν ἄνθρωπο αὐτό.

Φ τ ω χ ὴ ν π ρ ο σ φ υ γ ο π ο ύ λ α ν, Βόλον: Βλέπετε, ἀγαπητή μου, τί παθαίνουν οἱ ἐπιπόλαιες κι' ἀπερίσκεπτες δεσποινίδες, ποὺ χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξι κι' ἐνδοιασμό, καὶ μόνο γιατὶ ὁ νεαρὸς ἦταν ὡραῖος καὶ τοὺς γλυκομίλησε, πέφτουν ἀνυπόπτοε θύματα; Πληρώνετε τώρα τὸ πολὺ ἀκριβὲ καὶ στὶς μὲ τὴ σειρά σας τὸ θλιβερό σας πάθημα. Καὶ τί μπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς συμβουλεύσω, ὅταν σεῖς ἐξακολουθῆτε καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ τραγικὸ σας ὀλίσθημα, νὰ ὑποστηρίζετε ὅτι ἀκαλὰ κάνετε καὶ τὸν ἀγαπᾶτε, γιατὶ τοῦ ἀξίζει, ἂν καὶ εἶνε ἄπιστος; "Αν ὡστόσο θέλετε νὰ δῆτε τὰ πράγματα πιὸ ὠμά, σᾶς συμβουλεύω πὼς πρέπει κάπως σοβαρότερα, ἀκόμα καὶ μὲ τὴ δικαιοσύνη, νὰ διεκδικῆσετε ἀπὸ τὸν κύριο αὐτὸ νὰ σᾶς ἀποκαταστήσῃ στὴν κοινωνία καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐπισήμως τὴν πατρότητα τῶν παιδιῶν σας!

Ε. Λ. Ι.: Λυποῦμαι, κυρίε μου, ποὺ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ἱκανοποιήσω τὴν παράκλησί σας. "Οχι μόνο ἀπὸ λόγους ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ γιατὶ οὔτε ἀρχεῖο κρατάμε τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ «Ἐρωτικοῦ Γραμματοκιβωτίου», οὔτε μπορῶ νὰ θυμᾶμαι τὶς ἀπαντήσεις ποὺ ἐνδιαφέρουν τοὺς ἐπιστολογράφους μας, ποὺ εἶνε χιλιάδες.

ΕΡΗ

Η Zinnia παρουσιάζει:

τὰ πλεονεκτήματα τῆς μετάξης

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ

ΠΟΥΔΡΑ · ΚΡΕΜΑ · ΚΡΑΓΙΟΝ · ΡΟΥΖ

Η «ΚΑ

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΟΥ ΕΠΕΒΛΗΘΗ
"PARIS"
ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
ΦΑΙΔΡΑΣ (ΤΕΩΣ ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ)
Διπλ. Παρισίων καὶ
ECOLE DE COUPE
NAPOLITANO
(Diplome d'Honneur)
καὶ
Ἀκαδημίας Κοπτικῆς Παρισίων
Daydou fils
Πλήρης καὶ ἀποκλειστικὴ συνεργασία καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῆς παγκοσμίου φήμης Παρισινῆς Σχολῆς
"NAPOLITANO"
Εἰδικὰ γκρουπὶ δι' ἐργαζόμενα καὶ ἄπορα κορίτσια.
Ἀλιπέδου 4 Μέγαρον Παπαφιλίππου ἔναντι ἠλεκτρικοῦ σταθμοῦ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ
ΜΕ
ΔΟΣΕΙΣ
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20 - ΤΗΛ. 30-909
ΓΟΡΓΟΣ - ΑΝΟΔΟΣ ΜΕ ΑΣΣΑΝΣΕΡ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
χονδρὴ - ἐξαιρετική
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΤΗΛΕΦ. 54 - 287

SOLID

Προνομιούχα διοκια βαφῆς ὑφασμάτων
ΓΕΝ/ΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣ Ι. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 ΤΗΛ. 23-801

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Ἀρίστης Τέχνης καὶ ΩΡΟΛΟΓΙΑ Ἐλβετικὰ. ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Μεγάρου Παυλίδου 3ος ὄροφος Αἰόλου 59 καὶ Βύσσης ἀνωθεν Ζαχαροπλαστείου

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον
Νο 51 δρ. 35.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Περγκολέτε, Μυτιλήνη: Σ' ἕνα διάστημα 4 — 5 ἐτῶν ἔχει ἐπέλθει ἡ ἀποκατάστασις. Κατόπιν παραμένει ὁ οὐλῶδης ἱστός, ποὺ ἐξαφανίζεται μόνον δι' ἀφαιρέσεως καὶ κατόπιν ἀποκαθίσταται διὰ λεπτῆς πλαστικῆς αἰσθητικῆς ἐγχειρήσεως. Προκειμένου νὰ ἔλθετε γιὰ τὴν ἐπέμβασι πρέπει νὰ ὑπολογίσετε τὴν ἐδῶ παραμονή σας τοὐλάχιστον ἐπὶ ἕνα μήνα.

Μάτα-Χάρι Αἴγυπτον: "Ἐγραφα εἰδικὸ ἐκλαϊκευτικὸ σημείωμα στὴν εἰδικὴ στήλη μου γιὰ «τὶς βλεφαρίδες» ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο οἱ περισσότερες ἀναγνώστριές μας ἐνδιαφέρονται. Ἐπίτρεψον ὅτι σ' αὐτὸ θὰ βρήκατε κάθε σχετικὴ λεπτομέρεια.

Μίαν ὁρονὴ παιδοῦλα: Ν' ἀποφεύγετε τὴ συχνὴ χρῆσι σαπουνιοῦ ἢ τριναλ. Νὰ βάζετε καθε βράδυ στὰ χέρια σας μερικὲς ἐλαφρὼς χλιαρὲς κομπρέσσες ἀπὸ χαμηλόνερο καὶ κατόπιν νὰ τὰ ἀλείφετε μὲ λίγη Pommade Fissan μουρουνελαίου 20 % ἢ μὲ Pommade Flogosan. Ν' ἀποφεύγετε ἐσωτερικῶς τὶς ἐρεθιστικὲς ἢ γένει τροφές, ἤτοι παστά, χοιρινά, οἰνοπνευματοῦχα. Νὰ παίρνετε ἐσωτερικῶς πολυβιταμίνες τρία χάπια ἡμερησίως, ἀνὰ ἓν πρὸ τῶν φαγητῶν. Ἀπὸ τὶς πολυβιταμίνες (Multi-B ἢ Calionatevil κ.τ.λ.) θὰ πάρετε 50 καὶ μετὰ διακοπὴ ἑνὸς μηνὸς ξαναπαίρνετε ἄλλη μία δόσι. Μετὰ δίμηνον διακοπὴ μπορεῖτε νὰ ἐπαναλάβετε τὴ δόσι τῶν 50 tabl.

Νινέτα: Ἐφ' ὅρου βρίσκεστε ἐδῶ περάστε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο μου γιὰ μιὰ προσωπικὴ ἐξέτασι. Ἂν εἶνε πολὺ ἀνεπτυγμένο τότε δὲν γίνεται τίποτα ἄλλο ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ ἐγχείρησι, ἂν ὅμως εἶνε μετρίως, τότε ὑπάρχει τρόπος βελτιώσεως καὶ μετασχηματισμοῦ.

"Εναν πολὺ φοβιτσάρην: Σᾶς ἔχω ἤδη ἀπαντήσει πρὸ καιροῦ. Αἱ ἀπαντήσεις δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δίδωνται πρὸ τριμήνου, τοὐλάχιστον, λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν λαμβανομένων ἐπιστολῶν. Παίρνω 200—300 γράμματα τὴ βδομάδα καὶ δὲν διαθέτω χῶρο γιὰ παραπάνω ἀπὸ 20 ἀπαντήσεις ἑβδομαδιαίως. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ξεχωρίζω ἀπὸ τὰ γράμματα τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα στὰ ὁποῖα καὶ ἀπαντῶ. Βλέπετε κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ ἐξυπηρετῶ ὅσων τὸ δυνατὸν ταχύτερα τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἀρ. 999, Ἐνταῦθα: Δὲν πρόκειται περὶ παθήσεως, ἀλλ' ἁπλῶς περὶ ὑπερλειτουργίας τῶν σχετικῶν ἀδένων καὶ ὑπερευαισθητότητος. Οὔτε αὐτὸ ἔχει ἐπίδρασι δυσμενῆ ἐπὶ τῆς ὑγείας. Εἶνε μιὰ φυσικὴ κατάστασις.

Μαργαρίτα, Χίον: Χρειάζεται εἰκοσαήμερη ἠλεκτροθεραπεία δι' ὑφισύχων καὶ φαραδικῶν ρευμάτων, γιὰ τὴν ταχύτερα ἀντιμετώπισι τῆς καταστάσεως. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ πάρετε δύο σωληνάρια κατὰ συνέχειαν Vitamine E πρὸς τρεῖς ταμπλέττες ἡμερησίως, ἀνὰ μίαν πρὸ ἑκάστου γεύματος. Νὰ κάνετε δὲ ἡμέραν παρ' ἡμέραν καὶ ἀπὸ μιὰ ἔνεσι ὑποδορείως Tonosan ἢ Cacodylate de soude, ἐν ὅλῳ 10 ἐν. Ἐπίσης χρειάζεται καὶ νὰ ἐπιδληθῆτε λιγάκι στὸν ἑαυτό σας. Πάντως τὴν κατάσταισι αὐτὴ τὴν παρουσιάζουν πολλὲς γυναῖκες, ἀλλὰ μὲ συστηματικὴ θεραπεία ὑποχωρεῖ. Μετὰ διακοπὴν ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τὴν λῆψι τῶν δύο σωληναρίων τῆς Vitamine E μπορεῖτε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν δόσι τῶν δύο σωληναρίων. Ξαναγράψτε μου ἀποτελέσματα.

Λιάνα Ἑλ.: "Ανευ προσωπικῆς ἐξετάσεως εἶνε ἀδύνατον νὰ κατατοπισθῶ ἐπὶ τῆς παθήσεώς σας. Λειχῆνες δὲν βγαίνουν σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἀλλὰ θὰ πρόκειται μᾶλλον περὶ ἐκζέματος ἢ δερματίτιδος. Νὰ κατεδῆτε τοὐλάχιστον στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ σᾶς ἐξετάσῃ εἰδικὸς δερματολόγος. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Εἰρήνη Π., φοιτήτριαν: Πολὺ καλὰ κάνατε καὶ δὲν δεχτήκατε τὶς κάπως περίεργες ἂν μὴ παρανοητικές, περιπτοίησες τῆς θείας σας αἱτινες θὰ εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα μέλλουσαν ἠθικὴν περιπέτειάν σας. Μήπως ὑπάρχει ἐκδίκησις ἢ δικαιολογία δυσφημήσεώς σας; Μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐνέργειά της. Ἐπιδάλλεται ἐξωτερικὴ καθαριότης ἀπαλυτος, μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἀδιαθεσίας. Ἐνδοκολπικὴ ὅμως τίνι τρόπῳ, καὶ μάλιστα μὲ καλπεχυτῆρ ἄνευ ρήξεως τοῦ ὑμένος; Μὴ χειρότερα.

Πληγωμένη ἐλαφίνα: Μόνον μὲ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι εἶνε δυνατὸν ἀποτελεσματικῶς καὶ ταχέως ν' ἀποκατασταθῇ κατὰ φύσιν τὸ ἀντισιαθητικὸ ἐλάττωμά σας.

Ἴσις, 18: Δὲν φαντάζομαι ὅτι χρειάζεται αἰσθητικὴ ἐγχείρησις, παρ' ἁπλῶς μὲ κατάλληλη μασσοθεραπεία ἢ μὲ ἠλεκτροθεραπεία θὰ ἐδελτιοῦτο σημαντικῶς τὸ ἀντιαισθητικὸ ἐλάττωμά σας. Πάντως ἄνευ προσωπικῆς ἐξετάσεως δὲν μπορῶ ν' ἀποφανθῶ μετὰ βεβαιότητος.

Κωνστ. Τούμπα, Θεσσαλονίκην: Ν' ἀκολουθήσετε τὸ ἑξῆς σχῆμα θεραπείας: Νὰ κάνετε ἐπὶ δίμηνον ἀπὸ τρεῖς ἐνέσεις καθ' ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς Oreton Μ ἢ Testosan forte. Κατόπιν ξαναγράψτε μου.

Ἡλιοκαμένη 13, Καβάλα: Μόνο μὲ τὴν ἐφαρμογὴ ἠλεκτροπηξίας θὰ ἐξαφανισθοῦν τὰ καφεοειδῆ στίγματα τῆς ὠμοπλάτης ταχέως καὶ ἀσφαλῶς.

Μὰ ἄτυχη Ἡρακλειάτισσα 345: Ἀφοῦ πρόκειται νὰ ἔλθετε ἐδῶ θὰ τὰ μιλήσωμε λεπτομερῶς μετ' ἐξέτασιν καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἐπ'ωφελεῖ. Θὰ σᾶς ὑποδείξω ἐγὼ ὑπευθύνως τὸ κατάλληλο πρόσωπον. Ὥστε μὴν ἀνησυχῆτε.

Λ. Λ.: Πρόκειται μᾶλλον περὶ νευρικῆς αἰτίας. "Οσο γιὰ τὸ ἐπεισόδιον ποὺ μοῦ γράφετε, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀηδία τοῦ περιδόλλοντος, πράγμα ποὺ συνήθως σὲ πολλὰ ἄτομα συμβαίνει. Ἀλλὰ καὶ ἡ μακροχρόνιος κατάχρησις συνέβαλε εἰς τὴν ἐξασθένησιν πλέον τῆς ἐντάσεως. Πάντως δὲν πρόκειται περὶ ὀργανικῆς παθήσεως. Ἐπὶ τρίμηνον νὰ παίρνετε ἀπὸ δύο χάπια ἡμερησίως Oreton Μ ἢ Testosan forte καὶ ὅλο θὰ πάνε καλά.

Πονεμένην καρδιά, Αἴγυπτον: Τὴ διαστροφὴ αὐτὴ εἶνε στὸ χέρι σας, μόνη σας, νὰ τὴν διορθώσετε. Νὰ ἐπιδληθῆτε στὸν ἑαυτόν σας καὶ μάλιστα τώρα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ποὺ ἐφθάσατε νὰ τὴν ξεσυνηθίσετε. Πάντως, ὑφ' ἐμίαν ἀπολύτως συνέπεια δύναται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ γάμου ἢ τῆς τεκνοποιΐας. Μόνο στὸ νευρικὸ σύστημα καὶ γενικὰ στὸν ὀργανισμὸ ἐπιδρᾷ κακά. Δὲν ἔχετε κανένα ἀπολύτως λόγο ν' ἀποκαλύψετε τὸ μυστικό σας. Μὴν εἶστε τόσο ἀφελής. Οὐδεὶς ἀναμάρτητος.

Ἀνθγόν Μελ. 921: Γιὰ τὶς ἐντερικὲς διαταραχὲς ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποδληθῆτε σὲ μιὰ ἐξέτασι τῶν κοπράνων γι' ἀμοιδόβδες ἢ ἄλλα παρόμοια. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα πρόκειται περὶ ἔρητος. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε τοπικὰς ἐρεθιστικὰ μέσα δηλ. καλώνιες οἰνόπνευμα, σαπούνι. Νὰ τηρῆτε ἀπόλυτη καθαριότητα μὲ ὁλίγο χλιαρὸ καὶ ἁραιὸ χαμομῆλι καὶ νὰ τὸ πουδράρετε μὲ πούδρα sulfathiasol. Νὰ χρησιμοποιῆτε ὅταν εἶνε ἐρεθισμένο πάντοτε ἕνα λεπτότατο καὶ διαφανὲς βαμβάκι.

Μαθητριούλα, Βραχῶρι: Ἀλλοίμονο, κοριτσάκι σεῖς 14 ἀκόμη χρόνων, ζητᾶτε ἀπὸ τώρα βαφίσματα μαλλιῶν, γιὰ νὰ συντονισθῇ τὸ χρῶμα τους μὲ τὴ σοκολατὶ χροιὰ τῆς ἐπιδερμίδος σας, Κλάψε μανοῦλα μ', κλάψε! Τὴ μύτη σου νὰ τὴν ἐπαλείφῃς κάθε βροῦν μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Alcool camphré 10 gr. Teint. de benjoin 5 gr. Eau de Cologne 20 gr. Eau distillée 50 gr.

Λίζα 23: Δὲν εἶνε καθόλου ἀκίνδυνο φάρμακο καὶ μάλιστα γι' ἄτομο ποὺ πάσχει ἐξ ἀποδραμούσης φυματιώσεως. Σεῖς ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε κάνει ὑπερτροφία γιὰ τὴν φυματίωσι καὶ τώρα ποὺ ἐπανύνατε, θέλετε ν' ἀδυνατίσετε πάλι μὲ φάρμακα. Μὴ χειρότερα! Γιὰ καθήστε ἥσυχη στ' αὐγά σας!! καὶ ἀφῆστε κατὰ μέρος τὴ σιλουέττα.

"Εναν πρώην φυματικόν: Γιὰ τὴν περίπτωσί σας κατάλληλη εἶνε ἡ Lotion Seborine. Χρησιμοποιῆστέ την σύμφωνα μὲ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγίαν της. Ἡ κατάστασις ποὺ παρουσιάζει τὸ τριχωτὸν δέρμα τῆς κεφαλῆς σας ὀφείλεται στὴν ἀποδραμοῦσαν λοιμώδη ἀσθένειάν σας.

Μαραμένο γαρύφαλλο Π. Σ.: Παρομοία περίπτωσις πρὸς ἕ"Ενα πρώην φυματικόν». Μεταχειρισθῆτε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο φάρμακο.

Α. Β. Ω., Θεσσαλονίκην: Ἀπ' τὸ πρόγραμμα τῆς θεραπείας σας δὲν φαίνεται νὰ ἔχετε κάνει τὴν τακτικὴ καὶ ἁρμόζουσα θεραπεία. Εἶνε ἀτελὴς καὶ ἄτακτος καὶ τοῦτο ὀφείλεται σὲ σᾶς ποὺ δὲν θὰ πηγαίνετε τακτικὰ στὸ γιατρό σας. Ἀκολουθήσατε πιστῶς τὶς ὁδηγίες τοῦ θεράποντος γιατροῦ σας. Νομίζω ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἐπιδεδλημένη ἐξέτασις τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ πρὸς διαπίστωσιν τῆς πραγματικῆς καταστάσεώς σας. Ἡ ὀφθαλμική σας πάθησις ὀφείλεται στὴ συφιλίδα. Μὴν παραμελῆτε τὴν τακτικὴ θεραπεία σας, γιατὶ τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ γράφετε δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστα. Ὅλα ἀπολύτως θὰ ἐπανέλθουν κατὰ φύσιν μὲ μιὰ ἀνάλογη καὶ τακτικὴ θεραπεία.

Ἐργαζόμενον νέον, Ἐνταῦθα: Ἀντὶ νὰ βασανίζεστε ψυχικά, τὸ λογικώτερο πούχετε νὰ κάνετε εἶνε ν' ἀποταθῆτε σ' ἕνα εἰδικὸ καρδιολόγο. Ἐὰν δὲν εἶστε σὲ θέσι, μπορεῖτε κάλλιστα ν' ἀποταθῆτε πρὸς ἐξέτασιν στὸ Καρδιολογικὸ Τμῆμα ἑνὸς Δημοσίου Νοσοκομείου. Μὲ τὴ μοιρολατρεία δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε τίποτα, ἀλλὰ μόνο μὲ τὴν ἰατρικὴ παρακολούθησι καὶ τὴν τακτικὴ θεραπεία. Ἐκτὸς ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα, ποὺ μοῦ γράφετε, ὀφείλονται ἐξ ὁλοκλήρου σὲ νευρικὰ αἴτια, πρᾶγμα ποὺ θὰ διαπιστωθῇ μόνον κατόπιν μιᾶς ἐπισταμένης κλινικῆς ἐξετάσεως.

Ι. Φ. Ζ. 1, Ἐνταῦθα: Νομίζω ὅτι εἶνε ἀρκετὰ καὶ ὅτι τὰ περιπλέον εἶνε κατάχρησις, γιὰ ἕνα πνευματικῶς ἐργαζόμενο ἄνθρωπο, ὅπως φαίνεστε ὅτι εἶσθε ἀπ' τὴν ἐπιστολή σας. Μὴ παρατεντώνετε μὲ φάρμακα τὴν κατάστασι, γιατὶ καμμιὰ φορὰ ἐπιφέρουν ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Μὴν δίνετε πίστιν στὰ φληναφήματα φίλων σας τὰ πολλὲς ἐπαναλήψεις, γιατὶ θὰ μετανοιώσετε. Σᾶς εὐχομαι πάντα νὰ βρίσκεστε στὴν εὐχάριστη κατάστασι τῶν ὅσων μοῦ γράφετε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ἐνδυμασιῶν σγιστιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα. ἐφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι ὑφάνεως παρ εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παντά καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία». Δώρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55 314

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
Ἀγορὰ καὶ Γυναικεῖα εἴδη προικός
ΠΥΣΜΑ
ὁδὸς Σκουζὲ 3 (πλ. Ἀγ. Εἰρήνης) Τηλ. 32-121. ΠΡΟΣΟΧΗ! Ζητᾶστε συνεταίρους
ΤΑΚΗΣ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Γυαλίζετε τὰ παπούτσια σας μὲ ARIZONA
βάφει, γυαλίζει, διατηρεῖ τὸ δέρμα
ARIZONA

ΠΡΩΤΟΙ
Στὰ Ραδιόφωνα
ΠΡΩΤΟΙ
Στὶς δόσεις
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ
Πλ. Ἀγ. Θεοδώρων 3

Ἀεροπορικὰ καὶ αὐτοκινητιστικὰ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Πότε κινδυνεύετε καὶ πῶς νὰ προφυλαχθῆτε

ΤΙ ΑΤΙ σὲ ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες σκοτώνονται, ἐνῶ μερικοὶ ἄλλοι γλυτώνουν μόνο μὲ μερικὰ τραύματα; Μαντεύομε τὴν ἀπάντησί σας: οἱ δεύτεροι ἦταν τυχεροί, ἐνῶ οἱ πρῶτοι δὲν ἦταν.

Ἀλλὰ τὸ νὰ σωθῇ κανεὶς ἀπὸ ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα ἢ νὰ σκοτωθῇ δὲν εἶνε ἁπλὸ ζήτημα τύχης, ὅπως θὰ μπορούσαμε νὰ φαντασθοῦμε. Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Κεντρικοῦ νοσοκομείου τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ἀπασχολοῦνται ἀποκλειστικὰ μὲ τὰ ἀεροπορικὰ καὶ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα, ἔχουν γνώμη ἐντελῶς διαφορετική. Καὶ τὴ στηρίζουν πάνω σ' ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ παρατηρήσεων, ποὺ τοὺς ἐδίδαξαν ὅτι ἡ σωτηρία ἢ ὁ θάνατος ἑνὸς ἐπιβάτου, σ' ἕνα ἀεροπορικὸ ἢ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ σώματός του κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς συγκρούσεως.

Ἂς φαντασθοῦμε ὅτι μέσα σ' ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ πέφτει μὲ τὴ μύτη στὸ ἔδαφος, βρίσκονται ὁ πιλότος κι' ἕνας ἐπιβάτης. Ὁ πιλότος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ σκοτωθῇ. Ὁ ἐπιβάτης ἔχει πολλὲς πιθανότητες νὰ σωθῇ, ἂν δὲν χτυπήσῃ πάνω σ' ἕνα αἰχμηρὸ ὄργανο, ὅπως θὰ συμβῇ ἀναπόφευκτα μὲ τὸν πιλότο. Σὲ πλείστες περιπτώσεις παρομοίων δυστυχημάτων, ὁ πιλότος ἀνασύρθηκε νεκρὸς ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ ἀεροπλάνου, ἐνῶ ὁ ἐπιβάτης δὲν εἶχε πάθει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ τραύματα, ποὺ δὲν ἦταν πάντοτε σοβαρά.

Ἀλλ' ἂς πάρωμε μιὰ ἄλλη περίπτωσι. Στὴ Νέα Ὑόρκη, ἕνας ἄνθρωπος ρίχτηκε στὸ κενὸ ἀπὸ τὸ 15ο ὄροφο ἑνὸς οὐρανοξύστου, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ἔπεσε πάνω στὸ «καπὸ» τῆς μηχανῆς ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ δρόμο.

Τί συνέβη στὴν προκειμένη περίπτωσι; Ἡ εὐρεῖα ἐπιφάνεια τοῦ μετάλλου ἐλάττωσε, κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της τὴν ἔντασι τῆς συγκρούσεως.

Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα θαῦμα. Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶνε ἔτσι φτιαγμένο, ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀνθέξῃ στὶς μεγαλύτερες συγκρούσεις, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἐντοπίζωνται σ' ἕνα μόνο μέρος. Στὴν περίπτωσι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀναφέραμε, ἡ βιαιότης τῆς συγκρούσεως διαμοιράστηκε σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ «καπό», πού, γιὰ διάστημα ἑνὸς κλάσματος τοῦ δευτερολέπτου, ὑποχώρησε κατὰ 15 περίπου ἑκατοστά. Δὲν θὰ συνέβαινε, ὅμως, τὸ ἴδιο ἂν στὸ σημεῖο τῆς πτώσεως εἶχαμε βάλει πάνω στὸ λιθόστρωτο τοῦ δρόμου ἕνα στρῶμα. Γιατὶ τὸ στρῶμα θὰ βούλιαζε ἀμέσως καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου θὰ συναντοῦσε τὸ λιθόστρωτο, ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἐλαστικότητα τοῦ μετάλλου, γιὰ νὰ «ἀπορροφήσῃ» ἕνα μέρος τῆς δυνάμεως ποὺ δημιουργεῖται κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς συγκρούσεως.

Νὰ μιὰ ἄλλη περίπτωσις: Στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ πάλι, μιὰ γυναῖκα ρίχτηκε μὲ τὸ σκοπὸ ν' αὐτοκτονήσῃ ἀπὸ τὸ 10ο ὄροφο ἑνὸς σπιτιοῦ στὸν κῆπο ποὺ βρισκόταν ἀπὸ κάτω. Θὰ φαντάζεσθε ἴσως ὅτι βρέθηκε νεκρή; Κάθε ἄλλο. Τὸ μόνο ποὺ εἶχε πάθει ἦταν ἕνα κάταγμα τοῦ ὀστοῦ τῆς κνήμης. Οὔτε καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι πρόκειται γιὰ θαῦμα. Τὴ σωτηρία της τὴν ὀφειλε στὸ ὅτι ἄγγιξε τὸ ἔδαφος μὲ ὅλη τὴ μᾶζα τοῦ σώματός της ταυτόχρονα, ὅπως ἀπέδειξε μιὰ ὀπὴ βάθους 12 ἑκατοστῶν ποὺ σχηματίσθηκε στὸ σημεῖο τῆς πτώσεως της. Ἡ δύναμις τῆς συγκρούσεως διαμοιράστηκε, λοιπόν, σ' ὅλο τὸ σῶμα της κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, σὲ μιὰ μεγάλη ἀκτίνα τοῦ σχετικὰ μαλακοῦ ἐδάφους τοῦ κήπου. Ἔτσι, ἡ βιαιότης της μετριάσθηκε κατὰ πολύ.

Πολλὲς ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις μελετήθηκαν μὲ λεπτολόγο προσοχὴ στὸ Κρατικὸ νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ συμπέρασμα εἶνε τὸ ἑξῆς: "Ἂν μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε μὲ τεραστία ἐπιδράδυνσι τὶ συμβαίνει ὅταν τὸ κρανίο ἑνὸς ἀνθρώπου χτυπᾶ πάνω σ' ἕνα στερεὸ ἀντικείμενο, θὰ διαπιστώναμε ὅτι: α) ὅταν αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο εἶνε μικρῶν διαστάσεων, ὅπως π.χ. ἕνας μοχλός, ἡ βιαιότης τῆς συγκρούσεως εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε προκαλεῖ τὸ σπάσιμο τοῦ κρανίου, β) ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ μεγάλη μεταλλικὴ ἐπιφάνεια, ἡ δύναμις ποὺ παράγεται κατὰ τὴ σύγκρουσι διαμοιράζεται σ' ὅλη τὴς τὴν ἔκτασι, προκαλώντας τὴ στιγμιαία ὑποχώρησι της κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀποφεύγεται ἡ συγκέντρωσίς της σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος τοῦ κρανίου, γιατὶ κι' ἐδῶ πάλι διασκορπίζεται σ' ὅλη τὴν κρανιακὴ περιοχή.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἐκεῖνοι ποὺ κινδυνεύουν περισσότερο σ' ἕνα ἀεροπλάνο, σὲ περίπτωσι δυστυχήματος εἶνε οἱ πιλότοι. Κατὰ τὴ σύγκρουσι πάνω στὸ ἔδαφος θὰ βρεθῇ κάποιος μοχλὸς ἢ κάποιο ἄλλο ἀπὸ τὰ ὄργανα διακυβερνήσεως τοῦ σκάφους ποὺ θὰ τοὺς χτυπήσῃ στὸ κεφάλι ἢ θὰ χωθῇ μέσα στὸ στῆθος τους, κτλ. Ἀντίθετα, οἱ ἐπιβάτες κινδυνεύουν λιγώτερο, γιατί, κατὰ τὴ σύγκρουσι, πέφτουν πάνω στὰ μεταλλικὰ τοιχώματα τοῦ σκάφους, πού, ὅπως εἴπαμε, ἐξουδετερώνουν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν βιαιότητά της.

Ὁ δόκτωρ ντὲ Χάβεν προτείνει γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀεροπόρων νὰ τοποθετηθοῦν τὰ ὄργανα διακυβερνήσεως σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ καλυφθοῦν μ' ἕνα μεταλλινο σκέπασμα. Σὲ περίπτωσι δυστυχήματος, ὁ ἀεροπόρος θὰ πέσῃ πάνω σ' αὐτὸ καὶ ἔχει μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ σωθῇ.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων θεωρεῖ, ἐξ ἄλλου, ἀπαραίτητη τὴ ζώνη ἀσφαλείας κατὰ τὰ μακρυνὰ κι' ἐπικίνδυνα ταξίδια τόσο γιὰ τὸν ἀεροπόρο ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἐπιβάτες. Ἡ ζώνη αὐτὴ μπορεῖ νὰ παράσχῃ μιὰ ἀποτελεσματικὴ προστασία ἐναντίον τῶν βιαίων συγκρούσεων, γιατὶ συγκρατεῖ ἐκείναν ποὺ τὴ φορεῖ στὴ θέσι του.

Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμε ὅτι βρίσκεσθε σ' ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ πέφτει. Τί πρέπει νὰ κάμετε; Ἀφοῦ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα αἰχμηρὸ ἀντικείμενο ὁλόγυρά σας, θὰ στηριχθῆτε στὴ θέσι σας καί, στὴν τελευταία στιγμή, θὰ φέρετε τὰ χέρια σας γύρω στὸ κρανίο σας, γιὰ νὰ τὸ προστατεύσετε. Γιατὶ αὐτὸ διατρέχει τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο. Πρὸ παντός, μὴν κινεῖσθε.

"Οσα εἴπαμε παραπάνω ἰσχύουν καὶ γιὰ τὸ αὐτοκίνητο. Κι' ἐδῶ, ὁ δόκτωρ ντὲ Χάβεν θεωρεῖ ἀπαραίτητη τὴ ζώνη ἀσφαλείας, ποὺ συγκρατεῖ τὸν ὁδηγὸ καὶ τοὺς ἐπιβάτες στὴ θέσι τους καὶ τοὺς προφυλάσσει ἀπὸ τὰ ἀπότομα τινάγματα κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς συγκρούσεως.

Νά, τέλος, καὶ μιὰ περίεργη στατιστικὴ σχετικὴ μὲ τὰ ἀεροπορικὰ δυστυχήματα:

Ποιὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος κινδυνεύουν περισσότερο σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα;

Τὸ κεφάλι	49 %
Τὰ κάτω ἄκρα	21 %
Τὰ ἄνω ἄκρα	12 %
Ἡ σπονδυλικὴ στήλη	8 %
Ὁ θώραξ	5 %
Ἡ λεκάνη	2 %
Τὸ σαγόνι	2 %
Καὶ ἡ κοιλιὰ	1 %

Ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχουμε εἶνε μεγαλύτερος ὅσο μικρότερη εἶνε ἡ ἐπιφάνεια μὲ τὴν ὁποίαν ἔρχεται σὲ σύγκρουσι τὸ κεφάλι μας ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματός μας.

Ἄνω: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπεσε ἀπὸ ὕψος 46 μέτρων πάνω στὸ «καπὸ» ἑνὸς αὐτοκινήτου καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε. Μέσον: Ὁ σωφὲρ αὐτὸς τοῦ αὐγκρατεῖται στὴ θέσι του μὲ μιὰ ζώνη ἀσφαλείας κινδυνεύει λιγώτερο σὲ περίπτωσι συγκρούσεως. Κάτω: Νὰ πώς πρέπει νὰ προφυλαχτοῦν ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου, αὐτὸς ποὺ κάθεται πλάι του καὶ ὁ τρίτος ποὺ βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ σὲ περίπτωσι συγκρούσεως.

Ο Διεθνής Στίβος

Μπάττον, Μάρσαλλ, Ντίλλαρντ

Οι τελευταίες νίκες τους

Ο Άμερικανός Ντίκ Μπάττον ανακηρύχτηκε πρωταθλητής του κόσμου στο καλλιτεχνικό πατινάζ στον πάγο κατά τους Αγώνες του «Εμπάϊρ Πούλ» του Γουέμπλεϋ στο Λονδίνο.

Ολυμπιονίκης του 1948 στους Αγώνες του Σαιν Μόριτζ, ο Μπάττον είχε την εύτυχία να αναδειχτή και παγκόσμιος πρωταθλητής το 1950.

Απαράμιλλος στην έκτέλεση των ελευθέρων ασκήσεων, αλλά και βιρτουόζος στις υποχρεωτικές φιγούρες θαυμάστηκε για τη χάρη και την άρμονία των κινήσεών του, για τα ύπέροχα άλματα του και τη δεξιοτεχνία στους έλιγμούς.

Ο Ντίκ Μπάττον συγκέντρωσε στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Καλλιτεχνικού πατινάζ του 1950 βαθμούς 1419. Δεύτερος ήλθε ο Ούγγρος Κέραλυ με 1277 βαθμούς. Τρίτος ο συμπατριώτης του Γένκις με 1277.

Το άξιοσημείωτο είναι πώς ο Μπάττον κερδίζει το παγκόσμιο πρωτάθλημα για τρίτη φορά.

Η Τσέχα Άγια Βεζάνοβα ύστερα από σκληρή πάλη με την Άγγλίδα Ζανέτ Άλτβεγκ αναδείχτηκε πρωταθλήτρια του κόσμου στο καλλιτεχνικό πατινάζ γυναικών. Την τρίτη θέσι πήρε η Άμερικανίδα Ίβόν Σέρμαν.

Το χορευτικό ζευγάρι Μις Ρίγκ και Μάκ Γκρηγ άπέσπασε τον παγκόσμιο τίτλο στους ίδιους αγώνες. Οι Βρεττανοί Μίςς Κόκ και Χούντσον ήλθαν δεύτεροι.

★

Οι αμερικανικοί κολυμβητικοί κύκλοι ικανοποιήθηκαν έξαιρετικά άπ' τις τελευταίες επιδόσεις του Αύστραλού φοιτητού του Πανεπιστημίου Γέιλ Τζών Μάρσαλ.

Ο Μάρσαλ στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1948 στο Λονδίνο κολύμβησε πρώτος στη σειρά του στους προκριματικούς των 1500 μ. ελευθέρως με 20'. 01''.1. Στους ημιτελικούς ήλθε πάλι πρώτος στη σειρά του με 19'.53''.8. Στους τελικούς όμως ήλθε δεύτερος με 19'.31''.3, έναντι 19'. 18''.5 του πρώτου Μακ Λεΐν, Αμερικανού.

Στην κολύμβησι 400 μ. ο Μάρσαλ τότε ήλθε δεύτερος στους προκριματικούς στη σειρά του με 4'.51''. 4. Στους ημιτελικούς ήλθε πάλι δεύτερος με 4'.50''. Αλλά στους τελικούς ήλθε τρίτος με 4'.47''.7, έναντι 4'.41'' του πρώτου Αμερικανού Σμίθ και 4'.43''.4 του δεύτερου Αμερικανού Μακ Λεΐν.

Ο περίφημος προπονητής της Εθνικής Κολυμβητικής ομάδος των Ηνωμένων Πολιτειών Ρόμπερτ Κέϊτουθ μόλις είδε το Μάρσαλ να κολυμπάη γοητεύθηκε άπ' τη δυναμικότητα του και τα προσόντα του. Του πρότεινε λοιπόν να τον πάρη στο Πανεπιστήμιο Γέϊλ, όπου διευθύνει τη σωματική αγωγή. Ο Μάρσαλ δέχτηκε. Πήγε έκεί για να σπουδάση και συγχρόνως να προπονηθή.

Μέσα σε 18 μήνες ο Μάρσαλ έγινε στα χέρια του Κέϊτουθ πρωταθλητής του κόσμου σε ηλικία 21 έτών στην κολύμβησι 430 γιάρδών ελευθέρως. Το περίεργο είνε πώς ο Μάρσαλ σε 15 μέρες μέσα έσπασε το παγκόσμιο ρεκόρ του Αμερικανού Σμίθ 3 φορές. Την πρωτελευταία φορά είχε σημειώσει 4'.35''.8 στις 440 γιάρδες. Την τελευταία κατώρθωσε το προηγούμενο ρεκόρ του με 4'.34''.8.

Όπως είνε γνωστό, το παγκόσμιο ρεκόρ της κολυμβήσεως 400 μ. ελευθέρως το κατέχει ο περίφημος Γιαπωνέζος Χιρονοσίν Φουρακάσι με 4'.33''.3. Κολυμπώντας ο Μάρσαλ τις 440 γιάρδες πέρασε τα 400 μ. σε 4'.32''.5. Το ρεκόρ αυτό, που είνε παγκόσμιο δεν πρόκειται φυσικά να αναγνωρισθή, άν και ο Κέϊτουθ έχει τη γνώμη πως γρήγορα ο Μάρσαλ θα το ξεπεράση κολυμπώντας άποκλειστικά 400 μ.

★

Ο Χάρισον Ντίλλαρντ, ο Νέγρος Ολυμπιονίκης του δρόμου 100 μ. στο Λονδίνο έκανε μιάν έξαιρετική έμφάνισι στους αγώνες «Μελρόους Γκέϊμς» του Μάντισον Σκουαίηρ Γκάρντεν της Ν. Υόρκης. Το στάδιο αυτό είνε κλειστό και έχει στίβο ξύλινο.

Ο Ντίλλαρντ, που πρό τριών μηνών είχε άνακοινωθή πώς θα άποχωρήση άπ' το στίβο, έλαβε μέρος στο δρόμο 60 μ. μετ' έμποδίων στους αγώνες που άναφέραμε και κέρδισε με 7''.3. Δεύτερος τερμάτισε ο Κρέϊγκ Ντίξον του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας. Τρίτος ο Τζίμ Γκέρτνες. Τέταρτος ο Γουίλλιαμ Μίτσελ του Πανεπιστημίου Τζώρτζτάουν.

★

Τελευταίες είδήσεις άπό το Ρίον 'Ιανέϊρον, όπου θά γίνουν τα καλοκαίρι οι Ποδοσφαιρικοί Αγώνες άναφέρουν πώς το μεγάλο Στάδιο που χτίστηκε είδικά γι' αυτό το Πρωτάθλημα είνε έτοιμο. Έχει 120.000 θέσεις για καθημένους και 30.000 για όρθίους. Ο στίβος του περιβάλλεται άπό μιά τάφρο 6 μ. μήκους και 3 βάθους, που θά γεμίζεται με νερό, για νά προστατεύη το διαιτητή και τους παίκτες άπό τίς.... έκδηλώσεις των θερμοαίμων Βραζιλιανών.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τέσσερις χαριτωμένοι παγοδρόμοι, που έλαβαν μέρος στο παγκόσμιο πρωτάθλημα καλλιτεχνικού πατινάζ στο Λονδίνο. Άπ' τ' άριστερά: Μ. Νάγκυ (Ούγγαρία), Α. Βεζάνοβα (Τσεχοσλοβακία), πρωτοθλήτρια του κόσμου Μ. Σμίθ (Καναδάς) και Ε. Στέρκ (Αύστρία)

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΙΣΑ. 2. ΣΑΠΩΝ. 3. ΚΑΝΑΤΑΣ. 4. ΔΟΛΟΣ. 5. ΣΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΣΑΔ. 2. ΙΑΝΟΣ. 3. ΑΣΠΑΛΑΞ. 4. ΑΩΤΟΝ. 5. ΝΑΣ.

Οι λέξεις αύτες σχηματίζονται με τα άρχικά των άκολούθων όνομάτων: Άγιος. 1. Ίνδιάνος, Σπαθί, Άριθμός. 2. Σημαία, Άεροπλάνον, Πέταλο, Ωροδείκτες, Ντόμινο. 3. Κάθισμα, Αλέκτωρ, Νυχτερίδα, Άσσος, Τόπι, Άνθος. Στάρ. 4. Διαίρεσις, Όφις, Λέμβος, Όβίς, Στάμνα. 5. Σίδερο (σιδερώματος), Άγνωστος, Ντό και Ξίφος.

Στοιχειόγριφος

ΥΦΑΣΜΑ — ΦΑΣΜΑ.

Συλλαβόγριφος

ΜΙ — ΘΩΣ = ΜΥΘΟΣ.

Λεξίγριφος

ΑΝ, ΤΩΝ, ΙΟΣ = ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

Με 9 άριθμούς

Νά πώς θά γράψετε τους 9 άριθμούς:

α)	β)	γ)
	8	1
4 9 2	4 1	2 7 9 3 6
3 5 7	3 9	4
8 1 6	5 6 7 2	5

Πόσα φιλιά;

Οι άλλοι όλοι άντήλλαξαν έξη φιλιά, κι' ο γυιός έδωσε άλλο ένα στη μητέρα του, δηλαδή έπτά έν όλω.

Λογοπαίγνιον

Ο Ναπολέων (νά πῶ λέων;).

Άριθμητικά ζεύγη

α) Έχουν τα ίδια ψηφία, με διαφορετική διάταξι. β) Ο πρώτος άποτελείται μόνον άπό μονούς μονοψηφίους άριθμούς κι' ο δεύτερος άπό ζυγούς. γ) Κι' οι δυό έχουν άθροισμα ψηφίων 22. δ) Κι' οι δυό περιέχουν δύο 5.

Διάσημοι συγγραφείς

1. Δέκατος έβδομος αίών (1608 - 1674). 2. Πρώτος π. Χ. (106 - 43). 3. Δέκατος ένατος (1799 - 1837). 4. Ένατος π. Χ. 5. Δέκατος ένατος (1809 - 1849). 6. Δέκατος όγδοος (1712 - 1778). 7. Δεύτερος (121 - 180). 8. Ενδέκατος. 9. Δέκατος ένατος (1809 - 1892).

Άριθμητικό παιγνίδι

5 Χ 2 + 8 : 3 — 6 = 0

✪✪✪

Πού ωφείλετο ή καθυστέρησις

Άπό κάμποσο καιρό, το πρωϊνό τραίνο που έρχόταν άπό την Ύπαιθρο έφτανε στο Κλίντον - Σίτυ της Άϊόβας (Ηνωμένες Πολιτείες) με σημαντική καθυστέρησι. Το τραίνο αυτό, μεταξύ πολλών άλλων πραγμάτων, έφερνε στους κατοίκους του Κλίντον - Σίτυ το γάλα τους. Η έρευνα που έγινε άπέδειξε ότι η καθυστέρησις οφείλετο στο ότι οι υπάλληλοι του τραίνου, άπό τον έπιθεωρητή πορείας ως το μηχανοδηγό κατέβαιναν σ' ένα ωρισμένο σημείο για να σηκώσουν τα δίχτυα που έστηναν άποβραδύς όταν έφευγαν άπό το Κλίντον — Σίτυ.

Ωραία υπαλληλική άλληλεγγύη και πειθαρχία.

ΕΙΣΑΣΤΕ άντικοινωνικός τύπος;

Τα κυριώτερα γνωρίσματά του

Η κοινωνικότης, σύμφωνα με τη γνώμη όλων των έπιστημόνων, που άσχολήθηκαν μ' αυτό το ζήτημα, είνε ένα άπό τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του άνθρώπου. Είτε το θέλομε, είτε όχι, είμαστε κοινωνικά όντα. Το άντίθετο, η έλλειψις κοινωνικότητος, δηλαδή, άποτελεί ένα έλάττωμα ή γιά την άκρίβεια μιά πάθησι. Ο Φρόϋντ, που πρώτος την περιέγραψε και άνεζήτησε τις βαθύτερες αίτίες της, την άποδίδει στο έτι, κατά την έπαφή μας με τον έξωτερικό κόσμο, δοκιμάσαμε ένα ύπερβολικό αίσθημα φόβου μεταξύ της ήλικίας των 3 και των 5 χρόνων. Η δυνατή συγκίνησις που αίσθανθήκαμε τότε έσφράγισε για πάντα την προσωπικότητά μας και μάς μετέβαλε σε άντικοινωνικά όντα, που αίσθάνονται κάποια στενοχώρια κάθε φορά που έρχονται σ' έπικοινωνία με άλλους άνθρώπους.

Αλλά ποιά είνε τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του άντικοινωνικού τύπου; Ο Φρόϋντ και η σχολή του έσημείωσαν τα κυριώτερα άπ' αυτά.

1) Το πείσμα, όταν φτάνη τα όρια του παραλογισμού, είνε μιά σαφής ένδειξις άντικοινωνικότητος. Αυτό συμβαίνει π. χ. με τους άνθρώπους που, έν ώ στερούνται πληροφοριών ή είδικών γνώσεων για ένα ζήτημα, έπιμένουν στην ίδέα τους.

2) Η λεπτολογία που φτάνει μέχρι σχολαστικότητος ή μέχρι παιδαριωδίας. Στην κατηγορία αυτή άνήκουν οι άνθρωποι που δεν μπορούν να ίδούν ούτε ένα μόριο σκόνης πάνω σ' ένα έπίπλο, στα ρούχα τους, κτλ. και που κλειδώνονται στα σπίτια τους για να γλυτώσουν άπ' αυτή τη μεγάλη έχθρά τους, που έχει καταντήσει έφιάλτης τους, έκείνοι που ψάχνουν να βρούν τα όρθογραφικά λάθη μιάς έπιστολής που έλαβαν προτού την διαβάσουν, μερικοί άλλοι που χάνουν τον καιρό τους ψάχνοντας να βρούν π. χ. πόσα τυπογραφικά διαστήματα βρίσκονται στις σελίδες ένός βιβλίου, κλπ.

3) Η ύπέρμετρη άλαζονεία, που κάνει τον άνθρωπο να νομίζη πώς βρίσκεται πάνω άπό όλους τους άλλους.

Μήπως αίσθάνεσθε μιά αυθόρμητη περιφρόνησι για τα λόγια, τα γραφόμενα ή τις πράξεις των άλλων; Έ τότε, είσαστε, χωρίς άμφιβολία, άντικοινωνικός τύπος.

4) Η έριστική διάθεσις.

Οι άνθρωποι που φιλονεικούν για το τίποτε άνήκουν στη μεγάλη στρατιά των άντικοινωνικών όντων.

Στην ίδια κατηγορία άνήκουν έκείνοι που άποκλείουν προκαταβολικά κάθε δυνατότητα συζητήσεως. Σάς λένε π. χ. «Αυτό το πράγμα είνε έτσι ή θά γίνη έτσι» και δεν δέχονται καμμιά άντιλογία. Αν τύχη να έχετε μεταξύ των γνωστών σας κανένα τέτοιον τύπο, άποφύγετέ τον όσο μπορείτε. Το λιγώτερο που μπορείτε να πάθετε είνε να καταντήσετε τ'ελλός ή... να του μοιάσετε, πραγμα που είνε ίσως χειρότερο.

5) Η διαρκής άπαισιοδοξία. Υπάρχουν άνθρωποι που βλέπουν όλα γύρω τους μαύρα και που είνε άνίκανοι να αίσθανθούν την παραμικρή χαρά στη ζωή. Εύφραίνονται όταν άκούν ότι ξέσπασε μιά έπιδημία ή ότι συνέβη μιά καταστροφή και θά έπιθυμούσαν, μ' όλη τους την ψυχή, να ίδούν μιά μέρα τον ούρανό να σωριάζεται πάνω στη γή, άρκεί να έπιζήσουν γιά ν' άπολαύσουν τη μεγάλη συμφορά και να θρηνολογήσουν.

6) Η τυραννική διάθεσις.

Οι τύραννοι, μεγάλοι και μικροί, είνε οι άνθρωποι που δεν μπορούν να συνεννοηθούν με το περιβάλλον τους κι' έχουν την άξίωσι να έπιβάλουν στους άλλους τις θελήσεις τους.

7) Η φιλαργυρία.

Οι άνθρωποι που άποταμιεύουν χρήματα μόνο και μόνο γιά να έχουν την ευχαρίστησι να τα βλέπουν είνε άντικοινωνικά όντα.

8) Η κριτική διάθεσις.

Όλοι οι κριτικοί είνε λίγο ή πολύ άντικοινωνικά όντα. Ένώ δεν είνε σε θέσι να δημιουργήσουν τίποτε οι ίδιοι, έχουν την άξίωσι να κρίνουν όλους τους άλλους.

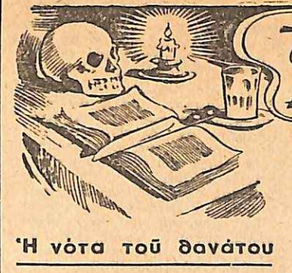
9) Η μανία των συλλογών. Εκείνο που χαρακτηρίζει το συλλέκτη είνε ο πόθος να στερήση το σύνολο άπό ωρισμένα άντικείμενα, για να τα άπολαύση μόνον αυτός. Η έιδίδειξις της συλλογής του σ' έναν άλλον άποτελεί μιά έκδήλωσι πολύ μεγάλης ευνοίας, που δεν την κάνει συχνά.

10) Η μανία της σιωπής. Μερικοί άνθρωποι άνοίγουν με δυσκολία το στόμα τους για να χαιρετήσουν τους όμοίους τους και άποτελεί άθλο το να μπορέση κανείς να τους πάρη μερικά λόγια.

Υπάρχει, βέβαια, η άρετη της σιωπής. Αλλ' αυτή είνε άλλο πράγμα.

11) Αντικοινωνικοί τύποι είνε έπίσης οι άνθρωποι που δεν γελούν ποτέ, έκείνοι που χαίρονται γιά τα δυστυχήματα των άλλων, που δυσφορούν και στενοχωρούνται γιατί βλέπουν τους άλλους γύρω του να είνε γεροί και καλόκαρδοι κτλ.

Μήπως άναγνωρίσατε τον έαυτό σας σε κανένα άπό τους τύπους που περιγράψαμε; Αν ναί, τότε είνε πολύ εύκολο να διορθωθήτε, άφού ξέρετε το έλαττωμά σας. Αλλ' άλλοίμονο! Ο άντικοινωνικός τύπος δεν άναγνωρίζει ποτέ το έλάττωμά του, γιατί είνε ένας άρρωστος κι' η πάθησίς του άνήκει στην κατηγορία έκείνων που πολύ δύσκολα θεραπεύονται. Κι' ωστόσο, η θεραπεία της είνε άπλουστάτη. Συνίσταται μόνο και μόνο στην κατανόησι της μειονεκτικής θέσεως του πάσχοντος άπέναντι των άλλων άνθρώπων και ταυτόχρονα στη δημιουργία της πεποιθήσεως ότι ύπεύθυνος γι' αυτή την κατάστασι είνε ο ίδιος. Ο άντικοινωνικός τύπος που θά φτάση σ' αυτή την κατανόησι δεν είνε πιά άρρωστος.

Τραγικό δίλημμα

Η νότα του θανάτου

Στην είσοδο του σταθμού, η Σιμόν βρήκε να την περιμένη ο ξάδελφός της Έτουβέλ. Τούδωσε ψυνρά το χέρι και τού είπε με φωνή λυπημένη:

— Σ' ευχαριστώ που ήρθες ώς έδώ. Μα δεν υπήρχε λόγος...

— Α, θάβρισκες μόνη σου το δρόμο; άπάντησε έκείνος με τον ίδιο τόνο. Έπειτα άπό τόσον καιρό που λείπεις;..

— Ω, όν ήξερα, δεν θάφευγα καθόλου! μουρμούρισε η Σιμόν.

Ήξεραν καλά κι' οι δυό τις ερωτήσεις πού'πρεπε να κάνη ή μία, για να της άπαντήση ο άλλος. Μα άπέφευγαν να θίξουν το άναπόφευκτο έκείνο θέμα. Κυττάζοντας μόνο, σάν να προσπαθούσε καθένας τους να μαντέψη τη σκέψι του άλλου.

Στο τέλος, η Σιμόν δεν μπόρεσε πιά να κρατηθή.

— Μα τί άκριβώς συνέβη; ρώτησε. Κανένα δυστύχημα;... Γιατί η κρασι της κι' η υγεία της έδειχναν πώς θά ζούσε πολύ άκόμη!

— Άς πούμε πώς ήταν δυστύχημα... άπάντησε άόριστα ο Έτουβέλ. Το μόνο που μπορώ να σε βεβαιώσω, είναι ότι η θεία πέθανε ξαφνικά, χωρίς να ύποφέρη διόλου.

Η Σιμόν χλώμιασε δίστασε λίγο κι' έπειτα ρώτησε με φωνή τρεμουλιαστή:

— Πέθανε πολύν καιρό άφού έφυγα;

— Όχι. Το ξέρεις καλά, αυτό... άπάντησε ο Έτουβέλ, με φωνή ήσυχη που δεν άφινε να προδοθή κανένα άπ' τα συναισθήματά του.

Στη γωνιά της λεωφόρου, έστριψαν σ' ένα στενό και σκοτεινό δρόμο.

— Μα δεν θα πάμε στο σπίτι σου; ρώτησε η Σιμόν με άπορία.

— Τώρα μένω στο σπίτι της μακαρίτισσας της θείας. Δεν μπορούσαμε ν' άφίσουμε άδειανο ένα τόσο μεγάλο κτίριο!...

Η Σιμόν ζάρωσε τα φρύδια της. Η νευρικότης της είχε μεγαλώσει.

— Μπορούσατε ώστόσο να ζητήσετε και τη δική μου γνώμη! είπε θυμωμένη.

— Καλά, θα τα ξαναπούμε έργότερα, αυτά. Άλλωστε, ήρθα κι' έμεινα μέ τη θεία όταν ήταν ζωντανή άκόμη, λίγο άφού έφυγες...

— Σού το ζήτησε έκείνη;

— Ναί. Φοβόταν να μένη μόνη της... Μα φτάσαμε κι' όλας. Πέρασε μέσα. Θα δής ότι τίποτε δεν έχει άλλάξει...

— Τίποτε δεν άλλαξε;... ψιθύρισε η Σιμόν, σαστισμένη.

— Να η πολυθρόνα της, στο σαλόνι. Κανείς δεν κάθησε πιά σ' αυτήν, μετά το θάνατό της... Να κατά το πιάνο της στη γωνιά. Δεν τ' άνοιξε πιά κανείς... Συνήθως, δεν έπαιζε άλλος άπό σένα κι' έκείνη. Άφού έφυγες λοιπόν, δεν τ' άγγιξε πιά καθόλου...

Η Σιμόν είχε καρφώσει τα μάτια της στο πιάνο...

Πριν φύγη πρό 2 μηνών για το προσχεδιασμένο ταξείδι της, είχε κρύψει μέσα σ' αυτό ένα έκρηκτικό μηχάνημα που είχε έπινοήσει μόνη της, για να πάρη έπιτέλους την πεθητή κληρονομιά — γιατί ή γρηά θεία της, που ζούσε μαζί της, δεν έδειχνε πώς είχε σκοπό να

— Λοιπόν, μαμά, θά διαλέξω ένα άπ' τους δυό. Κι' ό,τι γίνη, η του... ύψους η του βάθους!...

(Του Άρχέλαου)

πεθάνη... 'Η ἀνυπομονησία κι' ἡ δίψα τοῦ πλούτου ἔκαμαν τὴ Σιμὸν νὰ πείση τὸν ἑαυτό της πὼς ἦταν σωστὸ νὰ τὴ βοηθήση λίγο νὰ ἐγκαταλείψη αὐτὸ τὸν κόσμο... Μὰ ἤθελε νὰ βρίσκεται μακρυά, ὅταν θὰ συνέβαινε ἡ τραγωδία, πρῶτον γιὰ νὰ μὴν κινήση ὑποψίες καὶ δεύτερον γιὰ νὰ μὴ νοιώση ἴσως ἀγωνία, τύψεις καὶ μεταμέλεια τὴν τελευταία στιγμή...

Εἶχε λοιπὸν καταστρώσει ἕνα σχέδιο καταχθόνιο: Εἶχε κρύψει μέσα στὸ πιάνο τὸ ἐκρηκτικὸ μηχάνημα, ποὺ λειτουργοῦσε μόλις τραβοῦσε κανεὶς ἕνα σκοινάκι. Κι' εἶχε δέσει τὸ σκοινὶ αὐτὸ στὸ σφυράκι μιᾶς νότας, τοῦ σὸλ δίεσις.

Μόλις ἡ θεία της θ' ἄγγιζε τὸ μαῦρο πλῆκτρο αὐτῆς τῆς νότας, μιὰ ἔκρηξι θὰ τὴν κομμάτιαζε, θὰ γκρέμιζε τὸ σπίτι καὶ θὰ τὴν ἔθαβε κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ δώση μιὰ ἐξήγησι στὸ δυστύχημα.

"Ηξερε καλὰ ἡ Σιμὸν ὅτι δὲν ἄγγιζε τὸ πιάνο κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν καὶ τὴ θεία της. "Ηταν λοιπὸν ἐξασφαλισμένη ἡ ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου της...

Μόλις ἔμαθε τὸ θάνατο τῆς θείας της, ξαναγύρισε ἀπ' τὸ ταξεῖδι της. Ἡ πρώτη ὅμως ἔκπληξί της ἦταν ποὺ εἶδε τὸ σπίτι ἀνέπαφο, κι' ἡ δεύτερη ποὺ βρῆκε τὸ πιάνο πάντα στὴ θέσι του! "Ωστε λοιπὸν εἶχε κληρονομήσει τὴν περιουσία τῆς θείας της, χωρὶς νὰ ἐγκληματήση;...

Ἡ φωνὴ τοῦ ξαδέλφου της τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὶς σκέψεις της.

— "Εσβυσε ἤσυχα καὶ γλυκὰ στὴν πολυθρόνα της... τῆς ἔλεγε ὁ 'Ετουβέλ. Δὲν ἔπαψε νὰ σὲ συλλογίζεται οὔτε στιγμή. "Ηθελε νὰ τῆς παίξης στὸ πιάνο, γιὰ τελευταία φορά, τὸ «Ναυούρισμα» ποὺ τῆς ἄρεσε τόσο... Καί, πρὶν ξεψυχήση, μουρμούρισε : «Ὅταν γυρίση ἡ Σιμόν, νὰ τῆς πῆτε νὰ καθήση στὸ πιάνο καὶ νὰ παίξη τὸ «Ναυούρισμα». Ἡ ψυχή μου θάνε δίπλα της καὶ θὰ τὴν ἀκούη...».

Κι' ὁ 'Ετουβέλ ἔπιασε ἀπ' τοὺς ὤμους τὴν ἀναστατωμένη Σιμὸν καὶ τὴν ἔσπρωξε πρὸς τὸ πιάνο.

— "Ηταν ἡ τελευταία της θέλησι, πρόσθεσε. Παῖξε λοιπόν...

— "Οχι ἀπόψε... "Αλλοτε... ταύλισε ἐκείνη, κατάχλωμη.

— Μὰ παῖξε! ἐπέμεινε ὁ 'Ετουβέλ, κυττάζοντάς την στὰ μάτια. Τί λόγο ἔχεις νὰ μὴ θέλης νὰ ἐκπληρώσης τὴν τελευταία της ἐπιθυμία;... Παῖξε!

Ἡ Σιμὸν ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἀκούμπησε τὰ χέρια της στὰ πλήκτρα τοῦ πιάνου. Καταλάβαινε ὅτι, ἂν ἐξακολουθοῦσε ν' ἀρνῆται, θὰ προκαλοῦσε τὶς ὑποψίες τοῦ ξαδέλφου της. "Αρχισε λοιπὸν νὰ παίζη, προσέχοντας ὅμως νὰ μὴν ἀγγίξη καθόλου τὴ νότα σολ δίεσις...

Τὸ μουσικὸ κομμάτι εἶχε πολλὲς τέτοιες νότες. Μὰ ἡ Σιμόν, μὲ τὸ μέτωπό της μουσκεμένο ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα, τὶς παράλειπε ὅλες!...

— Γιατὶ λοιπὸν κάνεις τέτοια λάθη ἀπόψε; διαμαρτυρήθηκε κάποια στιγμὴ ὁ 'Ετουβέλ. Τὸ σολ ἔχει δίεσι στὸ κλειδί. Γιατὶ τὸ παίζεις ἁπλό;

Κι' ἡ Σιμὸν εἶδε μὲ φρίκη τὸ δάχτυλο τοῦ ξαδέλφου της νὰ πλησιάζη πρὸς τὸ μαῦρο πλῆκτρο, ποὺκρυβε τὸ θάνατο, τὴν καταστροφή!...

Χωρὶς νὰ σκεφθῆ τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴ σωτηρία της, τινάχτηκε ὄρθια κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Τὴ σταμάτησε ὅμως ἡ φωνὴ τοῦ 'Ετουβέλ, ποὺ τῆς ἔλεγε :

— Τὸ ξέρω, κοσκοῦργα, τὸ ἔγκλημά σου! "Ηθελα νὰ σὲ κάνω νὰ τρομάξης, γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω... Ἀφοῦ ἔφυγες τὴν ἄλλη μέρα, ἤρθε ὁ χορδιστὴς τοῦ πιάνου, τὸ ἄνοιξε γιὰ νὰ τὸ ἐπιδιορθώση καὶ βρῆκε μέσα τὸ μηχάνημά σου!

» 'Ωστόσο, τὴ θεία τὴ σκότωσες ἔσύ! Γιατὶ πέθανε ἀπ' τὴ δυνατή της συγκίνησι, ὅταν ἔμαθε τί τῆς εἶχες ἑτοιμάσει!... Πρόφταση ὅμως νὰ σὲ ἀποκληρώση. Κι' ἔτσι, φόνισσα, δὲν ὠφελήθηκες καθόλου ἀπ' τὸ ἔγκλημά σου!...

» Θὰ πληρώσης σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ αὐτὴ τὴν ἀπληστία σου καὶ τὴν ἐγκληματική σου φύσι. Θὰ σὲ βασανίζουν οἱ τύψεις καὶ οἱ ἁμαρτίες σου!...

Χ. ΜΑΓΚΟΓΚ

✪✪

Τὸ ραδιενεργὸν ἰώδιον

"Οταν ὑπάρχουν καρδιακὲς ἐπιπλοκές, εἶνε ἐπικίνδυνη ἡ ἐγχείρησις κατὰ τοῦ ὑπερθυρεοειδισμοῦ. Σὲ τέτοιες λοιπὸν περιπτώσεις, χρησιμοποιεῖται τώρα ραδιενεργὸν ἰώδιον, ποὺ περιορίζει τὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, ἐλαττώνει τοὺς πόνους τῆς στηθάγχης καὶ σταματάει τὴ δύσπνοια ποὺ προκαλοῦν οἱ καρδιακὲς ἀνωμαλίες. Ἡ θεραπεία αὐτὴ ὠφελεῖ ἀκόμη καὶ ἐναντίον τοῦ καρκίνου τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος.

Συμφωνία γυναικῶν!!!

Εἰς τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ συνεφώνησαν ὅλες οἱ γυναῖκες διὰ τὴν ὁμορφιὰ των εἶναι ὅτι τὰ ἀμερικανικῆς προελεύσεως Καλλυντικὰ

«Constance Bennett»

(Κώνστανς Μπένετ)

ἀπεδείχθησαν τὰ ἀνώτερα ὅλων

Ζητήσατε τὰ Καλλυντικὰ

«Constance Bennett»

ἀπὸ τὰ Καταστήματα — Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεῖα.

ΤΟ «ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ τῆς Νοικοκυρᾶς»

Παράλογες καὶ ἐξωφρενικὲς ἀπαιτήσεις

'Η μεγαλύτερη ἴσως ἀπὸ τὶς κατακτήσεις τῆς σύγχρονης γυναίκας εἶνε ὅτι κατάφερε ν' ἀποχτήση καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς... ὑπουργίνας! Μια ἀπὸ τὶς σύγχρονες αὐτὲς ὑπουργίνες εἶνε καὶ ἡ κυρία Φάννυ Τζένσεν. Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1947 περιελήφθη στὴ Δανικὴ ἐργατικὴ κυβέρνησι τοῦ Χάνς Χέντοφτ ὡς ὑπουργίνα ἄνευ χαρτοφυλακίου καὶ ὁ βασιλεύς, στὸ λόγο ποὺ ἐξεφώνησε στὴ Βουλή, ἀπευθυνόμενος σ' αὐτή, τῆς συνέστησε «ν' ἀσχοληθῆ μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ μὲ τὰ προβλήματα τῶν οἰκογενειῶν, τῶν βρεφῶν καὶ τῶν ἀπροστατεύτων γυναικῶν».

'Ο τομεὺς ποὺ ἀνοιγόταν μπροστά της ἦταν εὐρύτατος. 'Αλλ' ἡ Φάννυ Τζένσεν δὲν περιορίστηκε μόνο σὲ μιὰ γενικὴ μέριμνα. Πῆρε στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο της καὶ ἐδημιούργησε τὸ πρῶτο «'Υπουργεῖο τῆς νοικοκυρᾶς» ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Σὲ λίγο, ὅλες οἱ νοικοκυρὲς τῆς Δανίας ἤξεραν τ' ὄνομά της καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: ὅτι μποροῦσαν ν' ἀπευθυνθοῦν σ' αὐτὴ γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημά τους.

'Η Φάννυ Τζένσεν προσέλαβε τότε ὑπαλλήλους, ἐδημιούργησε ὑπηρεσίες καὶ σήμερα προϊσταται κάθε κινήσεως, ποὺ ἀφορᾶ τὴ μητέρα, τὸ παιδὶ καὶ γενικώτερα τὴν οἰκογένεια.

Οἱ συνάδελφοί της στὴν κυβέρνησι δέχονται τὸ κοινὸ μιὰ φορὰ τὴν βδομάδα: κάθε Τρίτη. 'Η Φάννυ Τζένσεν, ἀντίθετα, δέχεται ὅλες τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὶς 9 τὸ πρωῒ ὡς τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Ταὐτόχρονα ὑπογράφει ἔγγραφα, συνεργάζεται μὲ τοὺς ὑπαλλήλους, παίρνει καὶ δίνει τηλεφωνήματα... 'Αξιοθαύμαστη στ' ἀλήθεια, γυναίκα! 'Αλλὰ καμμιὰ φορὰ χάνει τὴν ὑπομονή της.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ π.χ. δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς γρηᾶς, ποὺ ἄρχισε μιὰ ἀκατάσχετη πολυλογία, γιὰ νὰ πῆ, στὸ τέλος, στὴν ὑπουργίνα ὅτι δὲν θὰ πήγαινε νὰ ἐγκατασταθῆ στὶς λαϊκὲς πολυκατοικίες ποὺ εἶχε φτιάξει ἡ κυβέρνησις, ἂν δὲν τῆς ἔδινε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ εἶχε ἐκεῖ τὸν ἴδιο γιατρὸ ποὺ τὴν ἐπισκεπτόταν ὡς τότε.

'Η κυρία Τζένσεν ἀποφάσισε ν' ἀπευθυνθῆ στὸ συνάδελφό της ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς.

— 'Αδύνατον! τῆς ἀπάντησε αὐτός. Κάθε συγκρότημα πολυκατοικιῶν ἔχει τὸ εἰδικὸ ἰατρεῖο του. Τὸ προσωπικὸ εἶνε πλήρες. Δὲν μπορῶ νὰ κάμω καμμιὰ μεταβολή.

'Η ὑπουργίνα γύρισε στὴ γρηᾶ.

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε, τῆς εἶπε. Νὰ μὴν πᾶτε στὶς πολυκατοικίες, ἀλλὰ νὰ μείνετε στὸ σπίτι σας.

— Τότε νὰ πᾶτε στὶς πολυκατοικίες, τῆς εἶπε ἡ ὑπουργίνα.

— Κι' ὁ γιατρός μου;

'Εκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ κυρία Τζένσεν μετάνοιωσε γιατὶ εἶχε γίνει ὑπουργίνα. "Οσο γιὰ τὴ γρηᾶ, ἔφυγε ἀγανακτισμένη.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ἡ κυρία Τζένσεν χρειάστηκε ν' ἀνταπεξέλθη μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ μὲ τὰ προβλήματα τῶν οἰκογενειῶν, τῶν βρεφῶν καὶ τῶν ἀπροστατεύτων γυναικῶν».

'Ο τομεὺς ποὺ ἀνοιγόταν μπροστά της ἦταν εὐρύτατος. 'Αλλ' ἡ Φάννυ Τζένσεν δὲν περιορίστηκε μόνο σὲ μιὰ γενικὴ μέριμνα. Πῆρε στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο της καὶ ἐδημιούργησε τὸ πρῶτο «'Υπουργεῖο τῆς νοικοκυρᾶς» ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Σὲ λίγο, ὅλες οἱ νοικοκυρὲς τῆς Δανίας ἤξεραν τ' ὄνομά της καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: ὅτι μποροῦσαν ν' ἀπευθυνθοῦν σ' αὐτὴ γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημά τους.

'Η Φάννυ Τζένσεν προσέλαβε τότε ὑπαλλήλους, ἐδημιούργησε ὑπηρεσίες καὶ σήμερα προϊσταται κάθε κινήσεως, ποὺ ἀφορᾶ τὴ μητέρα, τὸ παιδὶ καὶ γενικώτερα τὴν οἰκογένεια.

Οἱ συνάδελφοί της στὴν κυβέρνησι δέχονται τὸ κοινὸ μιὰ φορὰ τὴν βδομάδα: κάθε Τρίτη. 'Η Φάννυ Τζένσεν, ἀντίθετα, δέχεται ὅλες τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὶς 9 τὸ πρωῒ ὡς τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Ταὐτόχρονα ὑπογράφει ἔγγραφα, συνεργάζεται μὲ τοὺς ὑπαλλήλους, παίρνει καὶ δίνει τηλεφωνήματα... 'Αξιοθαύμαστη στ' ἀλήθεια, γυναίκα! 'Αλλὰ καμμιὰ φορὰ χάνει τὴν ὑπομονή της.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ π.χ. δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς γρηᾶς, ποὺ ἄρχισε μιὰ ἀκατάσχετη πολυλογία, γιὰ νὰ πῆ, στὸ τέλος, στὴν ὑπουργίνα ὅτι δὲν θὰ πήγαινε νὰ ἐγκατασταθῆ στὶς λαϊκὲς πολυκατοικίες ποὺ εἶχε φτιάξει ἡ κυβέρνησις, ἂν δὲν τῆς ἔδινε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ εἶχε ἐκεῖ τὸν ἴδιο γιατρὸ ποὺ τὴν ἐπισκεπτόταν ὡς τότε.

'Η κυρία Τζένσεν δέχεται ἀτάραχη ὅλες αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις. Εἶνε κι' ἡ ἴδια, ἄλλωστε, νοικοκυρὰ καὶ δὲν ἐκπλήσσεται γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ παράπονα ποὺ τῆς κάνουν.

'Η ὑπουργίνα τῶν νοικοκυράδων γεννήθηκε στὸ Χόρσενς, στὶς ἀνατολικὲς ἀκτὲς τῆς Γιουτλάνδης καὶ ἐπὶ δέκα χρόνια ἐργάστηκε σὲ διάφορα σπίτια ὡς ὑπηρέτρια. "Επειτα πῆγε σ' ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς ὑλικῶν τηλεφώνου καὶ πῆρε ἐνεργὸ μέρος στὴν συνδικαλιστικὴ κίνησι τῆς πατρίδος της. 'Από κεῖ μεταπήδησε στὴν πολιτικὴ καὶ ἐξελέγη βουλευτίνα σὲ μιὰ ἐργατικὴ περιοχή, κατατροπώνοντας τὸν ἄρρενα ἀντίπαλό της. Παντρεμένη ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἔχει σήμερα μεγάλες κόρες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια κι' ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, ποὺ εἶνε τὸ καύχημα τῆς γιαγιάς του. 'Η κυρία Τζένσεν ζῆ πολὺ ἁπλᾶ, φορεῖ πάντα ἕνα μαῦρο φόρεμα, κλειστὸ ὡς τὸ λαιμὸ καὶ δὲν βάφει οὔτε τὰ χείλη, οὔτε τὰ νύχια της. "Εχει πάντα τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ ἡ καλωσύνη της εἶνε παροιμιώδης. Πράγμα ποὺ δὲν ἐμποδίζει τὶς Δανίδες νοικοκυρὲς νὰ γκρινιάζουν ἀδιάκοπα μαζί της καὶ νὰ τῆς κάνουν παρατηρήσεις!

'Ο θησαυρός της

—'Η ὑπόθεσί σας, δεσποινίς, εἶνε κάπως ἀσχημη γιὰ σᾶς, εἶπε ὁ δικηγόρος Χαρίδης στὴ Λουΐζα. Εἶμαι βέβαιος πὼς λέτε τὴν ἀλήθεια, τὸ οὐσιῶδες ὅμως εἶνε νὰ πείσουμε καὶ τοὺς δικαστάς. 'Υπάρχει, δυστυχῶς, τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Γιώργος Φέρμης πέθανε στὸ φρενοκομεῖο. Κι' ἡ διαθήκη του εἶνε προσφατη... "Εχουν λοιπὸν γερὰ ἐπιχειρήματα οἱ ἄλλοι κληρονόμοι, ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Φέρμης δὲν εἶχε τὰ λογικά του καὶ ζητοῦν ἀκύρωσι τῆς διαθήκης... "Αν εἴχατε τουλάχιστον τίποτε χαρτιά, τίποτε γράμματά του ποὺ ν' ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετο... Αὐτὸ θὰ ἦταν σωτήριο καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸ παιδί σας, τὸ παιδὶ τοῦ Φέρμη.

— Γράμματα; Τάχω ὅλα, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν γνώρισα, ὡς ποὺ τὸν βρῆκε τὸ μοιραῖο δυστύχημα... Ποιὸς νὰ τόλεγε, Θεέ μου, πὼς θὰ τελείωνε ἔτσι...

—'Ηταν ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος κι' ἡ πολλὴ διανοητικὴ ἐργασία τὸν ἐφθειρε... Τώρα ἡ ἀδελφή του διατείνεται ὅτι συντελέσατε καὶ σεις, κάνοντάς τον νευρικὸ καὶ μισάνθρωπο. "Ολ' αὐτά, ὅπως σᾶς εἶπα, θὰ ἐπηρεάσουν τοὺς δικαστάς. Ποιὰς ἡμερομηνίας εἶνε τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ σᾶς ἔστειλε;

— Θεέ μου, δὲν θυμάμαι ἀκριβῶς... "Α, ναί, θυμήθηκα! "Ελειπε τότε τρεῖς ἡμέρες σὲ ταξεῖδι... Αὐτὲς λοιπὸν τὶς τρεῖς μέρες, μούγραφε τρεῖς φορές. Τάχω τὰ γράμματά του καὶ θὰ σᾶς τὰ δείξω... Μερικὲς μέρες ἀργότερα, τὸν ἔφεραν ἕνα μεσημέρι στὸ σπίτι, ἀναίσθητο. Τὸ μυαλό του ἦταν πιὰ χαμένο...

Κι' ἡ Λουΐζα ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

—'Ησυχάστε, δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ δικηγόρος. Φέρτε μου τὰ γράμματα. 'Υποθέτω νὰ μᾶς χρησιμέψουν πολύ!

Τὰ φλογερὰ ἐκεῖνα ἐρωτικὰ γράμματα... Τόσες φορὲς τῆς εἶχε πῆ ὁ Γιώργος νὰ τὰ πετάξη, μ' αὐτὴ δὲν τὸν ἄκουσε.

— Τὶ λές; τοὔλεγε πάντα, 'Εδῶ μέσα βρίσκεται ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης μας, ἀπ' τοὺς πρώτους ὅρκους ὡς τὰ βαθειὰ αἰσθήματα ποὺ μᾶς δένουν σήμερα αἰώνια!

Μετὰ τὸ θανάτο του, ἡ Λουΐζα τἀπαιρνε κάθε μέρα καὶ τὰ ξαναδιάβαζε ἕνα - ἕνα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Τὰ πρῶτα ἦταν γραμμένα μὲ μιὰ εὐγένεια ποὺ τοὺς ἀφαιροῦσε τὸ ἐνδιαφέρον. "Αρχιζαν μὲ τὴ λέξι «Δεσποινίς». Μὰ τὰ ἑπόμενα γίνονταν θερμότερα καὶ διαχυτικώτερα.

«'Αγαπητή μου φίλη — τῆς ἔγραφε ὁ Γιώργος — ἔχετε εἰσχωρήσει σιγὰ - σιγὰ στὴ μοναξιά μου. Κάθε μέρα ἀπασχολεῖτε περισσότερο τὴ σκέψι μου...»

"Επειτα ἄρχιζαν νὰ κλείνουν πιὸ πολὺ πάθος. Φανέρωναν τὶς πληγὲς τῆς ἀγνῆς καὶ εἰλικρινοῦς ψυχῆς του:

«'Η ζωὴ εἶνε θλιβερὸ πρᾶγμα — τῆς ἔγραφε. Γι' αὐτὸ πρέπει κανεὶς ν' ἀγαπάη...»

Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ πέννα του χάραξε αὐτὴ τὴ λέξι! 'Η Λουΐζα θυμόταν μὲ πόση συγκίνησι εἶχε διαβάσει τὰ γράμματα ἐκεῖνα...

Εἶχε ζήσει ὡς τότε ὀρφανή, μόνη στὸν κόσμο, μέσα στὴ σκληρότητα καὶ στὰ βάσανα τῆς ζωῆς. "Εδινε μαθήματα πιάνου γιὰ νὰ συντηρηθῆ. 'Η γνωριμία της μὲ τὸ Γιώργο, σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι, τὴν εἶχε ἐνθουσιάσει, γιατὶ ἔβλεπε πὼς ἦταν κοινὲς οἱ συμπάθειες κι' οἱ προτιμήσεις τους. 'Αγαπήθηκαν φλογερὰ κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἤρθε στὸν κόσμο ἕνα παιδάκι.

★

'Ο δικηγόρος διάβαζε τώρα τὰ γράμματα ἕνα - ἕνα, μὲ φανερὴ ἱκανοποίησι. Τάχε φέρει ὅλα ἡ Λουΐζα. Ὡστόσο, μιὰ κρυφὴ φωνὴ τῆς ἔλεγε ὅτι εἶχε κάνει κάτι κακό, μιὰ ἱεροσυλία!

Μέσα στὸ αὐστηρὸ περιβάλλον τοῦ δικηγορικοῦ γραφείου, ἐννοιῶθε μιὰ δειλία, ἕνα ἀόριστο φόβο. Τῆς φαινόταν ὅτι τὰ χοντρὰ νομικὰ βιβλία ἐκλειναν μιὰ δύναμι ποὺ ἀπειλοδσε νὰ τὴ συντρίψη...

Τὸ τρίξιμο τῶν κιτρινισμένων ἐπιστολοχάρτων ἔμοιαζε στ' αὐτιά της σὰν κλάμα, σὰν παράπονο. Νόμιζε πὼς τὰ ἀπρόσεκτα χέρια τοῦ δικηγόρου, τσαλακώνοντας τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα γράμματα πούκλειναν τὸ ἄρωμα τῆς ἐρωτευμένης καρδιᾶς τοῦ ἀγαπημένου της Γιώργου πλήγωναν καὶ βασάνιζαν ἀλύπητα τὴ δική της ψυχή...

"Οταν τελείωσε τὸ διάβασμα, ὁ δικηγόρος ἔτριψε τὰ χέρια του κι' εἶπε στὴ Λουΐζα·

— Περίφημα, δεσποινίς! Τὰ χαρτιὰ αὐτὰ δὲν ἀφίνουν καμμιὰ ἀμφιβολία...

«Τὰ χαρτιὰ αὐτά; ... —σκέφθηκε ἐκείνη. "Ωστε δὲν εἶνε γι' αὐτον παρὰ μερικὰ χαρτιά;...»

— Θὰ μπορέσουμε εὔκολα ν' ἀποδείξουμε τὸ δίκαιό σας, πρόσθεσε ὁ δικηγόρος.

Καὶ χτύπησε μιὰ γροθιὰ πάνω στὰ γράμματα, ποὺ ἡ Λουΐζα τὴν ἔνοιωσε ὡς τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της.

— Ναί, θ' ἀποδείξουμε ὅτι ὁ Φέρμης σᾶς ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό, ὄχι μ' ἕνα ἐπιπόλαιο αἴσθημα, ἀλλὰ μὲ ἔρωτα βαθὺ καὶ διαρκή, κι' ὅτι σκόπευε πάντοτε νὰ ἐξασφαλίση τὸ μέλλον σας καὶ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἀπόχτησε μαζύ σας. Γιὰ νὰ σᾶς κάμη λοιπὸν οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη σὲ περίπτωσι δυστυχήματος, σᾶς ἄφισε τὴν περιουσία ποὺ κληρονόμησε τότε ἀπ' τὸν πατέρα του.

» Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε αὐτὰ τὰ γράμματα. Μετὰ τὴ δίκη, θὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω...

'Η Λουΐζα σηκώθηκε ἔξαφνα ὄρθια.

—"Οχι, κύριε! εἶπε. Ποτὲ δὲν θ' ἀφίσω τὰ γράμματα τοῦ ἀγαπημένου μου νὰ περάσουν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, μέσα σ' ἕνα δικαστήριο. Εἶνε δικά μου, μόνο δικά μου!

— Μ' αὐτὸ εἶνε τρέλλα! 'Η ἐπιτυχία σας κρέμεται ἀπ' αὐτὰ τὰ γράμματα...

—"Ας χάσω λοιπὸν τὴ δίκη, διέκοψε ἡ νέα γυναίκα.

Μάζεψε τὰ σκορπισμένα γράμματα, ποὺ προσπαθοῦσε ἀκόμη νὰ τὰ κρατήση ὁ δικηγόρος, καὶ πρόσθεσε πρὶν φύγη:

—"Εκαμα, κύριε, μιὰ κακὴ πρᾶξι. Μὰ εὐτυχῶς συνήλθα γρήγορα... "Εχω μιὰ κληρονομιά, ποὺ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μπορέση νὰ μοῦ τὴν ἁρπάξη: τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀγάπης μου... Τ' ἄλλα ὅλα μποροῦν νὰ τὰ πάρουν, ἂν θέλουν. 'Ο πλοῦτος ὁ δικός μου εἶνε τὸ παιδί μου, τὸ παιδί του, καὶ τὰ γράμματα!

ΜΙΡΑΝΤΑ

'Ανωμαλίες τῆς Φύσεως

'Αγέρια ποὺ «γεννοῦν» καὶ πατέρες 150 ἐτῶν

"Οσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτο αὐτό, ἀναφέρονται στὰ ἰατρικὰ χρονικὰ ἀρκετὲς περιπτώσεις νέων ἀγοριῶν πού... «ἐγέννησαν» παιδιά! Τὸ παράξενο αὐτὸ φαινόμενον ἔχει τὴν ἐπιστημονικὴ ὀνομασία «τεράτωμα», ἐξηγεῖται δὲ ὡς ἑξῆς: Τὸ βρέφος εἶναι στὴν πραγματικότητα δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ ἀγοριοῦ. 'Από μιὰ ἰδιοτροπία ὅμως τῆς Φύσεως, τὸ ἀρχικὸ σπερματοζωάριον, ἀντὶ ν' ἀναπτυχθῆ κανονικὰ καὶ νὰ γίνη ἕνα χωριστὸ πλάσμα, ἔμεινε κλεισμένο μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ἄλλου ἀδελφοῦ καὶ στάσιμο ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

"Οταν λοιπὸν τὸ ἀγόρι γίνη ἑφηβος, ἀρχίζει ν' ἀναπτύσσεται κι' ὁ παρασιτικὸς αὐτὸς ὀργανισμὸς μέσα στὰ σπλάχνα του. 'Η κοιλιὰ του φουσκώνει τότε, ὅπως στὴν κανονικὴ ἐγκυμοσύνη. Χρειάζεται δὲ ἐγχείρησις, γιὰ νὰ σωθῆ ἡ ζωή του.

Τὸ δίδυμο ἔμβρυον εἶναι συνήθως ἀτελές, δίχως χέρια ἢ πόδια ἢ κεφάλι. Τὸ βγάζουν δὲ νεκρὸ ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὸ διατηροῦν στὰ μουσεῖα ὡς ἀξιοπερίεργο θέαμα, μέσα σὲ βάζα μὲ οἰνόπνευμα.

Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις «τερατώματος» σὲ κορίτσια.

"Ενα ἄλλο παράξενο φαινόμενον εἶναι οἱ ἄντρες ποὺ ἔχουν ἔμμηνο ροή, μιὰ φορὰ τὸ μῆνα περίπου, σὰν τὶς γυναῖκες! Οἱ γιατροὶ ποὺ μελέτησαν τὴν ἀνωμαλία αὐτὴ τῆς Φύσεως, βεβαιώνουν ὅτι ἔχει κληρονομικὸ χαρακτῆρα. 'Ο δόκτωρ Καμπανὲς π. χ. ἀναφέρει ὅτι, στὴν ἴδια οἰκογένεια, 15 ἀδελφοὶ εἶχαν ὅλοι ἔμμηνο ροή! Τὸ ἴδιο φαινόμενον παρουσίαζε κι' ὁ πατέρας τους.

'Υπάρχει γενικὴ ἀντίληψις ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν ἔμμηνο ροή, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν παιδιά. Πραγματικά, αὐτὸς εἶναι ὁ κανών... ἀλλὰ ἔχει κι' ἐξαιρέσεις. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, γυναῖκες δίχως ἔμμηνα ἐγέννησαν παιδιά, καὶ μάλιστα ἀρκετά! 'Ο δόκτωρ Καμπανὲς ἀναφέρει μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο 22 παιδιά, μολονότι δὲν εἶχε ποτὲ ἔμμηνο ροή. 'Ωστόσο, κατὰ τὴ γνώμη μερικῶν γιατρῶν, σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὑπάρχει μιὰ κάποια ἔμμηνος ροή, ἀλλὰ πολὺ ἀραιὴ καὶ ὑδαρής, τόσο ποὺ δὲν γίνεται ἀντιληπτή.

"Οταν, στὰ 40 — 50 χρόνια, σταματᾶη ὁριστικὰ ἡ ἔμμηνος ροή, ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ γίνη μητέρα. Κι' ὅμως ὑπάρχουν περιπτώσεις τοκετῶν σὲ ἡλικία πολὺ πιὸ προχωρημένη. 'Ο 'Αμερικανὸς δόκτωρ Κέννεντυ ἀναφέρει ὅτι μιὰ γυναῖκα 62 ἐτῶν γέννησε ἕνα ὑγιέστατο μωρό. Ἐξ ἄλλου, μιὰ ἐφημερὶς τοῦ Τσιντσινάτι ἀνήγγειλε πρὶν ἀπὸ χρόνια στοὺς ἀναγνῶστες της ὅτι εἶχε γίνει μητέρα μιὰ γρηᾶ 69 ἐτῶν. 'Ο πατέρας τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἦταν 74 ἐτῶν. "Ενα παρισινὸ περιοδικὸ δημοσίευσε τὴν περίπτωσι μιᾶς γυναίκας 70 ἐτῶν, ποὺ ἔμεινε ἐγκυος ἔγκυος. Τέλος, μιὰ ἄλλη ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα μωρὸ στὰ 73 χρόνια της!

Δὲν λείπουν ὅμως καὶ οἱ περιπτώσεις τῶν ἀνδρῶν ποὺ ἔγιναν πατέρες σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία. Στὴν 'Αμερική, ὁ Τζὼρτζ Χιούς, ἥρως τοῦ 'Ομοσπονδιακοῦ Πολέμου καὶ παντρεμένος μὲ μιὰ γυναῖκα νεωτάτη, εἶχε τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἱκανοποίησι ν' ἀποκτήση ἕνα κοριτσάκι... σὲ ἡλικία 96 ἐτῶν!

Καταπληκτικότερο ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ παράδειγμα κάποιου 'Αμερικανοῦ ὀνόματι Τζὸζεφ Σούρμιγκτον, ποὺ πέθανε τὸ 1797, στὰ 160 του χρόνια. "Οταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγινε γιὰ τελευταία φορὰ πατέρας, ἦταν 151 ἐτῶν! Κι' ἡ γυναῖκα του βεβαίωνε πάντοτε ὅτι τὰ γεράματα δὲν εἶχαν μαράνει καθόλου τὸ ἐρωτικὸ σφρίγος του!...

('Απ' τὸ 'Αμερικανικὸ περιοδικὸ SEXOLOGY)

✪✪✪

Γιὰ νὰ τῆς φανερώση τὸ θαυμασμό του

Μιὰ περίεργη δίκη διεξήχθη πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὸ Σινσελίτο τῆς Καλιφορνίας. Κατηγορουμένος ἦταν

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΛΟΛΙΤΑΣ

Δραματικό διήγημα

ΕΙΧΕ μπῆ στὴ ζωή του μ' ἕνα τρόπο πολὺ ἁπλὸ καὶ ἀπροσδόκητο.

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, ὁ Φλαβιὲν Ντυκρὸ δὲν εἶχε αἰσθανθῆ ὅπως ἄλλοτε τὴ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι μὲ τὶς πρῶτες ψυχρὲς πνοὲς τοῦ φθινοπώρου. Κι' ὁ Ὀκτώβριος τὸν εἶχε βρῆ ἀκόμη στὸ Ζουὰν - λὲ - Πέν. Ἦταν εὐχαριστημένος μὲ τὴ ζωή του. Ψάρευε ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ ἔβρισκε ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι ἀφίνοντας τὸ μυαλό του νὰ τρέχη ἀσυγκράτητο στοὺς κόσμους τῆς φαντασίας καὶ τοῦ ὀνείρου. Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ὀνειροπολήσεις δὲν ἀπόμενε τίποτε τὴν ἄλλη μέρα. Μὰ γιατί τάχα θἄπρεπε ν' ἀπομείνη; Τὰ ὄνειρα εἶνε τόσο ὡραῖα καὶ μᾶς γοητεύουν, γιατὶ εἶνε ἄπιαστα καὶ δὲν ἔχουν οὔτε ἀρχή, οὔτε τέλος, οὔτε χθές, οὔτε αὔριο.

Τέτοια ἦταν καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ Φλαβιὲν Ντυκρό. Κι' αὐτὰ τὸν κρατοῦσαν ἀκόμη στὸ Ζουὰν - λὲ-Πέν. Ἡ σκέψις πὼς, μιὰ μέρα, θὰ ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συνεχίση τὴ συνηθισμένη ζωή του, δὲν τὸν ἐνθουσίαζε καθόλου.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἔβρεχε ἀδιάκοπα. Κι' ὁ Φλαβιὲν δὲν τὸ εἶχε κουνήσει ἀπ' τὸ μικρὸ σπιτάκι ὅπου ἔμενε. Καθισμένος πλάϊ στὸ ἀναμμένο τζάκι, ἀπολάμβανε τὸν ἤρεμο θόρυβο τῆς βροχῆς, σὰ μιὰ λικνιστικὴ καὶ γλυκειὰ μελῳδία.

Ξαφνικά, ἀκούστηκαν χτυπήματα στὴν πόρτα. Ὁ Φλαβιὲν ἔτρεξε ν' ἀνοίξη. Μπροστά του στεκόταν μιὰ νέα, ποὺ ἡ βροχὴ τὴν εἶχε μουσκέψει ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Συχωρέστε με, τοῦ εἶπε. Ἡ βροχὴ μ' ἔχει περουνιάσει ὡς τὸ κόκκαλο...

Ὁ Φλαβιὲν παραμέρισε γιὰ νὰ τὴν ἀφήση νὰ περάση.

— Μένετε μόνος σας ἐδῶ; ρώτησε ἡ νέα, πηγαίνοντας νὰ καθίση κοντὰ στὸ τζάκι.

— Μόνος, ἀπάντησε ὁ Φλαβιέν.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;

— Ὄχι.

Τὴν κύτταξε μὲ προσοχή. Ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ ζωηρὰ χαρακτηριστικά. Τὰ μάτια της γυάλιζαν σὰν δυὸ πολύτιμα πετράδια καὶ στὰ χείλη της πλανιόταν ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο. Τὸ ὕφος της ἔδειχνε κάποια ἔκπληξι. Ἀλλ' ὄχι ταραχή, οὔτε φόβο. Τὸ βλέμμα της ἦταν τολμηρό, προκλητικὸ ἴσως, ἀλλὰ χωρὶς ἀναίδεια.

— Εἴσαστε μουσκεμένη, εἶπε ὁ Φλαβιέν.

— Ναί, εἶπε ἡ νέα.

Κι' ἀμέσως ἔβγαλε τὴ ζακέτα της καὶ τὴν ἄπλωσε σὲ μιὰ καρέκλα πλάϊ στὴ φωτιά. Ἔπειτα ἔβγαλε τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς κάλτσες της. Ἀλλά, ξαφνικά, στάθηκε.

— Ἐπιτρέπετε; ρώτησε, σὰν νὰ ντρεπόταν γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει.

Ὁ Φλαβιὲν γέλασε.

— Εἶνε περιττὸ νὰ μὲ ρωτᾶτε, τῆς ἀπάντησε.

— Μὲ λένε Λολίτα, εἶπε ἡ νέα γελώντας τώρα κι' αὐτή. Εἶμαι Σπανιόλα .Καὶ σᾶς;

— Φλαβιέν.

Εἶχε βγάλει τώρα τὶς κάλτσες της καὶ τὶς κρατοῦσε μπροστὰ στὸ τζάκι γιὰ νὰ στεγνώσουν.

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Ροζέτ, ξαναεῖπε. Ἡ βροχὴ μὲ βρῆκε στὸ δρόμο...

— Μένετε στὴ Ροζέτ; ρώτησε ὁ νέος.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ νέα, κοκκινίζοντας ἐλαφρά. Εἶχα πάει ἐκεῖ... σὲ κάποια φίλη μου. Μένω ἐδῶ.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὰ ροῦχα κι' οἱ κάλτσες της εἶχαν στεγνώσει. Ἡ Λολίτα τὰ ξαναφόρεσε καὶ σηκώθηκε.

— Πρέπει νὰ φύγω εἶπε.

— Ἀλλὰ βρέχει ἀκόμη.

— Ὄχι ὅπως πρίν. Κι' ἔπειτα εἶνε ἀργά... Μὲ περιμένουν...

— Πηγαίνετε μακρυά;

— Ποιὸς δὲν ξέρει τὴν ὥμορφη Λολίτα στὸ Ζουὰν-λὲ-Πέν; ἀπάντησε ὁ ψαρᾶς. Δουλεύει στὴ «Χρυσῆ Σφαῖρα».

— Πίσω ἀπ' τὸ μύλο.

Ὁ Φλαβιὲν ξεκρέμασε τὸ ἀδιάβροχό του.

— Δὲν μοῦ χρειάζεται, γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ βγῶ εἶπε, καὶ τῆς τόδωσε. Ἡ νέα χαμογέλασε.

— Εἴσαστε πολὺ καλός, εἶπε. Θὰ σᾶς ξαναφέρω ἀπόψε ἢ αὔριο...

Τοῦ τὸ ξαναπῆγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Κι' ἀπὸ τότε ἔγιναν φίλοι. Πολὺ φίλοι...

Ὁ Φλαβιὲν ἔβρισκε ἕνα παράξενο θέλγητρο κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ νέα, ποὺ ἦταν δὲν ἦταν δέκα ὀχτὼ χρόνων. Ἀλλά, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατάφερνε νὰ μάθη οὔτε ποιὰ ἦταν, οὔτε πῶς ζοῦσε.

— Κάθε φορὰ ποὺ θὰ μπορῶ, θὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ βρίσκω, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Λολίτα στὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις του. Δὲν σ' εὐχαριστεῖ αὐτό;

Καὶ συγχρόνως ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔσβυνε μὲ τὰ φλογερὰ φιλιά της τὶς ἐρωτήσεις ποὺ ἀνέβαιναν στὰ χείλη του.

Πέρασε ἔτσι μιὰ βδομάδα. Κι' ἔπειτα δυὸ - τρεῖς ἄλλες...

Ὁ Φλαβιὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Ἡ μικρὴ Λολίτα πρνοῦσε δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του. Καί, κάποτε, ἔμενε ὅλη τὴ νύχτα ἐκεῖ.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὁ Φλαβιὲν εἶχε πῆ σ' ἕναν ψαρά, τὸν Πασκάλ, νἀρθῆ νὰ τὸν πάρη γιὰ νὰ πάνε νὰ ψαρέψουν.

Ὁ Πασκὰλ ἔφτασε στὸ μικρὸ σπιτάκι λίγο μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Καί, μπαίνοντας μέσα, βρῆκε ἐκεῖ τὴ Λολίτα, ποὺ εἶχε περάσει τὴ νύχτα κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της.

Ἕνα πλατὺ χαμόγελο ζωγραφίστηκε τότε στὸ πρόσωπο τοῦ ψαρᾶ, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ Λολίτα ἔγινε κατακίτρινη.

— Γι' αὐτὸ σὲ χάσαμε τόσον καιρό ; τῆς εἶπε, χτυπώντας την μὲ οἰκειότητα στὸν ὦμο.

Ἡ Λολίτα δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Φλαβιὲν ρώτησε τὸν Πασκάλ:

— Τὴν ξέρεις τὴ Λολίτα;

—"Αν τὴν ξέρω; ἀπάντησε ὁ ψαρᾶς. Καὶ ποιὸς δὲν τὴν ξέρει στὸ Ζουὰν - λὲ - Πέν;... Ὄμορφη κοπέλλα, στ' ἀλήθεια... Δουλεύει στὴ «Χρυσῆ Σφαῖρα».

Ἡ Λολίτα ντύθηκε στὸ μεταξὺ βιαστικὰ κι' ἔφυγε.

Ἡ «Χρυσῆ Σφαῖρα» ἦταν ἕνα καμπαρέ, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' τὸ μύλο. Ὁ Φλαβιὲν δὲν εἶχε πατήσει ποτὲ τὸ πόδι του ἐκεῖ. Ἤξερε μόνο πὼς ἦταν ἕνα κακόφημο κέντρο.

— Οἱ γονεῖς τῆς Λολίτας ἦταν Σπανιόλοι λαθρέμποροι, εἶπε ὁ Πασκάλ. Πέθαναν ἀφήνοντάς την ὀρφανή. Κι' ἡ δυστυχισμένη πῆρε τὸν κακὸ δρόμο... Μὰ ἔχει καλὴ καρδιά... Ὁ νέος δὲν μίλησε. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔφυγαν γιὰ τὸ ψάρεμα.

Ὅταν γύρισαν, τ' ἀπομεσήμερο, εἶδαν ἕνα σωρὸ κόσμο ποὺ ἦταν μαζεμένος στὴν ἄκρη τοῦ μώλου. Καί, πηγαίνοντας κοντά, ἔμαθαν πὼς μιὰ νέα εἶχε πέσει ἀπὸ ἕνα ἀπότομο μέρος τῆς ἀκτῆς κι' εἶχε γίνει συντρίμια πάνω στὰ βράχια ποὺ βρίσκονταν κάτω. Κάποιος πρόφερε τ' ὄνομά της... Ἦταν ἡ Λολίτα τῆς «Χρυσῆς Σφαίρας»... Τὸ ὄνομά της, κατάλαβε τὰ πάντα.

Ὁ Φλαβιέν, ἀκούγοντας τ', εἶχε αὐτοκτονήσει ἀπὸ τὴ ντροπή της, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ μάθη ποτὲ ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀθλια ζωὴ ποὺ ζοῦσε.

ΛΟΥΙ ΧΟΡΣ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ποὺ σκοτώνει

Ἐγκλήματα ἀπὸ ζήλεια ἢ ἀπὸ ἔρωτα

Τὰ ἐγκλήματα ἀπὸ πάθος, οἱ φόνοι δηλαδὴ ἀπὸ ἀγάπη ἢ ἀπὸ ζήλεια, ἀπασχολοῦν ὄχι μόνο τὸ ἀνεγνωστικὸ κοινὸν τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ψυχιάτρους καὶ τοὺς ἐγκληματολόγους.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἡ κοινὴ γνώμη κρίνει μ' ἐπιείκεια τὸ δράστη. Στὴ Γαλλία οἱ νόμοι δὲν τιμωροῦν πολὺ αὐστηρὰ αὐτοὺς τοὺς φόνους. Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀγγλία ἀθωώθηκαν ἀρκετοὶ πολεμιόσταλ ποὺ σκότωσαν τὶς ἄπιστες γυναῖκες τους μετὰ τὴν ἀποστρατευσί τους. Καὶ στὶς χῶρες ἀκόμη ὅπου ὁ νόμος δὲν ξεχωρίζει αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ἀπ' τοὺς κοινοὺς φόνους, οἱ ἔνορκοι βρίσκουν συνήθως ἐλαφρυντικά. Τελευταίως στὸν Καναδᾶ, ἀφοῦ οἱ ἔνορκοι χαρακτήρισαν ἕνα τέτοιο φόνο ὡς ἁπλῆ «ἀνθρωποκτονία ἐξ ἀμελείας», ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τοὺς εἶπε αὐστηρά: «Δὲν θἄθελα νἄμαι στὴ θέσι σας καὶ νὰ παρουσιασθῶ στὴν κοινωνία μὲ μιὰ τέτοια ἀπόφασι». Μὰ αὐτοὶ εἶχαν ἥσυχη τὴ συνείδησί τους, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τὶς ἐπιεικεῖς ἀντιλήψεις τῆς κοινωνίας.

Στὰ φίλμ καὶ τὰ μυθιστορήματα, τὰ ἐγκλήματα ἀπὸ πάθος γίνονται συνήθως ἀπὸ γυναῖκες. Στὴν πραγματικὴ ζωὴ ὅμως, οἱ γυναῖκες δὲν βρίσκουν τὴ δύναμι νὰ σκοτώσουν τοὺς ἄντρες ποὺ ζηλεύουν. Τὰ ἐγκλήματα λοιπὸν αὐτὰ γίνονται σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ ἄντρες. Ὅταν ἡ γυναῖκα χάση τὰ λογικά της ἀπ' τὴν ἀπιστία τοῦ ἀγαπημένου της, εἶνε πιθανώτερο ν' αὐτοκτονήση, ἀφοῦ πρῶτα σκοτώση τὰ παιδιά της (ἂν ἔχη). Τέτοιες περιπτώσεις δὲν εἶνε καθόλου ἀσυνήθιστες. Ἡ αὐτοκτονία φαίνεται ἡ καλλίτερη λύσις στὶς γυναῖκες ποὺ ἀτύχησαν στὸν ἔρωτα.

Ὅταν αἰτία τοῦ ἐγκλήματος εἶνε ἡ ζήλεια, σπάνια ὁ δράστης σκοτώνει τὸν ἀντίζηλό του. Συνήθως σκοτώνει τὴ γυναῖκα, ποὺ τὴ θεωρεῖ πιὸ ἔνοχη. Τὸ ἀντίθετο μπορεῖ νὰ γίνη, ὅταν ὁ δράστης εἶνε ἠλικιωμένος : νὰ σκοτώση δηλαδὴ τὸν ἀντίζηλό του. Ἀλλὰ οἱ περιπτώσεις αὐτὲς δὲν εἶνε πολὺ συχνές.

Συχνὰ τὸ ἔγκλημα ἀπὸ πάθος εἶνε προμελετημένο. Δὲν εἶνε ἐξ ἄλλου ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀκατανίκητης παροράσεως (ὅπως πιστεύει ὁ περισσότερος κόσμος), ἀλλὰ ἐκδήλωσι ψυχοπαθοῦς προσωπικότητος.

Οἱ συνθῆκες του διαφέρουν, ἀπὸ μιὰ σὲ ἄλλη περίπτωσι. Ἕνας παντρεμένος π. χ. ἐρωτεύεται μιὰν ἄλλη γυναῖκα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ πάρη τὴν ἀπόφασι ν' ἀφίση τὴ γυναῖκα του. Σκοτώνει λοιπόν, ὄχι τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ τὴν ἄλλη, καὶ κάποτε αὐτοκτονεῖ κατόπιν. Ὑπάρχει ἡ πρόσφατη περίπτωσις ἑνὸς Ἀμερικανοῦ, 38 ἐτῶν, παντρεμένου καὶ πατέρα δυὸ παιδιῶν, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ στὴ γυναῖκα του ὅτι εἶχε ἐρωτευθῆ μιὰ κοπέλλα 22 ἐτῶν. Τέλος, σκότωσε τὴ φίλη του κι' αὐτοκτόνησε, ἀφοῦ ἄφισε ἕνα γράμμα ποὺ ἔλεγε : «Δὲν ἀντέχω περισσότερο. Ἀγαπιόμασστε πάρα πολύ».

Σ' ἄλλη περίπτωσι, ἕνας παντρεμένος στραγγάλισε τὴν ἐγκυο φίλη του κι' ἄφισε δίπλα της ἕνα σημείωμα μὲ τ' ὄνομά του, τὴ διεύθυνσί του καὶ τὶς λέξεις : «Ἀγαπιόμαστε παρα πολύ». Ὕστερα πῆγε σπίτι του καὶ περίμενε τὴν ἀστυνομία...

Οἱ ὁράσται αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν διαζυγιο, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελαν νὰ χασουν τὴν ἄλλη γυναῖκα, κι' ἔτσι τὴ σκοτωσαν απο ζήλεια, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν πραγματικὰ δικαιώματα ἀπάνω της.

Ὁ ἄντρας ποὺ σκοτώνει γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει, δὲν εἶνε ὁ συνηθισμένος τύπος τοῦ φονιᾶ. Δὲν ὁπλοφορεῖ συστηματικά. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη παραβῆ ποτὲ ἄλλοτε τὸ νόμο. Ὅπως ἔγραφε προ πενήντα ἐτῶν, ὁ περίφημος Χάβελοκ Ἔλλις : «Ὁ ἐγκληματίας ἀπο πάθος δὲν πρόκειται νὰ ξανασκοτώση. Τὸ ἔγκλημά του εἶνε ἕνα μεμονωμένο περιστατικὸ τῆς ζωῆς του».

Εἶνε ἀμφισβητήσιμον ἂν ἔχη ἢ ὄχι τὰ λογικά του. Πάντως τὸ δικαστήριο παραδέχεται τὴν πρώτη ἐκδοχή, ἐφόσον ὁ δράστης ξέρει νὰ διακρίνη τὸ καλὸ ἀπ' τὸ κακὸ κι' ἔχει τὴ συναίσθησι ὅτι κάνει μιὰ ἀξιόποινο πρᾶξι. Ἡ συναισθηματικὴ θύελλα ποὺ τὸν ἔσπρωξε στὸ ἔγκλημα, δὲν τὸν ἀπαλλάσσει ἀπ' τὴν εὐθύνη του ἀπέναντι τοῦ νόμου.

Ἕνας ψυχίατρος βεβαιώνει ὅτι μπορεῖ νὰ διακρίνη αὐτοὺς τοὺς ὑποψηφίους ἐγκληματίες. «Ὅταν τοὺς βλέπω — λέει — νὰ πηγαινοέρχωνται μέσα στὸ γραφεῖο μου, μὲ ἔξαψι, γεμάτοι μῖσος, ξέρω ὅτι δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσω νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους».

Νὰ μερικὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μπορεῖ νὰ κάμη ἕνα ἔγκλημα ἀπὸ πάθος : Εἶνε συμπαθητικὸς καὶ φαίνεται νεώτερος ἀπ' τὴν πραγματική του ἡλικία. Ἂν εἶνε παντρεμένος, ἔχει ἀτυχήσει στὸ γάμο του. Συχνὰ ζῆ χωρὶστὰ ἀπ' τὴ σύζυγό του, ἀλλὰ δὲν ἔχει πάρει διαζύγιο. Ἄλλοτε πάλι δὲν τὸ ἀποφασίζει ν' ἀφίση τὸ σπίτι του.

Εἶνε συχνὰ πολὺ προσηλωμένος στὴ μητέρα του. Ἔχει φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία. Μπορεῖ νὰ διατηρήση μιὰ ἐργασία, ὅταν τὸ θέλη, δύσκολα ὅμως ἀποφασίζει τί θέλει νὰ κάμη, καὶ γι' αὐτὸ ἀλλάζει διάφορες δουλειές.

Δὲν εἶνε ἀλκοολικός, ἀλλὰ πίνει συχνά, καὶ τότε γίνεται εὐερέθιστος καὶ βίαιος. Βασανίζεται ἀπὸ συναισθήματα κατωτερότητος, καὶ σ' αὐτὰ ἰδίως ὀφείλεται ἡ ζήλεια του. Ἡ ἀγάπη του γιὰ ἕνα πρόσωπο εἶνε ἀνακατεμένη μὲ μῖσος. Αἰσθάνεται κάποια ἀόριστη ἐχθρα γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν τραβάει σωματικά.

Ἐρωτεύεται συνήθως μιὰ γυναῖκα μεγαλείτερή του κατὰ λίγα χρόνια, συχνὰ δὲ μιὰ ζωντοχήρα. Γίνεται τότε ἀπολυταρχικός, ἀπαιτητικὸς καὶ τυρανικὸς ἀπέναντί της. Μαλώνει συχνὰ μαζί της. Τὴν ἀφίνει κάθε τόσο, ἀλλὰ ξαναγυρίζει πάντα κοντά της. Ὅταν τὸν ἀφίση αὐτή, ξεστάει τότε ἡ τραγωδία...

Ἄλλοτε πάλι ἡ κοπέλλα τὸν ἐγκαταλείπει γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν παντρευτῆ, κι' ἄλλοτε γιατὶ ἔχει ἀπαυδήσει πιὰ ἀπ' τὴ συμπεριφορά του. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν τὸ ἀνέχεται καὶ πάνω σὲ μιὰ σκηνὴ ζήλειας τὴ στραγγαλίζει.

Δὲν προσπαθεῖ τότε νὰ ἐξαφανίση τὸ πτῶμα ἢ νὰ κρύψη τὴν πρᾶξι του. Ἀφίνει ἁπλῶς ἕνα γράμμα καὶ φεύγει 2 - 3 ἡμέρες, γιὰ νὰ σκεφθῆ πιὸ ἥσυχα καὶ νὰ συνέλθη... Μπορεῖ καὶ νὰ ἐπιχειρήση τότε ν' αὐτοκτονήση, μάλλον ὅμως γιὰ... ρεκλάμα, παρὰ γιατὶ θέλει πραγματικὰ νὰ τερματίση τὴ ζωή του. Δὲν αἰσθάνεται ἀλλαστε τύψεις γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Ἡ γυναῖκα ποὺ σκότωσε, εἶνε σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξε ποτὲ γι αὐτόν...

Ἀφοῦ ἀπαλλάχθηκε πιὰ ἀπ' τὸ πρόβλημά του, κυττάζει μόνο πῶς θὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτό του.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Ταϊκαΐπα 113. Τηλέφ. 63-885.

— Τί ψωροπερήφανη! Ἐπειδὴ ὁ ἄντρας της ἔχει ὑπεύθυνη θέσι καὶ πάει κι' ἔρχεται στὸ ἐξωτερικό, νομίζει πὼς θὰ μᾶς κάνη νὰ ζηλέψουμε!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὁ Ἅγ. Πέτρος: Κεσάτια, φίλε μου... «Ψυχὴ» δὲν πατάει στὸ μαγαζί!...

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

— Ἀρχίσαμε νὰ συγχρονίζουμε τὸ σπίτι μας... Τὸ ἀποχωρητήριο, στὸ ἑξῆς, δὲν θὰ εἶνε ἐξωτερικό!

«ΕΛ ΜΟΤΣΟ»

Ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ ὡς τὴν κορυφὴ τῆς Μάγισσας, τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Ἄνδεων, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἀπέχτησε ποτὲ πιὸ τρομερὴ φήμη ἀπὸ τὸ ντὸν Τζεννάρο Μοντάλμπαν. Οἱ ντόπιοι τὸν ἀποκαλοῦσαν «Ἐλ Μότσο» δηλαδὴ «ὁ σημαδεμένος» ἀφ' ὅτου οἱ Ἰνδιάνοι σὲ κάποια ἐξέγερσή τους τοῦ εἶχαν κόψει γιὰ ἐκδίκησι τὸ ἕνα του αὐτί.

Ἦταν ἴδιως τρομερὸς ὅταν πήγαινε σὲ κάποια κοκκορομαχία, ἔφιππος στὸ ἀφρισμένο ἄλογό του. Εἶχε τότε μαζί του, μέσα στὸ δισάκι του, τὸν «Κοκκινοπίπερο» ἕναν ἀήττητο καὶ ἄγριο πετεινό, μαδημένο ἀπὸ τὶς μάχες καὶ ἐπίφοβο ὅσο καὶ ὁ κύριός του.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς κυρίευε ὅλους τοὺς θεατὰς ὅταν, τυλιγμένος μέσα στὸ μαῦρο μανδύα του καὶ κυττάζοντάς τους μὲ τὰ μεγάλα ὑπνωτικὰ μάτια του, ὁ ντὸν Τζεννάρο φώναζε:

— Πενῆντα ἀσημένια τάλληρα σὲ ὁποιον νικήση τὸν πετεινό μου!...

Μέσα στὸ μικρὸ στίβο, βέβαιος γιὰ τὴ νίκη του ὅσο καὶ ὁ κύριός του, ὁ πετεινὸς ἀναμετροῦσε τὸν ἀντίπαλό του μὲ τὸ στρογγυλὸ μάτι του. Ὕστερα, μ' ἕνα ἀπότομο πήδημα ὁρμοῦσε ἐναντίον του καὶ τοῦ ἄνοιγε τὸ κεφάλι μὲ τὸ ἀσημένιο σπηρούνι ποὺ φοροῦσε.

Ὁ ντὸν Τζεννάρο πλησίαζε τότε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ θύματος καὶ τοῦ ψιθύριζε:

— Πέθανε ἄξια!...

Ἀπεναντίας τὸ ἔκαναν ἔξω φρενῶν οἱ πετεινοὶ ποὺ ἀπέφευγαν τὴ μάχη. Τοὺς κυνηγοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ στίβο μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι καὶ τοὺς σκότωνε.

— Ἔτσι, ἔλεγαν οἱ ντόπιοι εἶχε κυνηγήσει καὶ τοὺς συγγενεῖς του.

Διάφορα θανάσιμα μίση ἀποδεκάτιζαν σιγὰ - σιγὰ τὴν οἰκογένεια τῶν Μοντάλμπαν, τῶν βαρραλέων αὐτῶν Ἱσπανῶν κατακτητῶν, ποὺ σκότωναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὶς ἔρημες ζαχαροφυτεῖες, γιὰ ζητήματα νεροῦ ἢ πολιτικῆς.

Ποιὸς μποροῦσε νὰ τοὺς πιάση καὶ νὰ τοὺς καταδικάση γιὰ τοὺς φόνους αὐτούς; Ἦσαν οἱ κυρίαρχοι τῆς ἐπαρχίας καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ νὰ ἐπαναστατήσουν ἔκαναν βουλευτὰς καὶ γερουσιαστὰς νὰ τρέμουν στὰ μέγαρά τους στὴ Λίμα, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Περού.

Κανένα ὅμως μῖσος δὲν ἦταν πιὸ δυνατὸ ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ χώριζε τὸν ντὸν Τζενναρο καὶ τὸν ἐξάδελφό του Τζιατσίντο, ἰσχυρὸ ἄρχοντα κι αὐτόν. Εἶχαν πολλὲς φορὲς κυνηγηθῆ στοὺς δρόμους μὲ πιστόλες καὶ εἶχαν κάνει συχνὰ ἐπιδρομὲς ὁ ἕνας στὰ κτήματα τοῦ ἄλλου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πολυαρίθμων ὑπηρετῶν τους.

Τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο μῖσος δὲν φαινόταν νὰ ἔχη καμμιὰ φανερὴ αἰτία. Μονάχα μερικοὶ γέροι ὑπηρέτες ἤξεραν ποιὰ ἦταν ἡ ἀφορμή του, φοβόντουσαν ὅμως νὰ λύσουν τὴ γλῶσσα τους.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴ φτωχὴ καλύβα ἑνὸς ψαρᾶ, ὁ ντὸν Τζεννάρο εἶχε βρῆ τὴ νεαρὴ γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐξαδέλφου του. Ὁ ντὸν Τζιατσίντο κατώρθωσε τότε νὰ τοῦ ξεφύγη. Μὰ ἡ συνένοχός του, ἡ γλυκειὰ καὶ χλωμὴ Κλορίντα, τιμωρήθηκε σκληρά, ἀπάνθρωπα.

Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ σπαρακτικὰ κλάμματά της, ὁ ἄντρας της τὴν εἶχε δέσει πάνω στὴ σέλλα ἑνὸς ἀλόγου, δλόγυμνη, σκεπασμένη μόνο ἀπ' τὰ μακρυὰ μαλλιά της καὶ τὴν εἶχε ὁδηγήσει ἔτσι στὸ κτῆμα του.

Ὁ ντὸν Τζεννάρο, τραβῶντας τὸ ἄλογο ἀπ' τὰ χαλινάρια τὸ ὡδήγησε στὸ μύλο ποὺ ἔτριβε τὸ ζαχαροκάλαμο. Ἐκεῖ, μ' ὅλα τὰ κλάματα καὶ τὶς φωνὲς τῆς γυναίκας ποὺ τὸν ἱκέτευε νὰ φανῆ ἐπιεικής, πέταξε τὴν ὡραία Κλορίντα μέσα στὸ καζάνι ὅπου ἔβραζε τὸ ζαχαροῦχο ὑγρό.

Ἔτσι πέθανε ἡ ντόνα Κλορίντα, ντὲ Μοντάλμπαν. Ἐπὶ δυὸ χρόνια σχεδὸν κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ δοκιμάση τὴ ζάχαρη ποὺ φαινόταν ν' ἀφήνη στὸ στόμα μιὰ γεύσι ἀνθρωπίνου αἵματος.

Ὁ ντὸν Τζεννάρο, ὁ ὡραῖος νέος ποὺ καβαλλίκευε ἄλογα μὲ ζηλευτὴ τέχνη καὶ φοροῦσε καπέλλα τόσο λεπτὰ καὶ ὡραῖα ποὺ μόνο γυναικεῖα χέρια μποροῦσαν νὰ τὰ εἶχαν πλέξει, εἶχε γίνει μέσα σὲ μιὰ νύχτα ἕνας σκυθρωπὸς ἀγριάνθρωπος, μὲ ἄτακτα φρύδια. Φοροῦσε ἕνα πένθιμο μαῦρο μανδύα, γύμναζε πετεινοὺς γιὰ κοκκορομαχίες καὶ εἶχε γίνει ὑποστηρικτὴς τῶν ληστῶν.

— Μὲ τὸ δίκηο του! ἔλεγαν οἱ ντόπιοι μὲ τὴν ἁπλῆ καὶ πρωτότυπη ἀντίληψή τους. Ἔφταιγε ἡ μακαρίτισσα ποὺ τὸν ἀπάτησε!

Ὡστόσο, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἡ σκληρότης τοῦ ντὸν Τζεννάρο γινόταν λιγώτερη. Ἔτσι, ὅταν διαδόθηκε πὼς Βρισκόταν στὰ τελευταῖα του, ἡ συγκίνησις ὑπῆρξε γενική.

Μερικὲς παράξενες εἰδήσεις μεγάλωσαν τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου. Ἔλεγαν πὼς ὁ γέρο αἱρετικὸς ποὺ μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του, εἶχε μεταβάλλει τὸ ἐκκλησάκι τοῦ κτήματός του σὲ στίβο γιὰ κοκκορομαχίες, μετανοοῦσε τώρα γιὰ τὰ ἐγκλήματά του καὶ ἤθελε νὰ ἐξομολογηθῆ. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας δὲν ἐδίστασε νὰ κάνη ἕνα ταξίδι δυὸ ἡμερῶν μὲ τὸ ἄλογο γιὰ νὰ τοῦ φέρη ὁ ἴδιος τὴ Θεία Μετάληψι.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ πανηγυρίστηκε σ' ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία καὶ στὶς ἐκκλησίες ἔγιναν δεήσεις γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ ντὸν Τζεννάρο.

Τὸ μεγαλύτερο ὅμως θαῦμα ἦταν ὅτι ὁ ντὸν Τζεννάρο ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἰδῆ προτοῦ πεθάνη τὸν ἐξάδελφό του Τζιατσίντο, γιὰ νὰ τὸν συχωρέση καὶ νὰ συχωρεθῆ ἀπ' αὐτόν!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ τὰ ξημερώματα, ὁ ἴδιος ὁ ἐπίσκοπος ξεκίνησε γιὰ τὸ Ταμπόραν ὅπου ἔμενε ὁ ντὸν Τζιατσίντο καὶ ὕστερα ἀπὸ 48 ὥρες ξαναγύριζε μαζί του στὸ σπίτι τοῦ ντὸν Τζεννάρο.

Χωρὶς νὰ βγάλη τὰ σπηρούνια του, οὔτε τὸ μανδύα του, ὁ ντὸν Τζιατσίντο μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ἑτοιμοθάνατου. Ἐκεῖνος ψυχορραγοῦσε κι' ἔσφιγγε σπασμωδικὰ μὲ τὸ χέρι του τὴν καρδιά του. Βρῆκε ὅμως τὴ δύναμι ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του καὶ νὰ ψιθυρίση:

— Σὲ κάλεσα, Τζιατσίντο, γιὰ νὰ μὲ συχωρέσης!... Ἐξομολογήθηκε κατόπιν μὲ βραχνὴ φωνὴ ὅ,τι εἶχε κάνει γιὰ νὰ τὸν ὁλάψη καὶ τελείωσε λέγοντας:

— Καὶ τώρα, ξάδερφέ μου, ἔλα νὰ μὲ φιλήσης!...

Συγκινημένος ὁ Τζιατσίντο ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν φιλήση. Ἀποτραβήχτηκε ὅμως ἀπότομα χλωμιάζοντας. Ὁ ντὸν Τζεννάρο εἶχε ἀναση-κωθῆ λίγο καὶ εἶχε βγάλει ἕνα μεγάλο περίστροφο ποὺ ἔκρυβε κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματά του. Ἀλλὰ τὸ χέρι του ἔτρεμε καὶ τὰ δάχτυλά του δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ πιέσουν τὴ σκανδάλη!

— Δὲν μπορῶ!... ψιθύρισε μὲ σβουσμένη φωνὴ ὁ ντὸν Τζεννάρο... Καταραμένε μοῦ γλύτωσες!...

Κι' ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω νεκρός. Τὰ μάτια του ὅμως ἔμειναν ὀρθάνοιχτα καὶ εἶχαν μιὰ τόσο διαβολικὴ ἔκφρασι, ὥστε ὁ καμαριέρης του ἔρριξε ἕνα χρωματιστὸ μαντῆλι στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ τὰ σκεπάση.

Ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ, γεμάτοι κατάπληξι καὶ ἀγανάκτησι τριγύρισαν τὸν ντὸν Τζιατσίντο ζητῶντας του συγγνώμη καὶ προσπαθῶντας νὰ δικαιολογηθοῦν, ἀπὸ φόβο μήπως τοὺς νομίση συνενόχους στὴ μακάβρια ἐκείνη ἐνέδρα.

Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶπε λέξι. Τὴ στιγμὴ μόνο ποὺ ἐξέκινησε νὰ φύγη εἶπε γεμάτος θαυμασμὸ γιὰ τὸ μῖσος αὐτὸ ποὺ δὲν ἔσβυσε οὔτε ὁ θάνατος:

— Μπράβο, ντὴν Τζενάρο! ... Πέθανες ἄξια!...

ΒΕΝΤ. ΓΚ. ΚΑΛΝΤΕΡΟΝ

Ἀναγνωστικὸ Χιοῦμορ

Οἱ ὑπηρέτες τοῦ Χότζα

Ὅταν ὁ Ναστραδὶν Χότζας βρισκόταν στὴ Σμύρνη καὶ οἱ μαθητές του ἦσαν πάνω ἀπὸ ἑβδομήντα, εἶχε πάρει δυὸ ὑπηρέτες. Τὸν Ἰσμὲτ καὶ τὸν Μεχμέτ.

Στὸν Ἰσμὲτ ἔδινε μισθὸ 30 γρόσια τὸ μήνα καὶ στὸν Μεχμὲτ 10.

Ὁ Μεχμὲτ ἦταν ἔξω φρενῶν γι' αὐτὴ τὴν «ἀδικία», ὅπως τὴν ἔλεγε, καὶ μιὰ μέρα δὲν κρατήθηκε πιὰ:

— Ναστραδίν ἐφεντή, καλος ἄνθρωπος εἶσαι, σοφὸς ἄνθρωπος εἶσαι, μσ σὲ μένα φέρνεσαι ἄδικα καὶ παράλογα!

— Γιατί, μπρέ; φώναξε θυμωμένος ὁ Χότζας.

— Γιατὶ ὁ μισθὸς ποὺ μοῦ δίνεις δὲν φτάνει οὔτε τὰ μισὰ γρόσια που δίνεις τοῦ Ἰσμέτ.

— Αὐτό, τζάνουμ, εἶνε τὸ παράπονό σου;

— Αὐτό, Χότζα ἐφέντη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκε κι' ὁ Ἰσμέτ.

— Ἀκοῦστε με κι' οἱ δυό σας, τοὺς εἶπε ὁ Ναστραδίν. Βλέπετε αὐτὸ τὸ μεγάλο πλεούμενο ποὺ μπῆκε στὸ λιμάνι; Νὰ πάτε νὰ ρωτήσετε τί καράβι εἶνε καὶ νὰ ρθῆτε νὰ μοῦ πῆτε!

Ἔτρεξαν οἱ δυὸ ὑπηρέτες, κατέβηκαν στὸ λιμάνι, ρώτησαν ἀπὸ δῶ, ρώτησαν ἀπὸ κεῖ καὶ σὲ μιὰ ὥρα ξαναγύρισαν στὸν Χότζα.

Πρῶτος ἔφτασε ὁ Μεχμέτ.

— Ἐφέντη Χότζα, εἶπε, τὸ καράβι ποὔρριξε ἄγκυρα στὸ λιμάνι εἶνε φραντζέζικο.

— Ἄφεριμ, ἀπάντησε ὁ Ναστραδίν.

Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ὁ Ἰσμέτ.

— Ἐφέντη Χότζα, εἶπε, τὸ καράβι ποὺ μπῆκε στὸ λιμάνι εἶνε φραντζέζικο, ἔρχεται ἀπὸ τὴ Μασσαλία, ἔφερε σιτάρι, θὰ φορτώση καπνό, θὰ μείνη δεκαπέντε μέρες καὶ θὰ τραβήξη γιὰ τὴν Κύπρο.

Γύρισε τότε ὁ Χότζας στὸν Μεχμὲτ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσες μωρὲ μπουνταλᾶ, τί μαντάτα μᾶς ἔφερε ὁ Ἰσμέτ; Ἐσὺ ἔκανες τὴ δουλειὰ μισή.. κι' οὔτε μισή. Γι' αὐτὸ ὁ μισθὸς που σοῦ δίνω φτάνει καὶ περισσεύει. Καθένας σ' αὐτὸ τὸν κόσμο πληρώνεται ὅσο ἀξίζει τὸ μυαλό του. Δέκα δράμια μυαλὸ ἔχεις ἐσύ, δέκα γρόσια σοῦ δίνω τὸ μήνα!...

Χ·ΟΥΜ·ΟΡ

— Γειά σου, βρὲ Βαγγέλη... Τί γίνεσαι; Προχτὲς δρήκαμε ἕνα πτῶμα στὸ βουνὸ καὶ νομίσαμε ὅτι ἦσουν ἐσύ!...

— Πῶς ἦταν τὸ πτῶμα;

— Εἶχε περίπου τὸ ἀνάστημά σου...

— Φοροῦσε γκρὶ κοστοῦμι;

— Ναί...

— Μὲ ἄσπρες καὶ μπλὲ ρίγες;

— Ὄχι ἦταν σκέτο γκρί...

Κι' ὁ Βαγγέλης μὲ ἀνακούφισι:

— Εὐτυχὼς δέν... ἤμουν ἐγώ!...

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ, παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Ἰδιοκτήτης - Διευθυντὴς: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία ..... Δρχ. 150.000
» Ἑξάμηνος .... » 75.000
» Τρίμηνος ..... » 40.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου.

Η «ΩΡΑ τοῦ Ποντικοῦ»

Παράξενο διήνυμα

Ἦταν ἡ «ὥρα τοῦ Ποντικοῦ», ἡ νυκτερινὴ ὥρα ποὺ τὴ θεωροῦν ἀπαισία ὅλοι οἱ Κινέζοι — ὥρα ποὺ ἐμφανίζονται τὰ κακὰ πνεύματα καὶ τὰ φαντάσματα τῶν νεκρῶν, γιὰ νὰ βασανίσουν τοὺς ζωντανούς... Κι' ὁ στρατηγὸς Λιοὺ - Πίνγκ, ποὺ εἶχε προσφέρει τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα ἕνα φλιτζάνι δηλητηριασμένο τσάϊ στὸ μεγαλείτερο ἀδελφό του, τὸ στρατάρχη Λιοὺ - Φού, ἔνοιωθε τώρα φόβο κι' ἀνησυχία.

Δὲν φοβόταν, βέβαια, τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, γιατὶ ὁ ἀδελφός του εἶχε ξεψυχήσει, ἕνα τέταρτο ἀφοῦ ἤπιε τὸ τσάϊ, χωρὶς νὰ ἐπικοινωνήση μὲ κανένα. Κι' ὁ γιατρὸς γνωμάτευσε πὼς εἶχε πεθάνει ἀπὸ κεραυνοβόλο χολέρα. Σὰν ἔξυπνος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ὁ γιατρὸς αὐτός, προτιμοῦσε νὰ τάχη καλὰ μ' ἕνα ἰσχυρὸ ζωντανό, παρὰ μ' ἕνα πεθαμένο!...

Δυστυχῶς ὅμως, ὅταν ὁ στρατάρχης ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή, ἤμεινε μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο — πρᾶγμα ποὺ σήμαινε ὅτι ἡ ψυχή του ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σῶμα του μ' ἐξαιρετικὴ δυσαρέσκεια. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνησυχοῦσε τὸ Λιοὺ - Πίνγκ: Σίγουρα, ὁ στρατάρχης εἶχε καταλάβει πὼς τὸν δηλητηρίασε ὁ ἀδελφός του, καὶ θὰ ζητοῦσε ἐκδίκησι ἀπ' τὶς ψυχὲς τῶν προγόνων του!

Νὰ γιατὶ ἀγωνιοῦσε ὁ στρατηγός, ὅταν ἔρτασε ἡ «ὥρα τοῦ Ποντικοῦ». Ἔτρεμε στὴ σκέψι τῶν ὑπερφυσικῶν δυνάμεων ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσε ὁ μακαρίτης γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ...

Τὸν εἶχε στολίσει ὁ ἴδιος, μὲ προσοποιητὴ θλῖψι, κι' εἶχε φροντίσει νὰ μὴ παραλειφθῆ καμμιὰ ἀπ' τὶς λεπτομέρειες ποὺ ἐπέβαλλε ἡ νεκρικὴ ἐθιμοτυπία. Μποροῦσε νὰ καυχηθῆ πὼς βγῆκε ἀσπροπρόσωπος στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Θὰ κληρονομοῦσε τὸν τίτλο καὶ τὴν περιουσία τοῦ μακαρίτη, χωρὶς νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήση γιὰ τίποτε...

Ναί, μὰ οἱ ψυχὲς τῶν προγόνων του θάξεραν πάντα πὼς ἦταν δολοφόνος!...

Σὰν νάθελε νὰ παρηγορήση τὸν ἑαυτό του, σκεπτόταν πὼς δὲν τὸν εἶχε ἴσως ὑποπτευθῆ ὁ ἀδελφός του. Μά, ὅταν ξανάλεπε μὲ τὴ φαντασία του τὸ ὀρθάνοιχτο στόμα του, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ζητοῦσε βοήθεια κι' ἐκδίκησι, ἔσβυναν ὅλες οἱ ἐλπίδες του!

Πηγαινοερχόταν σὲ μιὰ κάμαρα τοῦ μεγάρου τοῦ ἀδελφοῦ του, καταταραγμένος, προσπαθώντας νὰ καθησυχάση τὰ ἐπαναστατημένα νεῦρα του. Ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, ἔβλεπε τὸ θῦμα του, ξαπλωμένο στὸ νεκροκρέββατο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ φαινόταν σὰν νὰ μόρφαζε ἀπαίσια, καθὼς τὸ φώτιζε ἡ τρεμουλιαστὴ λάμψι τῶν λαμπάδων. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ τραβοῦσε ἰδίως τὸ βλέμμα τοῦ Λιοὺ - Πίνγκ, ἦταν ἡ φρικτὴ μαῦρη τρύπα ποὺ σχημάτιζε τὸ ἀνοιχτὸ στόμα του...

Ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε. Νόμιζε πὼς τὸν τριγύριζαν ἀόρατα κι' ἐκδικητικὰ φαντάσματα... Γιὰ ν' ἀναστηλώση κάπως τὸ ἠθικό του, ἤπιε κάμποσα ποτήρια ρακὶ ἀπὸ ρύζι... Σὲ λίγο, εἶχε γίνει τύφλα στὸ μεθύσι!

Ἐξακολουθοῦσε νὰ τριγυρίζη μέσα στὸ δωμάτιο, σὰν θηρίο στὸ κλουβί του, κι' ἔβγαζε ὑπόκωφα μουγκρητά, ποὺκαναν τὶς μοιρολογίστρες νὰ σταματοῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ κλάματα καὶ τοὺς θρήνους των.

Εἶχαν ἀρχίσει κι' αὐτὲς νὰ φοβοῦνται... μὰ ὄχι τὸν πεθαμένο! Ἀνησυχοῦσαν μήπως εἶχε τρελλαθῆ ἀπ' τὴ λύπη του ὁ δυστυχισμένος στρατηγός...

Ὁ Λιοὺ - Πίνγκ ἄνοιξε ἕνα παράθυρο, γιὰ ν' ἀναπνεύση πιὸ ἐλεύθερα. Ἄκουσε ἀπ' ἔξω τὰ βήματα τῶν φρουρῶν, ποὺ φύλαγαν καλὰ τὸ μέγαρο... Ὡστόσο, δὲν ἤνοιωθε διόλου ἀσφαλισμένο τὸν ἑαυτό του! Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ περάση ἡ «ὥρα τοῦ Ποντικοῦ», χωρὶς νὰ γίνη κάτι τρομερό, κάτι ἀπρόοπτο!...

Ἄδειασε μερικὰ ποτήρια ἀκόμη κι' αἰσθάνθηκε ἕνα μούδιασμα σ' ὅλο του τὸ σῶμα... Τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι του, τὰ πόδια του τρίκλιζαν...

Σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε κάποια δύναμι, πέρασε στὴ διπλανὴ σάλλα καὶ πλησίασε μηχανικὰ στὸ νεκροκρέββατο.

Οἱ μοιρολογίστρες σταμάτησαν καὶ τὸν κύτταξαν μὲ κάποια ἀνησυχία...

Ὁ Λιοὺ - Πίνγκ ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ, δίχως νὰ τοὺς δίνη προσοχή, ὡς που χτύπησε στὸ κάτω μέρος τοῦ βάθρου. Σταμάτησε τότε, ζαλισμένος, μὲ τὸ μυαλὸ θολωμένο, καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν καὶ πάλι στὸ ὀρθάνοιχτο στόμα τοῦ νεκροῦ.

Ξαφνικά, καθὼς κύτταζε σὰν ὑπνωτισμένος, ἕνα μαῦρο πρᾶγμα βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ πεθαμένου, στριφογύρισε μερικὲς στιγμὲς στὸν ἀέρα, πέταξε ὕστερα πρὸς τὸ Λιοὺ-Πίνγκ κι' ἄγγιξε τὸ μουσκεμένο ἀπ' τὸν ἱδρῶτα πρόσωπό του!...

Ὁ στρατηγὸς πάγωσε ἀπὸ φρίκη. Στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν, δὲν σκέφθηκε παρὰ μιὰ μόνον ἐξήγησι: Τὸ μαῦρο ἐκεῖνο πρᾶγμα ἦταν σίγουρα ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ, ποὺ ἐρχόταν γιὰ νὰ τὸν τιμωρήση!...

Ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ κλονισμό. Τὰ μάτια του σκεπάστηκαν ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ πέπλο. Προσπάθησε νὰ πάρη ἀναπνοή... ἄνοιξε τὸ στόμα του, σὰν τὸ νεκρὸ στρατάρχη, καὶ σωριάστηκε κάτω...

Οἱ μοιρολογίστρες ἄρχισαν νὰ φωνάζουν, τρομαγμένες...

Μέσα στὴ μισοσκοτεινὴ σάλλα ἐξακολουθοῦσε νὰ φτερουγίζη μιὰ νυχτερίδα. Αὐτὴ εἶχε ἀγγίξει μὲ τὰ φτερά της τὸ πρόσωπο τοῦ στρατηγοῦ.

Εἶχε ἄραγε μπῆ τυχαίως ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο; "Ἡ μήπως τὴν εἶχαν στείλει οἱ ψυχὲς τῶν προγόνων τοῦ ἀδελφοκτόνου, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν πὼς ἔρχεται σημάνει ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας του;..

Ὑποσυνήδητε, ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισί της στὸ ὑποβλητικὸ ἐκεῖνο περιβάλλον εἶχε κλονίσει δυνατὰ τὸ δηλητηριασμένο ἀπ' τὸ ἀλκοὸλ ὀργανισμὸ τοῦ στρατηγοῦ. Κι' ὁ Λιοὺ - Πίνγκ εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἀποπληξία, μπροστὰ στὸ πτῶμα τοῦ θύματός του... πρὶν ἀκόμη περάση ἡ «ὥρα τοῦ Ποντικοῦ»!

✪ ✪

Γιὰ νὰ μὴ τὸν δυσκολέψουν στὴ δουλειά του

Ἕνας γαλακτοπώλης στὸ Κάντιλλακ τοῦ Μίτσιγκαν, ὁ Λώρενς Μάρδιν, ἀγόρασε ἀπὸ δυὸ πιτσιρίκους 350 ἀδειες μποτίλλιες, δίνοντας τους ἑνάμιση δολλάριο. Ἀλλ' ὅταν πῆγε νὰ τὶς βάλη στὴν ἀποθῆκη τοῦ μαγαζιοῦ του, εἶδε πὼς τοῦ ἐλειπαν μερικὰ κασσόνια μὲ μποτίλλιες ποὺ εἶχε ἐκεῖ. Ὅπως ἐξακριβώθηκε, οἱ δυὸ πιτσιρίκοι τοῦ εἶχαν κλέψει τὴν προηγούμενη νύχτα τὶς 350 μποτίλλιες καὶ σκέφτηκαν πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν ἦταν νὰ τὶς ξαναπουλήσουν στὸν ἴδιον, γιὰ νὰ μὴ τόν... δυσκολέψουν στὴ δουλειά του.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ερπης ζωστὴρ

Ὁ Ἕρπης ζωστὴρ εἶνε μιὰ δερματικὴ πάθησις ἐκδηλουμένη μὲ φλυκταινώδεις πυκνὲς ἐξανθήσεις, καθὼς καὶ μὲ γενικὰ φαινόμενα, μὲ πυρετὸ καὶ ἰσχυροὺς νευραλγικοὺς πόνους.

Ἡ δερματικὴ αὐτὴ πάθησις παρουσιάζεται σὲ κάθε ἡλικία σπανιώτατα ὅμως σὲ παιδιὰ κάτω τῶν 4 ἐτῶν. Ὁ Ἕρπης ζωστὴρ δὲν εἶνε μεταδοτικὴ πάθησις καὶ σπανίως ὑποτροπιάζει γιατὶ ὁ ἀσθενὴς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ αὐτὴ παθαίνει ἀνοσία.

Ὁ Ἕρπης ζωστὴρ ἀναλόγως τοῦ μέρους τοῦ σώματος ποὺ ἐμφανίζεται παίρνει καὶ τὴν ἀνάλογη ὀνομασία. Ἡ συχνότερη ἐντόπισίς του εἶνε στὸ μέσον καὶ πλαγίως τοῦ θώρακος (μεσοπλεύριος ζωστήρ). Πάντοτε ἐμφανίζεται μονόπλευρος δηλ. εἴτε ἀπὸ τὴν δεξιά, εἴτε ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ θώρακος Ὁ θωρακοκοιλιακὸς ἕρπης σχηματίζει ζώνη κατὰ τὸ ἕνα πλάγιο τῆς κοιλιᾶς. Ὑπάρχει ὡσαύτως ζωστὴρ ἕρπης τοῦ αὐχένος καὶ ὁ ὀσφυοδουδωνικός. Ὁ σοβαρώτερος ἐξ ὅλων καὶ ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος εἶνε ὁ ζωστὴρ ἕρπης τοῦ τριδύμου τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, γιατὶ πολλάκις συνοδεύεται ἀπὸ παραλύσεις μυῶν καὶ ἀπὸ νευροτροφικὲς καὶ αἰσθητικὲς διαταραχές.

Αἰτιολογία τῆς παθήσεως: Ἡ αἰτιολογία τῆς δερματικῆς αὐτῆς παθήσεως δὲν εἶνε ἀπόλυτα ἐξηκριβωμένη. Ἐν τούτοις, ἔχει πλήρως διαπιστωθῆ ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὁ ἕρπης ζωστὴρ ἐξεδηλώθη κατόπιν τραυματισμοῦ καὶ ἀκριβῶς στὸ μέρος τοῦ τραύματος ἢ κατόπιν χρήσεως ἐμπλάστρου ἢ συναπισμοῦ καὶ στὰ μέρη ὅπου αὐτὰ εἶχον ἐφαρμοσθῆ. Ὡσαύτως, ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἕρπητος ζωστῆρος γίνεται πολλὲς φορὲς ἀπὸ τοξικὲς ἐπιδράσεις κατόπιν τῆς χρήσεως φαρμάκων ἢ ἐνέσεων (ἀρσενικούχων, ἰωδιούχων, ὑδραργύρου κτ.λ.), ἢ μετὰ μερικὲς λοιμώδεις ἀσθένειες (πνευμονία, ἐρυθρά, φυματίωσις, σύφιλις). Τέλος, εἶνε ἀκόμα ἀπολύτως παραδεκτὸν ὅτι ὁ ἕρπης ζωστὴρ ἀναφαίνεται συχνὰ κατόπιν μιᾶς ἀπότομης καὶ ἰσχυρᾶς συγκινήσεως ἢ ταραχῆς.

Συμπτώματα: Ὁ ἕρπης ζωστὴρ ἐκδηλοῦται σὲ δύο στάδια: στὸ πρόδρομον καὶ στὸ στάδιο τῆς ἐξανθήσεως. Κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο, ὁ πάσχων αἰσθάνεται συμπτώματα γενικὰ καὶ τοπικά. Τὰ γενικὰ συμπτώματα εἶνε: γενικὴ κακοδιαθεσία, κεφαλαλγία, ἀνορεξία διαρροια καὶ κάποτε πυρετὸς μέτριος ἢ ὑψηλός. Τοπικὸς ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται ὀξεῖς νευραλγικοὺς πόνους συνοδευόμενους ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερο αἴσθημα ἐντόνου καύσωνος καὶ στὸ μέρος ἀκριβῶς, ὅπου σὲ λίγο θὰ ἐκδηλωθῆ τὸ ἐξάνθημα τοῦ ἕρπητος. Οἱ πόνοι αὐτοὶ εἶνε συνεχεῖς ἢ κατὰ παροξυσμούς, ἐλαττοῦνται δὲ συνήθως μόλις ἀρχίζει νὰ βγαίνη τὸ ἐξάνθημα τοῦ ἕρπητος. Τὸ ἐξάνθημα τοῦ ἕρπητος ζωστῆρος ἐκδηλώνεται διαδοχικῶς. Στὴν ἀρχὴ παρουσιάζεται στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ ποναοῦσε ὁ πάσχων μιὰ κατακόκκινη καὶ ὀλίγο φουσκωμένη πλάκα, καὶ σιγὰ-σιγὰ κατ' ἀραιὰ διαστ

— Πολὺ φαντασμένη κοπέλλα ἡ Πιπίτσα. Τὸ ὄνειρό της ἦταν πάντα ν' ἀνεβῇ ψηλά!...
— Ζαχαρία, ξέρεις πόσο σ' ὠφελεῖ αὐτὴ ἡ πρωϊνὴ γυμναστική;
— Λοιπόν, χρυσέ μου, ἂν τὄξερα πὼς ὁ γάμος εἶναι τόσο διασκεδαστικὸς θὰ εἶχα πρὸ πολλοῦ παντρευτῇ!...
— Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ τὸν ἄντρα μου, κυρία Ἀντων
ναι ὁ στυλοβάτης τοῦ σπιτιοῦ!...